

Dục Tô Thức Quý

- Des by Mạc Y Phi -

NGƯỜI
ĐÌNH
HÌNH
TÂM LÝ

Edit:
An
Dung
Ni

Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <http://liethoacac.com/>

NGƯỜI ĐỊNH HÌNH TÂM LÝ

- Tác giả: Dục Tô Thức Quý
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, phá án, bí ẩn, nữ cường, tâm lý học, thời miên
- Độ dài: 56 chương
- Edit: An Dung Ni
- Beta: Queenie_Sk
- Poster + Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com>
- Văn án:

Mỗi khi gặp chuyện, Mộc Thất luôn lạnh mặt, tỉnh táo đến lạ, cho đến một ngày, cô chợt phát hiện ra mọi chuyện có vẻ hơi bất thường...

Cao Đình: Mặc dù không bình thường, nhưng cũng nhớ phải ăn sáng đầy nhé.

Hề Thiên Tường: Ừ, nhớ khám bệnh đây.

Tường Vân Kiệt: Tôi đã nói rồi, thường xuyên hoạt động cơ mặt thì sẽ tốt cho sức khỏe mà.

Cố Mi: Nhớ để lại não cho tôi giải phẫu nhé.

Tôn Đông: Chúng tôi sẽ không chê em đâu mà!

Lục Diệp: Đừng quên uống thuốc, đúng rồi, nhân tiện giúp tôi lấy ít thuốc tiêu hóa với.

Mộc Thất: Chúng ta không cùng một hướng suy nghĩ.

- Mục Lục -

[Chương 1: Người chết kể chuyện \(1\)](#)

[Chương 2: Người chết kể chuyện \(2\)](#)

[Chương 3: Người chết kể chuyện \(3\)](#)

[Chương 4: Người chết kể chuyện \(4\)](#)

[Chương 5: Người chết kể chuyện \(5\)](#)

[Chương 6: Người chết kể chuyện. \(6\)](#)

[Chương 7: Người chết kể chuyện \(7\)](#)

[Chương 8: Người chết kể chuyện \(8\)](#)

[Chương 9: Người chết kể chuyện \(9\)](#)

[Chương 10: Người chết kể chuyện \(10\)](#)

[Chương 11: Người chết kể chuyện \(11\)](#)

[Chương 12: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(1\)](#)

[Chương 13: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(2\)](#)

[Chương 14: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(3\) - Phần 1](#)

[Chương 15: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(4\) - Phần 2](#)

[Chương 16: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(5\)](#)

[Chương 17: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(6\)](#)

[Chương 18: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(7\)](#)

[Chương 19: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(8\)](#)

[Chương 20: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(9\)](#)

[Chương 21: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(10\)](#)

[Chương 22: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(11\)](#)

[Chương 23: Kẻ bắt cóc thâm lặng \(12\)](#)

[Chương 24: Sự thật chưa biết \(1\)](#)

[Chương 25: Sự thật chưa biết \(2\)](#)

[Chương 26: Sự thật chưa biết \(3\)](#)

[Chương 27: Sự thật chưa biết \(4\)](#)

[Chương 28: Sự thật chưa biết \(5\)](#)

[Chương 29: Sự thật chưa biết \(6\)](#)

[Chương 30: Sự thật chưa biết \(7\)](#)

[Chương 31: Sự thật chưa biết \(8\)](#)

[Chương 32: Sự thật chưa biết \(9\)](#)

[Chương 33: Sự thật chưa biết \(10\)](#)

[Chương 34: Sự thật chưa biết \(11\)](#)

[Chương 35: Sự thật chưa biết \(12\)](#)

[Chương 36: Sự thật chưa biết \(13\)](#)

[Chương 37: Sự thật chưa biết \(14\)](#)

[Chương 38: Mặt trái của màu trắng \(1\)](#)

[Chương 39: Mặt trái của màu trắng \(2\)](#)

[Chương 40: Mặt trái của màu trắng \(3\)](#)

[Chương 41: Mặt trái của màu trắng \(4\)](#)

[Chương 42: Mặt trái của màu trắng \(5\)](#)

[Chương 43: Mặt trái của màu trắng \(6\)](#)

[Chương 44: Mặt trái của màu trắng \(7\)](#)

[Chương 45: Mộc Thất, Mộc Thất \(1\)](#)

[Chương 46: Mộc Thất, Mộc Thất \(2\)](#)

[Chương 47: Mộc Thất, Mộc Thất \(3\)](#)

[Chương 48: Mộc Thất, Mộc Thất \(4\)](#)

[Chương 49: Mộc Thất, Mộc Thất \(5\)](#)

[Chương 50: Mộc Thất, Mộc Thất \(6\)](#)

[Chương 51: Mộc Thất, Mộc Thất \(7\)](#)

[Chương 52: Mộc Thất, Mộc Thất \(8\)](#)

[Chương 53: Mộc Thất, Mộc Thất \(9\)](#)

[Chương 54: Mộc Thất, Mộc Thất \(10\)](#)

[Chương 55: Mộc Thất, Mộc Thất \(11\)](#)

[Chương 56: Kết thúc](#)

Chương 1: Người chết kể chuyện (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

*(Đôi lời muốn nói trước khi bắt đầu truyện: Truyện không kể theo ngôi thứ nhất, xin nhắc lại: **TRUYỆN KHÔNG KỂ THEO NGÔI THỨ NHẤT**. Cứ đọc đến mấy chương sau đi, các bạn sẽ hiểu chương 1)*

Đoán xem câu chuyện này bắt đầu thế nào đi?

Tôi nhìn đoạn địa chỉ trong tin nhắn, sau khi xác nhận mình đã đến đúng nơi, tôi mở cửa phòng ra, trong tủ giày trước cửa toàn là giày dép của nữ, nhưng vì đặc thù nghề nghiệp, những người như tôi lúc nào cũng chuẩn bị sẵn thêm một đôi dép đi trong nhà nữa; cho nên, sau khi thay giày xong tôi liền đi vào nhà.

Đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình tôi đi đến nhà người ủy thác một mình, khá hưng phấn, cũng có chút mong đợi, và dĩ nhiên tôi cũng khăn trương nữa.

Có vẻ như có mỗi mình tôi cảm thấy khăn trương thì phải. Người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi trước mặt tôi khi đối mặt với một người lạ, lại thấy tôi tự mình mở cửa đi vào cũng không hề cảm thấy hốt hoảng chút nào, ngược lại cô ta còn rất ung dung ngồi trên ghế; có lẽ cũng vì cô ta đã biết, giờ này sẽ chỉ có mình tôi đến nơi này.

Cô ta mặc một chiếc váy màu đỏ sậm, được làm từ loại vải rất mềm, chiếc váy dài đến mắt cá chân, tôn lên nước da trắng ngần của cô ta. Tóc cô ta búi cao, phần tóc mai rủ xuống hai bên, dù đang ở nhà nhưng cô ta vẫn đi đôi giày cao gót màu đen, có vẻ như hôm nay cô ta đặc biệt chăm chút đến ngoại hình của bản thân.

Tôi ngồi rất gần cô ta nên có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt và mùi

hương đặc trưng trên người cô ta.

Từ lúc ngồi xuống, tầm mắt của tôi vẫn luôn dừng lại ở ngực đối phương, mặc dù tôi biết đây là hành động không lễ phép, nhưng trên đó có một đóa hoa hồng rất đẹp, những cánh hồng trắng. Nói thật, bây giờ tôi cũng chẳng biết phải nhìn đi đâu cho phải, mà đóa hoa kia lại mang theo một nét đẹp quý dị, thu hút khiến tôi không ngừng nhìn chăm chăm vào đó, đồng thời cũng giúp tôi có cảm giác dễ chịu hơn không ít.

Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện mà không nhìn vào mắt đối phương, nhưng tôi cũng đảm bảo là người phụ nữ trước mặt tôi không cảm thấy khó chịu, nên tôi mới dám bắt đầu công việc.

Tôi lấy một quyển sổ và một cây bút, lật đến trang trắng, sau đó giới thiệu bản thân, “Xin chào cô Kim, tôi là...”

“Khỏi giới thiệu, tôi biết anh là ai, bây giờ anh chỉ cần nghe tôi nói thôi là được rồi.”

“À!” Đang nói dở lại bị cắt ngang khiến tôi thấy hơi khó xử, nghe được giọng của cô Kim, động tác mở nắp bút của tôi lập tức ngừng lại, một phần là bởi lúng túng, phần khác là do giọng của cô ta. Nhưng tôi lập tức chấn chỉnh lại thái độ của mình, nhanh chóng mở nắp bút ra, lắp nó vào đuôi bút, rồi mới nói: “Mời cô nói.”

Vài giây sau, giọng nói của cô Kim vang lên: “Trong một gia đình bình thường nọ, có tổng cộng ba miệng ăn, một người mẹ và hai chị em gái, cha của hai chị em bỏ rơi ba người từ khi hai chị em còn rất nhỏ, hai người được mẹ nuôi lớn. Mặc dù hai chị em là cặp song sinh, dáng người rất giống nhau, nhưng tính cách hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau. Người chị khá hướng nội, dù là ở nhà hay đi ra ngoài cũng rất ít khi mở miệng nói chuyện, rất thích yên lặng ngồi yên một chỗ. Còn người em thì rất hoạt bát, lại dẻo miệng nên rất được chào đón, bất kì người nào từng tiếp xúc cũng rất thích cô ấy. Từ khi hai chị em còn bé, mẹ đã dặn cô chị phải chăm sóc em gái thật tốt, lúc nào cũng phải nhường nhịn em mình. Cô chị nghe theo lời mẹ dặn, đồ mà em gái thích, cô không bao giờ đòi lấy, mà khi có đồ tốt cũng nhường cho em mình luôn.”

Tôi viết trên giấy vài chữ: nhà ba người, cha rời nhà, chị (hương nội), em gái (hoạt bát), tôi suy đoán, có lẽ cô Kim đang kể về chuyện gia đình của cô ta.

Cô Kim kể chuyện rất chậm, “Cứ như thế, hai người dần trưởng thành, bắt đầu đến tuổi lấy chồng, người em có tính cách tốt, nên có nhiều người theo đuổi, nhưng cô em yêu cầu rất cao nên không đồng ý lời tỏ tình của ai. Cô chị cũng có vài ba người theo đuổi, nhưng cuối cùng cũng không ai ngỏ lời với cô, ngược lại còn quay ra theo đuổi cô em gái có vẻ ngoài giống cô. Cả hai chị em đều không có người yêu khiến cho người mẹ bắt đầu cảm thấy nóng ruột, bà bắt đầu xếp lịch xem mắt cho hai chị em, nhưng cả hai đều chống đối lại bà.”

“Mãi cho đến một ngày, một người bạn của mẹ đến nhà chơi, bà ấy còn dẫn theo cậu con trai của mình đến. Người con trai kia rất cao lớn, đẹp trai, tuổi tác cũng xấp xỉ hai chị em, sự nghiệp tương đối ổn định, mẹ có vẻ rất hài lòng với cậu ta. Lúc ăn cơm không ngừng hỏi thăm tình hình của cậu ta. Sau đó cô chị có thiện cảm với cậu ta rất vui khi được biết cậu ta vẫn còn độc thân, nhưng vui vẻ chưa được bao lâu thì lúc quay đầu lại, cô nhìn thấy vẻ mặt của em gái mình. Cô biết, em gái mình cũng đã rung động, cô chị cảm thấy mất mát, vì cô biết mình không thể tranh được với em gái. Anh hiểu cảm giác ấy chứ?”

Tôi đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên phát hiện ra cô Kim đang hỏi mình, liền dừng bút, ngẩng đầu lên, “À, tất nhiên là hiểu rồi, tôi cũng có một em trai, từ nhỏ em trai thích món đồ chơi nào thì tôi sẽ nhường nó. Mẹ tôi cũng dặn tôi rằng không được giành đồ của em.” Chuyện này dĩ nhiên là do tôi bịa ra, tôi là con trai một, làm gì có em trai nào tranh đồ chơi với tôi, nhưng trong lúc này nói dối cũng là một loại kỹ xảo, khiến đối phương biết mình đang đồng cảm với họ, càng muốn trao đổi thêm với mình.

“Đúng vậy, về phía mẹ, cô chị cũng cảm nhận được mẹ đang ra sức giới thiệu cô con gái út của mình cho cậu con trai kia, bà muốn mai mối cậu ta cho cô con gái bảo bối của mình. Cô chị biết mình không có cơ hội, nên đành cúi đầu xuống ăn cơm, hạ thấp sự tồn tại của bản thân tới mức thấp nhất có thể, nhưng vừa ngẩng đầu lên, cô lại phát hiện ra cậu con trai kia đang nhìn mình mà không phải em gái mình, cô lại cảm thấy mình có dũng khí để hy vọng.”

“Sau đó, người con trai kia thường xuyên hẹn cô chị ra ngoài, không phải

em mình mà là mình. Cảm giác ấy khiến cô chị vô cùng vui vẻ, nhưng mỗi lần đi chơi về, cô em lại cố gắng lấy thông tin của người con trai từ miệng chị mình, lần đầu tiên cô chị cảm nhận được sự ghen tị trong giọng nói của em mình.” Tôi để ý thấy môi của cô Kim hơi nhếch lên, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta cười sau khi bước vào nhà, hiển nhiên tâm trạng lúc ấy của cô ta vừa ngọt ngào vừa thỏa mãn.

“Nửa tháng sau, cô chị được người con trai kia tặng một chiếc vòng tay được làm từ những viên thủy tinh màu hồng, nó đẹp lắm. Cô chị nhìn chiếc vòng tay, thầm nghĩ nó chính là tín vật đính ước của hai người. Nhưng một tháng sau, chiếc vòng tay đột nhiên biến mất, cô chị tìm khắp nơi mà không thấy nó đâu, cũng không biết phải nói thế nào với người bạn trai... Một thời gian sau cô cũng tìm ra chiếc vòng, nhưng nó đã nằm trên tay cô em gái mất rồi ... Ha ha ha...” Cô Kim cười, nhưng lại có một giọt chất lỏng chảy ra từ mắt cô ta, trượt dọc theo gò má, cuối cùng nhỏ xuống đóa hoa hồng trên ngực cô ta.

Tôi thấy cánh hồng hơi run lên, thầm nghĩ, chuyện này là thế nào vậy, chẳng lẽ cô em gái thấy vòng tay của chị đẹp nên lấy để đeo? Sau đó tôi cúi đầu, vẽ một mũi tên chỉ từ chiếc vòng tay đã mất đến hai chữ ‘Em gái’.

Ngữ điệu cô Kim dần trở nên lạnh lùng, “Sau đó mọi chuyện đều thay đổi, người đàn ông kia không hẹn chị gái đi chơi nữa, mà trên mặt cô em gái ngày nào cũng có nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào. Một hôm, cô chị lén đi ra ngoài theo em gái, rồi thấy người đàn ông ấy ở dưới tầng, em gái cô nhào vào lòng anh, anh ấy ôm lấy cô em rồi mở cửa xe.... Trước kia anh ấy chưa từng đối xử với tôi như thế bao giờ.”

Tôi để ý thấy lời kể của cô Kim đã có sự thay đổi, không còn là “cô chị” nữa, mà đã đổi sang dùng “tôi”. Tôi thở dài, đây vốn là câu chuyện của cô ta.

“Chưa đầy hai tháng sau, họ liền kết hôn, là mẹ tôi đã thúc giục họ sớm kết hôn, khi đó tôi ốm một trận nặng, không đến tham gia hôn lễ của hai người. Hôm nay là ngày thứ tư sau khi hai người kết hôn, sáng nay tôi vừa đến nhà họ. Nhà của bọn họ được trang trí rất ấm áp, chiếc vòng tay vốn là của tôi vẫn nằm trên tay em gái tôi, nó cướp vòng tay của tôi, cũng cướp cả người đàn ông của tôi. Ha ha ha, đương nhiên là bây giờ chiếc vòng tay ấy vẫn còn nằm trên

tay nó rời, đồ nó đã đeo vào tay rồi sao tôi có thể cướp lại chứ. Dù sao bây giờ tôi cũng có một món đồ tốt hơn rồi, bây giờ nó chỉ thuộc về tôi, chỉ nhìn duy nhất mình tôi mà thôi.” Cô Kim vừa nói xong câu cuối cùng liền dùng tay phải vén một tấm vải màu đỏ lên, lúc này tôi mới nhận ra, hóa ra tay cô ta còn cầm thứ gì đó, vì màu vải phủ lên trùng với màu váy nên khi nãy tôi mới không chú ý đến.

Cô Kim gạt tấm vải ra, nâng đồ trong tay về phía tôi, đó là một chiếc bình thủy tinh, bên trong có chứa chất lỏng, và bốn thứ gì đó đang nổi lềnh phềnh.

“Á!!!” Tôi trợn mắt, hít một hơi lạnh; nói thật, sự thay đổi đột ngột này đánh rất mạnh vào thị giác của tôi, giống như lúc tôi thấy cô Kim khi mới vào cửa vậy. Tuy nhiên, tôi thầm nhẩm lại lời nói của thầy giáo tôi: *Họ đều là người muốn chết hoặc sắp chết, nên dù nhìn thấy gì đi chăng nữa cũng không được cảm thấy ngạc nhiên, cũng không nên hỏi nhiều, làm cho xong việc của bản thân là được.*

Đây cũng là lí do vì sao ban đầu tôi không nghĩ kế để bỏ chạy, cũng không hỏi nhiều. Nghề của tôi chính là lắng nghe lời tâm sự cuối đời của những người muốn chết hoặc sắp chết. Họ chỉ cần người để lắng nghe, mà không phải là một kẻ nhiều chuyện thích xen vào việc của người khác. Vì vậy, chỉ cần nghe cho xong thôi là được rồi, những thứ khác không cần quan tâm làm gì, làm cho xứng với đồng lương mà mình được nhận, đó chính là đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi.

“Anh cho rằng nếu dùng chúng để làm thành vòng tay thì có đẹp không?” Tôi nghe cô Kim lên tiếng hỏi mình.

Đây là lời nói cuối cùng của cô Kim đối với tôi, thật ra cô ta cũng không cần tôi đáp lại, nhưng tôi vẫn trả lời: “Hình như hơi to quá.”

Người đối diện không nói thêm gì nữa, tôi liền thấy hối hận, nói mấy lời này làm gì thế không biết. Cầm phong bì tiền mà cô Kim đã chuẩn bị sẵn, tôi vội vàng thu dọn lại đồ đạc, định quay lại chào tạm biệt thì chợt nhớ ra, thầy giáo có dặn là sau khi rời đi không được phép gọi lại cho người ủy thác cũ, liền quay lại nói thêm, “Cô Kim, nếu cô hài lòng, đừng quên đánh giá tốt cho tôi. Tôi đi trước.”

Hình như cô Kim vẫn đang suy nghĩ về chuyện kích cỡ lớn nhỏ, nên hai hốc mắt trông rỗng của cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc bình thủy tinh, không đáp lại tôi.

Tôi xách túi đồ ra ngoài, đi được nửa đường, tôi đã phải thứ gì đó dưới chân, sợ đá hỏng đồ nhà người ta nên tôi vội vàng cúi xuống nhìn một cái, đó là một chiếc khung ảnh.

Hả? Tôi ngạc nhiên đến nỗi phát ra tiếng.

Chương 2: Người chết kể chuyện (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Không đoán được mở đầu, không tính được kết thúc.”

“Chú, cháu xin chú, thả cháu về nhà đi mà.” Trong căn phòng cỏ lạnh lẽo đơn sơ, một cô bé bị xích lại nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, khuôn mặt trắng nõn và quần áo trên người cô bé lúc này đã lấm lem bùn đất.

Lời khẩn cầu của bé gái không hề khiến người đàn ông động lòng, “Im miệng, đừng có ồn! Tao không thể thả mày đi được! Mày đi thì tao sẽ xong đời! Sẽ xong đời!” Người đàn ông vừa làm bầm vừa đi ra ngoài, khi mở cửa còn quay lại trừng mắt với cô bé một cái, hung ác uy hiếp cô: “Mày ngoan ngoãn ở yên đây cho tao, nếu không tao sẽ chặt đứt chân mày đây!”

Sau khi đi ra ngoài, người đàn ông liền khóa trái cửa, cô bé ngồi co ro trong một góc phòng, nhìn chăm chăm ra ngoài khung cửa sổ mờ ảo. Thấy bóng người đàn ông kia đã đi xa, cô bé mới dám thử giãy giụa vài cái, nhưng tay chân cô đều bị xích chặt lại bằng xích sắt, cô kéo thử vài lần xong đành từ bỏ. Vừa đói, vừa khát, cô bé chỉ biết ngồi ôm hai đầu gối trong tuyệt vọng, nước mắt lã đải.

Vài tiếng sau, trời dần tối, cô bé có thể nghe thấy cả tiếng chuột kêu chít chít trong góc phòng. Đúng lúc này, khóa cửa được mở ra, trong ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tà, cô bé thấy một người đàn ông khom lưng tiến vào, cô bé sợ đến mức rúc người vào góc tường.

Người đàn ông kia từ từ tiến về phía cô bé, dừng lại cách cô vài bước chân, hấn ngòi xỏm xuống, hơi đưa tay ra, nói rất khẽ như sợ ai đó nghe thấy: “Này, cô bé, đừng sợ, chú sẽ không làm cháu bị thương đâu.” Giọng của hắn ta run run, dường như chính hắn cũng đang lo lắng điều gì đó.

Cô bé nhìn hấn ta với ánh mắt đầy cảnh giác, càng cuộn chặt người mình hơn.

Người đàn ông lại tiếp tục nói với cô bé: “Xin lỗi, là... là anh chú bắt cháu đến.” Hấn vò đầu, có vẻ rất hối hận, sau đó lấy từ trong chiếc áo bản của mình ra một chiếc bánh nướng và chai nước, đưa cho cô bé, “Chú... chú có mang theo đồ ăn này, còn có nước nữa.”

Cô bé vẫn nhìn hấn bằng ánh mắt cảnh giác.

Thấy cô bé không nhận đồ ăn, người đàn ông nói lắp kia liền nổi nóng: “Cháu không ăn à, phải... phải ăn đi chứ, nếu không sẽ chết đói đấy.”

Lúc này cô bé kia mới nói khẽ: “Tay cháu bị trói lại rồi, không ăn được.”

“VẬY ... VẬY GIỜ PHẢI LÀM SAO?”

“Chú! Chú mở xích cho cháu đi, để cháu đi đi.” Cô bé nghiêng người về phía trước, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hấn, đây chính là niềm hi vọng duy nhất của cô.

Người đàn ông vội lắc đầu: “Không được... được... chú sẽ bị... bị anh đánh, mà cháu... cháu cũng không trốn đi nổi đâu.”

Cô bé quỳ xuống, chấp tay cầu khẩn, giọng nói bi thương, “Cháu van chú, cháu muốn về nhà, xin chú....”

Trong ánh mắt van xin của cô bé, người đàn ông cả lăm kia dường như hạ quyết tâm, hấn nhìn chiếc chìa khóa trong tay rồi nói: “Được ... chú ... chú sẽ thả cháu.” Hấn dùng chìa khóa, mở khóa xích tay và xích chân rồi đỡ cô bé đứng dậy, dúm thức ăn và nước vào ngực cô.

Cô bé cảm kích cúi người với hấn, tầm mắt cô bé lại bị nhòe đi bởi nước mắt: “Cảm ơn chú, cháu cảm ơn chú.”

Người đàn ông cà lăm bất an nhìn ra bên ngoài, đẩy cô bé ra cửa: “Nhanh... đi nhanh lên, nhân lúc anh trai chú còn chưa trở về... chạy đi.”

Cô bé ôm bánh nướng trong lòng, chạy vội đi, thoát khỏi nơi đã giam cầm cô suốt hai ngày qua, trong lòng cô bé lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Chạy, chạy!

Chân cô bé bắt đầu nhũn ra, cô bé ngã nhào về phía trước, đầu gối bị xước nên chảy máu, nhưng cô vẫn cắn răng bò dậy, tiếp tục chạy.

***

“Chạy nhanh lên! Chưa ăn sáng à?”

“Phù, phù...” Chạy trong sân vận động hai vòng, Mộc Thất liền dừng lại, hai tay chống eo, thở hổn hển. Gò má cô vốn trắng nõn, giờ lại đỏ bừng bừng, những sợi tóc mái lâu không cắt rủ xuống mắt, Mộc Thất dứt khoát đưa tay túm hết tóc lên, dùng chun buộc lại.

“Ôi, ôi, mệt chết mất, tôi, tôi chạy không nổi nữa rồi.” Tưởng Vân Kiệt chạy đến bên Mộc Thất, trạng thái cũng giống hết cô, vốn dĩ cả năm anh ta chỉ vận động lấy một lần. Giờ mệt đến mức ngồi bệt hẳn xuống đường chạy, không muốn động đậy.

“Mộc Thất, Tưởng Vân Kiệt, chạy tiếp đi, vẫn còn hai vòng nữa.” Đội trưởng Cao Đình bình thường khá là hiền lành, lúc này lại trở nên nghiêm túc lạ thường.

“Hu hu...” Tưởng Vân Kiệt nghe xong liền kêu rên: “Trời ạ! Tôi là kỹ thuật viên cơ mà, bình thường có ra ngoài bao giờ đâu, sao tôi cũng phải huấn luyện vậy trời! Thật bất công...”

Anh ta còn chưa kêu gào xong, Cao Đình tiếp lời: “Chạy mau, không chạy thì tăng thêm một vòng nữa nhé.”

Mộc Thất không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục chạy, chồm tóc trên

đầu thỉnh thoảng lại lắc một cái, chạy được nửa vòng, cô thấy một người đàn ông đầu tóc bù xù, ngồi trên cỏ, dưới ánh nắng mặt trời của mùa xuân, mái tóc ánh nâu của anh ta chuyển sang màu vàng kim, anh ta thoải mái ngồi rung chân, không hề có chút dấu hiệu nào của việc chạy bộ. Mộc Thất chạy đến bên anh ta liền dừng lại, cúi đầu: “Sao anh không chạy?”

Vì Mộc Thất chặn ánh mặt trời, Lục Diệp hơi nheo mắt, quay sang nhìn cô, ngữ điệu hùng hồn, “Vì tôi xin nghỉ bệnh, cô mau chạy tiếp đi.” Anh ta đưa tay chỉ về phía trước.

Nghỉ bệnh? Nhìn anh ta làm gì có vẻ gì là đang bị bệnh? Mộc Thất nhìn anh ta một cái, tiếp tục chạy về phía trước, đến khi chạy đến chỗ của Cao Đình, cô đứng lại, ngẩng đầu lên: “Đội trưởng, tôi đến ngày.”

Năm phút sau.

“Ồ... Lục đại gia! Ồ Mặt Than! Sao hai người đều không chạy?!”

Hai người vừa được nhắc tên một người tiếp tục ngồi ngắm cảnh, một người nghiêng đầu uống nước.

“Anh không hề bị ốm.” Hôm nay trên đường đi làm, Mộc Thất nhìn thấy Lục Diệp dừng bên đường ăn kem.

Lục Diệp liếc chòm tóc trên đầu cô, “Cô cũng đâu có.”

Mộc Thất mặt không đổi sắc: “Tôi có hay không anh cũng đâu nhìn ra.”

Lục Diệp trả nguyên văn cả câu lại cho cô: “Tôi có ốm hay không cô cũng đâu thể nhìn ra.”

“Aaaa!” Trong sân vận động vang lên tiếng kêu thảm thiết thu hút sự chú ý của mọi người, hai người cũng quay ra nhìn, thấy Tưởng Vân Kiệt vẫn tiếp tục vừa chạy vừa kêu rên, dù cả người đã mềm nhũn hết ra rồi: “Đội trưởng! Tôi sắp chết rồi! Tôi không chạy nổi nữa rồi!”

Còn Tôn Đống, người xuất thân từ đội cảnh sát đặc biệt lúc này đã chạy xong bốn vòng, đi sang một bên nghỉ ngơi, đặt hai tay trước miệng kêu lớn: “Tuồng Vân Kiệt, cố lên, còn một nửa vòng nữa thôi.”

Chạy xong bốn vòng, Tuồng Vân Kiệt nằm phịch xuống đường chạy, giang rộng tay chân, mặt dán xuống đất, không nhúc nhích, nếu ngực không đập phồng thì nhìn chẳng khác gì đã chết rồi.

Đúng lúc này đội phó Hề Thiên Tường một tay dứt túi áo, một tay cầm điện thoại tới, đến bên cạnh Cao Đình, dừng lại: “Cao Đình, chúng ta có vụ án.”

Cao Đình gật đầu một cái, quay sang nói với mấy người vừa chạy xong: “Được rồi, còn mấy người chưa hoàn tất thì tạm dừng huấn luyện. Mọi người đi tắm rửa, sau đó đến phòng làm việc.”

Mộc Thất đứng dậy, phủi mông một cái, Lục Diệp thì đang đứng nên cứ thế đi về phía trước. Mộc Thất nhìn những thứ dính trên mông anh ta, cô quay phắt mặt sang một bên, coi như mình chưa thấy gì.

“Đội phó, sao anh không đến sớm hơn chút nữa?” Giọng nói yếu ớt của Tuồng Vân Kiệt vang lên từ dưới đất.

Hề Thiên Tường đẩy đẩy mắt kính, mỉm cười, “Tất nhiên là tôi phải đợi cậu chạy xong rồi mới đi ra.”

Tuồng Vân Kiệt: “...”

Nửa tiếng sau, tất cả mọi người đều quay lại phòng họp nhỏ.

Vì đã có một khoảng thời gian rất dài chưa rèn luyện thể lực nên mặt Mộc Thất và Tuồng Vân Kiệt vẫn còn hơi hồng hồng, tinh thần cũng không quá tốt, Mộc Thất lúc này đã bỏ mái xuống. Lục Diệp không chạy tí nào nên vẫn bình thường như mọi hôm, nhìn có vẻ như đang nửa ngủ nửa không. Tôn Đống vận động xong lại cảm thấy tinh thần sảng khoái, ánh mắt lấp lánh tràn đầy sức sống. Cuối cùng là pháp y Cố Mi tay dứt túi chạy vọt vào, dù sắp sang tuổi ba mươi, nhưng cô ấy hơi thấp, hơn nữa gương mặt cũng khá trẻ con nên nhìn

qua giống học sinh hơn. Cô ấy kéo ghế ra, ngồi xuống.

Sau khi mọi người đến đủ, đội phó Hồ Thiên Tường đứng trước màn hình, giới thiệu cho mọi người về vụ án.

“Lúc 9 giờ sáng ngày 14 tháng 4, tức hôm qua, ở nhà 1002, tòa nhà 28 khu chung cư Cảnh Ngọc đã xảy ra một vụ án mạng. Nạn nhân là đôi vợ chồng trẻ, bị sát hại tại chính nhà mình, đều bị dao đâm chết. Lúc được phát hiện, người vợ đã bị chặt mất tay trái, còn người chồng thì bị móc mắt.”

Trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh của hiện trường. Một người phụ nữ trẻ nằm trên nền nhà ở phòng khách, cách đó không xa là bàn tay trái đã bị chặt rời. Trên ghế sofa là nạn nhân còn lại, phần mắt chỉ còn là hai hốc mắt trống rỗng, máu thịt lẫn lộn. Hiện trường vụ án quá đẫm máu, Tường Vân Kiệt vốn yếu vía, lập tức trợn mắt: “Thật khủng khiếp!”

Tôn Đống cũng xoa xoa mắt, “Nhức mắt quá.”

Người luôn tỉnh táo - Mộc Thất vẫn không hề có biểu cảm, còn Lục Diệp luôn ở trong trạng thái chưa tỉnh ngủ thì chỉ ngáp một cái.

Chỉ có Cô Mi híp mắt, sờ cằm, trên khuôn mặt trẻ con của cô ấy hiện lên sự vui vẻ khiến người ta phải rợn người: “Khẩu vị thật nặng. Tôi thích.”

Đội phó nói tiếp: “Qua camera giám sát, đã bắt được hung thủ vào lúc 2 giờ chiều nay, là anh trai của nạn nhân nữ Kim Lâm, tên là Kim Mẫn.” Một khuôn mặt cực kì thanh tú xuất hiện trên màn hình lớn, nhìn khá giống nạn nhân nữ.

Tường Vân Kiệt tỏ ra khó hiểu, “Anh trai giết em gái ruột và em rể? Có thâm cừ đại hận gì à?”

Mộc Thất cũng nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác, “Nếu đã bắt được hung thủ rồi thì chúng ta nhận vụ này làm gì?”

Hồ Thiên Tường giải thích: “Vì hung thủ Kim Mẫn hôm nay đã tử vong ở

bệnh viện.”

Lục Diệp vò vò mái tóc rối của mình, uống một hớp cà phê nhiều đường, từ từ kết luận: “Có vẻ như cái chết của hắn ta không bình thường.”

Hè Thiên Tường vuốt cằm: “Hắn bị tiêm kali xyanua, khi y tá phát hiện ra thì hắn đã chết. Kim Mẫn không thể tự mình mang thuốc độc vào phòng bệnh được, nên trước mắt chúng tôi phỏng đoán rằng đã có người tiến vào phòng bệnh của Kim Mẫn tiêm kali xyanua vào người hắn.

“Ngoài cửa phòng bệnh có cảnh sát trông chừng 24/24, chỉ có bác sĩ và y tá mới được vào trong. Vân Kiệt, cậu phụ trách việc kiểm tra camera giám sát của bệnh viện, điều tra rõ xem từ lúc Kim Mẫn vào phòng bệnh đến lúc hắn chết đã có những ai tiến vào.” Cao Đình lúc này lại trở về với hình tượng nhã nhặn như mọi ngày.

“Đã rõ!” Tưởng Vân Kiệt xoa xoa tay, chuẩn bị làm một trận lớn.

Cao Đình sắp xếp tiếp: “Thiên Tường, cậu đến bệnh viện xử lý nốt những việc liên quan, những người còn lại theo tôi đến nhà nạn nhân. Còn Cố Mi...”

Cố Mi quơ quơ ngón tay, “Dù sao tôi cũng sẽ phải ở chỗ này đợi thi thể.”

“Vậy mọi người hành động đi.”

Bốn người một chiếc xe, Tôn Đông lái xe, Cao Đình ngồi ghế phụ lái, còn không quên hỏi thăm sức khỏe hai người vừa xin nghỉ, “Hai người không sao đấy chứ?”

Cả hai đều lắc đầu: “Không sao, chỉ là không chạy bộ được thôi.”

“Hai người phải rèn luyện thường xuyên. Tôi huấn luyện mọi người, cũng không phải là để đi bắt tội phạm, mà là để bảo vệ bản thân.” Đội trưởng đội điều tra đặc biệt - Cao Đình vốn nổi tiếng về chuyện quan tâm đội viên, bình thường đối với mọi người cũng khá dễ dãi, chẳng trách cứ ai bao giờ, nhưng trong vấn đề sức khỏe, anh ta lại tương đối cố chấp. Mỗi tháng nhất định sẽ có

một lần huấn luyện sức khỏe toàn diện, là để khi gặp trường hợp đặc biệt, đội viên của anh ta không xảy ra chuyện không may.

“Vâng, chúng tôi biết rồi.” Hai người ngoài miệng thì đồng ý, nhưng trong lại thầm nghĩ: *Lần sau lại xin nghỉ tiếp.*

Đến dưới tầng nhà nạn nhân, xuống xe, bốn người đi lên bằng thang máy. Cửa nhà nạn nhân đã bị phong tỏa, Cao Đình lấy thẻ ngành đưa cho cảnh sát giữ hiện trường, bốn người đeo găng tay chuyên dụng rồi mới vào nhà. Khóa cửa không có dấu hiệu bị phá, trong bản báo cáo cũng đã ghi rõ, hung thủ quen biết với nạn nhân, thậm chí còn chính là người thân của nạn nhân.

Bốn người từ từ tiến vào, mùi máu tanh trong phòng đã tản bớt đi, nhưng những dấu vết của vụ án mạng vẫn còn. Cả phòng khách dường như chỗ nào cũng có máu, có đôi chỗ máu bắn cả lên tường, trên bàn, ghế sofa, và nơi nhiều máu nhất chính là nền nhà. Hiển nhiên là hai nạn nhân đã bị sát hại và móc mắt, chặt tay ở phòng khách.

Vốn dĩ nơi này là một căn phòng ấm áp, giờ đây nơi nào cũng thấy máu, ngay cả trên ảnh chụp chung đầy hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ cũng vậy.

Máu.... Mộc Thất nhíu mày, đến gần bức ảnh được đặt trong hộc tủ ở phòng khách.

Nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện máu trên khung ảnh không phải là bị bắn lên, mà dường như có ai đó dùng ngón tay dính máu lau lên. Khuôn mặt của nạn nhân nữ trong tấm hình hoàn toàn bị máu che đi, còn cả chỗ hai người nắm tay nhau cũng có một dấu vân tay máu rất rõ ràng.

Rất dễ để nhận ra người làm những việc này chính là hung thủ. Qua hành động này có thể thấy, hấn tỏ vẻ rất tức giận với nạn nhân nữ, và cả mối quan hệ giữa hai nạn nhân nữa.

Vậy điều gì đã khiến hấn tức giận như vậy?

Lục Diệp đi vòng vòng trong nhà một lúc, cẩn thận kiểm tra các vết máu và

các dấu vết tại hiện trường xảy ra án mạng, sau đó mới trở lại phòng khách, “Nữ nạn nhân đã để cho hung thủ vào nhà, lúc này hắn chưa ra tay luôn, mà để cho nạn nhân vào bếp rót nước cho mình, đúng lúc này hung thủ mới công kích nạn nhân nam. Hắn dùng dao đâm vào bụng nạn nhân nam, tiếng kêu của anh ta kinh động đến nạn nhân nữ trong bếp, do đó ly thủy tinh mới rơi xuống đất. Khi cô ta vừa chạy vào phòng khách, đến đúng vị trí này thì bị dao đâm thẳng vào tim.”

Cao Đình đứng ở cạnh ghế sofa, “Vậy tức là cả hai nạn nhân đều bị đâm chết trong tình huống không hề phòng bị chút nào. Xem ra quan hệ của hung thủ và gia đình nạn nhân cũng không quá tệ. Tiếp theo chúng ta cần phải xác nhận lại nguyên nhân vì sao hắn lại nhẫn tâm sát hại em gái và em rể của mình bằng cách thức dã man đến vậy. Có lẽ sau khi biết rõ mọi chuyện, chúng ta sẽ tìm được nguyên nhân vì sao hắn lại chết trong bệnh viện.”

Mộc Thất gật đầu đồng tình.

Còn Lục Diệp lại tiếp tục kiểm tra vết máu trên đất: “Sau khi bị đâm vài nhát dao liên tục, lúc này nạn nhân nữ mới tử vong, theo vết máu dưới đất có thể thấy, nạn nhân nam đã bị kéo lên ghế sofa sau khi bị thương.”

Tôn Đông thắc mắc: “Rồi hắn móc mắt nam nạn nhân?”

Mộc Thất nhìn lại khung ảnh, “Không, hắn đã chặt tay nạn nhân nữ trước.”

Tôn Đông khó hiểu nhìn Mộc Thất.

“Vì đối với hung thủ, cái chết của người đàn ông có vẻ quan trọng hơn cái chết của người phụ nữ.” Mặc dù cô không biết vì sao lại vậy.

“Hả....?” Tôn Đông vẫn không hiểu gì.

Lúc này điện thoại Cao Đình reo lên, anh ta cầm điện thoại lên, nhìn một lúc rồi nói với ba người: “Vân Kiệt gửi tin nhắn, đã điều tra ra được một bác sĩ khả nghi.”

Có đôi lúc, chúng ta không khống chế được tâm trạng của bản thân, cũng có lúc không khống chế được việc mình sẽ yêu ai.

Chương 3: Người chết kể chuyện (3)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Hoang đường không phải là lý do để bác bỏ một câu chuyện. Ngược lại, nó chính là điều kiện cơ bản làm nên mọi chuyện – Nietzsche

Năm người đều tập trung nhìn vào màn hình máy tính, Tưởng Vân Kiệt gõ bàn phím, phát lại đoạn video giám sát hành lang phòng bệnh: “Đây, mọi người xem, tôi đã kiểm tra đoạn video giám sát trong khoảng thời gian khả nghi, tổng cộng có năm người đã ra vào phòng bệnh, trừ vị bác sĩ nam tên Lưu Húc Phong ra thì những người khác đều rất bình thường. Vào lúc 9 giờ ngày 14, anh ta đã đẩy xe thuốc vào phòng bệnh, nhưng tôi kiểm tra danh sách trực của bệnh viện thì thấy hôm đấy anh ta không phải đi làm.”

Hè Thiên Tường đẩy mắt kính: “Anh ta vào phòng bệnh bao lâu?”

“Không lâu lắm, tầm khoảng năm phút.” Tưởng Vân Kiệt tua đoạn video đến khoảng thời gian 5 phút sau, bác sĩ nam kia đi ra ngoài, Tưởng Vân Kiệt ấn tạm dừng rồi phóng to hình lên, qua vài bước xử lý thì có thể nhìn rõ được bảng tên của vị bác sĩ kia ghi Lưu Húc Phong.

Cao Đình: “Hôm nay anh ta có lịch làm việc ở bệnh viện không?”

“Không, hôm nay anh ta tham gia một buổi hội thảo nghiên cứu khoa học.” Tưởng Vân Kiệt nhìn đồng hồ: “Bây giờ chắc vẫn còn ở hội trường.”

Cao Đình đứng dậy phân công: “Vân Kiệt gửi cho tôi địa chỉ, còn Thiên Tường, Tôn Đống đến hội trường với tôi.”

Đúng lúc đến cửa, mọi người lại gặp Cố Mi đi ra từ phòng pháp y, trên tay vẫn còn đang đeo găng tay chuyên dụng. Trên khuôn mặt trẻ con của cô ấy

đầy vẻ bất mãn: “Sao mấy người lại mang về cho tôi một cái xác nam không ra nam, nữ không ra nữ, lại còn không trọn vẹn thế hả?”

Hề Thiên Tường ỷ vào chiều cao của mình, xách cổ cô ấy đặt sang một bên: “Tránh đường.”

Sắp ba mươi tuổi mà vẫn còn bị người khác nhắc tới nhắc lui như vậy, Cố Mi cực kì khó chịu! Cảm giác lòng tự trọng của mình đã bị tổn thương rất sâu sắc!

“Nam không ra nam, nữ không ra nữ?” Thế nhưng sự “tổn thương sâu sắc” ấy của Cố Mi nhanh chóng bị câu hỏi của Tưởng Vân Kiệt dờ đi.

Cố Mi trở lại phòng pháp y, tố cáo: “Đội tóc giả, mặc váy, đi giày cao gót, lại còn đánh son, nhưng khung xương rất kì lạ. Tôi cắt quần áo ra thì mới phát hiện, hóa ra là một gã đàn ông! Hơn nữa còn là một gã đàn ông đã bị móc mắt! Mà móc không chuyên nghiệp chút nào hết, chắc chắn con người đã không còn nguyên vẹn rồi, ai móc thế?”

Mộc Thất thuận miệng đáp lại: “Hắn tự móc ra đấy.”

“...” Cố Mi ghen lời, sao mọi chuyện không giống như lẽ thường vậy?

Tưởng Vân Kiệt nhớ đến khuôn mặt thanh tú mà mình từng nhìn qua, sờ cằm một cái, “Mắc chứng cuồng mặc đồ nữ giới à?”

Đáng tiếc không ai có ý định trả lời vấn đề này của Tưởng Vân Kiệt. Mộc Thất đứng lên, đến bên cạnh Lục Diệp, “Tôi cần phải đến nhà Kim Mẫn.”

Lục đại gia chấp hai tay sau đầu, tỏ vẻ mình không muốn đi đâu hết, “Cô cứ đi đi.”

“Đi cùng tôi.”

Lục Diệp nhìn cô: “Tôi không biết lái xe.”

“Tôi cần người chỉ đường.”

“Cô có thể dùng điện thoại mà.”

“Anh tin điện thoại hơn là bản thân mình sao?”

“...” Lục đại gia luôn tự cao tự đại về bản thân nên không thể phản bác lại lời Mộc Thất, đành đứng dậy đi theo cô.

Tướng Vân Kiệt nhìn hai người rồi thở dài: “Cả cục cảnh sát trừ đội trưởng ra chắc chỉ có Mặt Than mới có thể khiến Lục đại gia đứng dậy làm việc.”

Cố Mi đứng bên cạnh bổ sung: “Còn cả kem nữa.”

“Cũng đúng.” Tướng Vân Kiệt gật đầu đồng ý.

Thế nhưng khi nhìn về phía Cố Mi, Tướng Vân Kiệt mới nhận ra cô ấy đang cầm một cốc nước, nhìn kỹ một chút, anh ta trợn tròn mắt, “Cố... chị đại, chị đang cầm gì thế?”

Cố Mi uống một hơi, thoải mái nheo mắt lại, “Nước!”

“Thế cái gì nổi lên phềnh trong đó thế?”

“Tròng mắt.” Cố Mi lắc lắc chiếc cốc, ‘tròng mắt’ bên trong cũng đong đưa theo.

(☉ o ☉) Làm ơn, ai đó hãy đưa tôi đi đi

***

Một chiếc taxi dừng lại ở dưới nhà Kim Mẫn, Mộc Thất và Lục Diệp xuống xe, bò hết sáu tầng để lên đến căn hộ của Kim Mẫn.

Tại sao lại phải ở trên tầng sáu trong khi không có thang máy chứ? Hai người chửi thầm trong bụng.

Mộc Thất dùng chìa khóa mở cửa, sau đó đi vào, Lục Diệp cũng khập khiễng đi sau cô.

Vào nhà vài bước là đến phòng khách. Hôm trước, khi cảnh sát đến đây, Kim Mẫn ngồi trên ghế bành ở phòng khách, đội tóc giả, mặc một chiếc váy đỏ, chân đi giày cao gót. Trong tay hắn ta còn ôm lấy một chiếc bình thủy tinh, trong đó có hai đôi mắt, một đôi là của em rể hắn – Hàng Phong, đôi còn lại là của chính hắn.

Kim Mẫn là một người đàn ông, nhưng khi thấy hắn mặc đồ nữ, mọi người thường có phản ứng giống Trương Vân Kiệt, nghĩ hắn mắc chứng cuồng mặc đồ nữ. Tuy nhiên, Mộc Thất lại không nghĩ vậy, nhất là sau khi kiểm tra nhà của người bị hại. Do vậy cô muốn đến đây tìm thêm đầu mối.

Mộc Thất vào phòng ngủ của Kim Mẫn, tìm ra quyển nhật kí của hắn, khi đi ra đã thấy Lục Diệp đang ngồi ở ghế bành, ngửa đầu về sau, mái tóc nâu của anh ta hơi vểnh lên.

Mộc Thất đi qua người anh ta, đưa một ngón tay chọc chọc: “Đi thôi.”

Đột nhiên Lục Diệp mở miệng nói: “Chỗ này có một người ngồi.”

“Ừ!” Mộc Thất nhìn anh ta... Anh không phải là người à?

Thấy Mộc Thất không hiểu ý mình, Lục Diệp đành phải nói hết cả câu với tốc độ cực nhanh, “Ý tôi là trước lúc cảnh sát tìm thấy Kim Mẫn, chỗ này còn có một người ngồi, mặt đối mặt với Kim Mẫn.”

Nghe xong lời của Lục Diệp, Mộc Thất quay hẳn người lại nhìn anh ta, nhướn mày.

“Ý anh là trước khi cảnh sát đến còn có một ai khác đến tìm Kim Mẫn?”

Lục Diệp nhún vai, “Kiểm tra camera giám sát dưới tầng thì biết.”

Mộc Thất lật quyển nhật kí và một quyển sổ nhỏ mình vừa tìm được ra, sau khi đọc xong, cô nhìn lên, lầm bầm: “Tôi biết người đó là ai rồi.”

***

“Vậy đó là ai?”

Tôn Đống lắc đầu, “Dù sao thì cũng không phải là Lưu Húc Phong, đêm hôm đó từ lúc 7 giờ 30 đến tận 10 giờ, anh ta đang tụ tập với bạn bè.”

Tường Vân Kiệt không tin vào chuyện này cho lắm, “Tức là có nhân chứng? Nhỡ anh ta nói dối thì sao? Dù sao mấy người kia cũng là bạn anh ta mà.”

Cao Đình vỗ vỗ vai anh ta, “Không chỉ có nhân chứng, cùng khoảng thời gian anh ta xuất hiện trong camera giám sát của bệnh viện, anh ta cũng xuất hiện ở một nhà hàng nữa, hơn nữa còn quay được chính diện. Từ 9 giờ đến 9 giờ 5 phút anh ta đều ngồi yên một chỗ.”

Tường Vân Kiệt định nói là sinh đôi, nhưng lại nhanh chóng nhớ ra, Lưu Húc Phong là con một, lấy đầu ra anh em sinh đôi, lại gãi đầu nhăn nhó, “Hầy, vậy rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế?”

Hè Thiên Tường khoanh tay dựa vào cạnh bàn làm việc, “Cách giải thích duy nhất đó chính là chúng ta tìm nhầm người. Người vào phòng bệnh lúc 9 giờ kia không phải là Lưu Húc Phong, anh ta chỉ lấy áo của Lưu Húc Phong mặc vào, nên trên ngực mới có bảng tên của anh ta.”

Tường Vân Kiệt vỗ vỗ đầu, tỏ vẻ vụ án này rất khó để giải quyết, “Vậy thì độ khó lại tăng lên rồi. Người này đeo khẩu trang, đội mũ phẫu thuật, căn bản là che kín mặt rồi, giờ chúng ta chỉ biết chắc chắn rằng hắn cao khoảng 1m80 – 1m84, đi giày cỡ 42- 43, chỉ vậy thôi.”

Tôn Đống bổ sung thêm: “Còn nữa, đó là nam.”

Tương Vân Kiệt lại phản bác: “Không, điểm này tôi không xác định được. Kim Mẫn là nam kìa, nhưng nhìn qua hấn có khác gì nữ đâu.”

Tôn Đống cũng đã nghe Cố Mi kể lại chuyện lúc nãy, “Kim Mẫn có chứng cuồng mặc đồ nữ, đây là vấn đề khác rồi.”

“Không phải là cuồng mặc đồ nữ giới.” Giọng Mộc Thất vọng lại từ cửa.

Mọi người nhìn ra cửa, Tương Vân Kiệt reo lên: “A, Mặt Than và Lục đại gia về rồi.”

Cao Đình bắt được trọng tâm câu nói của Mộc Thất, “Mộc Thất, cô nói Kim Mẫn không có chứng cuồng mặc đồ nữ giới?”

Mộc Thất đi vào, giải thích mọi chuyện với mọi người: “Không hề, nói đúng hơn là hấn bị rối loạn giới tính có chủ đích. Tức là mặc dù cơ thể hấn có đầy đủ các bộ phận sinh lý của nam giới, nhưng trong tiềm thức của hấn, hấn lại cho rằng mình là nữ.”

“Hả? Có kiểu là đàn ông nhưng lại tự cho rằng mình là nữ sao??” Tương Vân Kiệt cảm thấy sự hiểu biết của mình lại được mở rộng thêm một chút.

Mộc Thất cầm trong tay quyển nhật kí cô tìm được trong phòng ngủ của Kim Mẫn, lúc nãy trên đường về cô đã đọc qua một lần, rốt cuộc cũng hiểu ra mọi chuyện: “Tôi tìm được quyển nhật kí này trong nhà hấn. Trong thời gian hấn trưởng thành, mẹ hấn đã biết được chuyện này, cũng nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề nên đã từng đưa hấn đến bệnh viện. Hấn cũng nhận thức được việc mình là nam giới, nhưng lại không chịu chấp nhận sự thật này. Để mẹ không đưa mình đi bệnh viện nữa hấn đã che giấu chuyện này, khiến mẹ hấn nghĩ hấn đã nhận thức được giới tính của mình rồi. Thế nhưng càng lớn, hấn lại càng cho rằng mình chính là phụ nữ.”

“Sau đó hấn trở thành biến thái?”

Mộc Thất sửa lại: “Không, đúng hơn là sau khi gặp em rể của hấn, Hàng

Phong, chuyện này mới trở nên nghiêm trọng hơn.”

Đột nhiên Tôn Đông nghĩ đến một loại khả năng, chẳng lẽ...

Mộc Thất nói tiếp: “Kim Mẫn thích em rể mình, nhưng đó là trước lúc Hàng Phong trở thành em rể hắn. Lúc ấy Kim Mẫn coi mình là nữ, trong quyển nhật kí của mình, hắn có ghi là cảm thấy Hàng Phong thích mình, thường xuyên hẹn mình ra ngoài, còn tặng hắn một chiếc vòng tay.”

Tướng Vân Kiệt bối rối, “Áy, tên Hàng Phong này cũng thật lạ, chẳng lẽ hắn cũng thích Kim Mẫn vì nghĩ Kim Mẫn là nữ?”

Mộc Thất lại lắc đầu, “Không phải, từ đầu đến cuối, Hàng Phong vẫn chỉ thích em gái Kim Mẫn mà thôi.”

“Vậy là sao?”

Cao Đình đã hiểu ra vấn đề qua lời giải thích của Mộc Thất, “Tôi biết rồi, thật ra Hàng Phong hay hẹn hắn ra ngoài là để làm quen trước, lót đường để có thể theo đuổi em gái hắn dễ dàng hơn. Chiếc vòng tay kia thực ra cũng là để tặng em gái Kim Mẫn, nhưng Kim Mẫn lại cố tình hiểu lầm chuyện này.”

Mộc Thất tiếp lời: “Đúng rồi, trong mắt Hàng Phong, Kim Mẫn là đàn ông, là anh trai Kim Lâm. Nhưng Kim Mẫn lại đứng ở góc độ một người phụ nữ để lý giải hành động của Hàng Phong, chuyện này là do tiềm thức của Kim Mẫn nhận định sai giới tính của mình nên đã nhận định sai lầm.” Chính phán đoán sai này lại khiến Kim Mẫn hiểu lầm Hàng Phong đang theo đuổi hắn.

Mặt Tướng Vân Kiệt nhăn tít lại, y như tâm trạng rối rắm của anh ta lúc này vậy.

Hề Thiên Tường vuốt cằm: “Vậy là có thể giải thích vì sao Kim Mẫn lại chặt đứt tay em gái mình, lại còn móc mắt mình và Hàng Phong ra rồi.”

Tôn Đông chủ động giơ tay lên: “Hả, tôi vẫn chưa hiểu chi tiết này cho lắm.”

Mộc Thất từ từ giải thích cho anh ta: “Người vốn theo đuổi mình, lại biến thành em rể, khi đó hiện thực bắt đầu có mâu thuẫn với ảo tưởng cá nhân của hắn, chính mâu thuẫn này khiến tâm lý hắn trở nên vụn vẹo, cho rằng mình đã bị phản bội. Vì thế, hắn muốn đòi lại mọi thứ, vòng tay và cả người đàn ông của mình, còn đôi mắt...”

Lục Diệp vốn đang im lặng lại lên tiếng nói hết câu: “Đôi mắt á, chúng được khâu thành một chuỗi, chắc là đồ dùng để thay thế chiếc vòng tay.

Tướng Vân Kiệt nôn khan một trận, cảm thấy quá ghê tởm: “Tôi không hiểu nổi, mà cũng không muốn hiểu tâm lý của mấy tên biến thái này.”

Mộc Thất đưa đoạn băng gốc của video giám sát dưới tầng nhà Kim Mẫn, “Anh kiểm tra đoạn video này xem, khoảng 11 giờ trưa ngày 14 có người nào tên là Lương Siêu xuất hiện ở quanh khu nhà Kim Mẫn không?”

Tướng Vân Kiệt lấy lại tinh thần, “Để ợt, cho tôi mười phút.”

Năm phút sau, “Tra được rồi, đúng vào 10 giờ 58 phút, có một người tên là Lương Siêu xuất hiện.”

Cao Đình: “Có hồ sơ cá nhân không?”

Tướng Vân Kiệt nhanh chóng tìm ra những thông tin cơ bản: “27 tuổi, là người bản địa, không có tiền án tiền sự, đang làm việc ở... ở một công ty lên là Linh Nguyễn, công ty quái gì thế?”

Tướng Vân Kiệt gửi địa chỉ nhà riêng của Lương Siêu cho Cao Đình, sau đó Cao Đình nhanh chóng dẫn người rời đi.

Cô Mi vừa làm xong việc, rảnh rỗi cầm cá mực đi đến phòng làm việc, chỉ thấy mỗi Tướng Vân Kiệt đang ngồi trước máy tính, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại còn mỗi mình anh ở đây thế?”

“Tôi ở nhà trông nhà.” Dù sao thì anh ta cũng không muốn làm việc ngoài

hiện trường.

Cô Mi vui vẻ, “Bọn họ đi nhật thi thể mới về cho tôi à?”

Tướng Vân Kiệt lờm cô ấy một cái: “Lấy đâu ra nhiều thi thể như vậy chứ, họ đi gặp người sống.”

Cô Mi cho một sợi mực vào miệng, nhún vai: “Biết đâu lại có.”

Chương 4: Người chết kể chuyện (4)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Cùng hưởng một loại lợi ích, cùng gánh một loại tội ác.”

“Đâm xuống! Đâm xuống.”

Những lời này không ngừng quanh quẩn trong đầu tôi, những kẻ trước mắt đều phạm phải tội ác không thể tha thứ, mà đã có tội thì phải bị trừng phạt, không ai được phép kiếm cớ thoát tội, đây là chức trách mà thần đã giao cho tôi. Tôi dùng lưỡi dao sắc bén trong tay để xuyên qua thân thể thối rữa của hắn, cắt lấy cặp mắt bị ma quỷ mê hoặc của hắn. Thanh tẩy linh hồn cho hắn, cứu chuộc hắn...”

Cao Đình thờ dài, “Gọi điện cho Cố Mi đi.”

Khi nhóm người của Cao Đình chạy đến nhà Lương Siêu, Cao Đình gõ cửa thấy không ai đáp lại, sau đó phát hiện có dấu phá khóa cửa, trên góc cửa còn có vết máu khô, năm người liền quyết định phá cửa đi vào.

Lối vào nhà cũng có những vết máu liên tục giống trên cửa, kéo dài đến chỗ một chiếc ghế ở sâu trong phòng khách. Trên nền nhà sáng màu, những giọt máu dần khô lại trông cực kì bắt mắt.

Có một người đàn ông bị trói ngò vào ghế dựa, hai bàn tay giao nhau, cổ tay bị cột chặt, đặt ở trước ngực, cả người hơi ngã về phía trước, đầu rũ thấp xuống, đỉnh đầu tựa trên tay, đã chết.

Tôn Đống ngồi xồm xuống, ngẩng đầu lên nhìn mặt người đàn ông, nào ngờ lại nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu với hai hốc mắt đỏ lôm, trống rỗng.

“Trời ạ! Hấn bị móc mắt!” Ấn tượng thị giác quá mạnh khiến Tôn Đống giật mình kinh hãi, suýt ngã ngửa xuống đất, may mà chóng tay kịp nên mới ổn định được trọng tâm.

Cao Đình xoa xoa mi tâm, “Lại thêm một người nữa bị móc mắt.” Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, nhưng anh ta vẫn không thể hiểu nổi vì sao lại có nhiều người chọn những phương thức tàn bạo máu lạnh thế này để giải quyết vấn đề, hơn nữa người sau lại càng tàn bạo hơn người trước.

Mặc dù phần mắt không lành lặn, nhưng vẫn có thể nhận ra thân phận nạn nhân, Hề Thiên Tường so sánh với ảnh của Lương Siêu, rồi đứng lên nói với mọi người: “Có thể xác định chắc chắn đây chính là Lương Siêu, người chúng ta muốn tìm.”

“Sao anh ta lại chết? Chẳng lẽ là bị Kim Mẫn sát hại?” Tôn Đống thấy nạn nhân đều là nam, lại đều bị móc mắt, nên liền suy ra hung thủ là Kim Mẫn.

Hề Thiên Tường im lặng nhìn Tôn Đống, “Tôn Đống, cậu động não chút đi, trên video giám sát có thể thấy rõ là lúc 11h20 anh ta vẫn còn rất khỏe mạnh, lành lặn rời khỏi nhà Kim Mẫn, mà 2 giờ chiều hôm ấy Kim Mẫn đã bị bắt tại nhà, trong khoảng thời gian đó anh ta không hề bước ra khỏi nhà, nên chắc chắn Lương Siêu không phải do hấn sát hại.”

Tôn Đống ngại ngần gãi gãi tóc, “Cũng đúng, vậy là ai nhỉ? Lại còn chọn cách giết người giống Kim Mẫn.”

“Khác nhau.” Cao Đình cầm ly thủy tinh trên bàn lên, đưa lên mũi ngửi thử: “Sau khi moi mắt nạn nhân, Kim Mẫn liền thả chúng vào nước. Còn trong ly này là dung dịch khử độc.”

Mộc Thất sau khi quan sát mọi thứ xong mới lên tiếng: “Tư thế người bị hại có vấn đề. Hai bàn tay đan lại trước ngực, đầu cúi thấp xuống, đây là tư thế cầu nguyện, hay nói đúng hơn là sám hối. Trên người bị hại có các vết thương

do dao đâm, và dấu vết bị bạo hành. Nếu đúng đây là tư thế sám hối thì chúng tỏ hung thủ cực kì phần nộ với tội lỗi mà nạn nhân đã phạm phải.”

Lục Diệp đi vòng vòng quanh nhà một lúc rồi trở lại: “Hung thủ dùng dụng cụ chuyên nghiệp để cạy cửa, khi đó Lương Siêu đang ngủ ở phòng ngủ, bị sát hại ngay trên giường, sau đó bị móc mắt, vết máu nhỏ giọt từ phòng khách đến cửa là do hung thủ làm ra, có lẽ là máu trên hung khí nhỏ giọt xuống, khi đi đến cửa hấn cất hung khí đi nên trong nhà không thấy hung khí đâu, hơn nữa hung khí này là do hấn mang đến.” Lục Diệp quơ quơ quyển sổ trong tay: “Đây là sổ ghi chép công việc của Lương Siêu, trong này chỉ có phần ghi chép về nội dung cuộc trò chuyện của anh ta và Kim Mẫn. Thùng rác trong phòng bếp có một phần đồ ăn bên ngoài, có cả hóa đơn nữa. Từ thời gian trên hóa đơn có thể thấy sau khi anh ta trở về từ nhà Kim Mẫn, anh ta đã gọi bữa trưa và bữa tối ở ngoài hàng, chứ không hề đi ra ngoài.”

Cao Đình nghe phân phân tích của đội viên mình xong liền hỏi: “Mọi người cảm thấy cái chết của Lương Siêu liệu có liên quan gì đến vụ án của Kim Mẫn không?”

Tôn Đống hơi do dự: “... Chắc là có...”

“Cũng có thể có khả năng này.” Mộc Thất cũng không chắc chắn lắm.

“Trong lúc chờ Cố Mi, ai đó đi xuống tầng kiểm tra camera an ninh đi.”

Tôn Đống lập tức giơ tay lên: “Đội trưởng, này tôi có nhìn qua, camera dưới tầng hình như bị hỏng rồi. Để giờ tôi xuống kiểm tra lại cho chắc.”

Tầm 10 phút sau, Cố Mi đến, vừa vào cửa cô ấy đã nói lớn: “Tôi nói rồi, tỉ lệ gặp người chết của mọi người cao hơn là gặp người sống mà.”

Hè Thiên Tường thoải mái đáp lại cô ấy: “Dù sao cũng không nhiều bằng cô.”

Cố Mi đeo bao tay, đến bên thi thể của Lương Siêu, một tay nâng cầm anh ta lên, “Điểm này thì tôi công nhận.”

Trong mắt Mộc Thất thì động tác này có vẻ quái dị, cô đứng bên cạnh hỏi: “Cố ca, chị đang trêu ghẹo thi thể anh ta à?”

Cố Mi quay đầu lại lườm cô: “Cô thật dung tục, tôi chỉ muốn nhìn rõ thi thể hơn thôi.”

Mộc Thất bình tĩnh chuyển đề tài, “Vết thương trí mạng là ở chỗ nào?”

Cố Mi lại bị đòi sự chú ý, “Cơ bản thì vết thương nào cũng trí mạng, cổ, tim, bụng, phần nào cũng bị thương, còn thời gian tử vong thì khoảng tầm 12 giờ đến 1 giờ sáng. Sau khi chết mới bị trói. Còn mắt... thì không hề có chút kĩ năng giải phẫu nào hết, đây là hành vi phá mắt thì đúng hơn. Nhìn xem, con người đã bị tổn thương thành như thế này rồi này! Bla bla bla...”

Mộc Thất nghe được trọng tâm vấn đề, liền quay người đi tìm Cao Đình, mặc kệ Cố Mi tiếp tục lải nhải, “Đội trưởng, hung thủ không phải là người có trình độ chuyên môn về y học, động tác móc mắt chưa thuần thục, vẫn còn thô.”

Cao Đình gật đầu, sau đó gọi điện cho Tôn Đống, “Tôn Đống, cậu đến phòng bảo vệ tìm hiểu những cư dân về nhà trễ đêm qua, hỏi thăm họ xem có người nào khả nghi ra vào khu nhà này không?” Rồi quay sang bảo Cố Mi đưa thi thể về cục, cùng các đội viên khác đến công ty của Lương Siêu.

***

Công ty nơi Lương Siêu làm việc tên Linh Nguyễn, một cái tên rất quái lạ.

Công ty Linh Nguyễn cách nơi ở của Lương Siêu khoảng 45 phút lái xe, nằm ở tầng bốn của một tòa nhà văn phòng, trên cửa kính có dán hai chữ Linh Nguyễn màu đen. Cao Đình đẩy cửa vào, nhân viên lễ tân lập tức nở một nụ cười tiêu chuẩn.

“Chào anh, anh đến để nghe tư vấn hay có giấy mời ạ?”

Cao Đình đưa thẻ ngành, “Tôi là cảnh sát, xin hỏi ai là giám đốc ở đây?”

“À! Anh chờ một chút ạ, để tôi đi gọi giám đốc.”

Có vẻ như đây là lần đầu tiên có cảnh sát đến chỗ này, nhân viên lễ tân hơi khẩn trương, luống cuống đến mức đi lò cò vào trong.

Một lát sau, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao gầy đi ra. Anh ta mặc âu phục rất chỉnh chu, thấy cảnh sát muốn gặp mình, trên mặt anh ta cũng không có chút hốt hoảng nào, chỉ mỉm cười âm áp: “Tôi tên Uông Kiệt, không biết đồng *trí* cảnh sát đây đến tìm tôi có chuyện gì?”

Cao Đình tiến lên, lấy hình Lương Siêu ra: “Chào anh Uông, ở đây có nhân viên nào tên Lương Siêu không?”

“Lương Siêu? Xin lỗi, để tôi kiểm tra lại một chút.” Sau đó anh ta quay sang nói với nhân viên lễ tân: “Tiểu Mã.”

Tiểu Mã lập tức kiểm tra danh sách trên máy tính, “Thưa giám đốc, đúng là có một nhân viên tên Lương Siêu, nhưng hôm nay anh ta không ở đây.”

“Đồng trí đến để tìm anh ta sao, ngại quá, hôm nay anh ta không ở đây.”

“Chúng tôi biết anh ta không ở đây, anh ta đã bị sát hại, hôm nay chúng tôi đến điều tra chi tiết về Lương Siêu, công việc cụ thể ở công ty các anh là gì?”

Uông Kiệt đưa mọi người đến bộ ghế sofa gần cửa ra vào, “Việc làm của chúng tôi có thể coi là một loại hình phục vụ khá mới mẻ, việc cụ thể thì giống như tên công ty, nghe người chết tâm sự.”

“Người chết tâm sự?” Chưa ai trong nhóm của Cao Đình từng nghe qua về nghề nghiệp này.

Uông Kiệt giải thích với mọi người: “Đúng, tất nhiên không phải là gọi hồn người chết lên nghe họ nói chuyện, mà là lắng nghe những tâm sự của những

người sắp chết hoặc muốn tự *xát*.”

“À, vậy là hóa giải những thống khổ của những người đó hoặc khuyên giải họ không nên tự sát, nghe có vẻ là một nghề rất tốt.” Cao Đình trầm nghĩ, việc này cũng có thể giảm bớt số người tự sát mỗi năm.

Nào ngờ Uông Kiệt lại tươi cười phủ nhận: “Đồng *tri* cảnh sát, anh hiểu nhầm rồi, chúng tôi chỉ lắng nghe, còn khuyên bảo thì là việc của *truyền gia* tâm lý rồi.”

Sắc mặt Cao Đình hơi thay đổi, giọng nói cũng trầm xuống: “Vậy nếu như các anh gặp người muốn tự sát các anh sẽ làm gì?”

“Nghe chuyện của họ, chỉ thế thôi.”

“Không báo cảnh sát?” Cao Đình chưa bao giờ tưởng tượng rằng trên đời này còn có loại nghề nghiệp này.

“Đây là lựa chọn của thân chủ, chúng tôi không có quyền can thiệp. Chúng tôi được thuê để làm việc thân chủ cần, nghe xong thì lấy thù lao, chỉ vậy thôi.” Uông Kiệt là một doanh nhân, đối với anh ta mà nói, đây là chuyện làm ăn. Anh ta mở ra công ty này, nguyên tắc đầu tiên chính là thỏa mãn khách hàng, sau đó thu tiền về túi mình.

Về thờ ơ với mạng sống người khác của Uông Kiệt hiển nhiên đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Cao Đình, đối với cảnh sát mà nói, chức trách của họ chính là dùng cả cuộc đời mình để cứu những mạng sống khác, dù người đó muốn tự sát đi chăng nữa, thì đó cũng là một mạng sống. Có thể người đó chỉ nhất thời nông nổi nên mới chọn cách tự sát, nếu có người ở bên cạnh khuyên bảo, thì có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Nhưng những người này lại chọn cách mặc kệ.

Hề Thiên Tường biết nếu nói chuyện tiếp về công việc này thì Cao Đình nhất định sẽ nổi đóa lên, nên thay anh ta hỏi Uông Kiệt: “Vậy bàn làm việc của Lương Siêu đâu?”

“Không có, công việc của nhân viên chỗ chúng tôi yêu cầu phải thường xuyên ra ngoài.”

“Vậy mấy ngày qua anh ta đều không đến công ty?”

“Không.”

Hè Thiên Tường yêu cầu điều tra các hợp đồng mà Lương Siêu đã nhận, kết quả chỉ có một hợp đồng duy nhất vài ngày trước, chủ hợp đồng họ Kim, hiển nhiên là Kim Mẫn.

Mộc Thất khẽ nhướng mày: “Công ty anh hiện có bao nhiêu nhân viên tại chức?”

“Khoảng hơn chục người. Sao vậy?”

Khi Mộc Thất yêu cầu in danh sách địa chỉ và phương thức liên lạc của những người này thì Uông Kiệt nhíu mày lại: “Các anh chị cần những thứ này để làm gì?”

“Tôi khuyên anh nên nhanh tay lên, nếu không thì công ty anh sẽ phải tuyên bố phá sản đấy.” Bình thường tốc độ nói chuyện của Mộc Thất khá chậm, nhưng hôm nay cô học theo tác phong của Lục Diệp, nói liền một mạch: “Hơn nữa, tôi nhìn anh khá lâu rồi, đồng chí không phải *đồng trí*, tụi sát không phải *tụi sát*, và chuyên gia chứ không phải *truyền gia*.”

Chương 5: Người chết kể chuyện (5)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Không ai tha thứ cho những tội ác của chúng ta.”

“Ha ha.” Ra khỏi công ty Linh Nguyễn, Tôn Đông liền bật cười, “Mọi người có thấy không, lúc bị Mộc Thất bắt lỗi, sắc mặt của tên giám đốc kia thay đổi hẳn.”

Lục Diệp đang đi đằng trước Mộc Thất bỗng quay đầu lại, nói: “Chúng ám ảnh cưỡng chế của cô ấy tái phát thôi.”

Mộc Thất mím môi, đang định phản bác lại, bỗng cô nhìn thấy một người đàn ông trẻ đang đi bộ ở vỉa hè đường đối diện. Bây giờ là mùa xuân, nhiệt độ ở thành phố S không hề ấm áp chút nào, những người đi đường đều mặc áo khoác, chỉ có duy nhất người đàn ông kia lại mặc một chiếc áo cộc tay màu trắng, nhìn rất nổi bật, nhưng dù mặc có vẻ mát mẻ, trên đầu người nọ lại đội một chiếc mũ mùa đông.

Điều khiến Mộc Thất phải chú ý đến người nọ tất nhiên không phải là quần áo, cô vừa định nhìn kĩ lại thì một chiếc xe buýt xuất hiện ở trạm dừng, người kia không lên, chỉ đứng yên cách chỗ chờ xe buýt một đoạn. Chỉ vài giây sau, cô không thấy người đàn ông ấy đâu nữa, dường như đã bốc hơi mất rồi.

Mộc Thất nhíu mày nhìn về phía trước.

“Mặt Than, Mặt Than, Mộc Thất!”

Lục Diệp gọi liền một lúc ba tiếng Mộc Thất mới hoàn hồn lại, khi quay đầu lại nhìn anh ta, sắc mặt cô đã về trạng thái bình thường, “Sao vậy?”

Lục Diệp hơi khom người, nhìn qua vai cô: “Cô vừa nhìn gì thế?”

“Không có gì.” Mộc Thất đáp lại mà không quay sang nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp thấy tầm mắt cô hướng xuống đất, dường như đang suy nghĩ về điều gì đó, thậm chí không có gì mới là lạ. Tuy nhiên, vừa rồi khi nhìn theo tầm mắt của Mộc Thất, anh ta lại không thấy điều gì khác lạ cả. Lúc này Mộc Thất đã vòng qua người anh ta đi về phía trước, Lục Diệp hí mắt nhìn lưng của cô, dừng vài giây sau đó mới đi theo.

Mọi người trở lại phòng làm việc, Hề Thiên Tường phát tài liệu về nhân viên công ty Linh Nguyễn cho các cảnh viên để họ kiểm tra xem các nhân viên này còn an toàn hay không.

Trong khoảng thời gian mọi người đến công ty Linh Nguyễn, Tưởng Vân Kiệt điều tra ra được một manh mối mới. Thấy mọi người đi về, anh ta vội vàng nói nhanh: “Mọi người vừa đưa cho tôi máy tính của Lương Siêu đúng không, tôi đã kiểm tra các tài liệu trong máy tính đó, đầu tiên là kiểm tra các tệp được mã hóa, nội dung trong đó thật sự...”

Hề Thiên Tường sợ anh ta nói nhảm quá nhiều, lạnh lùng cắt ngang: “Nói vào trọng tâm.”

“Tôi cảm thấy những tệp được mã hóa này không phải là nguyên nhân chính dẫn đến việc anh ta bị sát hại. Nhưng nếu đúng là có liên quan thì... coi như tôi chưa nói gì.”

Hề Thiên Tường đen mặt, gõ một cái vào máy tính của Tưởng Vân Kiệt, nhắc lại lần nữa: “Nói vào trọng tâm.”

Tưởng Vân Kiệt nói hết những lời cần nói xong rồi mới vào nội dung chính: “Được rồi, nội dung chính là tôi tìm được một văn bản, là một chương truyện mà Lương Siêu viết, nội dung bên trong là cuộc trò chuyện của anh ta với Kim Mẫn, dùng ngôi thứ nhất, qua văn bản ấy tôi có thể đoán rằng khi Lương Siêu đến nhà Kim Mẫn, Kim Mẫn đã móc mắt mình ra rồi.”

Tôn Đống hít một hơi lạnh: “Tức là Lương Siêu đã nói chuyện với một người đã bị móc mắt? Sao anh ta có thể chịu đựng được vậy?”

Tưởng Vân Kiệt nhún vai, “Kim Mẫn còn cho Lương Siêu xem bốn con mắt đã bị móc ra, đựng trong bình nước nữa cơ.”

Cao Đình chống cằm, nghĩ một lúc, “Tức là Lương Siêu sau khi biết về một vụ án mạng, tiếp xúc với hung thủ, nhưng vẫn không làm bất kì việc gì như báo cảnh sát các thứ... Mà lại về nhà viết truyện?”

Tưởng Vân Kiệt vuốt cằm: “Đúng vậy, anh ta nói đây chính là đạo đức nghề nghiệp của anh ta.”

Cao Đình lắc đầu, “Có thể chính cái gọi là đạo đức nghề nghiệp này đã khiến anh ta phải bỏ mạng.”

Tưởng Vân Kiệt nghe xong, hơi trợn mắt, dường như vừa nghe được tin tức nào chấn động lắm vậy, “Vậy là ... chuyện này thật à?”

“Trước mắt là vậy.” Cao Đình hỏi: “Lương Siêu có đăng chương truyện này lên mạng không?”

“Anh ta đăng lên QQ cá nhân, nhưng giới hạn người xem, chỉ những ai kết bạn với anh ta mới có thể đọc được thôi.”

Tôn Đống ngạc nhiên: “Vậy sao cậu có thể đọc được vậy?”

Tưởng Vân Kiệt nổi giận: “Anh Tôn, anh nói thế là đang sỉ nhục kỹ thuật của tôi đây.”

“Tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi mà.”

“Có lẽ hung thủ đã đọc được chương truyện này, sau đó thấy Lương Siêu đã làm trái với quy chuẩn đạo đức của hắn, vấn đề ở chỗ là liệu hung thủ có quen biết với Lương Siêu hay không?”

Hè Thiên Tường: “Tuởng Vân Kiệt, cậu in hết những tư liệu liên quan đến bạn bè của Lương Siêu trên QQ ra.”

“Không thành vấn đề, chuyện này cứ để tôi lo.”

Những người khác cũng về chỗ ngồi của mình, chỉ có Mộc Thất lại đến bên bàn Tuởng Vân Kiệt, gõ một cái: “Tuởng Vân Kiệt, cậu cho tôi xem lại video giám sát lần trước ở bệnh viện đi.”

“Xem cái đấy làm gì?” Tuy hỏi vậy nhưng Tuởng Vân Kiệt vẫn nhanh chóng gửi đoạn video cho cô.

Mộc Thất trở lại chỗ ngồi, mở đoạn video ra, nhìn đi nhìn lại mấy lần đoạn người đàn ông kì lạ kia đi vào rồi lại đi ra, sau đó cô nhớ lại dáng vẻ người đàn ông mặc áo cộc tay đột nhiên biến mất kia.

Ngón tay Mộc Thất nhẹ nhàng gõ theo nhịp, hai mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào người đàn ông trong màn hình, liệu hai người này có phải cùng một người hay không?

Mười phút sau, cô cầm điện thoại di động lên, mở phần tin nhắn ra, gửi một chuỗi số cho ai đó.

***

“Ông chủ, những người cảnh sát lần trước lại đến.”

Uông Kiệt đang gọi điện thoại trong phòng làm việc, nhân viên lễ tân tên Tiểu Mã liền vội vàng chạy vào, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đầy vẻ hốt hoảng.

Nghe thấy hai chữ “cảnh sát”, Uông Kiệt nhíu mày lại, nói với người ở đầu dây bên kia: “Xin lỗi, tôi có chút việc, lát nữa tôi sẽ gọi lại sau.”

Sau khi cúp điện thoại, Uông Kiệt đứng dậy, hỏi lễ tân: “Có nói là có

chuyện gì không?”

Tiểu Mã lắc đầu, “Không, chỉ nói là đến tìm ông chủ thôi.”

“Thật đúng là không để yên cho người ta mà... Không phải là người đã chết rồi sao!” Ông Kiệt đi ra khỏi phòng làm việc, lộ rõ sự khó chịu ra mặt, nhưng vừa đi đến lối ngoặt ở cửa ra vào, anh ta lập tức thu lại vẻ mặt ấy, biến nó thành nụ cười giả tạo âm áp hằng ngày.

“Chào các *đồng trí* cảnh sát, không biết lần này các bị lại đến vì chuyện gì?” Chữ ‘trí’ trong từ đồng chí vẫn không đúng chuẩn, Mộc Thất đảo mắt, nhưng cuối cùng cô vẫn kìm lại được.

Cao Đình lên tiếng: “Quách Duy Nhất và Đinh Chí Hòa là nhân viên chỗ các anh?”

“Dạ đúng, họ làm sao?”

Hè Thiên Tường đưa tay lên đẩy mắt kính, chắt vắn: “Gần đây hai người họ đều bị sát hại tại nhà riêng. Một công ty có 13 nhân viên, thì có 3 người bị sát hại tại nhà riêng. Anh Ông, anh cảm thấy chuyện này là trùng hợp à?”

Ông Kiệt bình tĩnh trả lời, “Đây là do họ chọn phải người không nên chọn.”

Cao Đình: “Đó là vì họ làm cùng một nghề nghiệp nên đã bị hung thủ chọn làm mục tiêu, bây giờ chúng tôi cần quý công ty cung cấp các tài liệu nghiệp vụ của Quách Duy Nhất và Đinh Chí Hòa.”

“Tiểu Mã, lấy tài liệu cho bọn họ.” Ông Kiệt bắt đầu thấy tức giận, nhưng anh ta lại không dám nổi cáu trước mặt cảnh sát.

Lúc sắp ra đến cửa, Lục Diệp không kìm lòng được quay lại nói với Ông Kiệt – người trung ra dáng vẻ như đang đuổi tà, “Anh Ông Kiệt, trong khoảng thời gian này, tôi khuyên anh không nên ở nhà một mình. Anh nghĩ xem bây giờ người hung thủ hận nhất là ai? À, tất nhiên, có vẻ như anh không

sợ, làm ăn mà, lúc nào chẳng có rủi ro.”

Nói xong Lục Diệp liền nghênh ngang rời đi, để mặc Uông Kiệt đứng đó với vẻ mặt tức muốn xì khói.

Thời gian quay ngược về khoảng hai tiếng trước, Hề Thiên Tường phân công các cảnh sát viên đi tìm mười hai nhân viên còn lại của công ty Linh Nguyễn, cuối cùng họ phát hiện ra thi thể của Quách Duy Nhất và Đinh Chí Hòa được tại nhà riêng của mỗi người.

Nguyên nhân tử vong của Quách Duy Nhất là do bị đánh vào đầu bởi một vật nặng, sau khi chết thi thể đã bị treo lên trần nhà.

Còn Đinh Chí Hòa thì chết trong bồn tắm của nhà mình, hung thủ đã liên tục lặp đi lặp lại động tác nhấn đầu nạn nhân vào trong bồn cho đến khi nạn nhân tắt thở.

Sau khi khám nghiệm tử thi sơ bộ, thời gian tử vong của hai người lần lượt vào ngày 12 tháng 4 và ngày 13 tháng 4, và Lương Siêu tử vong vào 14 tháng 4.

“12, 13, 14 tháng 4, mỗi ngày giết một người à?” Tưởng Vân Kiệt trầm nghĩ: Điên rồi, đúng là điên thật rồi!

Cao Đình: “Thời điểm gây án là vào khoảng 10 giờ đến 12 giờ đêm, hung thủ đã nhân lúc nạn nhân đang say giấc, cạy cửa lên vào, sau đó sát hại nạn nhân.”

Tôn Đống ôm ngực, “Tôi cảm thấy hung thủ đã quan sát rất cẩn thận khu nhà của nạn nhân trước khi gây án, các camera ở dưới tầng nhà các nạn nhân đều bị hỏng, còn hai camera khác hẳn cũng có thể dễ dàng tránh được.”

“Nạn nhân đầu tiên bị đâm chết, nạn nhân thứ hai bị đánh vào đầu đến chết, còn nạn nhân thứ ba...” Ánh mắt Mộc Thất nhìn xuống đất một cái, sắc mặt cứng đờ, cô ngừng lại một lát, sau đó giả bộ bình tĩnh nhanh chóng nói tiếp, “Nạn nhân thứ ba, đã bị nhấn đầu nhiều lần xuống nước, sau khi chết thì bị

ném vào trong bồn tắm. Có thể thấy hung thủ đã hành hạ các nạn nhân trong trạng thái vô cùng tức giận. Qua đó có thể thấy tâm trạng tức tối của hắn với nghề nghiệp của các nạn nhân, hắn không không chế được bản thân nên không ngừng giết những người làm nghề này, dựa vào đặc thù nghề nghiệp của các nạn nhân, chúng ta có thể đoán được rằng người thân của hung thủ có lẽ đã bị nghề này hại ... ‘chết’!” Đột nhiên Mộc Thất lên cao giọng ở chữ “chết”.

“A! A! A!” Đột nhiên phòng làm việc của đội cảnh sát đặc biệt vang lên những tiếng hét cực kì chói tai.

Lục Diệp đang nghiêng người dựa vào cạnh bàn bị Mộc Thất kéo một cái, một giây sau liền trở thành bức tường thịt chắn trước mặt cô, mà cùng lúc đó, Tôn Đông – đồng chí cảnh sát chuyên nghiệp cao 1m80 thì nhanh chóng nhảy tót lên trên ghế.

Tưởng Vân Kiệt vẫn ngồi yên quan sát mọi thứ, Cao Đình cách quá xa, Hề Thiên Tường thì mắc bệnh sạch sẽ, anh ta đành thở dài, đưa chân ra đập mạnh một cái ‘bẹp’, sau đó anh ta liền giơ chân lên, gọi lớn về phía cửa: “Cố Mi, có xác chết!”

“Xác chết? Để tôi, để tôi!” Mặc dù chưa ai thấy Cố Mi đâu, nhưng mọi người đều nghe thấy giọng nói hờn hờ của cô ấy.

Thế nhưng khi Cố Mi đeo bao tay chạy vào phòng làm việc, chỉ thấy xác chết của.... một con gián bên chân Tưởng Vân Kiệt....

“...”

Hề Thiên Tường nhìn cô ấy một cái: “Cô đeo bao tay rồi à, tốt quá, dọn nó đi đi.”

“...”

Sau khi xác chết của con gián kia được dọn dẹp sạch sẽ, Tôn Đông nhẹ nhàng ngồi xuống, Mộc Thất cũng trở lại trạng thái mặt liệt bước ra khỏi bóng lưng Lục Diệp, ho nhẹ một tiếng, “Tiếp tục!”

Thế nhưng, điều hiểm thấy nhất là dù cô có lạnh mặt đi chẳng nữa, hai gò má cô vẫn còn hơi ửng đỏ.

Mộc Thất nói tiếp: “Trong công ty Linh Nguyệt tổng cộng có 14 nhân viên. Bây giờ cần xác định xem hung thủ muốn giết tất cả những người đó, hay chỉ một số người nhất định. Có điều, hung thủ có để lại cho chúng ta một manh mối rất tốt, đó là nguyên nhân tử vong của ba người không giống nhau. Nhìn vào tình huống của Lương Siêu ta có thể liên hệ được với trạng thái tử vong của Kim Mẫn, vậy cũng có thể cái chết của hai nạn nhân kia cũng giống với cái chết của thân chủ của họ.”

Tôn Đống vỗ tay một cái: “Đúng rồi, chúng ta có thể điều tra các thân chủ của hai nạn nhân, có cả Kim Mẫn nữa. Chẳng phải Mộc Thất vừa nói rằng hung thủ đang muốn báo thù cho người thân của mình sao? Vậy hẳn chắc chắn là người nhà của một trong các thân chủ của ba nạn nhân trên!”

Lục Diệp lắc lắc ngón trỏ: “Điều này chưa chắc, hung thủ có lẽ còn chưa dừng hành vi báo thù của mình lại. Hoặc nói đúng hơn, người cuối cùng hẳn muốn giết chính là người....”

“Người đã nói chuyện với người thân đã khuất của hấn.” Mộc Thất vừa nói dứt lời, điện thoại của cô liền vang lên, cô nhìn màn hình thấy tên người gọi là giáo sư đại học của mình, vội ra bên ngoài: “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.”

Mộc Thất ra ngoài, đóng cửa lại, “Alo, giáo sư Tống.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ khá lớn tuổi: “Xin lỗi Mộc Thất, giờ tôi mới gọi điện thoại được cho em. Em có thể nói chuyện với tôi một lúc được không?”

“Không sao đâu ạ, có chuyện gì giáo sư cứ nói.”

“À, là thế này, gần đây tôi có một người quen nhờ tôi giúp một chuyện. Bạn của cô ấy có một cô con gái mới bị bắt cóc cách đây không lâu. Tuy giờ đã bình an trở về, nhưng tinh thần cô bé lại bị kích thích, tình hình có vẻ rất tệ, lúc nào cũng khóa mình lại trong phòng không chịu ra ngoài. Tôi định đến

thăm cô bé, nhưng sức khỏe tôi gần đây lại không tốt cho lắm, lại mới bị gãy chân. Nên tôi liền nghĩ đến em.”

Nghe thấy hai chữ “bắt cóc”, vẻ mặt Mộc Thất hơi thay đổi, “Giáo sư Tống, cô muốn em đi tư vấn tâm lý cho cô bé?”

“Đúng rồi, nhưng tôi biết giờ em làm cảnh sát, ắt hẳn sẽ rất bận, nên phải gọi hỏi trước xem liệu em có khoảng thời gian nào rảnh không?”

“Gần đây em đang giải quyết một vụ án, có lẽ qua hai ngày nữa em mới rảnh.”

“Không sao, không sao, hai ngày nữa cũng được. Vậy để tôi nhắn địa chỉ gia đình cô bé ấy cho em.”

“Vâng.”

“Mộc Thất, cảm ơn em.”

“Không sao đâu ạ, giáo sư Tống chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Cúp điện thoại, Mộc Thất liền nhận được tin nhắn ghi địa chỉ của giáo sư Tống, cô lưu lại rồi nhắn tin trả lời giáo sư, sau đó quay lại phòng họp.

Trong phòng họp, Tưởng Vân Kiệt chỉ màn hình: “Tôi đã điều tra qua, ngày 21 tháng 9 năm ngoái, Quách Duy Nhất đã tiếp đón một thân chủ. Vào tối hôm ấy người này đã treo cổ tự sát ngay tại nhà riêng. Vào đầu năm nay, ngày 10 tháng 1, một khách hàng của Đinh Chí Hòa đã tự sát trong bồn tắm tại nhà riêng. Khi được phát hiện cả hai người đều đã tử vong.... À, ngoài ra tôi còn phát hiện ra không phải nhân viên nào của công ty này cũng tiếp đãi những người muốn tự sát. Đa số các khách hàng đều là người sắp chết.”

Sau đó Tưởng Vân Kiệt dùng hệ thống sàng lọc ra những nhân viên đã tiếp đãi các thân chủ có ý định tự sát khác, trừ ba nạn nhân thì chỉ còn có bốn người khác.

Tôn Đống lo lắng: “Đội trưởng, phải làm sao bây giờ, theo tốc độ giết người của hung thủ, có lẽ tôi nay hấn vẫn sẽ ra tay giết người.”

Trong bốn người kia, chắc chắn có một người nào đó là mục tiêu chính của hung thủ...

Lúc này đột nhiên trên màn hình lại xuất hiện thêm một cái tên nữa, Tường Vân Kiệt nhìn sang, lập tức há hốc mồm, “Này... Vẫn còn một người nữa.”

***

Ban đêm, trên tầng thượng của một tòa chung cư, một người đàn ông cường tráng kéo một người đàn ông mặc âu phục bị trói hết tay chân đến bên lan can. Hấn đá mạnh một cái vào bắp chân người bị trói, để anh ta quỳ xuống đất, sau đó hung dữ dúi đầu anh ta, ép anh ta nhìn con đường tấp nập đầy xe cộ bên dưới, “Còn nhớ chỗ này không?”

Uông Kiệt bị đánh ngất trên đường về nhà, khi tỉnh dậy thì thấy mình bị mang đến đây. Anh ta không bao giờ ngờ được mình lại bị bắt cóc bởi chính nhân viên dưới trướng của mình.

“Hoắc Kiến Phong, anh muốn làm gì?”

Hoắc Kiến Phong dúi đầu Uông Kiệt một lần nữa, dường như hấn muốn trút hết mọi nỗi giận mà hấn đã kìm nén bao lâu nay, “Mày còn nhớ cô gái tên Lưu Vân không?”

Uông Kiệt chối ngay lập tức: “Không, sao tôi biết được chứ, mau thả tôi ra!”

Hành động này ngay tức khắc chọc giận Hoắc Kiến Phong, hấn ấn mặt Uông Kiệt xuống nền xi măng lạnh ngắt, “Không biết à? Theo cách nói của mày, cô ấy chính là “cuộc làm ăn” đầu tiên sau khi mày thành lập Linh Nguyệt đấy. Sau khi nói chuyện với mày xong, cô ấy đã nhảy từ đây xuống, máu chảy đầy đất, ngay cả khuôn mặt cô ấy cũng biến dạng! Ở chỗ kia kìa.”

Lúc này Uông Kiệt mới nhớ đến người này, hóa ra là cô ta sao? “Này, Hoắc Kiến Phong, anh bình tĩnh, chẳng, chẳng lẽ cô, cô ấy... là bạn gái anh?”

Hoắc Kiến Phong hét lớn: “Đúng! Cô ấy chính là người yêu tao, hôm ấy là sinh nhật cô ấy. Mà có biết sau khi tao mua quà sinh nhật, mua bánh ngọt cô ấy rồi về nhà thì tao thấy gì không?!? Tao thấy thi thể của cô ấy!”

“Tôi biết anh rất đau khổ, nhưng, nhưng mà cô ấy tự sát thì đâu có liên quan gì tới tôi.”

“Không liên quan đến mày? Mày dám nói là không liên quan đến mày?! Tao nghe thấy đoạn băng ghi âm ấy rồi, mày đã nói chuyện với cô ấy, cô ấy mắc chứng trầm cảm, trạng thái tâm lý cô ấy đang rất bất ổn, nhưng mày đã làm gì? Mày đã khuyên cô ấy nên giải thoát! Khi đó cô ấy đã đứng bên vách đá, thì chính mày đã đẩy cô ấy xuống! Mày có biết tao hận cái nghề chó má này nhiều đến cỡ nào không? Biết vì sao tao phải xin vào làm ở công ty mày không? Vì tao muốn tìm chứng cứ, nhưng tao lại không ngờ được rằng mày lại biến thái đến mức ghi âm lại tất cả các cuộc trò chuyện với khách hàng. Mày có cảm giác thành tựu lắm hả? Mỗi ngày nghe mấy thứ này mày đều thấy rất sáng khoái đúng không? Vậy hôm nay mày hãy hưởng thụ cảm giác rơi từ trên này xuống đi!” Hoắc Kiến Phong vừa nói, vừa lôi Uông Kiệt lên, hôm nay hẳn muốn ném anh ta từ trên này xuống.

Uông Kiệt bị dọa sợ đến mức toát hết mồ hôi lạnh, chỉ biết van xin: “Hoắc Kiến Phong! Tôi sai rồi, tất cả đều là lỗi của tôi! Anh tha cho tôi đi mà!”

“Hoắc Kiến Phong, dừng tay!” Cao Đình mở cửa sân thượng, đội cảnh sát đặc biệt kết hợp với đội cảnh sát địa phương liền ập đến.

Đôi mắt với cảnh sát, Hoắc Kiến Phong vẫn không hề bối rối chút nào, hắn hét lớn: “Sao phải dừng tay? Nó là thằng sát nhân! Nó giết người yêu tao!”

Cao Đình từ từ tiến gần đến chỗ hai người, khuyên nhủ Hoắc Kiến Phong: “Chúng tôi sẽ điều tra về tội danh của hắn. Hắn cần phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, không phải của anh. Bây giờ anh dừng tay lại vẫn còn cơ hội...”

“Ha ha ha!” Hoắc Kiến Phong cười lớn: “Tao thì còn cơ hội gì? Cũng chẳng cần cơ hội, tao đã giết hai người, giờ giết thêm người nữa cũng chẳng sao.”

Mộc Thất quan sát vẻ mặt của Hoắc Kiến Phong, thấy có dấu hiệu xấu, cô liền nhắc nhở Cao Đình: “Đội trưởng, hấn muốn Uông Kiệt lấy mạng đổi mạng.”

Cao Đình nghe xong thì lặng lẽ đi đến chỗ Hoắc Kiến Phong, đồng thời cũng ra dấu cho Tôn Đổng áp sát từ hướng khác, còn mình thì thu hút sự chú ý của Hoắc Kiến Phong: “Hoắc Kiến Phong, anh tỉnh táo lại một chút, tiến lên đây đi, tôi nhắc lại lần cuối...”

Hoắc Kiến Phong lắc đầu, quyết định bước ra bên ngoài thêm một bước nữa.

Đúng lúc này Tôn Đổng và một cảnh sát viên khác đã nhanh chóng lao đến chỗ hấn, kéo hai người trở lại sân thượng.

“Chúng mày buông tao ra! Tao muốn giết nó! A a a a a.” Hoắc Kiến Phong không cam lòng gào lên, Tôn Đổng đè chặt người hấn, nhanh chóng còng tay hấn lại.

Lục Diệp vượt cùm, đến bên Mộc Thất: “Cô có để ý không, Hoắc Kiến Phong nói hấn đã giết hai người.”

Mộc Thất nhìn các đồng nghiệp áp giải Hoắc Kiến Phong rời đi, “Có, không phải ba, mà là hai.”

***

“Nói vậy là được... được rồi chứ?” Sau khi cúp máy, Tống Lâm Di tái mặt nhìn màn hình máy tính trên bàn, thậm chí bà còn không dám đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ gồng người nhìn đoạn băng về bức tranh sơn dầu vẽ người phụ nữ bị chặt đầu trên màn hình máy tính. Gương mặt hoảng sợ và vụn vẹo của người phụ nữ rơi vào trong mắt bà.

Không ai lên tiếng đáp lại câu hỏi của bà. Mồ hôi lạnh cứ thể nhỏ xuống từng giọt, nhưng bà lại không dám động đậy, giống như con cá đang nằm trên thớt đợi người ta đến mổ thịt vậy.

Giây tiếp theo đột nhiên video bị tắt đi, màn hình máy tính trở nên tối đen. Như được ân xá, cả người Tống Lâm Di mềm nhũn, phần lưng bà đã ướt sũng mồ hôi, gió thổi vào khiến bà cảm thấy lạnh đến run người. Đột nhiên bà thấy điện thoại mình phát sáng, cả người lại càng run mạnh hơn nữa.

Mộc Thất: *“Em nhận được rồi.”*

“Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi.” Bà vùi mặt vào hai bàn tay, khóc thút thít, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ “xin lỗi”.

Nhưng liệu có ai nghe được lời sám hối này của bà?

Chương 6: Người chết kể chuyện. (6)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_SK

“Hầu như trong lòng tất cả mọi người đều có một chuyện nào đó nhất định phải hoàn thành, vấn đề ở chỗ, bạn sẽ vì nó mà trả cái giá như thế nào”

Hoắc Kiến Phong và Uông Kiệt bị dẫn về cục cảnh sát, lúc này đã hơn 8 giờ tối, Cao Đình sau khi cho các cảnh sát viên khác về nhà thì lại dẫn Hề Thiên Tường quay lại cục cảnh sát để thẩm vấn hai người kia.

Vì nhà của Lục Diệp và Mộc Thất nằm cùng hướng với nhau, nên hai người gọi chung một chiếc taxi. Trước giờ Lục đại gia chưa bao giờ bận tâm đến chuyện của người khác, nên dù người ngồi chung xe với anh ta là nữ đi chăng nữa, anh ta cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện phải đưa người phụ nữ về nhà.

“Bác tài, đến khu nhà XX.” Đọc xong địa chỉ nhà mình, Lục Diệp thả lỏng người, hơi dựa về phía sau, giải thích với Mộc Thất, “Đây là tuyến đường ngắn nhất để về nhà chúng ta, không cần phải đi đường vòng.” Ý anh ta là nếu đến nhà cô trước thì sẽ phải vòng lại, mà như thế thì anh ta sẽ không thể về nhà ngủ sớm.

Trước giờ Mộc Thất cũng không quan tâm đến việc này, nên cũng im lặng đồng ý.

Vì vậy dọc đường về nhà, một người thì nhìn điện thoại di động, một người thì nhắm mắt nghỉ ngơi, cả hai đều không nói với ai câu nào. Nửa giờ sau, xe taxi tới khu nhà của Lục Diệp.

“Đến rồi kia.” Mộc Thất khẽ lay người Lục Diệp.

Lục Diệp ngái ngủ mở cửa xe, “Ừ! Đến rồi, tạm biệt, mai gặp lại. À... Đúng rồi.” Ra ngoài xong anh ta mới nhớ ra một chuyện, nhanh tay kéo cửa xe ra, rút tiền trong ví ra đưa cho Mộc Thất, “Tiền xe!” Sau đó xoay người, chậm rãi đi vào trong khu chung cư.

Khoảng nửa tiếng sau, taxi đến trước cổng chung cư nhà Mộc Thất, cô bảo tài xế dừng lại, sau đó tính tiền, lấy hóa đơn.

Sau khi cất cẩn thận tiền thừa và hóa đơn, cô nói với tài xế: “Cảm ơn bác tài, bác đi cẩn thận, hẹn gặp lại.” Rồi mới mở cửa rời đi.

Lái xe nghe xong sững người lại một lúc, đây lần đầu tiên ông được hành khách nhắc nhở đi cẩn thận, cảm thấy rất ấm lòng, vừa định quay lại nói tạm biệt với cô bé kia thì phát hiện ra người ta đã đi rồi.

Mộc Thất lấy báo trong hòm thư, vào thang máy lên tầng 7, mở khóa cửa nhà mình, định đi vào nhà đổi giày thì đột nhiên cô khựng lại...Đèn phòng khách nhà cô đang bật.

Năm lên lớp mười, cha mẹ cô đều mất trong một vụ tai nạn giao thông. Từ đó trở đi Mộc Thất chỉ ở đây một mình, nên trong nhà này, trừ cô ra không thể có thêm ai khác.

Mộc Thất không đóng cửa lại, mà cầm điện thoại di động, nhẹ nhàng lấy một bình xịt hơi cay trong tủ giày, từ từ đi vào trong nhà. Nhưng... Người cô thấy không phải là trộm... mà là...

“Tiểu Thất, em về rồi!”

Trên ghế sa lông là một người đàn ông đẹp trai, cao to, mặc sơ mi trắng, thấy Mộc Thất anh ta liền bỏ quyển sách trên tay xuống, đứng lên, mỉm cười với cô. Liếc thấy Mộc Thất cầm bình xịt hơi cay, anh ta cười càng tươi hơn, “Xem ra anh đến thăm em đột ngột thế này không những không khiến em vui, mà lại còn dọa sợ em mất rồi.”

Thấy mình phán đoán nhầm, Mộc Thất liền giấu đồ trong tay ra sau lưng,

vẻ mặt vẫn kinh ngạc: “Anh Thôi Hình.”

Thôi Hình sờ sờ đầu Mộc Thất, tháo kính xuống, trong mắt anh ta tràn ngập vẻ dịu dàng, ngữ điệu nhẹ nhàng, “Không sao, con gái ở nhà một mình nên có sẵn những thứ này.”

“Anh Thôi Hình, sao anh lại đến bất chợt thế?” Mộc Thất không ngờ rằng Thôi Hình sẽ về hôm nay.

Thôi Hình giả vờ không vui: “Em không hoan nghênh anh sao?”

“Không, không, tất nhiên là có chào đón rồi!” Khi ngẩng đầu nhìn Thôi Hình, trên mặt Mộc Thất có một nụ cười nhàn nhạt, để lộ ra một bên má lúm đồng tiền của cô. Bình thường cô không bao giờ có biểu cảm này, nếu Tưởng Vân Kiệt mà thấy cô lúc này, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ mình vừa gặp quỷ.

Thôi Hình cười cười, “Anh vừa xử lý xong chuyện ở nước ngoài nên về thăm em sớm một chút.” Anh ta đánh giá Mộc Thất, “Đợt này em lại gầy đi rồi đúng không? Công việc vất vả quá à?”

Mộc Thất lắc đầu, “Không sao.”

“Về trễ thế này thế đã ăn gì chưa?” Thôi Hình ôm bả vai cô đi vào trong.

Mộc Thất lại lắc đầu: “Chưa ăn.”

Nét mặt Thôi Hình lại trở nên vui vẻ, “Tốt quá, anh cũng chưa ăn tối, đang định ngồi đợi em về nấu cho anh.”

Nhớ đến chuyện dạ dày Thôi Hình không tốt từ nhỏ, Mộc Thất sợ bệnh của anh ta lại tái phát liền nhanh chóng chạy vào bếp làm cơm rang. Trước kia khi còn sống, cha mẹ cô hay bận bịu công việc, từ trung học Mộc Thất đã tự mình vào bếp nấu cơm, đến giờ tay nghề nấu nướng của cô tất nhiên là không tệ chút nào.

Mộc Thất nhanh chóng nấu xong hai phần cơm rang trứng, bung lên bàn ăn, vừa ăn vừa trò chuyện với Thôi Hình về tình hình gần đây.

Mộc Thất kể cho anh ta nghe về cuộc điện thoại mình mới nhận được, “Giảng viên đại học của em hôm nay có gọi cho em, nhờ em tư vấn tâm lý cho một cô bé mới được cứu về sau một vụ bắt cóc.”

Thôi Hình đặt thìa xuống, “Sao lại phải nhờ em?”

“Gần đây.... Cô ấy không khỏe... Hơn nữa... Có lẽ cô ấy thấy em phù hợp hơn.”

Hai người im lặng một lúc, Thôi Hình lên tiếng: “Vụ án năm đó vẫn không có chút tiến triển nào à?”

“Không!” Mộc Thất đảo mắt, đưa một muỗng cơm rang lên, nhai vài cái, “Những đầu mối trước kia đều bị đứt đoạn hết rồi. Nhưng không sao, kiểu gì thì em cũng sẽ bắt được hắn ta thôi.”

Thôi Hình vuốt cằm: “Anh sẽ cho người đi điều tra thêm.”

Ăn xong một phần cơm rang, giúp Mộc Thất thu dọn lại chén đĩa, nhìn đồng hồ đã gần mười giờ đêm, “Thôi... cũng muộn rồi. Anh về đây.” Nói xong liền đứng dậy, mặc áo vest trên ghế sa lông vào, xoa xoa tóc Mộc Thất, “Lần sau anh lại đến thăm em.”

Mộc Thất biết anh ta vừa đi nước ngoài về, hẳn là đang rất mệt mỏi nên không giữ anh ta lại, cô tiễn anh ta ra cửa: “Anh Thôi Hình, tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.”

Mộc Thất đóng cửa lại, sau đó nhìn xuống đôi dép trong nhà mình đang đi, ngẩn người vài giây sau đó mới xoay người đi vào trong nhà.

***

Vì linh cảm vụ án sẽ có vấn đề, sáng hôm sau Mộc Thất đi làm sớm. Đúng là Hoắc Kiến Phong không nói bừa, sau khi thẩm vấn, hắn chỉ nhận mình đã mưu sát Quách Duy Nhất và Đinh Chí Hòa, còn chuyện sát hại Lương Siêu, hắn phủ nhận.

Tôn Đông giật giật mái tóc ngắn của mình, “Hay hắn nói dối.”

Mộc Thất liền bác bỏ: “Hắn không có lý do gì để nói dối. Đối với hắn bây giờ, hai hay ba mạng người thì đều như nhau cả.” Đối với Hoắc Kiến Phong, giết thêm một người trong nghề này, chính là một chiến công mới, hắn chắc chắn sẽ thừa nhận.

Tôn Đông trầm nghĩ: *Thủ pháp gây án và lý do lựa chọn hoàn toàn trùng khớp với hai nạn nhân còn lại...* Nếu Hoắc Kiến Phong không phải là hung thủ, vậy chẳng lẽ còn có người đã giết Lương Siêu thay cho Hoắc Kiến Phong?

“Hay Hoắc Kiến Phong có đồng bọn?”

Hè Thiên Tường vừa thức trắng đêm lúc này đang uống cà phê, “Cũng có thể có khả năng này, giờ Cao Đình và Lục Diệp đang điều tra xem liệu hắn có đồng bọn không.”

“Lục Diệp tới rồi sao?” Mộc Thất bất ngờ.

Tôn Đông đang ngồi gần đó ăn bánh bao do đội trưởng mua cho, nhồm nhoàm lên tiếng: “Đến rồi, sáng nay tôi đến nhà anh ta lôi anh ta đi.”

Lúc này Mộc Thất mới thấy hợp lý, bình thường Lục Diệp toàn đến trước giờ làm việc vài giây.

Tướng Vân Kiệt đang ngồi trước máy tính thò đầu ra, “Mọi người! Tôi đã điều tra danh sách các cuộc gọi của Hoắc Kiến Phong, người hắn gọi điện nhiều nhất chính là cha mẹ hắn, và mẹ của người bạn gái đã qua đời của hắn. Cứ vài ba ngày là lại gọi một cuộc. Còn lại chỉ có các cuộc gọi đa cấp, rao

hàng gì đấy thôi. Không có tin nhắn, cảm giác như hẳn không hề có bạn bè gì vậy.”

Mộc Thất cảm thấy chuyện này rất phù hợp với tình huống hiện tại của hẳn. Hoắc Kiến Phong rất cố chấp, mà quá cố chấp thì sẽ chuyển sang khăng khăng cứng đầu. Những năm qua hẳn luôn cắm đầu vào chuyện báo thù, nên có lẽ đã dần cách xa những người bạn, những người xung quanh hẳn. Báo thù đã trở thành toàn bộ cuộc sống của hẳn, thậm chí là nguồn sống của hẳn, vì thế mà cái giá hẳn cần phải trả cho chuyện này cũng rất lớn.

Bốn người vẫn đang thảo luận, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và tiếng ngáp ngủ. Bốn người quay đầu lại, thấy Cao Đình đi vào, sau lưng anh ta là Lục Diệp đang bung một ly cà phê.

Cao Đình nhíu mày lại, việc thăm vấn không có chút tiến triển nào cả, “Tôi cảm thấy Hoắc Kiến Phong không biết gì về vụ án của Lương Siêu, xác suất có đồng bọn cũng rất thấp, từ đầu đến cuối hẳn cũng rất phối hợp điều tra, không hề giấu diếm bất kì chuyện gì, điều kiện duy nhất hẳn đặt ra cũng là yêu cầu chúng ta phải xét xử Uông Kiệt.”

“Hoắc Kiến Phong không giết, cũng không có đồng bọn. Vậy tức là vẫn còn một người nữa giống Hoắc Kiến Phong, căm thù nghề nghiệp này nên ra tay giết người.” Tưởng Vân Kiệt gãi gãi đầu thờ dãi, “Vậy tức là giờ tôi phải tìm hết các thân nhân của những người đã tự sát trong vòng hai năm qua rồi. Có lẽ hung thủ là ai đó trong số những người này chẳng?”

Từ đầu đến cuối, Mộc Thất vẫn luôn cúi đầu suy nghĩ đột nhiên lại lắc đầu, hiện tại cô lại nghĩ đến một khả năng khác, khả năng mà trước giờ mọi người vẫn luôn bỏ qua, “Chưa chắc, có lẽ chúng ta nên tách riêng vụ án của Lương Siêu ra.”

“Tách riêng ra?”

Mộc Thất nói ra suy luận của mình với mọi người, “Tức là tách vụ án mạng của Lương Siêu ra thành một vụ án độc lập. Trước giờ chúng ta vẫn luôn gộp ba vụ án vào làm một, vì đặc thù nghề nghiệp của ba nạn nhân mà tin rằng giữa ba vụ án có mối liên hệ đặc biệt nào đó. Mối liên hệ này đúng với vụ án

mạng của Quách Duy Nhất và Đinh Chí Hòa, họ đều bị sát hại vì cùng một nguyên nhân. Thế nhưng nếu Lương Siêu bị sát hại không phải vì đặc thù nghề nghiệp của anh ta thì sao?”

Hè Thiên Tường khoanh tay trước ngực nhìn Mộc Thất: “Vậy cô giải thích chuyện tử trạng của Lương Siêu giống với tử trạng của Kim Mẫn thế nào?”

Mộc Thất ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nói ra phỏng đoán của mình: “Nếu chỉ là trùng hợp thôi thì sao?”

Chương 7: Người chết kể chuyện (7)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Một cá nhân điên cuồng liệu có thể gây nên tai họa gì cho xã hội?

Cao Đình: “Trùng hợp?”

Tường Vân Kiệt sờ cằm: “Chẳng lẽ, hung thủ sát hại Lương Siêu cũng muốn móc mắt anh ta ra sao? Lấy mắt trả mắt, ăn miếng trả miếng?”

Mộc Thất nói tiếp: “Còn một giả thiết khác, đó chính là hung thủ đã lợi dụng cách gây án của Hoắc Kiến Phong để giả họa cho anh ta nhằm trốn tội. Tuy nhiên... có một điều khiến tôi chú ý.”

“Tư thế của nạn nhân.” Lục Diệp tiếp lời.

Mộc Thất vuốt cằm: “Ừ, tư thế của anh ta rất đặc biệt. Nếu như tách Lương Siêu ra khỏi vụ án này, sau đó chú ý về tư thế của anh ta. Ngoài ra, hung thủ đã móc mắt nạn nhân, sau đó còn cố ý cho hai con mắt ấy vào dung dịch khử trùng. Tôi thấy có lẽ hung thủ cảm thấy linh hồn nạn nhân bản thủ nên hẳn muốn thanh lọc. Mà hai bàn tay nạn nhân nắm lấy nhau, đầu cúi về phía trước, chính là tư thế sám hối, hẳn đang giúp người chết sám hối. Hung thủ làm những việc này, có lẽ vì hẳn đang ảo tưởng mình là người thanh lọc xã hội này.”

***

Trong căn phòng mờ tối, rèm cửa sổ buông xuống ngăn chặn toàn bộ ánh sáng bên ngoài rọi vào, tất cả có chút hỗn loạn, trong phòng chỉ có ánh sáng toát ra từ màn hình máy tính, còn có thể nghe được tiếng gõ phím nặng nề kèm theo thanh âm hút mì.

Người đàn ông gầy gò vùi đầu vào trước máy tính, cả khuôn mặt anh ta dường như dán chặt vào màn hình máy tính, đôi mắt đã hằn lên những tia máu nhưng anh ta vẫn chăm chú theo dõi tình hình trên màn hình. Sau khi chiến đấu một hồi lâu trong trò chơi, anh ta mới dừng tay, gấp lấy một đũa mì, nhét vội vào miệng, rồi trệu trạo nhai vài cái, thậm chí còn không nuốt xuống bụng, đã đưa tay lên bàn phím gõ lia lịa.

“Đệt!” Nhặt vật trong trò chơi vừa ngã xuống, anh ta đã bắt đầu mắng chửi, chỗ mì khi nãy chưa nuốt xuống lập tức bắn lên màn hình máy tính, anh ta vội vàng dùng tay lau sạch đi, một vài sợi mì bị rơi xuống bàn anh ta cũng không thèm dọn, trên bàn toàn là vết ố bẩn.

Sau khi hồi sinh lại nhân vật trong trò chơi, anh ta lại tiếp tục gõ phím. Đúng lúc này trong phòng lại vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Thật là... Ai thế?” Anh ta vừa lầm bầm vừa đi tìm điện thoại, nhưng cũng không hề nhắc người ra khỏi ghế, chỉ rướn người lục lọi trong đồng quần áo trên giường, mãi một lúc sau mới tìm ra được điện thoại di động bị đánh rơi ở dưới đất.

Khi cầm máy lên, tiếng chuông vẫn chưa dứt, anh ta nhìn màn hình, thấy đối phương là bạn mình, liền nghe máy, “Hả??? Tất nhiên là ở nhà rồi, mày nói xem tao đang làm gì? Chơi game, cày thuê cho người ta.” Nhân lúc đầu dây bên kia nói chuyện, anh ta quay người lại về phía máy tính, húp thêm vài ngụm mì.

Ngậm mì trong mồm, anh ta nói: “Muốn tao ra ngoài? Đánh bài à? Có những ai? Ừ... Để tao nghĩ một lúc xem nào... Này cho tao nghĩ tí cũng không được à, lần trước đánh bài với chúng mày tao thua mất mấy trăm tệ. Cả tháng tao kiếm được có vài ba đồng thôi! Được, được, có anh em mày thôi thì tao đi. Sao? Chỗ cũ à? Được, tao đi luôn.”

Cúp điện thoại, anh ta nuốt hết mì xuống, lại ăn thêm vài miếng mì nữa, húp một ngụm nước mì, sau đó xoay người, đặt hộp mì ra một chỗ khác, chỗ đó đã chất đống rất nhiều hộp đựng thức ăn khác nhau.

Vì phải ra ngoài, nên anh ta không ngồi vào máy tính nữa, khịt mũi một cái, tìm một bộ quần áo có vẻ sạch trên giường, cầm ví và điện thoại, đi ra ngoài.

Xuống dưới nhà, lúc trời này đã xẩm tối, ánh sáng ngoài đường cũng không khiến anh ta quá khó chịu. Anh ta khịt mũi rồi khạc một bãi đờm, tay cầm túi rồi lao đảo đi về phía cổng khu chung cư.

Ở một góc khuất gần đó, có một người đàn ông nhìn chằm chằm anh ta. Hắn bước ra khỏi góc tối, lặng lẽ đi theo. Nhưng được vài bước, hắn lại dừng lại, hai bàn tay bên hông từ từ nắm chặt, hắn nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh ta, khẽ lầm bầm điều gì đó rồi lại quay về.

Đêm khuya.

Tối nay vận may của anh ta cũng không tệ, đánh mấy ván bài đều thắng, kiếm được chút đồng ra đồng vào. Thấy có vẻ tốt, anh ta cũng không cố đánh hết đêm, mà tìm cơ ra ngoài. Nhìn mấy tờ tiền đỏ thắm trong ví, anh ta vui vẻ về nhà.

Vào khu nhà, đi lên tầng nhà mình, đèn cảm ứng ở hành lang không nháy, anh ta giậm mạnh chân vài cái đèn mới sáng lên. Nhưng tiếng động này lại làm con chó nhỏ nhà hàng xóm gần đó giật mình, nó bắt đầu sủa âm ỉ lên, bà chủ nhà đó bị chó nhà mình đánh thức, liền giậm dũ quát lớn: “Bối Bối, đừng sủa!”

Anh ta đã quá quen với chuyện này, chỉ nhún vai rồi tiếp tục đi lên tầng, đến cửa nhà mình, anh ta lấy chìa khóa trong túi áo ra mở cửa, vừa đổi dép vừa ngâm nga vài câu.

Dù không bật điện, anh ta vẫn theo thói quen đi vào trong nhà. Nhưng ngạc nhiên ở chỗ, lần này anh ta không hề đá phải bất kì món đồ gì cả. Điều này khiến anh ta cảm thấy hơi khó chịu. Giống như việc chơi game hàng ngày vậy, đột nhiên một ngày nào đó không chơi nữa thì sẽ thấy thiếu hụt gì đó. Anh ta lấy điện thoại ra, soi xuống đất, đúng là không có bất kì đồ rác rưởi lặt vặt nào. Trên đất sạch đến mức khó chịu, dường như vừa có ai đó quét dọn qua vậy.

“Mẹ?” Đây là người đầu tiên anh ta nghĩ đến. Chẳng lẽ mẹ mới từ quê lên? Nhưng mà bà ấy làm gì có chìa khóa nhà đâu, mà bà cũng đâu có gọi cho anh ta.

“Mẹ? Mẹ ở đâu thế?” Để kiểm tra lại, anh ta lại gọi thêm tiếng nữa. Nhưng chẳng có ai đáp lại anh ta cả, căn phòng im phăng phắc.

“Lạ thật, chẳng lẽ cô Tấm vừa ghé qua nhà mình? Ha ha ha.” Nói xong anh ta tự phá lên cười, cầm điện thoại đi tiếp vào nhà, khi ánh sáng chiếu đến ghé sa lông, anh ta lại thấy được một đôi chân.

Người ngồi trên ghé lên tiếng: “Chúng tôi đã đợi anh rất lâu rồi.”

Những tội lỗi của anh... không thể tha thứ. Thần đã xét xử anh, hôm nay, tôi dùng lưỡi dao sắc bén này để rửa sạch những tội lỗi ấy, giải thoát tâm hồn anh khỏi sự vấy bẩn của ác ma. Giết người cũng là một tội nghiệt nặng nề... Nhưng tôi vẫn phải làm vậy...

Xin lỗi!

***

Đội cảnh sát đặc biệt đi đến hiện trường. Cao Đình chào một viên cảnh sát cường tráng: “Đội trưởng Đường.”

“À.” Đội trưởng Đường quay sang gật đầu với Cao Đình: “Đội trưởng Cao đến rồi, chỗ này chúng tôi giao lại cho các anh.” Sau đó nói với cảnh viên của đội mình: “Thu đội.”

“Các anh vất vả rồi.” Vụ án này vốn là do đội hai phụ trách. Nhưng sau khi thấy hiện trường án mạng, Cao Đình liền xin phép cục trưởng để được tiếp nhận vụ án này. Nguyên nhân không có gì khác ngoài việc tử trạng và nguyên nhân tử vong của nạn nhân Diệp Mông giống hệt Lương Siêu.

Sau khi kiểm tra hiện trường, Cao Đình đưa ra phán đoán sơ bộ: “Đôi mắt bị moi ra, đặt trong cốc nước khử trùng, cả người bị trói lại, loại dây và tư thế

đều giống Lương Siêu, xem ra là do cùng một hung thủ gây nên.”

Điều này hoàn toàn bác bỏ giả thiết Hoắc Kiến Phong đã sát hại Lương Siêu, cũng loại bỏ luôn giả thiết có người giả làm Hoắc Kiến Phong để giết người, Hoắc Kiến Phong đã bị bắt giam, tiếp tục bắt chước theo hắn ta cũng chẳng có tác dụng gì.

Cô Mi ngồi xổm dưới đất kiểm tra thi thể, “Thời gian tử vong vào khoảng 1 -2 giờ sáng, nguyên nhân tử vong cũng giống với nạn nhân gì đó mà bị đâm nhiều lần dẫn đến tử vong ấy.”

Mộc Thất nhắc: “Lương Siêu.”

“Này!!!” Cô Mi bất mãn nhăn mày, đưa tay vẫn còn đeo bao tay dính máu ra véo mặt Mộc Thất: “Mộc Thất, ám ảnh cưỡng chế cũng là một loại bệnh, cần phải chữa.”

Mộc Thất nhận lấy khăn giấy từ đội trưởng, lau sạch vết máu trên mặt, “Mau quên cũng là một loại bệnh, còn là điềm báo trước cho chứng mất trí ở tuổi già đấy.” Vì hai người đều có chung sở thích sưu tập cốc chén, những lúc rảnh rỗi thường cùng nhau ra ngoài tìm đồ, nên họ thân thiết hơn so với những người khác trong đội, khi nói chuyện cũng khá thoải mái.

Cô Mi nổi giận, “Hừ ... Gần đây tôi mới mua được một chiếc cốc cực kì đẹp, nhưng không cho cô xem đâu!” Sau đó còn nhấn mạnh thêm, “Đẹp lắm luôn!”

Vẻ mặt Mộc Thất vẫn bình thản, sau khi quan sát xong thi thể, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Này, không đến xin xỏ tôi à? Sao lại không xin xỏ chứ?

Cô Mi cực kì tức giận

Hè Thiên Tường nghe đoạn đối thoại của hai người xong chỉ nói đúng một câu: “Thật ngây thơ.” Nếu tay không đeo găng tay, anh ta rất muốn đưa tay lên

xoa xoa mi tâm.

Cao Đình thì lại mỉm cười nhìn mọi người, dường như đang nhìn những đứa em trai, em gái của mình vậy, “Được rồi, mọi người đi thu thập manh mối đi.”

Đi vào phòng ngủ, Mộc Thất gặp Lục Diệp đang ở trong phòng. Cô đến bên tủ quần áo, kéo nhẹ cánh tủ kiểm tra đồ đạc bên trong, nhưng vừa mới mở hé một chút đã thấy có một vài thứ lặt vặt rơi ra.

“...” May quá, vừa nãy không mở hẳn ra.

Mộc Thất nhanh chóng đóng lại cửa tủ.

“Sao thế? Mở tủ ra.” Lục Diệp lúc này cũng muốn kiểm tra tủ quần áo nên đi đến, Mộc Thất chưa kịp lên tiếng anh đã mở cửa tủ ra...

Tất nhiên... Toàn bộ đồ trong tủ quần áo bao gồm những thứ như quần áo rồi cả tỉ thứ lặt vặt khác liền ập hết xuống người Lục Diệp.

Mộc Thất: “Đây là lý do.”

“...” Lục Diệp lặng lẽ vớt chiếc tất trên đầu mình xuống đất.

Mộc Thất bình tĩnh phân tích: “Nhà được dọn dẹp khá sạch sẽ, nhưng tại sao tủ quần áo lại bừa bộn như vậy?” Thậm chí trong phòng còn thoang thoảng mùi nước lau nhà, vậy mà trong tủ quần áo lại chất đầy quần áo bẩn và rất nhiều thứ linh tinh khác nữa... Sự tương phản quá lớn.

Tôn Đống chống hông đứng ở cửa, “Chắc có ai đó đến nhà, nên mới dọn dẹp chẳng?” Về chuyện này anh ta rất thông cảm.

Tương Vân Kiệt nói qua điện thoại: “Khả năng không lớn. Hai ngày qua Diệp Mông chưa hề chớp mắt, chỉ liên tục chơi game, cuộc gọi cuối cùng của anh ta trước khi bị sát hại là từ một người bạn. Tôi đã gọi điện cho người bạn kia, người kia nói Diệp Mông không có bạn gái, bình thường cũng chỉ cày

game thuê để kiếm tiền, mẹ anh ta ở quê, gần đây cũng không lên trên này. Nhà cửa Diệp Mông luôn bừa bộn, không người quét dọn. Anh ta cũng không thường xuyên ra ngoài, buổi tối hôm qua người kia gọi anh ta đi đánh bài anh ta mới đi ra ngoài khoảng vài tiếng.”

“Vậy thì ai đã dọn nhà? Đừng nói là cô Tấm ghé qua nhé?” Tôn Đồng đột nhiên có một ý tưởng rất giống Diệp Mông hôm qua.

“Anh ta đã đi ra ngoài vài tiếng...” Lục Diệp sờ cằm, “Vậy có khi nào là hung thủ đã dọn nhà không?”

Tưởng Vân Kiệt ngạc nhiên: “Thật á? Bây giờ hung thủ giết người cũng đảm đang đến vậy cơ à?”

Chương 8: Người chết kể chuyện (8)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Vẻ bên ngoài hung tàn thường bắt nguồn từ một linh hồn bị ma quỷ mê hoặc.

Cao Đình và Hề Thiên Tường nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ cũng đi đến. “Lục Diệp, ý cậu là trong khoảng thời gian nạn nhân đi ra ngoài, hung thủ đã dọn dẹp lại nhà của nạn nhân?”

Lục Diệp không đáp mà lại hỏi ngược lại: “Đội trưởng, Mộc Thất, hai người thường xuyên dọn nhà, hai người nói xem, căn phòng này liệu có thể do một người nghiện game, bình thường lúc nào cũng lười thôi lếch thếch quét dọn không?” Cao Đình và Mộc Thất đều có tính sạch sẽ, nên bình thường hai người toàn tự tay dọn nhà.

Cao Đình lắc đầu, “Không thể, trừ những chỗ không thể nhìn thấy, những thứ khác cũng đều quá sạch sẽ, đồ đạc cũng được bày biện rất hợp lý, tuyệt đối là do một người sạch sẽ dọn dẹp.”

Lục Diệp gật đầu, giang hai tay ra: “Đúng rồi, khi Diệp Mông rời đi, nhà cửa của anh ta vẫn trong tình trạng bản thủ, bừa bộn, mà bây giờ lại sạch sẽ thế này. Người duy nhất làm chuyện này hẳn là hung thủ. Hơn nữa hẳn đã dọn trong khoảng thời gian Diệp Mông đi ra ngoài, sau đó mới có vết máu trên sàn.”

Tôn Đống vẫn chưa hiểu: “Nhưng mà sao hẳn lại phải dọn chứ? Hơn nữa sau khi giết người, sàn nhà cũng bị bẩn mà, sao hẳn lại không lau sạch vết máu đi.”

“Hai chuyện này không giống nhau, hung thủ không thể chịu nổi việc phải

chờ đợi trong căn phòng bản thiêu hôi hám nên mới dọn dẹp, còn những vết máu kia, hẳn hoàn toàn không thấy chúng bản.” Mộc Thất lên tiếng giải thích.

Tường Vân Kiệt đang nghe mọi chuyện qua điện thoại cảm thấy mình như rơi vào biển sương mù, vẻ mặt kiêu: Tư duy của mấy kẻ biến thái người bình thường như mình nghe không hiểu nổi, mà cũng không muốn hiểu.

“Còn một điểm nữa.” Lục Diệp giơ ngón trỏ lên, sau đó dẫn mọi người đến phòng khách, dùng ngón tay chỉ vào một phần nền nhà có dính máu, “Chỗ này này, mọi người nhìn vết máu xem, lúc máu phun ra, chỗ này có vật cản. Nhìn hình dạng có thể thấy là đầu gối, đã có người quỳ ở đây.”

Tôn Đống ngạc nhiên: “Hung thủ đã từng để cho Diệp Mông quỳ xuống chỗ này?”

Lục Diệp lườm anh ta một cái: “Tất nhiên là không phải, máu phun ra từ phía trước, người chết bị trói trên ghế, máu phun từ trên xuống. Vậy người quỳ ở đây là ai?”

“Hung thủ?”

Tôn Đống vẫn chưa hiểu, sao hung thủ lại quỳ xuống? Bình thường toàn là hung thủ ép nạn nhân quỳ xuống mà?

“Vì dù sao đi chăng nữa, giết người chính là một loại tội ác.” Mộc Thất nháy mắt, trong lòng đã có kết quả, “Đội trưởng, tôi có chân dung hung thủ rồi.”

“Người chúng ta cần tìm ở độ tuổi khoảng từ 30-40, đã kết hôn, nhà có trẻ con, khá cứng đầu, mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế, có tính ưa sạch sẽ, nhà cửa luôn được dọn dẹp rất sạch sẽ, gọn gàng. Hẳn đối xử đối với bản thân cũng như những người xung quanh rất hà khắc, nhất là người nhà, tính cách quái dị, đôi khi sẽ đột nhiên bùng nổ, chính vì thế nên hẳn không có bạn bè, quan hệ với người nhà cũng khá hời hợt. Cử chỉ và hành vi của hẳn cũng khá quái dị, có thể sẽ làm ra một vài hành động khiến người bình thường không chấp nhận nổi, cho nên công việc của hẳn cũng không ổn định, thường xuyên nhảy việc,

hơn nữa đó còn là những công việc thấp kém, nặng nhọc.

Các nạn nhân hẳn lựa chọn đường như không có điểm chung nào, không cùng nghề, không có bạn chung. Họ chỉ đều lười thôi, phòng ở bản thủ, thường xuyên ở nhà, không có công ăn việc làm tử tế. Trước khi Lương Siêu tìm được việc, anh ta cũng thường xuyên rơi vào trạng thái thất nghiệp, mà Diệp Mông thì thường xuyên ở nhà chơi game. Trong mắt người bình thường, những điều này cũng không có gì to tát, nhưng trong mắt hung thủ, ở bản, lười biếng chính là một loại tội ác, hơn nữa còn là một loại tội ác không thể tha thứ được. Hẳn muốn rửa ráy linh hồn của họ. Trong mắt hẳn, hành động này chính là trừ gian diệt ác, đồng thời hẳn cũng biết việc này là một tội ác, nhưng hẳn vẫn định nghĩa đó là sứ mạng của bản thân, có lẽ là đây chính là ảo tưởng của hẳn.

Hung thủ là người rất cẩn thận, trước khi ra tay hẳn là đã quan sát nạn nhân rất cẩn thận, nắm rõ thói quen của từng người. Nhà của hai nạn nhân cách nhau khoảng ba kilomet, khu vực này chính là phạm vi hoạt động của hẳn, nhà ở hoặc nơi làm việc của hẳn có lẽ sẽ ở đâu đó quanh đây. Hung thủ có thể thấy được nhà ở của nạn nhân, hẳn đã từng tiếp cận nạn nhân... có lẽ là nhờ công việc của hẳn....”

Mộc Thất còn chưa dứt lời, đột nhiên Lục Diệp kêu lên, “Nhân viên giao cơm! Đúng rồi, là nhân viên giao cơm! Đáng lẽ tôi nên nghĩ ra sớm hơn mới phải!”

“Hả?” Mọi người chỉ thấy Lục Diệp vồ mạnh vào đầu mình sau đó liền chạy vào phòng ngủ của người chết, mấy giây sau anh ta liền cầm một tờ quảng cáo chạy ra.

Lục Diệp đặt tờ quảng cáo xuống, giải thích nhanh với mọi người: “Ở ngoài cửa nhà Lương Siêu cũng có tờ quảng cáo này, cả hai nạn nhân cũng đều thường xuyên gọi đồ ăn ở nhà hàng này. Thêm nữa, món ăn khoái khẩu của cả hai đều là cơm trắng với thịt trâu xào ớt xanh và mì sợi. Hôm Lương Siêu chết, anh ta có gọi cơm ở nhà hàng này, và rất tình cờ, hôm qua Diệp Mông cũng gọi đồ ăn ở đây. Đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Không thể nào, đây chính là phương thức chọn mục tiêu của hung thủ, cũng chính là nguyên nhân hẳn chọn Lương Siêu và Diệp Mông.”

Mọi chuyện đều đã được sáng tỏ, “Hung thủ chính là nhân viên giao hàng của nhà hàng này.”

Cao Đình gật đầu đồng ý, “Điều này cũng hoàn toàn phù hợp với bức chân dung của Mộc Thất, hắn đã tiếp xúc với các nạn nhân thông qua công việc, mà nhà hàng kia cũng rất gần với nhà của hai nạn nhân.”

Tôn Đống kích động: “Vậy tức là nếu chúng ta tìm được người giao cơm cho Lương Siêu vào ngày 14 tháng 4 và hôm qua cũng đi giao cơm cho Diệp Mông là được đúng không?”

Mọi người liền di chuyển đến nhà hàng nơi hung thủ làm việc. Lúc này đồng hồ hiển thị 7 giờ 20 phút.

Chủ nhà hàng xác nhận, trong hai ngày mọi người nói đến, chỉ có một nhân viên duy nhất đi giao cơm vào khoảng thời gian ăn tối là Quách Thủ Nghiệp. Khi đội cảnh sát hình sự đến, Quách Thủ Nghiệp đã tan làm, mọi người lập tức chạy đến nhà hắn, nhưng hắn lại chưa về nhà. Vợ Quách Thủ Nghiệp cũng xác nhận với cảnh sát, vào tối ngày 14 và tối hôm qua hắn đều đi ra ngoài vào buổi tối, đến tận nửa đêm mới về đến nhà. Lúc này có thể khẳng định được rằng Quách Thủ Nghiệp chính là hung thủ mà mọi người cần tìm.

Vợ Quách Thủ Nghiệp khẽ bất an nhìn những người cảnh sát vừa đến nhà mình. Mộc Thất hỏi cô ta: “Bình thường chồng cô có hành vi quá khích hay bất thường nào không?”

“Có.” Bây giờ cô ta nhớ lại chuyện mấy tháng trước vẫn còn cảm thấy rợn người. “Vài tháng trước, khi tôi đi làm về, đột nhiên nghe thấy tiếng con trai kêu lên trong phòng tắm. Tôi chạy vội vào, thì thấy anh ấy đang chìm thẳng xuống nước. Nếu tôi về chậm một chút nữa, có khi thằng bé chết đuối rồi cũng nên. Sau đó anh ấy có xin lỗi tôi với thằng bé. Anh ấy nói con trai bị bấn, anh ấy muốn tắm rửa sạch sẽ cho thằng bé mà thôi. Về sau chuyện này cũng không tái diễn lần nào nữa. Cô cảnh sát, anh ấy làm sai điều gì à?”

Bây giờ tạm thời không thể tiết lộ tình tiết vụ án ra bên ngoài, Cao Đình hỏi lại cô ta: “Cô có thể liên lạc được với anh ta không?”

“Để tôi thử.” Vợ Quách Thủ Nghiệp gọi điện thoại cho hắn nhưng hắn đã tắt máy.

“Bình thường nếu không về nhà thì anh ta thường đi đâu?”

Vợ Quách Thủ Nghiệp lắc đầu, “Chuyện này... Tôi cũng không rõ lắm. Bình thường anh ấy rất ít khi ra ngoài.”

Không lấy được thông tin gì về tung tích của Quách Thủ Nghiệp, Cao Đình liền phân vài cảnh sát viên theo dõi khu nhà của hắn, rồi dẫn người rời đi.

Không thấy Quách Thủ Nghiệp khiến Mộc Thất cảm thấy có chút lo lắng: Có lẽ hắn đã tìm được mục tiêu tiếp theo.

“Có lẽ người kế tiếp là ai đó trong danh sách khách hàng đặt cơm hôm nay.” Hề Thiên Tường cầm danh sách địa chỉ các khách hàng đặt giao cơm tối đến.

Cao Đình chỉ huy mọi người, “Chúng ta tách nhau ra hành động, đến nhà mấy người này đi.”

Lúc này đã hơn 8 giờ.

Chương 9: Người chết kể chuyện (9)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Liệu lưỡi dao sắc bén trên tay có đâm trúng về phía kẻ thù không? Hay lại đâm ngược lại chính chúng ta?

“Này, nhức đầu chết mất.” Tiền Ngụy vừa bị bạn lôi ra ngoài uống vài ly lão đảo đi về nhà mình. Anh ta đưa tay vào túi tìm chìa khóa, lục lọi một lúc lâu mới nhận ra mình tìm nhầm túi, liền lầm bầm chửi thề vài câu mới đổi tay lại, lấy chìa khóa nhà ra.

Mãi mới tìm ra chìa khóa nhà, nhưng lại không thể tra được chìa vào ổ khóa, Tiền Ngụy đau đầu, anh ta dùng sức đâm đâm chọc chọc mãi mới mở nổi cửa.

Anh ta thay giày, vịn tường lão đảo đi vào nhà, đến phòng khách anh ta sờ đến công tắc đèn, đang định bật đèn lên.

Sau lưng dường như có tiếng động gì đó, nhưng anh ta chưa kịp quay lại, đã bị đánh mạnh vào đầu. Anh ta rên lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Người đàn ông đứng sau anh ta thả cây gậy trên tay xuống, bật đèn lên, ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt hấn, chính là người mà Cao Đình đang truy tìm – Quách Thủ Nghiệp.

Hắn ngồi xồm xuống, kéo chân Tiền Ngụy đến phòng vệ sinh, sau đó ném anh ta vào bồn tắm. Quách Thủ Nghiệp mở nước lạnh, dùng vòi hoa sen phun nước vào người Tiền Ngụy, đến khi cả người anh ta ướt đẫm, hắn vẫn để vòi ở chế độ nước lớn nhất, rồi bắt đầu xịt mạnh lên cả người Tiền Ngụy, từ đầu đến chân.

Quách Thủ Nghiệp không thể chịu được mùi rượu trên người Tiền Ngụy. Hắn không thể bắt đầu nghi thức như thế này được. Nhưng hắn không nghĩ đến việc Tiền Ngụy bị nước dội đến mức tỉnh rượu.

Tiền Ngụy cảm nhận được nước lạnh đang phun lên người mình, sau đó còn cảm nhận được ánh đèn. Anh ta cố gắng mở mắt ra, mơ hồ thấy được một người đàn ông đang cầm vòi hoa sen, phun nước lên người mình. Anh ta nhớ lại vừa nãy, đã có người đánh ngất mình, trực giác mách bảo anh ta rằng người trước mắt không phải là người tốt, anh ta phải chạy đi.

Anh ta nắm chặt tay lại, giả vờ vẫn bất tỉnh, sau khi đầu óc tỉnh táo hơn một chút, anh ta chống tay phải vào bồn tắm, ngòai dậy rồi dùng tay trái đánh mạnh về phía đối phương.

Quách Thủ Nghiệp không hề phòng bị, rên lên, ngã ngửa về sau. Nhân cơ hội này, Tiền Ngụy nhảy vọt ra khỏi bồn tắm, nhưng sau đó anh ta lại ngã ục xuống đất.

Dù đầu đang nặng trĩu, vết thương sau gáy cũng đau nhói, nhưng anh ta vẫn không bỏ cuộc, bản năng sinh tồn trong người anh ta trở dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết, Tiền Ngụy vịn tường đứng dậy, sau đó lao đảo đi ra ngoài.

Thế nhưng một đòn vừa rồi của anh ta cũng không đủ mạnh đến đánh ngất Quách Thủ Nghiệp. Chỉ ít phút sau, hắn từ từ bò dậy.

Một người đang say, lại mới bị đánh vào đầu hiển nhiên là không thể đi quá xa. Quách Thủ Nghiệp nhanh chóng bắt được anh ta ở cửa ra vào.

Lần này hắn không dùng gậy đánh ngất anh ta nữa. Mà dùng dao đâm mạnh vào đùi phải của Tiền Ngụy, đâm vào, rút ra, sau đó lại đâm vào.

Tiền Ngụy đau đến mức quỳ sụp xuống đất: “Cứu mạng! Cứu!!!!”

Quách Thủ Nghiệp dùng dây trói tay, nhét giẻ vào miệng anh ta, sau đó kéo chân anh ta vào phòng khách, đặt anh ta ngồi lên ghế mà hắn đã chuẩn bị từ trước.

“Tội nhân, hãy nhận sự trừng phạt của Thần đi!”

***

Tiếng hét của Tiền Ngụy kinh động đến hàng xóm, sau khi gõ cửa nhưng không thấy ai đáp lại, mọi người đều cho rằng xảy ra chuyện rồi, lập tức báo cảnh sát.

Tướng Vân Kiệt phát hiện có người gọi điện báo cảnh sát liền gọi điện cho Cao Đình: “Đội trưởng! Khu chung cư Công Dịch tòa nhà 44 có người báo cảnh sát, nói căn hộ 304 có tiếng hét, chủ nhà tên là Tiền Ngụy, là người trong danh sách.”

“Quách Thủ Nghiệp đang ở đây.” Cao Đình lập tức thông báo cho các đội viên khác.

Đội cảnh sát nhanh chóng tập hợp chạy đến khu chung cư Công Dịch. Cao Đình và Mộc Thất đang ở gần đó nên lái xe đến nơi đầu tiên.

Xe cảnh sát nhanh chóng phong tỏa hiện trường. Tiếng còi xe cảnh sát kinh động đến Quách Thủ Nghiệp trên tầng, hắn lao đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn xuống, thấy dưới tầng toàn là xe cảnh sát.

“Họ đến ngăn cản tôi sao? Không, không thể, tôi phải hoàn thành sứ mệnh.” Quách Thủ Nghiệp đi đi lại lại, làm bầm.

“Quách Thủ Nghiệp, mau mở cửa, chúng tôi biết anh đang bên trong. Lập tức thả con tin ra. Nếu anh có điều kiện gì thì có thể nói ra, đôi bên cùng thương lượng!” Cao Đình, Mộc Thất và đội cảnh sát đã đến cửa, nhưng chưa xác định được tình trạng của Tiền Ngụy nên không ai dám tùy ý hành động, chỉ có thể thuyết phục Quách Thủ Nghiệp tự mình mở cửa.

Bị người khác quấy rầy, Quách Thủ Nghiệp tức giận hét lên: “Điều kiện duy nhất của tôi chính là mấy người đi hết đi.”

Cao Đình tiếp tục thương lượng: “Chúng tôi sẽ rời đi, nhưng anh cũng phải đi ra.”

Quách Thủ Nghiệp cầm dao dí vào người Tiền Ngụy, “Không, không, tôi còn chưa làm xong việc của mình. Đây là sứ mệnh của tôi. Tôi nhất định phải làm cho xong.”

Đây là một câu nói rất quái dị, nhưng Mộc Thất lại cảm thấy mình sắp hiểu được Quách Thủ Nghiệp, cô bám vào những lời này để đặt câu hỏi cho hắn: “Quách Thủ Nghiệp, ai đã giao sứ mệnh này cho anh?”

Đột nhiên hắn giang hai tay ra, tỏ vẻ thành kính nhìn lên trên, “Thần, là vị thần vĩ đại. Người đã giao sứ mệnh này cho tôi, để tôi đi trừng phạt những kẻ tội nhân bị ma quỷ mê hoặc. Máy người không ngăn nổi tôi đâu. Thần đã ban sức mạnh cho tôi rồi.”

Những cảnh viên bên ngoài sau khi nghe lời hắn liền nhìn nhau, sau đó chỉ chỉ vào đầu: Thần kinh có vấn đề?

Mộc Thất lại cúi đầu nghĩ điều gì đó, “Xem ra có vẻ nghiêm trọng hơn phán đoán của tôi rất nhiều.” Sau đó cô ngẩng đầu lên, nói với Cao Đình, “Đội trưởng, tôi biết phải làm thế nào rồi.”

Chương 10: Người chết kể chuyện (10)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Đến giây phút cuối cùng ta mới có thể nhìn rõ chân tướng.

Thấy cảnh sát không muốn rời đi, Quách Thủ Nghiệp lại gấp gáp đi lại trong phòng. Đây không phải là tình huống mà hắn muốn. Hắn cần một không gian yên tĩnh, không ai quấy rầy để thực hiện sứ mệnh của bản thân.

“Họ đều là ác ma, chúng muốn kéo người ra ngoài, sau đó ăn mòn lòng người, ăn mòn thân thể của người, khiến người cũng dính lấy tội ác dơ bẩn của chúng.”

Là giọng nói hắn thường xuyên nghe được trong đầu. Quách Thủ Nghiệp tức giận, hắn lao đến bên Tiền Ngụy đang bị trói trên ghế, gầm gừ với anh ta: “Những người ngoài cửa đều là ác ma, bọn họ muốn cứu anh, sau đó hủy hoại tôi! Tôi không thể để cho bọn chúng toại nguyện được.”

Tiền Ngụy bị nhét giẻ vào miệng, chỉ có thể giãy giụa và phát ra tiếng “Ô...Ô...”

Quách Thủ Nghiệp vẫn tức giận, lầm bầm: “Đừng có cố giãy giụa làm gì, các người không chống lại Thần được đâu. Tôi là sứ giả, đã được thần ban sức mạnh, cho nên tôi luôn vững như đá, không thể bị mấy kẻ ác ma các người hạ gục đâu.”

“Quách Thủ Nghiệp.” Đột nhiên có một giọng nói văng vẳng từ xa vọng lại.

“Ai? Ai vậy?” Quách Thủ Nghiệp nhìn quanh.

Giọng nói ấy lại vang lên, “Người không nhận ra giọng ta sao?”

“Ai? Ai đang nói thế?”

“Người đến bên cửa sổ đi.”

Quách Thủ Nghiệp ngẩn người, từ từ đến bên cửa sổ, sau đó hơi kéo rèm ra một chút, nhìn ra ngoài. Nhưng hắn chỉ thấy xe cảnh sát và những người dân đang đứng dưới tầng. “Ai? Ở đâu thế?”

“Nhìn lên trên đi.” Giọng nói kia lại tiếp tục hướng dẫn hắn.

Quách Thủ Nghiệp nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên nhìn lên phía trên, nhưng vẫn không thấy ai.

“Hắn đang lừa ngươi. Hắn muốn ngươi thò đầu ra, sau đó là ngươi đi đời.” Lúc này một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai hắn.

Quách Thủ Nghiệp hô to: “Người là ai? Ở đâu? Mau đi ra đi!”

“Không nhìn thấy ta sao? Sứ giả của ta.”

“Thần.... Là Người....sao...” Quách Thủ Nghiệp trợn to hai mắt, không dám tin tưởng.

Giọng nói kia dần trầm xuống, “Bây giờ đã biết ta là ai rồi chứ. Người dám lạm dụng sức mạnh mà ta ban cho. Ta đã thấy hết những hành động bừa bãi của ngươi rồi.”

Quách Thủ Nghiệp lập tức quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn trời, “Thần, con không dám, con không dám. Con đã làm theo sứ mệnh mà thần ban cho mà. Những người bị ác ma mê hoặc kia đều được giải thoát rồi, con đã rửa sạch linh hồn của bọn họ rồi, giờ bọn họ hoàn toàn sạch sẽ.”

“Nhưng ta lại thấy ngươi đã lạm sát kẻ vô tội. Bọn họ đều là những người

vô tội, có linh hồn trong sạch, làm gì có bị ác quỷ nào mê hoặc?”

Thấy giọng Thần có vẻ tức giận, Quách Thủ Nghiệp vội vàng giải thích, “Thần, đây là do chúng đã giấu hết những thứ bản thủ ấy đi rồi. Họ đều là những tội nhân, xin ngài, hãy để con thay mặt ngài xử phạt họ.”

“Sứ giả của ta, ngươi đã cãi lại lệnh của ta sao?”

Quách Thủ Nghiệp do dự, hấn nào dám cãi lại lệnh của Thần, nhưng giọng nói bên tai lại giục hấn, *“Đừng để ý đến lời nói của người kia, cứ làm theo ý mình đi. Nhanh lên, nhanh lên nào, dùng con dao trên tay ngươi, đâm vào kẻ tội đồ kia.”*

Hai giọng nói đều quanh quẩn bên tai hấn, Quách Thủ Nghiệp mệt mỏi che hai tai mình lại, “Im miệng, câm miệng lại! Để tôi yên.”

“Sứ giả, ngươi đang nói chuyện với ai đấy?”

Quách Thủ Nghiệp lại thả hai tay xuống, “Thần, xin ngài bớt giận, hấn là bạn của con, cũng cực kì kính trọng ngài giống như con vậy.”

“Bạn? Ngươi lại dám làm bạn với ác ma sao?”

Quách Thủ Nghiệp lắc đầu giải thích: “Không, không, hấn không phải là ác ma, hấn đã giúp con rất nhiều.”

“Ngươi biết vì sao không thể nhìn thấy ta không? Vì linh hồn của ngươi đã bị ác ma quán lấy, nếu ngươi vẫn còn tin vào lời nói láo của hấn, tiếp tục làm hại những người vô tội kia, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trở thành ma quỷ.”

Giọng nói bên tai hấn cũng vang lên, “Đừng nghe, hấn đang lừa ngươi đấy, ta không phải là ác ma, ngươi biết mà. Ngay từ đầu ta đã ở phe ngươi, ủng hộ ngươi. Ngươi phải nghe lời ta.”

Quách Thủ Nghiệp liều mạng lắc đầu, không tin vào lời người đàn ông kia

nữ: “Không, thần sẽ không lừa tôi! Thần không bao giờ lừa dối con dân của mình.”

Đúng lúc ấy giọng nói kia lại vang lên: “Ta không bao giờ lừa gạt ngươi, đừng tin lời của tên ác ma ấy nữa, ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

Quách Thủ Nghiệp hơi do dự, nhưng cuối cùng hắn vẫn tin vào vị Thần mà mình luôn thờ phụng: “Con sẽ không nghe lời hắn nữa, xin Thần hãy tha thứ cho con.”

“Bây giờ hãy bỏ dao trong tay con xuống. Hãy hứa với ta rằng con sẽ không làm hại những người vô tội nữa.”

Quách Thủ Nghiệp ngoan ngoãn nghe theo, ném dao sang một bên, “Con xin hứa với Người, con sẽ không bao giờ làm hại người vô tội nữa.”

Hè Thiên Tường và Lục Diệp đứng bên ngoài, nghe thấy giọng nói kia, “Đây chẳng phải là giọng của Mộc Thất sao?”

Lục Diệp ngồi sau, rung chân: “Đúng rồi, Mặt Liệt đang lừa người rồi.”

Tường Vân Kiệt ở cục cảnh sát theo dõi tình hình từ xa, nghe xong lời của Lục Diệp liền phun nước.

Lúc này Mộc Thất đang đứng ở sân thượng tòa nhà đối diện, sau khi nghe thấy lời hứa của Quách Thủ Nghiệp, cô liền ra hiệu cho những người đằng sau, đèn pha sau lưng cô lập tức được bật lên.

Ánh đèn chiếu lên mặt Quách Thủ Nghiệp, khiến hắn không thể mở mắt ra nổi. Hắn lấy tay che mắt, sau đó nhìn qua kẽ hở, chỉ thấy trên trời hiện ra một bóng người mặc đồ trắng, và giọng nói kia lại vang lên: “Sứ giả, ngươi đã thoát khỏi ác ma, ta tha thứ cho ngươi.”

Được Thần tha thứ, Quách Thủ Nghiệp liền quỳ xuống vừa lạy vừa hô: “Thần, Thần vĩ đại.”

Mộc Thất vẫn tiếp tục giả làm Thần, bình tĩnh nói: “Bây giờ người mở cửa, đi ra khỏi nơi này. Sẽ không có ai làm tổn thương người đâu.”

“Vâng thưa Thần.” Quách Thủ Nghiệp nghiêm túc đứng lên, không để ý đến Tiền Ngụy nữa, mà đi ra mở cửa.

Những cảnh sát đứng chờ sẵn ở cửa lập tức còng tay hắn lại. Về mặt Quách Thủ Nghiệp lúc này không hề có chút hoảng hốt nào, ngược lại hắn còn trông rất hạnh phúc. Hắn vui vẻ nói với mọi người: “Tôi đã thấy Thần. Tôi thấy Thần. Các người không thể thấy Người được, chỉ có tôi, chỉ có tôi mới thấy được Người.”

Khóe miệng Cao Đình hơi giật giật: “Giải về cục.”

Những cảnh sát viên còn lại nhanh chóng chạy vào cõi trời cho Tiền Ngụy.

Ở tòa nhà đối diện, Mộc Thất nhận được tin từ Cao Đình, định xuống khỏi bục. Đột nhiên có một bàn tay thon dài xuất hiện trước mặt cô. Mộc Thất ngẩng đầu nhìn lên chủ nhân của nó.

Lúc này đèn pha đã điều chỉnh về mức sáng nhỏ nhất. Ánh sáng dịu dàng chiếu vào lưng anh, nếu nhìn từ chính diện còn có thể thấy những vòng sáng nhàn nhạt tản ra. Ánh mắt anh rất sáng... Thấy cô, anh khẽ mỉm cười, trên đầu anh vẫn đội chiếc mũ mùa đông, trên người là chiếc áo phông mỏng và quần jean, hệt như ngày đó.

Một người đứng trên cao cúi đầu xuống, một người đứng chỗ thấp ngẩng đầu lên, tay anh vẫn dửng ở trên không, giống như ai đó vừa bấm nút dừng lại vậy.

Mãi đến lúc Mộc Thất nghe thấy giọng Cao Đình vang lên trong tai nghe: “Mộc Thất, cô xuống chưa?”

Người đàn ông đối diện cô cũng đồng thời lên tiếng: “Cô không định xuống à?”

“Đội trưởng, tôi xuống ngay đây.” Mộc Thất đáp lời Cao Đình, nhưng không vịn vào bàn tay được đưa ra kia mà tự mình nhảy xuống.

Anh nhìn tay mình, rồi cười một tiếng, sau lại vỗ tay: “Vừa rồi cô rất xuất sắc.”

Mộc Thất không nhận lời khen của anh, chỉ hỏi lại: “Sao anh lên được đây?”

“Thì cứ đi lên thôi.” Giọng anh rất nhẹ nhàng, dường như anh cảm thấy chuyện này rất đơn giản.

Tính cả Mộc Thất thì tổng cộng có ba cảnh sát đã lên đây, hai người kia vẫn luôn đứng canh ở cửa, sao lại có thể để mặc cho ai muốn lên thì lên được? Mộc Thất đi ra cửa quan sát thì lại không thấy ai.

Dường như đoán được suy nghĩ của Mộc Thất, người đàn ông chỉ nhún vai một cái: “Họ đi xuống rồi.”

Cô đang định nói gì đó thì điện thoại cô reo lên, có tin nhắn.

“Là cùng một người.”

~~~ Lời của Mạc Y Phi: Người đàn ông ở cuối chương này đã từng xuất hiện ở đầu chương 5, và như mọi người mong đợi =))) Nam chính lên sàn rồi =)))

Chương 11: Người chết kể chuyện (11)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Đoán xem tổng cộng có bao nhiêu hung thủ?

Mộc Thất đọc xong tin nhắn liền cất điện thoại vào túi áo, cũng không vội đi xuống dưới mà hỏi tiếp: “Anh ở khu này?”

Người đàn ông phủ nhận: “Không phải, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

“Vậy ngày 14 tháng 4, lúc 9 giờ tối anh cũng tình cờ đi ngang qua phòng bệnh 802 của bệnh viện Nhân dân 8 sao?”

Lần này anh không chối: “Sao cô biết đó là tôi? À, xem camera giám sát ư?” Ánh mắt anh chuyển về chiếc điện thoại trong túi áo cô, giọng suy tư: “Hay là do tin nhắn vừa rồi?”

Mộc Thất không trả lời trực tiếp mà lại nói sang vấn đề khác, “Anh mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang tiến vào phòng bệnh của nghi phạm Kim Mẫn khoảng năm phút. Mà sáng hôm sau Kim Mẫn đã được phát hiện là đã tử vong. Nguyên nhân là do trúng độc kali xyanua.”

Người đàn ông bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Mộc Thất, “Ý cô là tôi giết hắn?”

“Nếu không thì anh hãy cho tôi lý do tại sao anh phải cải trang thành bác sĩ để đi vào phòng bệnh của hắn? Anh quen hắn à?”

“Cũng không hẳn. Các cô điều tra vụ án của hắn rồi, hắn là cũng biết vấn đề của hắn. Tôi đã từng tiếp xúc với hắn, đáng tiếc vẫn không thể thay đổi kết cục của hắn, nên trước khi hắn chết tôi mới đến gặp hắn lần cuối.”

Mộc Thất cũng rất bình tĩnh hỏi tiếp: “Sau đó tự tay kết thúc sinh mệnh của hấn?”

Anh khẽ cười, “Sao cô chắc chắn là tôi giết hấn?”

“Vì chỉ có anh là người không nên đi vào.”

“Cô vẫn thiếu chứng cứ... Tuy nhiên... Nếu như tôi nói rằng vào thời điểm tôi vào, Kim Mẫn đã chết rồi thì sao?”

“Chứng cứ?”

Người đàn ông đưa tay lên, nhắc mũ trên đầu mình xuống, sau đó lấy ra một chiếc USB được giấu trong mũ, nhẹ nhàng ném cho Mộc Thất, “Chứng cứ ở đây.”

Mộc Thất bắt chiếc USB, người đàn ông kia đội lại mũ, che đi mái tóc hơi ánh vàng của mình.

“Anh tên gì, ở đâu?”

“Trước khi hỏi tên của người khác thì cũng phải nói tên mình ra chứ nhỉ?” Người đàn ông nắm bàn tay lại, nhẹ nhàng đặt ở khóe miệng, hai mắt hơi nheo lại, “Nói cho tôi biết tên cô là gì?”

Giọng nói của anh mang theo vẻ mê hoặc khó cưỡng nổi, nhưng vẻ mặt Mộc Thất vẫn trước sau như một, “Anh tên gì, ở đâu?”

Nét mặt dường như hoàn hảo của người đàn ông lập tức có phần lúng túng, ánh mắt nhìn Mộc Thất cũng thay đổi, có chút dò xét. Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn báo tên mình, “Tên tôi là Mai Tư Lễ, gần đây tôi ở khách sạn Phong Đình.”

Dù rất nhanh nhưng Mộc Thất vẫn kịp nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của anh, là vẻ hốt hoảng, khó tin. Dù trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng sắc mặt cô vẫn

không hề thay đổi, “Nếu có vấn đề gì thì chúng tôi phải tìm anh ở đâu?”

“Yên tâm, tôi sẽ không đi đâu đâu.” Mai Tư Lễ nhún vai, vẫn cố chấp muốn biết tên cô, “Bây giờ cô có thể nói mình tên gì chưa?”

“Mộc Thất.”

“Mộc Thất.” Mai Tư Lễ thấp giọng lắm nhảm, anh cúi đầu che giấu đi ánh mắt của mình, vài giây sau lại ngẩng lên, mỉm cười với Mộc Thất, “Chúng ta sẽ sớm gặp lại.” Sau đó xoay người đi vào hành lang mờ tối.

Tên lập dị.

Mộc Thất nhét chiếc USB vào túi, rồi mở điện thoại ra trả lời tin nhắn.

“Mặt Liệt.”

Mộc Thất nghe thấy giọng người quen, liền cất điện thoại, ngẩng đầu lên thì thấy Lục Diệp đứng ở cửa, cô hơi bất ngờ: “Sao anh lại lên đây?”

Lục Diệp đút hai tay vào túi, đứng dựa vào cửa, vì vừa đi một mạch hết sáu tầng nên hơi thở anh ta vẫn còn chưa ổn định lại, “Sao mãi không xuống thế? Đứng ngắm cảnh à?”

Mộc Thất đi đến, “Vừa thấy một người mà chúng ra đang cần tìm, anh vừa đi lên có gặp anh ta không?”

Nào ngờ Lục Diệp lại lắc đầu, “Không, làm gì có ai đi xuống đâu.”

Mộc Thất hơi chần chừ, sau đó lại lấy chiếc USB ra nhìn một cái, “VẬY Ờ, THÔI XUỐNG ĐI.”

Mai Tư Lễ nghe tiếng bước chân xa dần, rồi quay đầu lại mỉm cười với người phụ nữ trung niên đứng đó không xa, “Cảm ơn dì đã cho cháu trú nhờ một lúc.” Rồi anh mở cửa đi ra ngoài.

Người phụ nữ trung niên ra đóng cửa, dường như lúc đó mới hoàn hồn lại, đứng sững tại chỗ một lúc rồi mới trở về phòng.

***

Mộc Thất đưa USB của Mai Tư Lễ cho Tưởng Vân Kiệt ở cục cảnh sát. Trong USB là một đoạn video, đoạn đầu video xuất hiện một chiếc xe đẩy của bệnh viện, bối cảnh xung quanh là hành lang bệnh viện, thời gian là 8 giờ 59 phút.

“Ừm, độ cao này... Có vẻ như máy quay đang ở trên người anh ta, đúng hơn là trên đỉnh đầu.”

Mộc Thất nhớ đến cái mũ của anh... đúng là dựng được lắm thứ.

Hình ảnh vẫn tiếp tục thay đổi, một lát sau, xe đẩy rẽ một cái, dừng lại trước cửa một phòng bệnh, chính là phòng bệnh của Kim Mẫn. Sau khi dừng lại khoảng vài ba giây, cửa phòng bệnh liền mở ra, anh tiến vào bên trong.

Xe đẩy đến bên cạnh giường bệnh, trong video xuất hiện khuôn mặt bị quán băng của Kim Mẫn, sau đó camera chiếu xuống đất, trên nền nhà có một chiếc kim đồng. Có một bàn tay đưa về phía cổ Kim Mẫn kiểm tra mạch, ngay sau đó cánh tay kia lại rụt lại.

Hình ảnh bị dừng lại một lúc, rồi chiếc camera lập tức quay sang hướng cửa. Lần thứ hai cửa mở ra, video liền kết thúc, thời gian dừng lại là 9 giờ 4 phút 48 giây.

Sau khi xem xong, Cao Đình hỏi: “Vân Kiệt, video này có dấu hiệu của việc cắt ghép không?”

Tưởng Vân Kiệt lắc đầu, “Không có, không hề.”

Cô Mi vừa ăn vặt vừa kết luận: “Tức là cái tên Mai gì đó không nói dối.”

“Mai Tư Lễ.” Mộc Thất sửa lại.

Cô Mi tức giận đưa tay ra nhéo mặt Mộc Thất một cái.

“Không hiểu.” Tôn Đống gãi gãi đầu sau đó ngửa mặt lên hỏi: “Nếu anh ta không độc chết Kim Mẫn vậy thì ai làm?”

Lục Diệp gõ bàn: “Trước Mai Tư Lễ còn có những ai đi vào phòng bệnh?”

Tưởng Vân Kiệt kiểm tra lại đoạn video giám sát, tính cả một bác sĩ xuất hiện vào lúc 8 giờ 40 phút, thì tổng cộng có 4 người, Tống Miễn, Giang Dương, Triệu Lệ Hi và Hồ Thanh Phàm.

“Gì cơ, cậu vừa nói ai?” Hề Thiên Tường đang nghe điện thoại đột nhiên lạnh mặt hỏi lại Tưởng Vân Kiệt.

Tưởng Vân Kiệt bị anh ta dọa hết hồn, ngơ ngác quay sang nhìn Hề Thiên Tường, “Hả?”

“Bác sĩ cuối cùng tên gì?”

“Hồ Thanh Phàm ạ.”

Sắc mặt Hề Thiên Tường không tốt lắm, anh ta đứng lên, “Mười phút trước anh ta vừa nhảy xuống từ tầng lầu của bệnh viện, chết ngay tại chỗ.”

Chỉ một câu, cả phòng họp lại rơi vào khoảng lặng. Không ai ngờ được rằng một trong bốn nghi phạm mình tìm được lại mới đi tự sát.

Kiểm tra video giám sát tầng thượng thì đúng là Hồ Thanh Phàm tự sát, mà trước khi tự sát anh ta còn để lại một bức di thư, thừa nhận việc mình đã dùng kali xyanua để giết Kim Mẫn, nhưng lại không nhắc đến lý do.

Hồ Thanh Phàm và Kim Mẫn chưa từng xuất hiện cùng nhau lần nào, danh tiếng của Hồ Thanh Phàm cũng không tệ, trước giờ chưa từng xảy ra bất kì sai

sốt nào. Một vị bác sĩ dường như đang có một sự nghiệp hoàn mỹ sao tự dưng lại đi giết một tên nghi phạm không liên quan đến mình?

Tên sát nhân nào cũng có động cơ của mình, nhưng lần này họ lại không tìm thấy bất kì một động cơ nào.

Chuyện này giống như một câu đố... Dù có khó đến mấy thì vẫn luôn có đáp án.

Chương 12: Kẻ bắt cóc thẳm lặng (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Tôi có thể cứu một thân thể bị thương, nhưng làm sao để cứu một tâm hồn sai trái?

Một căn phòng tối đen, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa sắt đóng chặt.

Bên trong phòng là một người đàn ông đang ngồi yên trên chiếc ghế màu nâu. Đầu anh ta cúi thấp, dường như anh ta đang ngủ say.

Một lúc lâu sau, ngón tay người đàn ông hơi giật giật, chân mày cũng nhíu chặt lại, nhưng đôi mắt anh ta vẫn nhắm chặt...

Đầu đau như vừa uống rượu xong vậy. Dần dần anh ta cảm thấy tỉnh táo hơn, chậm chậm mở mắt ra. Trong tầm mắt mờ mờ, anh ta thoáng trông thấy cánh cửa phòng.

Cái cửa này bị sao thế... Anh ta nghĩ mình vẫn đang nằm trên giường, thẳm tự hỏi sao cánh cửa lại đổ xuống?

Người đàn ông chớp mắt mấy cái, lúc này mới phát hiện điều bất thường.

“Chỗ này... Hình như không phải là cửa nhà mình...” Anh ta lầm bầm, định đưa tay lên gỡ cổ thì đột nhiên phát hiện ra cả người mình đang bị trói chặt lại, “Đột! Lại bị bắt cóc?!?”

***

Thời gian quay ngược trở về bốn ngày trước.

Thứ sáu - một ngày sau khi kết án, đến giờ tan ca, Hà Thiên Tường đáng lẽ phải đang ở phòng tư liệu để sửa sang lại hồ sơ, thì lại cầm điện thoại đi vào phòng làm việc. Anh ta lạnh lùng đến chỗ Lục Diệp đang pha cà phê, giọng nói anh ta cũng lạnh tanh y như bản mặt anh ta vậy, “Lục Diệp, cậu bảo với dì là đang có vụ án nên cuối tuần này cậu ở lại cục à?”

Lục Diệp khuấy cà phê, ngẩng đầu lên: “Thì sao?”

“Dì vừa gọi điện thoại hỏi tôi.” Người dì mà anh ta nhắc đến chính là mẹ Lục Diệp.

“À, cảm ơn.” Lục Diệp ném thử cà phê, cảm thấy vẫn chưa đủ ngọt lại quay sang cho thêm đường.

Hà Thiên Tường chau mày: “Sao cậu biết...” Tôi không bóc phốt cậu.

Lục Diệp nhún vai, “Vì điện thoại di động của tôi chưa đổ chuông.”

“Chỉ là về nhà thôi mà, sao cậu không về?” Hà Thiên Tường quen Lục Diệp từ nhỏ, quan hệ giữa hai nhà cũng khá tốt, nên Hà Thiên Tường vẫn hơi áy náy khi phải nói dối mẹ Lục Diệp.

Lục Diệp trả lời rất đơn giản: “Không muốn về.”

“Xem mắt?” Mộc Thất đi ngang qua để rót nước, nói chen vào.

Nhìn vẻ mặt Lục Diệp, Mộc Thất liền biết mình đã đoán đúng rồi.

Tưởng Vân Kiệt nghe mọi người nói chuyện, cũng thò đầu ra khỏi máy tính để hóng hớt, “Chỉ là đi xem mắt thôi mà, Lục đại gia, tầm tuổi anh, cũng cần phải tìm một cô bạn gái rồi.” Lục Diệp bằng tuổi Hà Thiên Tường, đều gần 30, mà Hà Thiên Tường đã có bạn gái rồi, nhưng Lục Diệp vẫn không hề để ý đến chuyện yêu đương, bảo sao mẹ anh ta chẳng sốt ruột, suốt ngày ép

anh ta đi xem mắt.

Tuy nhiên Lục Diệp lại cảm thấy mình chẳng làm gì sai cả, “Trên đời này, yêu đương chính là việc không cần thiết nhất, tôi tình nguyện dành hết khoảng thời gian ấy vào việc ngủ và phá án.”

Hề Thiên Tường đẩy kính lên, “Tôi nghĩ đội trưởng sẽ rất vui nếu cậu đảo ngược lại thứ tự của việc ngủ và phá án đấy.”

“Người quái dị, anh không thể biết trước được tương lai của mình đâu. Em nói này, anh đừng ép dì, không chừng một ngày nào đó dì sẽ dẫn cô gái nào đó đứng chặn cửa văn phòng này để bắt anh đấy.” Tưởng Vân Kiệt cảm thấy lời tiên đoán của mình rất có khả năng sẽ trở thành sự thật.

Mộc Thất đặt ly nước xuống bàn làm việc của mình, phân tích: “Thật ra anh ta sợ dính vào mối quan hệ thân mật với người khác, hơn nữa anh ta cũng lười duy trì mối quan hệ đấy.”

Về điểm này thì cô khá giống anh ta, chỉ khác mỗi nguyên nhân.

Tưởng Vân Kiệt chặc chặc, “Tóm lại thì vẫn là do lười mà ra.”

“Hay là anh nói với dì là anh có chứng sợ tiếp xúc với phụ nữ.” Trong văn phòng có Tôn Đống cũng mắc chứng bệnh kì lạ này.

“Nhắc mới nhớ đến anh Tôn, thực ra anh ấy không hề mắc chứng này đúng không?” Mộc Thất nhớ thời gian cô mới vào tổ, Tôn Đống không dám nói chuyện với cô lấy một câu, nhưng giờ thì mọi chuyện hoàn toàn bình thường.

Tưởng Vân Kiệt lập tức nhảy dựng lên, “Không thể! Lần trước tôi đi ra ngoài cùng anh ấy, có một cô gái hỏi đường, anh ấy liền đỏ mặt tía tái, còn không dám mở miệng ra nói câu nào cơ.”

Mộc Thất buồn bực: “Thế sao anh ấy vẫn nói chuyện với tôi bình thường?”

Lục Diệp dựa người vào ghế, vỗ tay một cái: “Chúc mừng cô Mộc Thất, anh ta không hề coi cô là nữ giới.”

Mộc Thất: “...”

Mọi người đang nói chuyện rôm rả, Cao Đình làm xong việc cũng trở lại văn phòng, cười nói bảo mọi người chọn món cho buổi trưa mai. Mỗi lần xong một vụ án, Cao Đình và Hề Thiên Tường sẽ thay phiên nhau mời cả đội ăn cơm trưa, ngày mai đến phiên Cao Đình.

Mộc Thất: “Đội trưởng, ngày mai tôi có chút việc.”

Tường Vân Kiệt tỏ vẻ khiếp sợ: “Mặt Liệt, cô không đi? Nếu Lục đại gia không đi tôi còn hiểu được, nhưng chẳng phải cô thích đồ ăn ngon nhất sao?”

“Vì có hẹn với người khác trước rồi.”

Vài hôm trước, giáo sư Tống nhờ cô tư vấn tâm lý cho một cô bé mới bị bắt cóc. Xét trên tình huống hiện tại của cô bé, cần phải được làm tư vấn tâm lý càng sớm càng tốt. Nên buổi sáng nay cô đã liên lạc với cha mẹ cô bé qua điện thoại, hai bên cũng đã thống nhất là sáng sớm ngày mai, Mộc Thất sẽ đến nhà họ.

***

Sáng hôm sau, Mộc Thất bắt taxi đến nhà của cô bé kia. Sau khi trả tiền taxi, đến trước cửa nhà, bấm chuông cửa.

“Ai vậy?”

Mộc Thất tự giới thiệu: “Chào cô Đường, tôi là Mộc Thất.”

“À, bác sĩ Mộc.” Giọng nói của đối phương có chút kích động.

Ngay sau đó cửa nhà mở ra, Mộc Thất bước vào, đi thang máy lên tầng 11,

mẹ của Hạ Quân đã sớm mở cửa đứng đợi.

Mộc Thất đi tới, chào thêm một lần nữa: “Chào cô.”

Đường Ân nhiệt tình: “Bác sĩ Mộc, cô mau vào nhà đi.”

Lần đầu tiên được người khác gọi là bác sĩ, Mộc Thất có chút không quen, “Không cần gọi tôi là bác sĩ đâu.”

Nhưng sự chú ý của Đường Ân lại tập trung hết vào con gái của mình, bà không để ý lắm đến lời của Mộc Thất, mà chỉ lo lắng kể lại tình huống của con gái mình: “Bác sĩ Mộc, con gái tôi ở trong phòng, hôm nay con bé lạ lắm, sáng nay chồng tôi đưa bữa sáng cho con bé, nó không ăn, còn gào khóc âm ỹ nữa.”

Sau khi Hạ Quân được cứu về, cô bé không hề bước ra khỏi phòng mình lấy một bước. Mộc Thất vừa thay đôi dép do Đường Ân chuẩn bị, vừa hỏi, “Mấy ngày trước cô bé có những biểu hiện như vậy không?”

“Không, chỉ mỗi hôm nay thôi.” Đường Ân vội vã đáp.

Cửa phòng cuối hành lang đang mở rộng cửa, một người đàn ông dáng vẻ khá lịch sự, nhưng khuôn mặt lại khó chịu đứng đó. “Không được, con bé còn chưa ăn gì. Đây là ai thế?” Thấy Mộc Thất, sắc mặt ông ta lại càng tệ hơn nữa.

Giọng Đường Ân khẩn trương, “Đây, đây là bác sĩ tâm lý mà giáo sư Tống giới thiệu, em đã nói với mình rồi mà.”

Chồng Đường Ân lại lên giọng, có vẻ rất bất mãn: “Có ích gì chứ, lần trước một bác sĩ tâm lý đến, không những không tốt lên mà giờ lại còn tệ đi đây này.”

Có Mộc Thất ở đây, Đường Ân cực kì lúng túng, vội khuyên chồng: “Mình đừng nói vậy, anh cứ để bữa sáng ở đấy đi, em vào đút cho con.”

Người chồng để đồ ăn sáng lên bàn, thở phì phò trở về phòng, có thể thấy gần đây ông cũng buồn phiền rất nhiều vì con.

Đường Ân áy náy nhìn Mộc Thất, “Bác sĩ Mộc, xin lỗi cô, ông nhà tôi cũng chỉ vì lo cho con mà thôi.”

Mộc Thất cũng thông cảm với hoàn cảnh của hai người, “Không sao, vào xem cô bé đi.”

“Vâng, vâng.” Đường Ân bung cháo đến cửa phòng của con gái, Mộc Thất để ý thấy trên cửa có dán một bức tranh, có vẽ là do Hạ Quân vẽ.

Đường Ân nhẹ nhàng mở cửa, sợ sẽ dọa đến con gái mình, nhưng dù động tác của bà có nhẹ nhàng đến mấy, cô bé trong phòng vẫn hoảng sợ, hét toáng lên, sau đó trong phòng còn có tiếng đồ đạc rơi xuống đất.

Mộc Thất thấy Hạ Quân đang ôm đùi rúc vào góc phòng. Khoảng thời gian bị bắt cóc và ngược đãi đã khiến cô bé phải chịu tổn thương nhất định về mặt tinh thần. Cô bé cảm thấy sợ hãi với các loại âm thanh và những người xung quanh mình, thậm chí còn có dấu hiệu khép kín bản thân.

“Quân Quân, đừng sợ, là mẹ đây, mẹ đây mà.” Đường Ân đau lòng nhìn con gái mình, nhưng vẫn cố kìm nén lại cảm xúc của bản thân, từ từ đến bên con gái, nhẹ giọng dỗ dành cô bé.

Dưới sự trấn an của mẹ mình, Hạ Quân dần dần bình tĩnh lại, khi được mẹ ôm vào lòng, cô bé cũng không phản kháng lại. Mộc Thất bước nhẹ ra ngoài, khi có sự xuất hiện của người lạ, tâm lý Hạ Quân sẽ có sự dao động, lúc này cô cần Hạ Quân từ từ tiếp nhận sự tồn tại của mình.

Đường Ân bung cháo lên, nhẹ nhàng: “Quân Quân, chúng ta ăn chút cháo nhé?”

Hạ Quân không từ chối, cũng không khóc, ngoan ngoãn ăn từng thìa cháo Đường Ân xúc. Một lát sau đã ăn hết nửa bát cháo, cô bé lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình không muốn ăn nữa.

Đường Ân cũng không ép con, chỉ nhẹ giọng dỗ cô bé vài câu, sau đó cầm

bát cháo đi ra ngoài.

“Bác sĩ, con bé ăn xong rồi.”

Dựa trên những quan sát của mình từ lúc bước chân vào nhà đến giờ, Mộc Thất cũng đã có những phán đoán riêng của mình, đầu tiên cô hỏi Đường Ân: “Cô Đường, chồng cô đã từng trách móc cô về chuyện đứa bé bị bắt cóc hay chưa?”

Cô nhìn ra được chồng Đường Ân thường tỏ vẻ bất mãn, lo lắng, mà khi Đường Ân đối mặt với chồng lại tỏ vẻ sợ hãi và cẩn trọng quá mức. Đây là tình huống thường thấy khi ai đó phạm sai lầm, và đại đa số thì thường liên quan đến việc đứa trẻ bị bắt cóc.

“Có, thật ra chuyện đứa bé bị bắt cóc đúng là do tôi tắc trách, anh ấy mắng tôi cũng đúng.” Câu trả lời của Đường Ân lại càng chứng tỏ suy luận của Mộc Thất.

“Anh ta có đánh cô không?”

Sắc mặt Đường Ân hơi thay đổi, có lẽ do thấy xấu hổ nên bà chỉ khẽ gật đầu.

“Tình huống sáng nay của Hạ Quân thật ra có liên quan đến chồng cô. Người bắt cóc là đàn ông nên cô bé sợ hãi với những đối tượng là nam giới. Thêm nữa, cô bé nghe được tiếng chồng cô đánh chửi cô, nên trong tiềm thức cô bé đã ảo tưởng rằng chồng cô là người xấu. Đó cũng là lý do tại sao cô bé để cho cô ôm, để cô hút cháo, nhưng khi thấy chồng cô lại hoảng sợ hét toáng lên.”

Đường Ân nóng lòng, “Vậy, vậy bây giờ phải làm sao?”

Mộc Thất: “Điều quan trọng nhất là quan hệ giữa vợ chồng cô phải được cải thiện. Bây giờ cô bé rất nhạy cảm với mọi chuyện xung quanh mình, theo tôi, mỗi lần vào phòng Hạ Quân, hai người nên cùng nhau đi vào, hơn nữa phải thường xuyên nắm tay, hoặc ôm nhau, biểu hiện sự thân mật trước mặt cô

bé. Như vậy dần dần Hạ Quân sẽ tiếp nhận chồng cô. Và chuyện đánh chửi nhau tuyệt đối không bao giờ được xảy ra thêm lần nữa. lát nữa tôi sẽ nói chuyện cụ thể với chồng cô sau.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Mộc Thất lại nói tiếp: “Một lúc nữa chúng ta cùng đi vào, cô hãy giới thiệu với cô bé tôi là bạn cô, sau đó cô cũng ở trong phòng một lúc, đến khi cô bé không còn cảnh giác với tôi nữa thì hãy đi ra ngoài, để tôi và cô bé ở riêng với nhau một lát.”

“Vâng, vâng.”

Sau khi thông nhất, Mộc Thất đi theo Đường Ân vào phòng, lần này khi thấy Mộc Thất, Hạ Quân lại tỏ vẻ sợ hãi, hoảng loạn. Đường Ân lập tức đỡ dành con gái: “Quân Quân, đừng sợ, đây là bạn của mẹ đến thăm con một lát. Con mau chào đi đi.”

Hạ Quân sợ hãi nép sau lưng mẹ, cẩn thận quan sát Mộc Thất, sau đó mới nhỏ giọng: “Dì.”

“Chào Quân Quân.” Mộc Thất cười nói với cô bé, cô gắng hết sức để trông mình có vẻ thân thiện nhất có thể, “Quân Quân có thích vẽ không?”

“Kìa, dì hỏi con kia, con có thích vẽ không?”

Hạ Quân khẽ gật đầu.

Mộc Thất ngồi xổm xuống nhìn Hạ Quân, “Vậy dì ngồi vẽ với cháu nhé?”

Hạ Quân nhìn mẹ, sau đó lại gật đầu.

“Được, chúng ta cùng vẽ nào.” Đường Ân lấy giấy vẽ và sáp màu để xuống đất.

Hạ Quân lấy một cây sáp màu đen, sau đó bắt đầu vẽ.

“Bác sĩ Mộc, tôi ra ngoài trước.” Đường Ân nói nhỏ với Mộc Thất.

“Ừ.”

Đường Ân sờ sờ đầu con gái, dịu dàng nói: “Quân Quân, con ngồi vẽ tranh với dì Mộc, mẹ ra ngoài gọt hoa quả cho con ăn nhé.”

Hạ Quân ngoan ngoãn gặt đầu.

Sau khi Đường Ân rời đi, Mộc Thất cũng cầm một cây sáp màu đen, nhìn ngôi nhà mà Hạ Quân vừa vẽ ra, “Quân Quân vẽ nhà, vậy giờ dì phải vẽ gì đây?”

Hạ Quân không đáp lại. Cô bé vẽ một con đường mòn trước căn nhà, sau đó lại đổi sang cây sáp nâu và xanh, vẽ hai cái cây hai bên đường.

Mộc Thất đặt sáp màu xuống, nhìn bức tranh Hạ Quân vẽ.

Trên đường mòn, Hạ Quân vẽ một cô bé đang chạy, chỉ là một bóng lưng. Cô bé mặc một chiếc váy màu hồng, tóc được bện thành hai chiếc đuôi sam nhỏ. Sau đó cô bé lại cầm cây sáp màu đen, vẽ hai vòng tròn ở chân cô bé váy hồng, sau đó lại vẽ một đường thẳng dài, từ chân phải cô bé, nối vào căn nhà, rồi lại lặp lại động tác ấy đối với chân còn lại của cô bé.

Vẻ mặt Mộc Thất dần dần thay đổi, cô nhíu mày nhìn bức tranh, dường như phát hiện ra việc gì đó, “Quân Quân, nói cho dì nghe xem, cô bé này đã gặp chuyện gì?”

Vốn dĩ Mộc Thất cho rằng Hạ Quân đang vẽ những việc đã xảy ra với cô bé, nhưng lúc này cô lại nghĩ khác...

“Chị ấy bị bắt cóc, sau đó chạy trốn... Nhưng mà...” Đột nhiên Hạ Quân ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Mộc Thất, nở một nụ cười quái dị, “Chị ấy

không trốn thoát.”

Hai tay Mộc Thất dần dần run lên, dù cô cố nắm chặt tay lại nhưng vẫn không kiểm soát được bản thân. Cô thấy Hạ Quân cúi xuống, dùng bút sáp màu đỏ, viết lên đầu cô bé trong tranh một chữ.

Mộc.

Chương 13: Kẻ bắt cóc thầm lặng (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Rốt cuộc người nhìn lên tôi có ý đồ xấu gì?

Ban đêm, Mộc Thất ngồi một mình trên ghế sa lông ở nhà riêng, trong phòng bật loại nhạc êm dịu giúp người nghe thư giãn đầu óc. Trên người cô vẫn là bộ quần áo sáng nay. Bình thường dù bộ quần áo này sạch sẽ đến mấy đi chăng nữa cô cũng sẽ thay ra, nhưng chuyện xảy ra sáng nay là một đả kích rất lớn đối với cô.

Cô đã ngồi yên một chỗ và nhìn bức tranh của Hạ Quân được đặt trên bàn trà khoảng vài tiếng đồng hồ. Cô bé mặc váy hồng chạy ra khỏi nhà gỗ trong tranh chính là cô, là cô khi còn nhỏ.

Khi Mộc Thất lên năm, cô ra ngoài chơi với cha mình rồi bị một người đàn ông lừa đi. Ông ta nhốt cô trong một căn phòng nhỏ, bị xích tay chân lại bằng xích sắt, phải ngồi ở một đồng cỏ đầy sâu bọ, thậm chí có cả chuột. Người đàn ông ấy chỉ cho cô một chút đồ ăn, cũng không ngược đãi cô, nhưng cô cũng chẳng chạy thoát ra được. Cho đến hai ngày sau, người em trai của gã đàn ông đó đưa thức ăn cho cô, rồi thả cô chạy đi. Cô chạy một mạch ra ngoài, mãi về sau mới ngất đi ở ven đường, được người ta tốt bụng cứu về rồi mới trở lại nhà được.

Cảnh sát dựa vào những manh mối mà cô đưa ra, cuối cùng cũng tìm ra được chỗ cô bị nhốt, nhưng nơi đó đã không còn một bóng người, chỉ còn một bãi máu, và ba bộ thi thể của trẻ con đã bị thiêu cháy. Mộc Thất sợ rằng đó chính là máu của người em trai, ông ta vì thả cô ra mà bị chính anh trai mình ra tay sát hại.... Cho đến tận bây giờ, cô vẫn chưa tìm ra người đàn ông năm ấy bắt cóc cô và em trai ông ta.

Mộc Thất chọn ngành cảnh sát ít nhiều cũng là vì để bắt tên bắt cóc đó.

Mấy năm qua cô vẫn luôn điều tra về chuyện này, hồ sơ năm ấy cô đã đọc qua không biết bao nhiêu lần, nhưng những đầu mối mà cô tìm được thì vẫn luôn đứt đoạn.

Cô vốn nghĩ là cả đời này mình sẽ vĩnh viễn không bắt được ông ta, cho đến khi hôm nay Hạ Quân nói với cô: “Chị ấy không trốn thoát.” Lời này rõ ràng đang ám chỉ cô. Vậy là ai đã dạy cô bé vẽ bức tranh này và nói câu nói ấy?

Kẻ bắt cóc Hạ Quân đã bị cảnh sát bắt, hắn mới 29 tuổi, còn gã đàn ông bắt cóc Mộc Thất năm ấy ít nhất cũng phải 25 tuổi trở lên. Như vậy đến bây giờ ông ta ít nhất cũng phải 45 tuổi. Tuổi tác không khớp, hai người không thể là một được.

Sau đó cô lại nghĩ đến việc gọi cho giáo sư Tống – người đã đề nghị cô đến tư vấn tâm lý cho Hạ Quân, nhưng đầu dây bên kia tắt máy. Cô lại gọi cho con trai giáo sư Tống, anh ta nói sức khỏe mẹ anh ta không tốt, nên cha anh ta đã đưa bà sang Mỹ để chữa bệnh. Điều này cũng rất phù hợp với những điều mà trước kia giáo sư Tống đã nói với cô.

Mặc dù Mộc Thất biết trên đời này không thể có quá nhiều chuyện trùng hợp với nhau, chỉ có một âm mưu được tỉ mỉ tạo ra mà thôi. Cô không biết mục đích của người làm ra chuyện này, nhưng mà, cô chỉ có một lựa chọn duy nhất: Nhảy xuống.

Suy nghĩ quá nhập tâm đến mức Mộc Thất còn không nhận ra Thôi Hình mở cửa đi vào. Một lúc sau, nghe thấy giọng người quen gọi một tiếng: “Tiểu Thất.” Cô mới quay đầu sang, thấy Thôi Hình đang ăn mặc rất chỉnh tề đứng đó.

“Anh Thôi Hình.”

“Sao lần nào anh đến em cũng giật mình thế? Nghĩ gì mà chăm chú vậy?”

Mộc Thất lén lấy một quyển sách trên bàn trà đè lên bức tranh của Hạ Quân, “Em đang nghĩ về vụ án năm đó, bây giờ hình như mới có manh mối

mới rồi.” Cô không nói chuyện xảy ra hôm nay cho Thôi Hình vì không muốn anh ta phải lo lắng.

“Thật sao? Được vậy thì tốt quá.”

Mộc Thất lập tức chuyển đề tài, “Vâng, mà anh ăn cơm chưa?”

Thôi Hình mỉm cười: “Ăn rồi, em vẫn chưa ăn à?”

“Em ăn qua loa rồi, giờ muốn uống cà phê anh pha.” Giọng nói của cô mang theo chút nũng nịu.

“Không sao, để anh đi pha cho em.” Thôi Hình cung chiều xoa xoa tóc cô, cởi áo vest vắt lên thành ghế sa lông, xoay người đi vào phòng bếp.

Mộc Thất cũng đi vào bếp theo anh ta.

Chỉ một lát sau, Thôi Hình đặt tách cà phê trước mặt cô, hai tay chống lên bàn, hơi nghiêng về phía trước, há há cằm: “Ném thử xem thế nào.”

“Ừm.” Mộc Thất nâng tách cà phê lên, ném thử một chút, lập tức nhíu mày, đặt ly cà phê xuống, “Đặng quá.”

Thôi Hình bật cười, “Anh đã cho gấp hai lần đường rồi, vẫn đặng à?”

Mộc Thất gạt đầu, lại cho thêm một thìa đường nữa, uống thử. Lần này cô mỉm cười: “Bây giờ mới vừa này.”

Thôi Hình nhìn Mộc Thất thỏa mãn uống cà phê từng ngụm nhỏ, chột nhợt ra: “Đúng rồi, mai anh phải sang tỉnh khác công tác hai ngày, tầm hơn hai tuần. Thời gian tới không thể đến thăm em được.”

Mộc Thất nhìn đồng hồ, lúc này cũng đã chín giờ, liền giục anh ta: “Vây anh mau về nghỉ ngơi đi, giờ cũng đã muộn rồi.”

“Được rồi.” Thôi Hình mặc lại áo vest, trước khi đi còn dặn cô: “Em nhớ tự chăm sóc bản thân, đừng làm việc quá sức.”

“Vâng.”

Sau khi tiễn Thôi Hình, Mộc Thất quay lại quầy bar, ngồi đung đưa chân. Một lúc sau cô dừng lại, cầm tách cà phê đã nguội trên bàn, uống một hớp. Uống xong cô lập tức nhũn mày lại, đứng dậy đi đổ ly cà phê vào bồn rửa bát.

Gần đây mình căng thẳng quá sao?

Cô xoa xoa huyết thái dương.

***

Sau hai ngày mất ngủ, sáng sớm hôm sau Mộc Thất lại gặp phải Lục Diệp ở cửa cảnh cục. Đây đúng là chuyện nghìn năm có một.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Chào hỏi xong, Mộc Thất để ý thấy trên áo Lục Diệp có dính một vệt gì đó màu cà phê, “Sáng nay anh lại ăn kem à?” Ăn kem trên đường vào một buổi sáng đầu xuân đầy lạnh giá, chuyện này chắc chỉ có mình Lục Diệp có thể làm được.

Vẻ mặt Lục Diệp mắt hứng, “Mới ăn hai cái thôi, có một đứa bé chạy ra và vào người, làm rơi cả kem của tôi. Lại còn gọi tôi là ông chú quái dị. Trên đời này làm gì có quy định nào chỉ cho phép phụ nữ và trẻ em ăn kem đâu?”

Không có quy định này, nhưng đàn ông thích ăn kem thì trên đời này cũng chẳng có mấy.

Mộc Thất nghĩ thầm.

Lục Diệp ngáp một cái rồi nhìn thoáng qua Mộc Thất, “Chuyện hôm thứ bảy không thuận lợi?”

“Sao anh biết?” Mộc Thất ngạc nhiên.

Lục Diệp đưa tay lên chỉ chỉ mi tâm của mình, “Mặt Liệt, mặc dù mặt cô đơ quanh năm, nhưng thi thoảng vẫn có thể nhìn thấy tâm trạng cô qua đây.”

Đúng lúc này hai người đến trước cửa phòng làm việc, Mộc Thất không trả lời, Lục Diệp cũng không gắng hỏi.

“Trời ạ. Tôi cảm thấy hình như mình bị theo dõi.” Chưa gì hai người đã nghe thấy giọng Tưởng Vân Kiệt oang oang trong phòng.

Tôn Đống nghe xong liền tỏ vẻ lo lắng: “Hả? Thật không?”

Mộc Thất và Lục Diệp đi vào, chào hỏi mọi người xong, Lục Diệp không thềm tháo túi xách mà lập tức đi rót cà phê.

“Thật, mọi người nói xem tôi không tiền, không sắc, thì có cái gì để cho người ta theo dõi chứ?” Tưởng Vân Kiệt cực kì khó hiểu, bình thường anh ta vẫn rất khiêm tốn, tan làm xong thì chẳng khác gì trạch nam (1), làm sao có thể đắc tội ai chứ?

(1) Trạch nam: Người con trai suốt ngày ru rú trong nhà.

Cố Mi vừa nhai đồ ăn vặt, vừa nói kháy anh ta: “Cậu cũng tự biết bản thân thế nào rồi, chắc bị chúng vọng tưởng rằng mình là nạn nhân thôi.”

Tưởng Vân Kiệt lại cho rằng mình rất bình thường, “Không thể nào, tôi có cảm giác rất rõ ràng, hình như có ai đó luôn nhìn chăm chăm vào tôi...”

Hề Thiên Tường: “Giác quan thứ sáu của phụ nữ sao?”

“Không phải. Nhưng mà... Hay chỉ là do tôi suy nghĩ nhiều nhi?”

Tôn Đông vỗ vỗ vai anh ta, “Có lẽ ai đó đi cùng đường với cậu thôi.”

“Anh có thể đổi đường về nhà, nếu vẫn còn cảm giác ấy thì đi kiểm tra camera.” Mộc Thất đặt túi xách lên bàn, đưa ra ý kiến.

Tưởng Vân Kiệt gật gật đầu đồng ý, “Ừ, ý kiến hay đấy.” Sau đó gãi gãi đầu, quay lại với cái máy tính.

Mong rằng chuyện này chỉ là do mình nghĩ nhiều mà thôi.

“Mọi người đều ở đây sao?” Cao Đình vào phòng làm việc, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

“Đến đủ rồi ạ.” Mọi người đều biết mỗi khi đội trưởng có biểu cảm này tức là có án mới.

Quả nhiên, Cao Đình thông báo: “Chúng ta có vụ án.”

***

“Tôi tên là Ngô Dịch, hôm nay là ngày đầu tiên tôi bị bắt cóc. Tôi rất sợ. Bây giờ tôi đang bị nhốt trong một căn hầm tối đen. Trong này còn có một người nữa, cô ấy tên là Mạnh Vân Phi, là một nữ sinh viên, tay chân cô ấy đều bị xích lại. Cô ấy mới bị kẻ bắt cóc ngược đãi, không chịu nổi nên ngất đi rồi. Tôi cũng bị hắn ta đánh đập, nhưng tôi vẫn chịu được. Không biết chúng tôi sẽ bị giam ở đây bao lâu nữa, hi vọng rằng cả hai sẽ có thể chịu đựng được.

Người đàn ông tên Ngô Dịch cười khổ với ông kính một cái, sau đó tắt máy quay.

Chương 14: Kẻ bắt cóc thầm lặng (3) - Phần 1

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Có lúc chúng ta sẽ thấy được, nghe được sự dối trá.

Ngoại ô thành phố S, tại một nhà máy xử lý chất thải, hàng ngày có rất nhiều rác thải được chở đến nơi này, nhưng sáng sớm hôm nay lại xuất hiện một thứ đáng lẽ không nên ở đây – thi thể của một người đàn ông trần truồng. Trên người anh ta không có mảnh vải nào, cũng không có phần sinh thực khí, vì thế những người đi qua ban đầu cũng chỉ nghĩ đó là một bức tượng hay con ma nơ canh nào đó bị vứt bỏ. Nhưng về sau lại phát hiện ra đó là thi thể, họ lập tức đi báo cảnh sát.

Đội điều tra đặc biệt đến hiện trường, lập tức phong tỏa bãi rác lại. Cố Mi và Cao Đình đến chỗ thi thể trước. Cố Mi vừa kiểm tra thi thể xong, lập tức kêu lên: “Chờ chút, chờ chút. Mộc Thất, đừng nhìn!” Mặc dù bình thường hai người có cãi cọ nhau, nhưng mỗi khi có chuyện thì Cố Mi luôn nghĩ đến Mộc Thất đầu tiên.

“Sao thế?” Nào ngờ Mộc Thất đã đứng sau lưng cô ấy, vừa tiến lên, Mộc Thất đứng trên liền nhìn thấy hết thi thể, “Ồ, thấy rồi.” Về mặt cô vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Cố Mi lại cúi lên, quay đầu chỉ thẳng vào mặt Mộc Thất: “Này, cô không thể có chút phản ứng bình thường của con gái được à?”

Cố Mi luôn coi Mộc Thất như con gái mình, nên gặp tình huống có thi thể bất thường thế này, bản năng muốn bảo vệ trong cô ấy trỗi dậy, cô ấy không muốn để Mộc Thất thấy chuyện này.

“Tôi là cảnh sát.” Mộc Thất nói xong bốn chữ này, liền tiến đến quan sát

thi thể.

Cũng có lý. Cố Mi đột nhiên nhận ra mình không thể phản bác lại được cô.

“Cô quá coi thường Mộc Thất rồi.” Cao Đình tiến lên hỏi: “Cố Mi, thời gian tử vong là khoảng lúc nào?”

Sau khi kiểm tra sơ bộ, Cố Mi kết luận, “Dựa vào tình huống của thi thể, nạn nhân đã tử vong khoảng 9- 10 tiếng, do đó thời gian tử vong có lẽ là vào khoảng 10- 11 giờ đêm qua. Nạn nhân bị một hung khí sắc nhọn đâm vào tim, khiến máu chảy ra ào ạt, nguyên nhân tử vong là do mất quá nhiều máu. Những vết thương trên người anh ta là do roi da gây nên, nhưng không cùng lúc với khi bị đâm.”

Mộc Thất chỉ chỉ về phần thân dưới của nạn nhân: “Thế phần sinh thực khí của nạn nhân thì sao, bị cắt trước lúc chết à?”

Cố Mi gật đầu: “Đúng rồi, là vết thương trước lúc chết.”

Lục Diệp kiểm tra quanh thi thể người chết, không thấy sinh thực khí của nạn nhân đâu: “Vấn đề bây giờ là phần sinh thực khí ấy đâu rồi?”

Tôn Đông cũng chạy loăng quăng một lúc, rồi quay lại báo cáo: “Xung quanh cũng không có. Nếu như thật sự bị hung thủ vứt bừa đi đâu đó, nhiều rác thế này thì sao mà tìm được?”

Cao Đình quyết định bảo đội cảnh sát dẫn chó nghiệp vụ đến để tìm, chứ bãi rác to thế này chỉ có người thôi thì không thể tìm nổi.

Đúng lúc này Tưởng Vân Kiệt gọi điện cho Hề Thiên Tường, anh ta bắt máy xong bật luôn loa ngoài: “Nói đi.”

Vẻ mặt Tôn Đông rất khó chịu: “Đừng nói là hung thủ giữ lại .... Làm kỉ niệm chứ?”

“Chẳng phải lần trước có giữ lại mắt sao? Và vụ án trước đó nữa, cậu quên rồi sao, hung thủ giữ lại cái gì mà ngón tay...” Tưởng Vân Kiệt vẫn còn nhớ như in nhưng chuyện trước kia.

“Cậu điều tra được tin tức về người chết chưa?” Sở Tưởng Vân Kiệt lại nổi máu tám chuyện, Hề Thiên Tường vội vàng chặn miệng anh ta.

Tưởng Vân Kiệt dừng một chút, sau đó nói tiếp. “Bây giờ mọi người không cần gọi anh ta là người chết đâu, tôi điều tra ra tên anh ta rồi, Lý Hoàn, 27 tuổi, là một vận động viên cử tạ.”

Lục Diệp sờ cằm: “Là vận động viên, bảo sao người lại đô con thế.”

Mộc Thất đứng bên cạnh cũng gật đầu: “Bảo sao.”

Hề Thiên Tường nghe hai người cảm thán, hơi bất lực, “Hai người có thể để ý đến những thứ bình thường hơn một chút có được không?”

Hai người nhướn mày, có gì bất thường sao?

Đầu dây bên kia Tưởng Vân Kiệt nói tiếp: “Biết vì sao tôi điều tra ra không? Anh ta có tên trong hồ sơ những người mất tích, hai ngày trước người nhà anh ta vừa báo cảnh sát.”

“Tức là trước khi anh ta chết, anh ta đã bị bắt giam hai ngày?” Cao Đình nhần mày.

Cố Mi nâng tay người chết lên, tỉ mỉ kiểm tra: “Cổ tay, cổ chân có dấu vết bị trói hằn rất sâu, hơn nữa, rất giống vết của vật gì đó bằng kim loại, trước khi chết có vẻ anh ta đã bị hành hạ khá nhiều.”

“À, đúng rồi, chỗ đó không có camera giám sát, mà hàng ngày có vô số chiếc xe chạy qua con đường ấy, nên không có nhân chứng nào thấy chiếc xe nào đáng nghi cả.”

Cao Đình nghe xong, phân nhiệm vụ cho mọi người, “Được rồi, Tôn Đống, cậu đi cùng tôi đến nhà nạn nhân để xem xét tình huống, xong việc thì gặp nhau ở cục cảnh sát.”

“Vâng.”

Sau khi Cao Đình rời đi, đội cảnh sát dẫn chó nghiệp vụ đến hiện trường, sau khi ngửi mùi nạn nhân, mấy con chó nghiệp vụ lập tức đi lục lọi khắp bãi rác. Vì ở hiện trường có rất nhiều loại mùi khác nhau, nên tận nửa giờ sau mới có thể thấy sinh thực khí của nạn nhân ở chỗ cách thi thể của nạn nhân khá xa.

Khám xét hiện trường xong, Hồ Thiên Tường dẫn các đội viên về cục cảnh sát.

***

Trên bảng trắng của phòng họp đội điều tra đặc biệt có dán tài liệu của nạn nhân và các ảnh chụp hiện trường.

Lục Diệp tựa lưng vào ghế, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: “Nạn nhân không thuộc nhóm người dễ gặp tai nạn, thậm chí hung thủ đã mạo hiểm chọn một người cực kì khó không chế và khó đối phó. Bây giờ muốn biết hung thủ là ai, việc đầu tiên là phải xác định được động cơ của hắn. Ba động cơ hay thấy nhất là giết người vì thù, vì tình và vì tiền.”

Cao Đình phân tích lời khai của những người dân xung quanh nhà Lý Hoàn và nơi phát hiện thi thể, “Về cơ bản thì có thể loại bỏ trường hợp giết người vì tình. Lý Hoàn vẫn luôn dốc lòng vì sự nghiệp, mấy năm nay không hề có bạn gái; giết người vì thù, theo lời của cha mẹ và huấn luyện viên của anh ta, bình thường Lý Hoàn rất khiêm tốn, đối xử với người khác cũng rất tốt, không có người nào có xích mích với anh ta. Nhưng tạm thời không thể loại bỏ khả năng này. Còn giết người vì tiền thì càng không thể. Hung thủ đã bắt cóc Lý Hoàn hai ngày, nếu vì tiền, trong hai ngày này hắn nhất định sẽ gọi điện cho người nhà anh ta để tống tiền. Tuy nhiên, người nhà Lý Hoàn lại không hề nhận được bất kì cuộc gọi nào đại loại như thế cả.”

“Hung thủ bắt giam Lý Hoàn hai ngày, mục đích chính là để hành hạ anh ta, còn cất bỏ sinh thực khí của anh ta, vứt xác anh ta trần truồng ở bãi rác, thể hiện rất rõ ý định làm nhục Lý Hoàn. Hung thủ rất hận anh ta, nhưng mà hận một cá nhân hay hận cả một tập thể...” Mộc Thất còn chưa phân tích hết, cửa phòng họp mở ra.

Cố Mi đi vào, vẻ mặt cô ấy rất phức tạp, “Tôi làm xong việc khám nghiệm tử thi rồi, những thứ khác đều không có vấn đề gì, nhưng mà...” Vẻ mặt cô ấy vừa muốn nói lại vừa không.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Cố Mi đến bên cạnh bàn, “Có một chuyện rất kì lạ. Tôi phát hiện ra trước lúc chết một khoảng thời gian, người chết đã từng làm tình... Và tôi còn phát hiện ra DNA của một người phụ nữ.”

Não Tôn Đổng dường như ngừng hoạt động, “Hả? Chuyện này là sao?”

Lục Diệp nghiêng người về phía trước, đặt trán lên trên miệng ly nước. “Tức là hung thủ của chúng ta là nữ, hoặc còn có một nạn nhân nữa là nữ.”

***

“Đây là ngày thứ hai tôi bị bắt cóc. Đến hôm qua tôi mới biết, vẫn còn một người đàn ông nữa bị bắt cóc, nhưng hôm qua anh ta bị giam trong căn phòng khác. Anh ta tên là Lý Hoàn, đã bị nhốt ở đây hai ngày. Trên người anh ta cũng có những vết thương giống chúng tôi, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Buổi tối, khoảng chín giờ, Lý Hoàn bị dẫn sang căn phòng của chúng tôi. Anh ta bị ép phải quan hệ với Mạnh Vân Phi, tất nhiên là anh ta không đồng ý. Nhưng kẻ bắt cóc chúng tôi lại uy hiếp anh ta, hắn nói nếu anh ta không chịu làm thì sẽ giết chết cả hai người họ. Sau đó anh ta làm theo, mà tôi thì bị ép ở bên cạnh quan sát bọn họ. Cả quá trình hai người đều rất đau đớn, lúc ấy bên tai tôi chỉ có tiếng khóc lóc, van xin của Mạnh Vân Phi. Nhưng người đàn ông kia thấy vẫn chưa đủ. Hắn bắt tôi xử phạt Lý Hoàn. Nếu không làm thì tôi sẽ chết, vì vậy tôi cầm lấy roi, quất vào người Lý Hoàn. Tôi rất sợ, nhưng tôi

cũng chỉ có thể làm theo, vừa làm tôi vừa luôn miệng xin lỗi anh ta.

Cuối cùng người đàn ông bắt cóc chúng tôi vẫn không hài lòng, hắn cầm một con dao, cắt chỗ đó của Lý Hoàn, lúc này Mạnh Vân Phi đã ngất đi, tôi cũng bị chảy máu, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy người đàn ông đó đâm dao vào tim của Lý Hoàn. Chỉ một lúc sau, Lý Hoàn chết.”

“Cầu xin anh, tôi cầu xin anh hãy thả tôi ra!”

“Vừa rồi là giọng của Mạnh Vân Phi. Tôi đã nói với cô ấy rất nhiều lần là cầu xin hắn ta chỉ tốn sức mà thôi, hắn sẽ không tha cho chúng ta đâu. Thế nhưng cô ấy vẫn không ngừng van xin. Thật ngốc.”

Chương 15: Kẻ bắt cóc thầm lặng (4) - Phần 2

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Đau đớn về thể xác và hành hạ về tinh thần, điều gì tàn nhẫn hơn?

Lục Diệp: “Tức là hung thủ của chúng ta là nữ, hoặc còn có một nạn nhân nữa là nữ.”

Nghe xong lời Lục Diệp, Tôn Đông lập tức đáp: “Vậy thì tôi tình nguyện tin rằng hung thủ là nữ.”

Hè Thiên Tường khoanh tay trước ngực, lắc đầu: “Nhưng khả năng sau lại có vẻ lớn hơn.”

“Nếu thật sự là khả năng sau...” Tưởng Vân Kiệt thật sự không đành lòng nói hết câu.

Tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái yên lặng. Nếu thực sự còn nạn nhân nữ nữa thì hiện tại cảnh sát không thể xác định được tình trạng của cô ấy. Trước mắt có hai trường hợp, thứ nhất là đêm qua cô ấy đã bị sát hại cùng Lý Hoàn; thứ hai, là cô ấy vẫn còn sống, nhưng đã bị ngược đãi nhiều bao nhiêu thì không ai có thể tưởng tượng nổi.

Cao Đình tỉnh táo lên tiếng đầu tiên: “Dù thế nào đi chăng nữa, bây giờ vấn đề quan trọng nhất là phải tìm ra được hung thủ. Lý Hoàn bị bắt cóc sau khi đi liên hoan với bạn về, hôm đó anh ta đi bộ. Vân Kiệt, cậu điều tra xem, mấy ngày nay có cô gái nào mất tích vào buổi tối không.”

“Vâng.”

Cao Đình tiếp tục phân việc cho các thành viên khác trong đội: “Tôn Đông,

cậu đi kiểm tra các camera trên quãng đường từ nhà hàng Lý Hoàn ăn liên hoan về đến nhà anh ta đi. Xem có hình ảnh khi anh ta bị bắt cóc hay chiếc xe nào khả nghi không?”

“Vâng thưa đội trưởng.”

Hề Thiên Tường chủ động nhận việc: “Cao Đình, em dẫn người đến kiểm tra khu vực xung quanh nhà máy rác.”

Cao Đình gật đầu, sau đó bảo Mộc Thất và Lục Diệp đến nhà Lý Hoàn điều tra xem có chút manh mối nào không.

Hai người đi ra khỏi đồn cảnh sát, lái xe đến khu nhà của Lý Hoàn, nhà của Lý Hoàn nằm ở một khu chung cư hạng sang. An ninh ở đây rất tốt, Lục Diệp và Mộc Thất phải xuất trình thẻ ngành ra thì mới được vào. Nhà của Lý Hoàn ở tầng cao nhất của tòa chung cư, căn hộ 2302.

Nhà của Lý Hoàn vừa nhìn một cái cũng có thể nhận ra đây là nhà ở của một người đàn ông độc thân. Vì thường xuyên đi huấn luyện, nên anh ta rất ít khi về nhà. Hai người vào trong liền không ai nói lời nào mà bắt đầu đến thẳng thư phòng.

Trong thư phòng có để một chiếc máy tính xách tay, còn có một kệ sách, phía trên bày không ít sách.

“Có vẻ như anh ta được di truyền sở thích đọc các tác phẩm văn học từ cha mẹ. Trên giá sách có rất nhiều loại sách khác nhau, tất cả đều còn rất mới, chưa từng được mở qua.” Lục Diệp nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải một lượt. “Được rồi, để tôi xem nào, có vài quyển đã được đọc qua này.”

“Đây rồi. Đây là sách liên quan đến tâm lý.” Lục Diệp rút một quyển sách ra, sau đó nâng về phía Mộc Thất như đang dâng một báu vật, “Mặt Liệt, xem này.”

Mộc Thất đang mở máy tính, nghe tiếng Lục Diệp gọi, cô quay đầu nhìn lướt qua, “Đây là sách liên quan đến việc giúp giải tỏa áp lực.”

Lục Diệp nhướn mày, “Có vẻ Lý Hoàn có rất nhiều áp lực về mặt tinh thần.”

“Nghề nghiệp vận động viên cử tạ đúng là có rất nhiều áp lực. Nhất là những lúc đi đấu giải hoặc bị chấn thương.” Mộc Thất quay đầu lại kiểm tra máy tính của Lý Hoàn. Sau đó mở được một quyển sổ có tên là Lịch trình trong tuần.

Ngày 15 tháng 4, 9 giờ: Huấn luyện.

Ngày 19 tháng 4, 3 giờ chiều: Mai tiên sinh.

Mai tiên sinh? Chữ Mai này là cái họ rất phổ biến, nhưng không hiểu sao Mộc Thất lại đột nhiên nhớ đến người đàn mà cô gặp buổi tối hôm trước. Cô thử tìm ví đựng danh thiếp của Lý Hoàn, có tấm danh thiếp kia có in tên Mai Tư Lễ, quả nhiên là anh ấy.

***

Hai người lại đi đến phòng tư vấn tâm lý của Mai Tư Lễ.

Điều khiến hai người bọn họ ngạc nhiên là căn phòng tư vấn không nằm ở một tòa nhà hành chính nào, mà tọa lạc tại một biệt thự có vườn tược rộng rãi.

“Phong cảnh không tệ.” Sau khi xuống xe, Lục Diệp cảm thán.

Hai người bước đến, trước cổng lớn treo một tấm bảng được viết bằng thư pháp, Mộc Thất tiến lên nhấn chuông cửa.

“Chào cô.” Một giọng nữ đoan trang truyền ra.

Mộc Thất: “Chào cô, cho hỏi ông Mai có ở đây không?”

“Cô có hẹn trước không?”

Mộc Thất: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Đợi một chút.”

Khoảng mười phút sau: “Cô Mộc, mời cô vào. Nhưng người đi cùng cô thì không thể vào trong.”

Lục Diệp nhướn mày, mở miệng hỏi: “Tại sao?”

“Đây là ý của ông Mai.”

Lục Diệp nổi giận: “Tôi muốn đi vào!”

“Xin lỗi, ông Mai nói chỉ muốn mời cô Mộc vào thôi.” Người phụ nữ rất kiên định giữ vững lập trường, truyền đạt lại đúng lời của ông chủ.

Lục Diệp càng lúc càng tức giận hơn, “Tôi không muốn gặp ông Mai gì gì đó của cô. Tôi chỉ muốn vào đó ngồi một chút.”

Lại là một khoảng im lặng. Có vẻ như cô gái kia đi vào xin phép.

Một lát sau, cửa mở ra, “Mời hai vị vào.”

Mộc Thất và Lục Diệp cùng đi vào, giữa khu vườn có một con đường nhỏ, nhưng hai người không hề có tâm trạng dễ thương thức, Mộc Thất bận nghĩ về vụ án, còn Lục Diệp thì bận tức giận.

Cửa phòng mở ra, cô gái vừa nói chuyện với hai người đang đứng ở cửa đón.

Căn nhà được thiết kế theo kiểu Trung Hoa, bốn phía vách tường có treo chữ viết, ở phòng khách có một tấm bình phong sơn thủy rất đẹp.

“Mời anh ngồi ở đây.” Cô gái chỉ vào chiếc ghế sa lông ở phòng khách.

Sau đó quay sang Mộc Thất, “Cô Mộc, mời cô đi hương này lên tầng hai, ông Mai đang ở phòng trong cùng bên tay phải.”

Ý muốn Mộc Thất đi lên một mình.

“Cảm ơn.” Mộc Thất cảm ơn xong đi qua tấm bình phong, lên tầng hai, còn Lục Diệp thì leo lên ghế sa lông ở phòng khách ngủ bù.

Mộc Thất lên tầng hai, trên này có rất nhiều gian phòng, Mộc Thất đi về phía bên phải, trên hành lang có treo mấy bức tranh thủy mặc, bức này nối tiếp bức kia tạo thành một câu chuyện, dưới góc mỗi bức tranh đều kí một chữ Mai.

Mộc Thất vừa đi vừa xem tranh, đến cửa phòng cuối cùng, chợt nghe thấy tiếng đàn dương cầm truyền ra từ trong phòng.

Cô đứng nghe một lúc, sau đó mới gõ cửa.

Tiếng đàn dương cầm vẫn tiếp tục vang lên, rất du dương, nhẹ nhàng. Mộc Thất đi vào trong. Cũng giống như toàn thể kiến trúc ngôi nhà, căn phòng này cũng được trang trí theo phong cách Trung Hoa, điểm đặc biệt duy nhất đó chính là có thêm chiếc đàn dương cầm màu đen.

Mai Tư Lễ ngồi trước đàn dương cầm, nhắm mắt đánh đàn, vẫn mặc áo phong màu trắng, vẫn đội chiếc mũ kia, dường như không hề thay đổi chút nào so với hôm đó. Thấy cô vào anh cũng không dừng lại, có vẻ như muốn đàn cho xong hết bài này, Mộc Thất liền ngồi trên ghế sa lông, nghiêng đầu ra nhìn cửa sổ, rồi chợt ngắt người.

Không biết qua bao lâu, một người chặn tầm mắt cô lại, Mộc Thất hoàn hồn lại: “Anh Mai!”

Mai Tư Lễ lùi lại vài bước, tựa vào bệ cửa sổ, chặn lại ánh sáng bên ngoài chiếu vào phòng, sau đó hỏi: “Tôi đàn thế nào?”

Mộc Thất bình thản đáp lại: “Tôi không hiểu âm nhạc, nhưng nếu anh

muốn nghe đánh giá thì có thể hỏi vị đồng nghiệp của tôi bên ngoài.”

Mai Tư Lễ lắc đầu: “Tôi không muốn dính líu gì đến cảnh sát.”

“Tôi cũng là cảnh sát. Hơn nữa, những người không thích dính líu đến cảnh sát thường đều là những người có tội.”

Mai Tư Lễ mỉm cười: “Mộc Thất, cô nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ đơn thuần không thích thôi, nhưng, cô là ngoại lệ.”

Lần thứ hai gặp mặt, Mai Tư Lễ đã gọi thẳng tên cô, theo bản năng cô lập tức cau mày, không muốn dây dưa nhiều với anh về đề tài này, nên đi thẳng vào vấn đề chính. “Hôm nay tôi tới đây vì một vụ án mưu sát. Anh biết Lý Hoàn không?”

Mai Tư Lễ bất ngờ đáp lại rất nhanh, không hề do dự: “Tôi nhớ, vận động viên cử tạ.”

“Nhớ rõ vậy sao?”

“Tài liệu của khách hàng luôn nằm trong đầu tôi.” Mai Tư Lễ chỉ chỉ vào đầu mình.

Mộc Thất hỏi tiếp: “Vậy buổi chiều ngày 18 tháng 4, khoảng 3 giờ chiều anh ta có đến đây không?”

Mai Tư Lễ khá phối hợp: “Có đến, khoảng hai tiếng sau thì rời đi.”

“Anh ta gặp vấn đề gì?”

Mai Tư Lễ hơi ngẩng đầu lên, dường như đang nhớ lại chuyện ngày hôm đó: “Lo âu, khẩn trương, anh ta nghi ngờ mình bị theo dõi.”

Sau khi nghe câu trả lời, Mộc Thất thầm sắp xếp lại một số chuyện, lại hỏi: “Anh ta cảm thấy mình bị theo dõi từ bao giờ?”

“Hai ngày liên tục.” Mai Tư Lễ đưa tay phải lên, giơ hai ngón tay trước mặt Mộc Thất, “Sau đó anh ta yêu cầu được thôi miên. Anh ta muốn biết liệu rằng có phải do anh ta suy nghĩ quá nhiều hay là thật sự có người đang theo dõi anh ta.”

“Vậy kết quả thế nào?”

Mai Tư Lễ thu một ngón tay lại: “Có người theo dõi anh ta, là một người đàn ông, nhưng anh ta không thấy được mặt của người đó.”

Nhận được câu trả lời mình cần, Mộc Thất không muốn ở lại đây thêm một lúc nào nữa. Người đàn ông này khiến cô đoán không ra, mà người khiến cô đoán không ra thì cũng không cần nói nhiều. Cho nên cô đứng lên, nói với Mai Tư Lễ: “Được rồi, cảm ơn, đã phối hợp. Tạm biệt.”

“Mộc Thất.” Mai Tư Lễ kiên nhẫn gọi cô, đồng thời thu ngón trở về, miệng anh hơi khép mở, nhưng lại không có bất kì tiếng nào được phát ra.

Mộc Thất nhìn anh một lúc, thấy anh không nói gì nữa, liền xoay người đi ra ngoài, “Lần sau gặp.”

Cửa phòng đóng lại, trong nháy mắt, vẻ mặt mỉm cười của anh liền sụp xuống. Anh nhìn bàn tay phải của mình, nhú mày làm bầm làu bàu, “Sao lại thế? Vẫn không có tác dụng? Chuyện quái gì vậy? Lần đầu không thành công thì thôi, hôm nay vẫn thất bại!” Mai Tư Lễ cực kì buồn bực, đi tới đi lui trong phòng, tiếng bước chân rất lớn.

Từ những bức tranh treo bên ngoài, tiếng dương cầm, rồi cả động tác tay vừa rồi. Anh vẫn luôn muốn thôi miên Mộc Thất, nhưng vẫn không thành công.

“Chẳng lẽ trình độ của mình giảm xuống rồi?” Mai Tư Lễ bắt đầu có hơi nghi ngờ về bản thân.

Chương 16: Kẻ bắt cóc thầm lặng (5)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Liệu nỗi sợ hãi sẽ phá hủy tâm hồn ta, hay lại khiến trái tim ta trở nên kiên cường hơn?

Tôn Đống kiểm tra các máy quay trên đường, nhưng tất cả đều không quay được cảnh Lý Hoàn bị bắt cóc, nhưng ít nhất cũng có thể xác định được vị trí Lý Hoàn bị bắt cóc.

Tôn Đống chỉ vào màn hình máy tính: “Đây, là chỗ này, Lý Hoàn đi một mình vào con đường nhỏ chỗ này. Ở đây không có camera, mà ở những camera sau đoạn đường này cũng không thấy Lý Hoàn đâu. Tôi đoán anh ta bị bắt cóc ở chỗ khu đường nhỏ này.”

Tướng Vân Kiệt lắc đầu: “Đây, tốt nhất là buổi tối không nên đi vào ngõ nhỏ. Thật nguy hiểm, vừa không có ai, lại vừa không có camera.”

Cao Đình vỗ vỗ vào vai anh ta: “Vân Kiệt, thế cậu điều tra được gì rồi?”

“Gần đây tổng cộng có sáu người phụ nữ được trình báo là mất tích. Nhưng năm người trong số đó là người lớn tuổi. Chỉ có một người là nữ sinh viên, hơn nữa nhà cô ấy gần khu nhà Lý Hoàn, nếu lái xe thì chưa đến mười phút.”

Rất có thể đây là nữ nạn nhân mà họ cần tìm.

Tướng Vân Kiệt đọc tài liệu chi tiết về nữ sinh viên kia: “Cô gái này tên Mạnh Vân Phi, 21 tuổi. Ngày 20 tháng 4 người nhà cô ấy báo cảnh sát, nói rằng tối ngày 19 cô ấy đi ra ngoài chơi với bạn, nói là sẽ trở về trước 10 giờ. Nhưng cuối cùng đến sáng hôm sau vẫn chưa về. Trong khi đó, bạn của cô ấy thì nói tầm hơn 9 giờ mọi người đã giải tán, nhưng sau đó không ai liên lạc lại

với cô ấy cả.”

Cao Đình chống cằm: “Tức là tên bắt cóc kia sau khi bắt cóc một người đàn ông, gần như là ngay hôm sau đã ra ngoài và bắt cóc thêm một cô gái nữa. Hai khoảng thời gian gây án rất gần nhau.”

“Tên bắt cóc kia có lẽ đã theo dõi họ một khoảng thời gian rồi. Bác sĩ tâm lý của Lý Hoàn nói anh ta có tâm sự về việc hai ngày liền luôn có cảm giác bị theo dõi bởi một người đàn ông.” Mộc Thất chia sẻ tin tức cô lấy được từ chỗ Mai Tư Lễ.

Hề Thiên Tường vuốt cằm: “Vậy là về cơ bản chúng ta có thể loại trừ khả năng DNA trên sinh thực khí của nạn nhân là của hung thủ. Bây giờ Cố Mi đi so sánh DNA đó với DNA của Mạnh Vân Phi đi.”

Tường Vân Kiệt lại thắc mắc: “Này, tôi cảm thấy rất quái lạ, tên bắt cóc không đòi tiền chuộc, lại còn sát hại nạn nhân, tức là hắn không vì tiền. Hơn nữa, hắn bắt cóc cả nữ giới, nếu là vì chuyện cưỡng bức, thì đáng lẽ ra hắn phải tự mình.... ra tay chứ. Sao lại bắt hai người bị bắt cóc....”

Mộc Thất đáp lại: “Điều này cũng để thỏa mãn nhu cầu của hắn ta.”

“Thật biến thái!”

Mộc Thất giải thích: “Hung thủ là một tên cuồng dâm. Hắn cảm thấy hưng phấn khi nạn nhân chịu sự tra tấn trên thể xác và tinh thần. Hắn đạt khoái cảm trong tình dục thông qua sự cưỡng bức và bạo lực. Chính vì vậy mà hắn đã dùng roi đánh nạn nhân, ép hai nạn nhân phải quan hệ tình dục không tình nguyện. Chính điều này cũng phản ánh một hiện thực, hắn vô năng hoặc có chướng ngại.”

Hưởng thụ cuồng dâm thường là đoạt được sự khống chế từ nạn nhân và đạt khoái cảm trong niềm vui đó. Nhưng bình thường mà nói, nếu nạn nhân bị hành hạ đến chết, hung thủ sẽ vứt bỏ thi thể, bởi một thi thể vô tri vô giác không thể đáp ứng được thú tính của hắn.

Lúc này Tưởng Vân Kiệt mới hiểu ra một chút: “À, vậy là hắn đã ghen tị với nạn nhân nên mới cắt sinh thực khí của nạn nhân đi có đúng không?”

Mộc Thất vượt cằm: “Ừ, hắn lựa chọn nạn nhân nam là một người cường tráng, có sức khỏe tốt, được hoan nghênh, đó đều là những thứ mà hắn không có. Từ đó có thể suy đoán ra hung thủ là một người hoàn toàn trái ngược với nạn nhân, nhưng lại có tuổi tác xấp xỉ. Sống một mình, tuổi ở độ khoảng 25 – 30, dáng người gầy yếu, ít giao tiếp.”

Lục Diệp bổ sung thêm: “Có thể bắt cóc và vận chuyển thi thể nên chắc chắn hung thủ có một chiếc xe riêng, ngay sau khi bắt cóc Lý Hoàn được một ngày hắn đã lập tức bắt cóc thêm một người nữa, tức là có một khoảng thời gian Lý Hoàn ở một mình. Hung thủ rất chắc chắn rằng nạn nhân sẽ không chạy thoát và không kêu cứu. Có thể nạn nhân đã bị giam ở một căn hầm nào đó. Hắn muốn trực tiếp quan sát tình hình của nạn nhân, nên có khả năng cao là sẽ giam họ ở nhà mình.”

Tưởng Vân Kiệt tìm tòi một chút, sau đó nhíu mày, “Nhưng có rất nhiều người đàn ông phù hợp những tiêu chuẩn này...”

Cao Đình bổ sung tiếp: “Có thể hắn đã từng quấy rối phụ nữ ở nơi công cộng. Vân Kiệt, điều tra thêm xem có người nào phù hợp không?”

“Đợi một chút.” Tưởng Vân Kiệt cầm cúi gõ gõ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, lắc đầu: “Không có người nào phù hợp.”

Hề Thiên Tường đẩy mắt kính lên: “Chuyện này rất bình thường, không phải cô gái nào sau khi bị quấy rối cũng báo cảnh sát.”

“Vậy thì giờ phải làm sao?”

Lúc này, Cố Mi đi vào, trên tay là một bản báo cáo: “Các vị, đã có kết quả rồi, nạn nhân nữ còn lại chính là Mạnh Vân Phi.”

Cao Đình cầm bản báo cáo, đọc qua một lần, sau đó nói: “Nếu hung thủ đã từng theo dõi Lý Hoàn, vậy hắn là đã từng theo dõi Mạnh Vân Phi. Biện pháp

duy nhất bây giờ là kiểm tra các camera giám sát rồi tiến hành so sánh đối chiếu.”

***

Mọi người xem video giám sát đến tận mười giờ đêm, đội trưởng mới cho mọi người tan ca về nhà nghỉ. Tường Vân Kiệt cảm thấy bắt taxi về nhà quá tốn kém, cũng may là lúc này vẫn còn bus, có điều... sau khi xuống xe, còn phải đi bộ một quãng nữa.

Giờ này khách trên bus cũng không nhiều. Tường Vân Kiệt đeo tai nghe, ngồi gật gù trên xe bus, tầm 45 phút sau thì đến trạm dừng.

Vì buổi tối trời mới mưa khá lớn, trên đường đầy vũng nước lớn nhỏ, Tường Vân Kiệt dựa vào ánh sáng của những cột đèn đường, cúi đầu nhìn đường để tránh vũng nước.

Người đi đường càng lúc càng ít, đến lúc anh ta rẽ trái thì chỉ còn mình anh ta đi trên đường. Bỗng nhiên nhạc không phát nữa, lấy điện thoại di động ra xem thì hóa ra điện thoại hết pin, mà hôm nay anh ta lại không mang sạc dự phòng, nên đành phải rút tai nghe ra, cất điện thoại di động vào túi, rồi tiếp tục đi về nhà.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt từ trên cây xuống. Tường Vân Kiệt đút hai tay vào túi, cầm cúi đi về phía trước. Trong đầu anh ta suy nghĩ đến vụ án hôm nay, sau đó đột nhiên nhớ ra, Lý Hoàn và Mạnh Vân Phi bị bắt cóc trong tình huống giống thế này, một mình đi trên con đường vắng tanh vào buổi tối tĩnh lặng.

Nghĩ một lúc, sống lưng anh ta liền lạnh toát. Lúc này anh ta bỗng nhiên cảm thấy hình như mình bị theo dõi, cảm giác này rất giống cảm giác vài hôm trước.

Hãy, biết thế thì lúc này nên nghe lời Mộc Thất, đổi đường về thì hơn.

“Lộc cộc.”

Chỉ là tiếng đá lăn thôi, nhưng trong tình huống này nó lại cực kì rõ ràng. Tưởng Vân Kiệt cúi đầu nhìn, thấy có một cục đá xuất hiện dưới chân anh ta.

Cả người anh ta lập tức căng thẳng, điện thoại di động hết pin, xung quanh chỉ có một cửa hàng đã đóng cửa, trên đường chỉ có mình anh ta, à, không, có khi còn có một người nữa.

Đây chính là điều đáng sợ nhất. Lúc này anh ta có thể nghe rõ từng nhịp đập của tim mình.

Anh ta không biết phải làm thế nào cho phải, chạy về phía trước, hay quay đầu lại. Cuối cùng anh ta lấy hết dũng khí, từ từ xoay người lại. Sau lưng anh ta, một ngọn đèn đường phát ra tiếng rè rè, sau đó chóp chóp vài cái rồi vụt tắt.

Thêm một cục đá nữa lăn đến, cả người anh ta như bị rút gân, chưa kịp xoay người lại, đã lao đảo ngã về phía sau.

Cộp, lưng anh ta đụng phải thứ gì đó bằng thủy tinh, anh ta quay đầu lại, cách một lớp thủy tinh, một người đang trợn mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Á á á á á á á á á!”

Chương 17: Kẻ bắt cóc thảm lạng (6)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Những gì chúng ta thấy, chưa chắc đã là sự thật.

Máy quay phim được bật lên, trong ống kính xuất hiện một khuôn mặt gầy gò, “Hôm nay là ngày thứ ba tôi bị bắt cóc, người đàn ông kia mới xuống tầng hầm. Lần này hắn bắt tôi ‘làm’ Mạnh Vân Phi, và còn đưa tôi một cái roi da, bảo tôi đánh cô ta.

Mạnh Vân Phi đang ở trạng thái tỉnh táo, thấy tôi đến gần, cô ta bắt đầu kêu lên, thậm chí còn kêu lớn tiếng hơn cả mấy ngày trước.

Tôi quật roi vào người cô ta.

A! Cô ta kêu lên thất thanh.

Tôi lại quật tiếp, cô ta lại kêu lớn hơn nữa.

Lớn tiếng lên! Hét to lên!

Tiếng kêu xen lẫn tiếng khóc, gương mặt xinh đẹp đó toàn là nước mắt. Thật đẹp!

Tôi cúi người xuống, hôn một cái lên gò má cô ấy. Làn da nhăn nhui vị hơi mặn... Không đủ! Vẫn còn thiếu chút gì đó.

Tôi lại đứng lên, quơ roi, lần này roi rơi xuống gò má phải của cô ta. ‘Vút!’ Cô ta nghiêng đầu sang một bên, để lộ hằn nửa bên mặt có vết roi ra trước mặt tôi. Những giọt máu đỏ nhỏ xíu chảy ra. Ôi! Thật đẹp! Tôi lại cúi xuống hôn

gò má ấy một lần nữa, hôn dọc theo vết roi kia, mút nhẹ những giọt máu ấy.

Hai tay cô ta đều bị xích lại bằng xích sắt, cả người bị tôi đè lên, cô ta dùng dằng muốn tránh, nhưng không được. Tôi lại tiếp tục dùng roi quất lên người cô ta, từng roi từng roi một. Trên người cô ta bắt đầu có những vết máu. Nhưng không! Vẫn chưa đủ!

Tôi lại giơ roi lên, lần này roi lại roi lên lưng tôi.

A! Cảm giác đau đơn trên lưng khiến tôi đau đến mức phải kêu lên. Đúng vậy. Tôi nhìn Mạnh Vân Phi sắp bất tỉnh dưới thân tôi, lại dùng roi, đánh lên người mình thêm vài lần nữa.

Đủ rồi. Bây giờ chắc là đủ rồi. Tôi xé quần áo cô ta ra, nhào lên.

Nhưng mà.... Tôi nhìn phía dưới của mình.

Tại sao? Tại sao vẫn không được?!?

Là lỗi của cô ta! Đúng rồi, là lỗi của cô ta!”

Vẻ mặt người đàn ông trong clip trở nên dữ tợn. Sau đó đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn ra phía sau, rồi quay máy quay ra phía đó, cười lớn: “Bây giờ, có thấy con đàn bà phía sau tôi không? Nó chết rồi. Đồ vô dụng.”

***

Ban đêm, Mộc Thất về đến nhà, bắt gặp một người đàn ông đang ngồi ở bậc thang dưới tòa nhà chung cư.

Đèn ở cửa tòa nhà không sáng, chỉ có ánh đèn đường chiếu vào người anh, cả người anh ngồi co hết lại, hai tay đặt chéo trên đùi, đầu ngẹo về một bên, có vẻ như đang ngủ.

Mộc Thất đi đến trước mặt anh, anh vẫn không tỉnh. Mộc Thất cũng không

có ý định đánh thức anh dậy. Cô sợ bản thân tưởng bỏ, chắc gì anh đến đây đợi cô. Vì thế Mộc Thất đi vòng qua người anh, lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào.

“Này.” Đúng lúc cửa sắp đóng lại, một cánh tay đưa ra kéo nó lại. Mai Tư Lễ đứng dậy, đứng sau lưng Mộc Thất: “Mộc Thất, tôi ở đây đợi cô mấy tiếng đồng hồ, thế mà cô lại không gọi tôi dậy!”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Mộc Thất lại nghe thấy giọng anh có vẻ rất oan ức.

“Vì tôi không biết anh đang đợi tôi.” Mộc Thất quay đầu lại nhìn anh, không tiến lên nữa.

Mai Tư Lễ cảm thấy mình như điên rồi, “Chỗ này tôi chỉ quen mỗi cô thôi, mà tôi cũng không có số điện thoại của cô, nên đành phải ngồi đây chờ.”

Trái với vẻ kích động của Mai Tư Lễ, Mộc Thất lại rất lạnh lùng: “Tìm tôi có việc gì?”

“Không cho tôi vào nhà được sao? Tôi ngồi ngoài gió rét mấy tiếng đồng hồ liền đây.” Mai Tư Lễ giả bộ đáng thương.

Mới đầu xuân, ban đêm đúng là có lạnh. Nhưng mà... “Anh có thể mặc nhiều quần áo hơn.” Có lẽ là vì lạnh, nên khuôn mặt Mai Tư Lễ lúc này trông trắng hơn bình thường, chóp mũi cũng đỏ lên.

“Không thích mặc.”

“Ừ.” Đây là sở thích và tự do của mỗi cá nhân, Mộc Thất nhìn anh, vẫn không có ý định cho anh vào nhà.

Hai người giằng co một lúc, cuối cùng Mai Tư Lễ mở miệng: “Là chuyện liên quan đến Lý Hoàn, cô muốn nghe không?”

Mộc Thất nghiêm túc nhìn anh, đánh giá xem anh có nói thật hay không, vài giây sau mới đồng ý: “Đi theo tôi.”

Mai Tư Lễ hớn hở như đứa trẻ vừa được thưởng, nhanh chân đi theo Mộc Thất đi vào thang máy. Sau khi Mộc Thất bấm nút thang máy lên tầng bảy, sau đó liền im lặng, nhìn thẳng về phía trước. Qua cửa thang máy, cô có thể thấy rõ Mai Tư Lễ đang nhìn mình, trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện một kế hoạch.

Hai người nhanh chóng lên đến tầng bảy. Mộc Thất dẫn Mai Tư Lễ đến trước cửa nhà mình. Cô tra chìa khóa vào ổ, quay đầu lại dặn anh: “Nhà tôi có chó. Anh lùi lại phía sau một chút đi, không là nó sẽ lao lên người anh đấy.”

“Ừ.” Mai Tư Lễ rất ngoan ngoãn lùi lại.

Mộc Thất liếc thấy anh lùi về sau, xoay chìa, mở cửa rồi đi vào nhà trước.

Mai Tư Lễ đứng vài giây, không thấy có con chó nào lao ra ngoài, đang nhấc chân định bước vào trong thì... Cửa sập lại ngay trước mặt anh.

Cửa! Sập! Lại!

Tác động quá lớn, Mai Tư Lễ ngây người mất một lúc rồi mới định thần, rồi lập tức nhấn chuông cửa.

Cửa sổ nhỏ chống trộm mở ra, vẻ mặt Mộc Thất không chút cảm xúc.

“Mộc Thất! Cô lừa tôi!” Mai Tư Lễ lớn bằng từng này, trừ hồi còn bé bị cha mẹ lừa ra, thì sau khi lớn lên chưa bị ai lừa bao giờ. Nào ngờ lần này lại bị lừa ngon ơ thế này! Thật bực mình!

Thật là... đáng lẽ anh nên nhận ra sớm hơn. Mộc Thất là người mắc chứng sạch sẽ, vì đặc thù nghề nghiệp nên thường xuyên không ở nhà, sao có thể nuôi chó được?

Lần này đến lượt Mộc Thất vạch trần anh: “Anh cũng lừa tôi. Anh đến tìm tôi không phải vì chuyện của Lý Hoàn. Lúc tôi đến phòng tư vấn của anh, anh đã mấy lần thôi miên tôi nhưng không thành công.” Thật ra ban đầu Mộc Thất không phát hiện ra chuyện này, nhưng vừa nãy thấy anh ngồi dưới tầng cô mới nhận ra. Về mặt nào đó, Mai Tư Lễ rất giống Lục Diệp, đều là loại người không quá quan tâm về chuyện hay những người xung quanh mình. Lục Diệp vì lười, còn Mai Tư Lễ là vì xem thường. Mộc Thất biết trên người mình không hề có điểm nào đặc biệt, vậy là chỉ còn một khả năng đó chính là cô khiến Mai Tư Lễ cảm thấy thất bại. Do đó cô mới nhớ kỹ lại chuyện sáng nay, đúng là có chút bất thường. Từ đó có thể dễ dàng suy ra kết quả, Mai Tư Lễ muốn thôi miên cô, nhưng thất bại.

“Cô... Thôi để tôi đi vào đã rồi nói.” Dù bị nhìn thấu, thì Mai Tư Lễ vẫn không bỏ cuộc.

Mộc Thất tiếp tục đả kích anh: “Đừng có tìm vấn đề trên người tôi. Anh không thôi miên được tôi, chỉ có một lý do duy nhất, kỹ thuật anh có vấn đề.”

“Mộc...” Còn chưa nói xong chữ Thất thì Mộc Thất đã đóng cửa sổ nhỏ lại.

Lại ấn chuông cửa, nhưng Mộc Thất không để ý đến anh nữa, “Cái đồ mặt liệt kia!” Mai Tư Lễ lâu bầu nói với cánh cửa đóng chặt một câu xong tức giận bỏ đi.

Xuống một tầng.

“Dám lừa tôi!”

Xuống tiếp một tầng.

“Kỹ thuật của tôi có vấn đề? Nhất định là cô có vấn đề mới đúng!”

Xuống tiếp một tầng nữa.

“Tôi không tin là không thể thôi miên nổi cô.” Mai Tư Lễ chợt dừng lại,

cúi đầu nhìn bậc thang dưới chân, vẽ mặt phức tạp, “Đi nhầm cầu thang bộ rồi...”

***

“Ha ha ha ha ha...”

“Hó hó hó hó...”

Trong phòng làm việc của đội điều tra đặc biệt liên tiếp truyền ra những tràng cười lớn. Hề Thiên Tường đang đi đến cửa, phải ngó đầu ra nhìn lại bảng ghi tên phòng, “Đây là phòng làm việc của đội đặc biệt mà. Tôi nghe tiếng cười còn tưởng đi nhầm sang phòng đội 2.”

“Há há há, đội phó, chào anh. Há há há há...” Tôn Đông chỉ vào màn hình máy tính sau đó ngồi cười tiếp.

Tường Vân Kiệt rúc vào một góc, vẽ vòng tròn xuống đất, ngẩng đầu tỏ cáo: “Mấy người.... Đủ rồi! Không an ủi tâm hồn bé bỏng đang bị tổn thương vì quá sợ hãi của tôi thì thôi, lại còn cười nữa à?”

Cô Mi lau nước mắt ở hai bên khóe mắt: “Là do cậu quá buồn cười đấy chứ. Mà bị dọa là những người nửa đêm nghe thấy tiếng kêu như quỷ hét của cậu đấy. Có mỗi con ma nơ canh trong tủ kính nhà người ta thôi mà cũng dọa được cậu thành ra như vậy. Tôi thật lòng khuyên cậu là nên đến phòng nghiệm xác của tôi rèn luyện thêm đi.”

“Đừng, đừng. Trái tim yếu ớt của tôi không chịu nổi.” Tường Vân Kiệt cảm thấy phòng nghiệm xác kinh khủng cũng không kém gì đêm hôm qua. Thấy mọi người vẫn còn cười đùa, Tường Vân Kiệt nhảy căng lên, “Mấy người không biết tình hình của tôi lúc đó mà thôi, tôi đi một mình trên đường, xung quanh chẳng có ai. Đột nhiên có một hòn đá lăn đến bên chân tôi, tôi quay lại thì đèn đường tắt, sau đó lại một cục đá nữa lăn đến. Mấy người nói xem có đáng sợ không?”

Lục Diệp ngáp một cái, “Chẳng phải chỉ là một hòn đá thôi sao?”

Tường Vân Kiệt sờ sờ tim: “Tôi thấy chắc chắn mình đã bị ai đó theo dõi.”

Cố Mi chỉ màn hình máy tính: “Tự cậu xem video theo dõi đi. Trừ một tên bị dọa đến ngu người ra thì chả có ai cả.”

Tôn Đống gật đầu: “Hơn nữa có lẽ là đá tự lăn xuống, rồi tình cờ lăn đến chân cậu mà thôi.”

Hè Thiên Tường suy nghĩ: “Tường Vân Kiệt, hay đợt này cậu bị áp lực quá nên vậy?”

Mộc Thất cũng nói: “Cậu có thể nói chuyện với tôi.”

“Mặt Liệt!” Tường Vân Kiệt đau khổ xông đến bên Mộc Thất, nhưng còn chưa tới nơi đã bị Cố Mi kéo ngược trở lại: “Tránh sang một bên cho tôi.”

Tường Vân Kiệt tủi thân muốn khóc.

“Các vị. Mới phát hiện được thêm một thi thể.” Cao Đình đi vào phòng làm việc, vẻ mặt nghiêm túc. “Là của Mạnh Vân Phi.”

Tất cả mọi người đều nghiêm túc trở lại.

***

“Ha, ha, ha...”

Sau khi kể chuyện đêm qua với phụ tá của mình, Mai Tư Lễ lập tức bị cười nhạo. Anh nhìn Tôn Nhất đang cười nghiêng cười ngả, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi là ông chủ của cô.”

Vẻ mặt Tôn Nhất lập tức thay đổi, “Có một ông chủ như anh, em cảm thấy cực kì vinh hạnh và may mắn.” Sau đó cô ấy che ngực mình, khoa trương nói: “Ông chủ, vừa rồi anh thôi miên em đúng không? Nếu không thì sao em có thể

nói ra những lời thật lòng mình như vậy được?” Hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng khi tiếp đãi Mộc Thất và Lục Diệp.

Mai Tư Lễ đưa tờ giấy có ghi hai chữ Mộc Thất cho cô ấy, “Đi tìm cho tôi số điện thoại của cô ấy.”

Tôn Nhất cầm tờ giấy, nhìn lung Mai Tư Lễ rồi hỏi: “Ông chủ, anh muốn theo đuổi em gái nào đây à?”

Mai Tư Lễ liếc cô ấy: “Hả, em gái nào?”

“ ... ”

Chương 18: Kẻ bắt cóc thảm lặng (7)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Nạn nhân hay là hung thủ?

Thi thể của Mạnh Vân Phi được tìm thấy ở một hẻm nhỏ ở ngoại ô. Một người chuyên đi nhặt các chai nhựa trong thùng rác đã phát hiện ra thi thể của Mạnh Vân Phi lúc sáng sớm.

Lúc này rất khó để nhận diện ra rằng đây chính là một nữ sinh đại học đang trong khoảng thời gian xinh đẹp nhất của đời người. Toàn thân Mạnh Vân Phi bị nhét trọn vào thùng rác, xung quanh toàn là rác rưởi, và tràn ngập mùi hôi thối xen lẫn mùi máu. Cảnh sát đã đưa thi thể của cô ta ra khỏi thùng rác, đặt xuống đất.

Thi thể được bọc lại bằng một tấm vải đen. Cố Mi bỏ tấm vải, để lộ ra một cô gái bị tra tấn cực kì tàn nhẫn. Quần áo trên người cô ta đã rách bươm, phần da thịt bị lộ ra ngoài đã chuyển hết sang màu xanh tím. Những vết thương trải dài từ trên mặt xuống tận chân, toàn thân không nơi nào là không có vết thương, không nơi nào là không có máu. Không ai có thể tưởng tượng nổi cô gái này đã phải chịu đựng nỗi khổ lớn đến nhường nào, đã từng tuyệt vọng biết bao....

Cố Mi kiểm tra sơ bộ cho nạn nhân, “Theo tình trạng của thi thể, thời gian tử vong vào khoảng từ 9 -10 giờ đêm hôm trước, bị ngược đãi đến chết, và phần lớn các vết thương đều được tạo ra từ hôm qua.”

“Không bằng cảm thú!” Tôn Đống đám mạnh một cái lên vách tường cạnh đó, tức giận nói ra lời mà tất cả những người ở đây muốn nói.

Vẫn giống lần trước, trên con đường này cũng không có camera theo dõi,

sau khi kiểm tra hiện trường vớt xác, đội điều tra đặc biệt lại trở về cục cảnh sát.

Trên màn hình của phòng họp đang chiếu ảnh thi thể của nạn nhân. Cao Đình thờ dài: “Quả nhiên, hung thủ ngược đãi phụ nữ tàn nhẫn hơn đàn ông rất nhiều.”

Mộc Thất tỉnh táo phân tích: “Nguyên nhân là do hung thủ cảm thấy tức giận với phụ nữ hơn là đàn ông. Hắn đã đổ lỗi chuyện mình bắt lực lên đầu nạn nhân nữ. Hắn đã suy nghĩ thế này: *Đây không phải là vấn đề của tôi, tôi bắt lực là do cô ta.* Vì vậy, hắn đã hành hạ nạn nhân dã man hơn, hắn cho rằng nếu cô ta không thể thỏa mãn thú tính của hắn thì không còn tác dụng gì nữa.”

Lục Diệp vuốt cằm: “Cho nên hắn đã giết nạn nhân cho hả giận.”

Tưởng Vân Kiệt tức giận: “Đúng là tên biến thái! Một cô gái đang yên đang lành vậy mà bị hắn ta hành hạ thành ra như thế này.”

Cố Mi đưa bản báo cáo khám nghiệm tử thi cho mọi người, trên xác nạn nhân đã tìm được vết máu của hai người khác nữa, một mẫu máu là của Lý Hoàn, và mẫu máu còn lại là của một người đàn ông khác. Nhưng chỉ thấy tinh dịch của Lý Hoàn mà không thấy tinh dịch của người đàn ông kia.

“Bình thường thôi, hung thủ vô năng mà.” Lục Diệp nhận xét.

Tôn Đống lại kích động đứng lên: “Chờ một chút, tìm được máu của một người khác nữa? Tức là hung thủ còn bắt cóc một nạn nhân nam nữa sao?”

Mộc Thất lập tức gạt bỏ: “Không, đó là hung thủ.”

Hè Thiên Tường cau mày: “Vậy sao lại có máu? Bị người chết cào sao?”

“Hung thủ tự dùng roi da quất mình.”

“Hả? Tự quất mình?” Tưởng Vân Kiệt khó hiểu: “Hắn cuồng ngược đãi

mà? Sao lại tự ngược vậy?”

Mộc Thất nhìn ảnh trên màn hình, “Những người cuồng ngược đả ở một mức độ nào đó thì sẽ cuồng tự ngược đả bản thân. Hẳn hưởng thụ những kích thích mà quá trình này mang lại, dù dùng roi da quất người khác hay là tự dùng roi quất chính mình.”

***

Buổi trưa, Mộc Thất đi ra ngoài mua cơm cho cả đội cảnh sát, nhưng ở bồn hoa lại gặp một người quen đang ngồi trên ghế đá gần đó nghịch điện thoại di động.

Nếu không có chuyện gì thì chẳng ai lại đi ngồi gần đồn cảnh sát cả. Có kinh nghiệm của ngày hôm qua, Mộc Thất sợ cô ấy cũng đến đợi mình nên đã tiến lên chào hỏi trước: “Chào cô.”

“A! Cô Mộc!” Khi thấy cô, cô ấy cực kì kích động đứng bật dậy, vổ vổ chân mình, bĩu môi kể khổ: “Tôi ngồi đây đợi cô suốt mấy tiếng đồng hồ.”

“...” Giống hệt như lời ai đó nói như hôm qua vậy. Mộc Thất nghĩ thầm, đúng là làm việc cùng nhau có khác, cách nói chuyện cũng giống hệt nhau.

“Cô đến tìm tôi sao?”

Tôn Nhất gật đầu, “Vâng, cô Mộc có rảnh không?”

Mộc Thất nháy mắt một cái, “Tôi phải đến nhà hàng gần đây đi mua cơm trưa.”

“À, à, chúng ta đi cùng nhau đi. Có gì thì nói trên đường luôn cũng được.” Thái độ của Tôn Nhất nhiệt tình hơn hẳn hôm qua.

“Ừ.” Mộc Thất không từ chối.

Trên đường đến nhà hàng, Tôn Nhất sắp xếp lại câu chữ trong đầu, rồi mới mở lời: “Cô Mộc, ngày hôm qua có phải ông chủ tôi ngồi đợi cô ở dưới tầng suốt buổi tối không?”

“Ừ.”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy để ý đến một người nhiều đến vậy đấy.” Đây là lời nói thật lòng của Tôn Nhất.

Mộc Thất cũng chẳng buồn đi sửa lại lời của cô ấy. Mai Tư Lễ để ý tới cô là do cảm giác thất bại của anh mà thôi.

Tôn Nhất nói tiếp: “Nhìn ông chủ tôi có vẻ ấm áp, nhưng thật ra rất kiêu ngạo, lại còn độc miệng. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, là tôi đang đứng trên sân thượng của một tòa nhà và chỉ muốn nhảy xuống tự sát mà thôi.”

Sau khi nghe lời nói này của đối phương, Mộc Thất hơi sửng sốt một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn cô ấy. Thế nhưng khuôn mặt của Tôn Nhất rất thản nhiên, không hề lúng túng chút nào.

Tôn Nhất nghiêng đầu mỉm cười, “Cô thấy bây giờ tôi đang rất tốt đúng không? Thật ra, khi ấy tôi bị trầm cảm, cảm giác sống cũng chẳng có ích gì, nên leo lên sân thượng của một tòa nhà cao chót vót, đứng trên đó, nhìn dòng xe cộ tấp nập phía dưới. Chỉ cần bước một bước nữa thôi, thì tôi sẽ được giải thoát. Nhưng nào ngờ trên sân thượng ấy không chỉ có một mình tôi.”

“Mai Tư Lễ cũng ở đó.” Mộc Thất đoán ra được.

“Ừ, đúng lúc tôi định nhảy xuống thì anh ấy lên tiếng. Cô đoán xem anh ấy đã nói gì.”

Mộc Thất nói mà không cần nghĩ: “Dù có muốn chết thì cũng đừng có chết ở chỗ này.”

Tôn Nhất không thể tin nổi: “A! Trời ạ! Giờ tôi hiểu vì sao anh ấy lại để ý đến cô rồi. Cô nói hoàn toàn chính xác, anh ấy cũng nói với tôi như thế. Sau

đó tôi quay đầu lại thì trông thấy anh ấy cũng đang đứng trên bục lan can giống mình. Lúc đó tôi nghĩ người này chắc cũng muốn tự sát, nên tôi đáp lại *‘Tôi tự sát thì liên quan quái gì đến anh, chỗ này cũng đâu phải do anh bao thầu. Sao tôi không thể nhảy chứ!’* Vừa nói tôi còn vừa khóc.”

Giờ nhớ lại, Tôn Nhất cảm thấy khi đó mình cực kì ngu xuẩn. Cô kể tiếp với Mộc Thất: “Sau đó ông chủ liền nhảy xuống khỏi lan can, mỉm cười, *‘Tự sát? Cô muốn chết đến vậy sao?’*. Tôi nhìn vào mặt anh ấy, rồi bỗng dưng có một cảm giác rất kì lạ, sau đó tôi cảm giác bản thân đang ở một nơi rất tối, đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ cảm giác khi đó, tuyệt vọng, đau khổ, nghẹt thở, thật sự rất kinh khủng. Mãi cho đến khi tôi sợ hãi hét lên rồi mở mắt ra, thì thấy mình đang nằm trên sân thượng, nhìn trời xanh mây trắng, được thở không khí trong lành, đột nhiên tôi cảm nhận được còn sống thật tốt.”

Mai Tư Lễ đã dùng một cách cực kì cực đoan nhưng đối với một người đang muốn tự sát thì lại rất hiệu quả.

Vào lúc này đột nhiên Mộc Thất nghĩ ra một chuyện: “Thế tại sao anh ấy lại leo lên đó?”

“À, tôi cũng thấy lạ, sau này mới hỏi anh ấy, anh ấy trả lời là muốn chữa bệnh sợ độ cao. Cô nói xem, sợ độ cao mà còn leo lên tận đó đúng là tự ngược.”

Mộc Thất thờ ơ gật đầu một cái, rồi đột nhiên ngừng bước, nhìn cô ấy: “Tại sao lại kể chuyện này cho tôi?”

Tôn Nhất cười hề hề, nói ra mục đích của mình: “Vì tôi muốn xin số điện thoại của cô.”

Mộc Thất: “...”

Chương 19: Kẻ bắt cóc thầm lặng (8)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Vì nói chuyện với Tôn Nhất nên Mộc Thất trở về văn phòng muộn hơn mọi ngày một chút. Vừa xách túi cơm đến phòng làm việc, Lục Diệp và Tưởng Vân Kiệt đã đánh hơi thấy mùi thơm của đồ ăn mà chạy ra đón... cơm và kem trên tay Mộc Thất.

“A, Mặt Liệt vát vả rồi!”

“Cảm ơn Mộc Thất!”

Nhà hàng ở gần đồn cảnh sát có những món ăn rất ngon. Tuy nhiên ông chủ của nhà hàng ấy lại có một quy định rất quái lạ, đó là không giao đồ ăn, dù gần hay xa đều không giao, dù là ngay bên cạnh cũng không giao, đưa thêm tiền cũng không giao, muốn ăn thì đến nhà hàng mà ăn, lười thì đẹp. Cho nên mỗi lần đến giờ cơm, có rất nhiều người kéo đến nhà hàng, mà tổ điều tra đặc biệt mỗi tuần ăn ở nhà hàng này một ngày vào đầu tuần, thay phiên nhau đi mua.

Tưởng Vân Kiệt nhận lấy túi trong tay Mộc Thất, vì chưa kịp chuẩn bị nên lao đảo, suýt nữa thì ngã chúi đầu về phía trước. “Này, sao lại nặng thế?”

Tôn Đống đến nhận lấy túi đồ đặt lên bàn, có vẻ như nặng hơn so với bình thường không ít, vừa mở túi ra, bên trong toàn là thức ăn, “Mộc Thất, sao hôm nay cô mua nhiều thế?”

Lục Diệp cũng thò đầu vào nhìn, kem của tôi đâu? Kem của tôi đâu?

Những người khác cũng sững sờ, “Mua một tặng một?” Cao Đình suy đoán.

Mộc Thất nhìn túi thức ăn kia, nhớ đến chuyện vừa rồi, cũng không biết nói thế nào.

“Thật ra thì... Ông chủ tôi muốn. Anh ấy...” Mang tiếng là cùng tâm sự trên đường đến nhà hàng, nhưng từ đầu đến cuối tất nhiên là chỉ có mỗi Tôn Nhất nói.

Chưa kịp nói hết câu, thì nhân viên trong nhà hàng cắt ngang: “Chị Tôn, sao chị đến đây? Mua cơm cho ông chủ sao?”

“Ừ?” Tôn Nhất vừa nghe có người gọi mình, quay đầu nhìn lại thì biết đó là người quen, lúc này mới phản ứng lại. “Hả? Tiểu Ân! Trời ạ, cô Mộc, cô đến đây mua cơm trưa sao? Cô có biết tiệm này ai mở không?”

“Mai Tư Lễ.” Lúc nhân viên nói ra hai chữ ông chủ, Mộc Thất đã đoán ra được.

“Đúng vậy, đây chính là duyên phận trong truyền thuyết đấy!” Ba người, một người ngơ ngác, một người mặt liệt, còn Tôn Nhất thì cực kì kích động, sau đó quay sang nói với Tiểu Ân: “Bỏ vào túi đi. Có bao nhiêu bỏ bấy nhiêu.”

“Bảy phần cơm....” Mộc Thất còn chưa nói hết, nhân viên tên Tiểu Ân kia đã lao thẳng vào phòng bếp.

Một lúc sau, Tiểu Ân xách túi thức ăn đi đến, “Chị Tôn, đã gói thức ăn lại rồi, tất cả đều là thức ăn bán chạy nhất của nhà hàng.”

Mộc Thất sửng sờ, “Cảm ơn.”

“Cảm ơn Tiểu Ân nhé.” Tôn Nhất cầm lấy túi, vì quá nặng nên hơi ngã người về phía trước, Mộc Thất vội vàng đưa tay ra đỡ.

“Cô Mộc, chúng ta cùng đi về thôi.” Tức là hai người có thể rời đi rồi.

Nhưng mà vẫn chưa trả tiền, Mộc Thất đứng yên, rút ví ra, hỏi Tiểu Ân:

“Những thứ này hết tổng cộng bao nhiêu?”

Tôn Nhất phẩy phẩy tay, “Không lấy tiền, nếu để cô trả tiền, về ông chủ sẽ mắng tôi chết mất.”

Hình như sự hiểu lầm kia có vẻ lớn, Mộc Thất không thích nợ ai cái gì, nhất là người cô không quen. “Tôi trả tiền, chỗ này hết bao nhiêu?”

Tôn Nhất thấy cô khăng khăng như vậy, đành phải hạ quyết tâm, dứt khoát đi ra ngoài, “Cô Mộc, nếu cô nhất quyết muốn trả tiền, thì hãy cho tôi số điện thoại đi.” Ông chủ, tôi làm chuyện này tất cả là vì anh đây! Tôn Nhất hét thầm trong lòng, anh không chỉ cần lấy lòng cô Mộc, mà còn cần phải lấy lòng đồng nghiệp cô ấy nữa!

“...” Điều kiện kiểu gì vậy?

Cuối cùng, Tôn Nhất sống chết không chịu nhận tiền, không có cách nào khác, Mộc Thất đành để vậy, tuần sau mấy người khác trong đội đi mua đồ ăn thì trả sau, vì thế cô mới xách một túi đồ ăn lớn thế này về.

Tương Vân Kiệt lấy hết các hộp đồ ăn ra, xếp đầy một bàn toàn là đồ ăn, Hề Thiên Tường hỏi, “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?”

Mộc Thất suy nghĩ một chút, thấy trả lời thế nào cũng không hợp lý nên đành chọn bừa một lý do, mặt không đổi sắc: “Ông chủ quá nhiệt tình.”

“...” Cả đám chưa bao giờ thấy ông chủ nhà hàng này bao giờ, cứ nghĩ là một người lạnh lùng, hóa ra là hiểu lầm.

“Kem của tôi đâu?” Mọi quan tâm duy của Lục Diệp là kem, sau khi phát hiện trong túi không có kem, ngẩng đầu hỏi Mộc Thất.

“Không mua.” Cô sợ nhớ mở lời muốn mua kem, Tôn Nhất lại bảo mỗi vị lấy một hộp thì phải làm sao.

“Hà?” Lục Diệp bĩu môi, không vui.

Cao Đình lập tức khen ngợi Mộc Thất: “Làm tốt lắm, không mua là đúng rồi, đến giờ ăn cơm rồi, kem gì mà kem.”

Chia cho mỗi người một hộp cơm, cuối cùng vẫn còn thừa ra mấy phần, liền mang sang phòng làm việc bên cạnh.

Ăn xong cơm, đội điều tra đặc biệt tiếp tục nghiên cứu vụ án này.

Tôn Đông nói: “Trong cùng một khoảng thời gian giam giữ nhiều người rất khó, tôi cho rằng có lẽ hung thủ đã chia các nạn nhân ra thành từng đôi nam nữ, đôi này chết rồi, hắt lại đi tìm một đôi khác.”

Hề Thiên Tường: “Hung thủ đã theo dõi nạn nhân một thời gian, tức là hắt có một tiêu chuẩn nhất định để chọn đối tượng, nam thì phải cường tráng, đẹp trai, trẻ tuổi, mà nữ thì phải trẻ tuổi, xinh đẹp, da thịt trắng nõn.”

Mộc Thất vuốt cằm nói: “Lựa chọn của hắt phản ánh được hai điều, người đàn ông chính là khát vọng mà hắt muốn trở thành, nhưng lại không được, nên hắt ghen tị, căm hận. Chúng tôi hắt đã từng bị người đàn ông như thế làm nhục. Thứ hai, tuýp người phụ nữ mà hắt chọn chính là tuýp người hắt thích, và đã từng bị từ chối.”

Tường Vân Kiệt chống cằm nhìn mọi người, “Hà, chỉ là từ chối thôi mà, chỗ nào chẳng có hoa cỏ.”

“Nhưng hắt không chấp nhận được chuyện này.” Cao Đình nhận xét, “Cho nên hắt đã thông qua việc hành hạ cả nam lẫn nữ để phát tiết cơn giận của mình, mà hắt có những hành động thế này, hắt là có một sự việc nào đó đã kích thích hắt.”

Trong đầu Mộc Thất thoáng qua hai loại khả năng, “Nếu như người đàn ông đã từng làm nhục hắt và người phụ nữ kia đã...”

“Kết hôn.” Lục Diệp vừa qua phòng vật chứng cầm tấm vải bọc thi thể

Mạnh Vân Phi mang lên phòng họp.

Tướng Vân Kiệt hét lớn: “Lục đại gia, anh cầm vài bịch thi thể ra đây làm gì?”

Cao Đình cũng nhìn sang, hỏi: “Lục Diệp, cậu phát hiện ra điều gì rồi?”

Lục Diệp dựa đầu vào cửa ra vào, “Miếng vải này dùng để bọc thi thể nạn nhân, tức là ban đầu miếng vải này là của hung thủ, sau đó tôi phát hiện ra trên này có bơ bánh ngọt. Là loại bánh ngọt ở tiệm bánh Lợi Vũ.”

Mộc Thất vừa nghe xong liền thấy có gì đó sai sai, “Từ từ, sao anh đoán được đây là bánh ngọt từ đâu?” Một cái bánh ngọt hoàn chỉnh còn khó đoán ra nơi sản xuất, huống chi là một chút bơ.

Tôn Đồng mơ hồ đoán ra một khả năng: “Lục đại gia, đừng nói là anh ném đây nhé?” Nói xong thì chính bản thân cũng thấy khó tưởng tượng nổi.

Lục Diệp lập tức phủ nhận: “Nói nhảm, mỗi một tiệm bánh đều có một loại kem bơ riêng, mỗi loại có một mùi vị riêng. Mùi bơ của tiệm Lợi Vũ rất đặc trưng, rất dễ nhận ra.” Lục Diệp lại lấy ra một tờ giấy vụn, “Hơn nữa, tiệm bánh này chủ yếu hay làm bánh ngọt đám cưới. Tôi đã lật hết chỗ rác trong thùng rác nơi phát hiện ra hết một lần, cuối cùng đã tìm được một mảnh thiệp mời đám cưới, nhưng mà chỉ có một mảnh nhỏ. Chỉ có thể biết được chú rể họ Phương mà thôi.”

Nghe xong lời Lục Diệp, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Cao Đình cảm thán: “Làm tốt lắm, nhưng mà...” Anh ta vỗ vỗ vai Lục Diệp, quan tâm: “Đi uống thuốc đi. Ăn đồ bẩn không tốt đâu.”

Lục Diệp phẩy phẩy tay: “Không sao, tôi ăn kem rồi.”

Mọi người cạn lời.

Hề Thiên Tường thờ dãi quay đầu sang hỏi Tướng Vân Kiệt: “Tướng Vân Kiệt, điều tra xem hãng Lợi Vũ có tổng cộng bao nhiêu chi nhánh?”

Tướng Vân Kiệt gõ gõ bàn phím, ngẩng đầu lên đáp: “Thành phố S tổng cộng có bốn cửa tiệm tất cả.”

Mộc Thất hỏi: “Có tiệm nào gần nhà hai nạn nhân không?”

“Đúng là có một tiệm, cách nhà hai nạn nhân không xa lắm.”

Cao Đình gật đầu một cái, “Đi điều tra xem gần đây có đôi vợ chồng trẻ nào mà người chồng họ Phương đến đặt bánh cưới không, tìm được người thì có thể xác định được hung thủ là ai rồi.”

***

Mai Tư Lễ ngồi trên ghế sofa, không nhìn được mà liếc chiếc đồng hồ đeo trên tay phải, kim giờ đã chỉ vào số một mà người thì vẫn chưa trở về.

“Ông chủ!” Giọng nói hoạt bát quen thuộc truyền đến từ ngoài cửa, một lúc sau, có một cô gái cao gầy, đeo kính kích động chạy vào.

Khuôn mặt Mai Tư Lễ từ đen xì cũng chuyển sang hơi xám xịt, thấy vẻ mặt Tôn Nhất thế này, anh thầm nghĩ: *Vui thế này chắc hẳn là xin được số điện thoại rồi.*

“Ông chủ, chắc anh sốt ruột lắm hả, gần trưa em mới gặp được cô Mộc.” Đầu tiên là Tôn Nhất giải thích chuyện mình về trễ, sau đó đến trước mặt anh kể công, “Hôm nay vừa khéo cô Mộc lại đi mua đồ ăn trưa, anh đoán xem cô ấy đi đâu.”

Mai Tư Lễ nhướn mày, “Cô ấy đến ‘Vị giác’?”

‘Vị giác’ chính là tên của nhà hàng kia.

“Đúng, đúng, cô ấy đến đó. Đây chính là cơ hội tốt, nên em đã tranh thủ thời gian để cho Tiểu Ân lấy thật nhiều đồ ăn cho cô ấy, còn toàn là thức ăn bán chạy của nhà hàng nữa. Ông chủ, anh không chỉ cần phải lấy lòng cô Mộc

đâu, mà còn phải lấy lòng đồng nghiệp của cô ấy nữa.”

“Tại sao tôi lại phải lấy lòng cô ta?!” Mai Tư Lễ nghe xong cảm thấy cực kì khó hiểu.

“Chẳng phải là ông chủ đang theo đuổi cô Mộc sao?”

Mai Tư Lễ lập tức ngồi thẳng người lại, cho rằng đây là chuyện cực kì hoang đường, “Ai nói với cô là tôi muốn theo đuổi cô ta?”

“Vậy tại sao anh lại phải xin số điện thoại của cô ấy?”

Mai Tư Lễ nổi giận: “Cần số điện thoại là muốn theo đuổi người ta à? Vậy mấy trung tâm tiếng Anh ngoài kia cứ chạy theo cô rồi bảo cô để lại tên và số điện thoại cũng muốn theo đuổi cô ư? Cô tưởng tượng hơi nhiều rồi đấy!”

Lúc này Tôn Nhất mới hiểu ra, “À, không phải theo đuổi à? Đáng lẽ ông chủ phải nói rõ ra chứ!”

“Tôi nào ngờ cô lại ngu xuẩn đến mức này.” Mai Tư Lễ xoa xoa mi tâm, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Từ đã, tiền cơm trưa hôm nay, cô có nhắc cô ta trả không đấy?”

Tôn Nhất cúi đầu lí nhí, “Tất nhiên là.... Không...”

Đột nhiên Mai Tư Lễ mỉm cười, có điều nụ cười này lại khiến Tôn Nhất sợ đến run người.

Anh nghiêng người về phía trước, vẫn giữ nguyên nụ cười đó, “Vậy đã lấy được số điện thoại chưa?”

Tôn Nhất lại càng cúi đầu thấp hơn, rồi chậm rãi lắc đầu.

“....” Mai Tư Lễ muốn khóc vì sự ngu xuẩn của cô ấy...

Chương 20: Kẻ bắt cóc thầm lặng (9)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Những tổn thương mà bạn gây ra cho người khác, sớm muộn gì cũng báo ứng lên chính bạn.

Đội điều tra đặc biệt vội chạy đến chi nhánh của tiệm bánh ngọt Lợi Vũ, Cao Đình xuất trình thẻ ngành rồi yêu cầu nhân viên lấy danh sách những người đã đặt bánh ngọt gần đây. Mọi người nhanh chóng tìm ra một người đàn ông họ Phương đã đặt bánh ngọt hai tuần trước hôn lễ của mình, ngày nhận bánh là ngày 12 tháng 4.

Phương Khải, 26 tuổi, ngày 12 tháng 4 anh ta kết hôn với bạn cùng lớp cấp hai của mình – Cố Yến Phương. Năm cấp hai, anh ta là thành viên của câu lạc bộ bóng rổ, cao lớn, đẹp trai, là kiểu người giống Lý Hoàn, còn Cố Yến Phương là hoa khôi của trường, tóc dài, da trắng, giống như Mạnh Vân Phi.

Khi đội điều tra cảnh sát liên lạc với Phương Khải, hai vợ chồng anh ta vẫn đang đi hưởng tuần trăng mật, vì hai người là bạn học cùng cấp hai nên Cao Đình phán đoán rằng hung thủ cũng học cùng cấp hai với hai người. Phương Khải cũng có nhắc đến chuyện hồi cấp hai có một nam sinh thường xuyên theo dõi Cố Yến Phương, còn trộm đồ của cô ta nữa.

Phương Khải cố nhớ tên của người đó: “Tên cậu ta là... Ngô Dịch, đúng rồi là Ngô Dịch.”

Nhận được điện thoại của Cao Đình, Tưởng Vân Kiệt lập tức đi kiểm tra kho dữ liệu, “Ngô Dịch, đúng là bọn họ đã từng học chung cấp hai với một người tên là Ngô Dịch, là người thành phố này, sau khi cha mẹ qua đời thì anh ta sống một mình, có một chiếc xe, nhưng không có việc làm. Có vẻ như hiện tại đang sống dựa vào tài sản do cha mẹ để lại. Tôi đã gửi địa chỉ nhà anh ta cho đội trưởng rồi.”

Từ lúc tìm ra manh mối về tiệm bánh ngọt, đến lúc chắc chắn nghi phạm là ai, cả đội mất chưa đến hai tiếng đồng hồ. Thế nhưng khi đến nhà Ngô Dịch thì không có ai ra mở cửa, đội cảnh sát đặc biệt đã phải phá cửa vào, cảnh tượng ở căn phòng tầng ngầm khiến ai nấy đều khiếp sợ.

Trong tầng hầm có hơi ẩm ướt, tràn ngập mùi hôi tanh của máu, có một đôi nam nữ trên người thì bị thương, tay chân thì bị xích lại bằng xích sắt. Ngoài ra còn có một người đàn ông với khuôn mặt trắng bệch, nhìn qua có vẻ thương nặng hơn hai người kia một chút. Mà đó lại chính là nghi phạm mà họ đang tìm: Ngô Dịch.

Đội điều tra ngấn ra, một hung thủ đã ngược đãi hai nạn nhân đến chết, bây giờ lại xuất hiện trước mặt họ trong bộ dạng của người bị hại...

Phản ứng đầu tiên của mọi người đều là: Chúng ta có nhầm không? Hay hung thủ là một người khác?

Trong miệng cô gái trẻ có nhét một miếng vải. Khi thấy cảnh sát đến, cô ta liền kích động giãy giụa, cố nói gì đó.

Tôn Đống tiến lên, lấy miếng vải trong miệng cô gái ra ngoài, cô ta ho khan, vừa khóc vừa kêu lên: “Cảnh sát, mau cứu tôi với!”

“Không sao, không sao.”

Cô gái chỉ vào Ngô Dịch ngời cách đó không xa, “Cảnh sát, là hắn ta, hắn ta bắt cóc tôi rồi nhốt tôi lại ở đây! Hắn còn dùng roi da đánh tôi nữa!”

Dù bị chỉ điểm, nhưng vẻ mặt Ngô Dịch vẫn rất bình thản, nhìn qua có vẻ không hề lo lắng chút nào.

Cao Đình nhìn Ngô Dịch, trong tay hắn có cầm một chiếc máy quay, đang ở trạng thái quay phim. Cao Đình nhìn vào mặt hắn, xác nhận lại: “Ngô Dịch?”

“Là tôi.” Ngô Dịch bình tĩnh trả lời, sau đó lại giơ máy quay lên, hướng ống kính về phía mặt mình, “Hôm nay là ngày thứ tư tôi bị bắt cóc, cảnh sát tới rồi, chúng tôi được cứu.” Nói xong hắn còn mỉm cười với ống kính, giống như một nạn nhân vừa được giải cứu vậy.

***

Cô Mi đi ra khỏi phòng pháp y, thấy mọi người vẫn còn buồn bực, khó hiểu hỏi: “Về mặt của mấy người thế này là sao? Vẫn chưa bắt được hung thủ à?”

Tường Vân Kiệt lắc đầu, “Không, bắt được rồi, còn xem được đoạn video do chính hắn quay lại cơ.”

Cô Mi nhìn thoáng qua màn hình máy tính, cầm trong tay một túi quả hạch đi đến chỗ Lục Diệp, “Ăn không?”

“Phải đập vỏ, không ăn.”

“Đồ lừa!”

Tôn Đống lấy một quả hạch ra, đập mạnh một cái, vỏ quả hạch lập tức vỡ nát: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện thế này đây. Nghi phạm tự giam mình dưới tầng hầm, tay chân cũng bị trói lại như những nạn nhân khác. Mọi người nói xem, rốt cuộc hắn là nạn nhân hay là hung thủ vậy?”

“Hắn chính là hung thủ.” Lục Diệp ngồi bên cạnh nhanh chóng lấy nhân quả hạch cho vào mồm.

Tường Vân Kiệt quay sang, chỉ chỉ vào video mình vừa xem xong, “Thế mà trong mỗi đoạn video hắn đều tự coi mình là nạn nhân đấy. Ngày nào cũng quay lại tình huống của mình và những nạn nhân khác. Thật sự rất thảm, mà hắn cũng thường xuyên nhắc đến người đàn ông bắt cóc họ nữa.”

Bị Lục Diệp ăn mất nhân quả hạch, Tôn Đống lại tiếp tục đập vỡ một quả khác, “Hay là chúng ta nhầm thật?”

Lục Diệp lại ăn tiếp: “Đừng nghĩ nhiều quá, chẳng có tên đàn ông nào bắt cóc tất cả bọn họ cả. Hấn chính là kẻ bắt cóc.”

Tường Vân Kiệt nghi ngờ, “Là sao?”

“Vấn đề rất đơn giản.” Cố Mi giải thích: “Hấn cố ý nguy trang thành nạn nhân, rồi dựa vào điều đó để thoát khỏi cảnh sát.”

“Không phải.”

Nghe thấy giọng của Mộc Thất, mọi người liền hướng ra cửa, Cố Mi vội hỏi: “Mộc Thất, lấy khẩu cung xong rồi?”

Mộc Thất, Cao Đình và Hề Thiên Tường đi vào phòng làm việc, sau đó đến bên cạnh Cố Mi, giải thích với mọi người: “Ừ, Ngô Dịch chính là người đã bắt cóc và sát hại hai nạn nhân trước. Nhưng hấn không cố tình nguy trang thành nạn nhân, hấn đang đóng vai nạn nhân.”

“Hai điều này đâu có khác gì nhau đâu.” Cố Mi đưa túi quả hạch nhân ra trước mặt Mộc Thất: “Ăn không?”

Mộc Thất lắc đầu, ăn món này rất phiền, “Ở góc nhìn của chúng ta thì giống nhau, nhưng về bản chất thì không. Cố ý nguy trang thành nạn nhân là để cảnh sát phán đoán sai, nghĩ rằng hung thủ là một người khác. Còn đóng vai nạn nhân tức là Ngô Dịch tự đặt ra cho mình một nhân vật là nạn nhân bị bắt cóc, sau đó cùng sinh hoạt với những nạn nhân thực sự.” Vừa nói xong thì có người lập tức nhét nhân hạnh nhân vào miệng cô.

Tường Vân Kiệt cau mày: “Do sở thích à?”

Hề Thiên Tường lên tiếng: “Tôi lấy khẩu cung của nữ nạn nhân, ban đầu cô ấy không thấy mặt mũi hung thủ ra sao. Sau khi cô ấy tỉnh lại thì thấy mình đã bị trói chặt lại, và Ngô Dịch cũng thế.”

Tôn Đống: “A, vậy là họ cũng cho rằng Ngô Dịch chỉ là nạn nhân.” Nói xong lại đập một cái, thêm một quả hạnh nhân nữa bị vỡ.

Lục Diệp xoa xoa phần hạnh nhân bị dính vỏ, “Rồi sau đó họ lại phát hiện ra mình nhầm, thái độ sẽ thay đổi hoàn toàn.” Lại ném hạnh nhân vào miệng.

Mộc Thất ăn xong, tiếp tục nói: “Đây là một kiểu ngược đãi tinh thần. Ngô Dịch muốn cảm nhận được những gì mà các nạn nhân khác phải chịu đựng. Hắn hành hạ các nạn nhân là để thỏa mãn thú tính của mình, đồng thời cũng muốn ghi chép lại mọi chuyện dưới góc độ là một nạn nhân, tóm lại thì đây đúng là một tên biến thái chính hiệu.”

Cao Đình thở dài, “Hắn đã thừa nhận những việc mình làm, nhưng lại không hề cảm thấy áy náy chút nào. Hắn nói những nạn nhân kia chỉ là đồ chơi của hắn mà thôi. Hồng rồi thì phải vứt đi.” Dù rằng hắn không cảm thấy hối hận đi chăng nữa thì hắn vẫn không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

“Đúng là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!” Tưởng Vân Kiệt cảm thán, “Nhưng mà này, hắn có từng theo dõi tôi không?”

Hè Thiên Tường liếc anh ta một cái, lắc đầu: “Hắn không theo dõi cậu đâu. Cậu không phải tuýp người hắn cần.”

Cao Đình cũng bổ sung thêm, “Trong khoảng thời gian cậu cảm thấy bị theo dõi, hắn ta còn đang ở tầng hầm tra tấn các nạn nhân, không thể xuất hiện ở gần nhà cậu được đâu.”

Nghe xong, Tưởng Vân Kiệt ủ rũ: “Được rồi.” Trong lòng thầm nghĩ: *Thà rằng bị Ngô Dịch theo dõi còn hơn, bây giờ hắn bị bắt, mình cũng chẳng cần lo lắng nữa, nhưng mà bây giờ...*

Thấy Tưởng Vân Kiệt có vẻ bất an, Cao Đình liền an ủi: “Đừng lo, mấy ngày tới tôi đưa cậu về.”

Tưởng Vân Kiệt yên tâm hơn, “Cảm ơn đội trưởng!”

***

Tuy nhiên lúc này Tưởng Vân Kiệt lại bị trói trên ghế, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, anh ta buồn rầu nhớ lại chuyện xảy ra tối qua. Mấy lần trước anh ta cảm giác có người theo dõi mình, nên cứ nghĩ rằng kẻ theo dõi kia sẽ ra tay trên những đoạn đường vắng không người. Nào ngờ hôm qua anh ta được đội trưởng đưa về đến tận cửa thì tên kia đã đợi sẵn ở trong nhà!

Tưởng Vân Kiệt ngẩng đầu, đau khổ kêu rên: “Này, sao mọi chuyện đều không hợp lẽ thường vậy!?!?”

Chương 21: Kẻ bắt cóc thầm lặng (10)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Thứ bảy kết án, sáng sớm chủ nhật, Mộc Thất ăn xong bữa sáng rồi chuẩn bị ra ngoài. Thời tiết đang dần ấm áp, Mộc Thất mặc áo khoác màu lam nhạt có mũ trùm đầu, quần bò, vai khoác một chiếc túi xách nhỏ, cầm chìa khóa đi ra cửa.

Đang đôi giày thì chuông cửa reo.

Mộc Thất đứng dậy nhìn qua mắt mèo, chỉ thấy một cái bọc, không thấy người bên ngoài là ai. Chuông cửa lại vang lên, Mộc Thất hỏi: “Ai vậy?”

“Cô Mộc, cô có bưu kiện.”

Một giọng nói kì lạ cất lên, vừa nghe qua đã biết là người kia cố tình bịt mũi lại để nói. Mộc Thất rất nhạy cảm với các loại âm thanh, nhất là giọng nói của người khác. Nên dù đã cố thay đổi, nhưng cô vẫn nhận ra được, người đứng ngoài cửa chính là Mai Tư Lễ.

Cô chấp thật đấy, Mộc Thất nghĩ thầm, “Phiền anh để đồ ở ngoài cửa, lát nữa tôi ra lấy.”

Sau vài giây yên lặng, người bên ngoài vẫn không chịu từ bỏ: “Cô Mộc, có hóa đơn cần cô tự mình kí nhận.”

Mộc Thất không đáp lời, ngồi xổm xuống đi giày tiếp, xong xuôi cô còn xếp lại dép, kiểm tra đồ đạc trong túi xách. Cô cố ý kéo dài thời gian ra một lúc lâu. Cuối cùng mới nhìn lại vào mắt mèo, bọc hàng đã không còn nữa, thay vào đó là một gương mặt bất mãn được phóng to ra.

Lúc này cô mới chịu mở cửa, thấy Mai Tư Lễ bên ngoài, vẫn mặc áo phong

cộc tay, đội mũ. Cô tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, “A, tại sao lại là anh thế? Nhà tư vấn tâm lý là anh, ông chủ nhà hàng cũng là anh. Giờ anh còn làm cả nghề đi giao hàng à?” Lời nói kinh ngạc pha chút hài hước được Mộc Thất dùng giọng điệu đều đều của mình thốt ra, nghe cảm giác rất khó chịu. Cô đưa tay ra, định nhận túi đồ.

Mai Tư Lễ lườm cô, trong lòng thầm oán: Thì ra ngay từ đầu đã biết mình đứng ở ngoài cửa rồi.

Anh mỉm cười, giấu bọc đồ trông không ra sau lưng, nâng cằm, “Cô định ra ngoài?”

Hơi cúi xuống nhìn quần áo của cô, thấp đầu hơn chút nữa xem lại quần áo của mình, rồi anh ngẩng đầu lên, híp mắt, “Này, thật trùng hợp, chúng ta... mặc quần áo.... Có màu giống nhau.” Anh ngập ngừng, vì theo bản năng anh định thốt ra từ đồ đôi. Nhưng lại nghĩ đến mấy chuyện ngu xuẩn mà con bé Tôn Nhất kia làm, không biết liệu Mộc Thất có hiểu lầm rằng anh thích cô hay không nữa.

Mai Tư Lễ định đánh giá qua vẻ mặt của đối phương, nhưng bất hạnh thay cô lại là một người mặt liệt. Anh cũng không hiểu nổi dạo này mình đang làm gì. Sau khi nhận ra mình không thôi miên được cô, lần đầu tiên anh cảm thấy có hứng thú với một người, nên cứ hết lần này đến lần khác chạy đến trước mặt cô, nhưng từ đầu đến cuối đối phương vẫn luôn coi thường anh... Vậy mà não của anh lại bay đi hết sau khi anh nhìn thấy khuôn mặt liệt của cô.

Mai Tư Lễ cảm thấy mình có vấn đề.

“Ồ!” Đối với việc ngẫu nhiên trùng màu sắc trang phục, Mộc Thất chỉ lơ đãng đáp lại một từ. Sau đó đi ra ngoài, khóa cửa nhà, rồi đi thẳng ra thang máy, coi như không thấy Mai Tư Lễ.

“Cô đi đâu đấy?” Mai Tư Lễ đi theo.

“Tư vấn tâm lý cho một cô bé.” Mộc Thất nói xong đột nhiên dừng bước, nhìn Mai Tư Lễ một cái, chủ động rủ anh, “Đi cùng không?”

Vốn dĩ Mai Tư Lễ tưởng mình sẽ tiếp tục bị coi thường, đang chuẩn bị mặt dày: *Cô nhìn xem, hôm nay chúng ta trùng hợp mặc đồ cùng màu thế này, hay là đi cùng nhau luôn đi.* Nào ngờ cô lại chủ động rủ đi cùng.

Chẳng lẽ là vì Tôn Nhất đã miễn một lần tiền cơm cho cô? Mai Tư Lễ chau mày.

Tất nhiên là Mai Tư Lễ đoán sai. Mộc Thất rủ anh đi cùng là để anh kiểm tra xem liệu Hạ Quân có bị người khác thôi miên hay không. Hành động và lời nói hôm trước của con bé thật sự rất quái lạ.

Xuống dưới tầng, Mộc Thất vốn định bắt taxi nhưng nào ngờ Mai Tư Lễ lại lái xe đến. Dù không biết hãng xe, nhưng nhìn qua thì cũng có vẻ là một chiếc xe đắt tiền, chẳng qua hơi trái ngược với quần áo anh mặc. Tất nhiên là đến một ngày nào đó Mộc Thất biết được giá tiền những chiếc áo cộc tay mà Mai Tư Lễ mặc hàng ngày, cô âm thầm thu lại ý nghĩ này của mình, đồng thời nghĩ: Chỉ là một miếng vải thôi mà?

Mộc Thất lên xe, điều chỉnh tư thế, sau đó cài dây an toàn rồi đọc địa chỉ nhà Hạ Quân.

“Cô bé tên Hạ Quân. Tháng trước từng bị bắt cóc và ngược đãi mấy ngày liền. Sau đó được cảnh sát cứu ra. Về nhà, cô bé không chịu rời khỏi phòng của mình, có biểu hiện sợ hãi khi nhìn thấy nam giới.” Mộc Thất kể sơ qua về chuyện của Hạ Quân. “Tôi muốn để anh kiểm tra xem liệu cô bé có từng bị thôi miên hay không?”

Bây giờ Mai Tư Lễ mới hiểu vì sao cô lại để anh đi cùng, “Sao cô lại nghĩ vậy, cô bé có động tác nào quái lạ sao?”

“Cô bé vẽ một bức tranh, là tôi khi còn bé, khi đang vẽ cô bé còn viết họ của tôi lên bức tranh.” Mộc Thất không giấu giếm chuyện gì, nếu cần sự giúp đỡ của anh, những chuyện như thế này phải kể đúng sự thật.

Mai Tư Lễ cũng không hỏi nội dung cụ thể của bức tranh, “Lần đầu tiên hai người gặp mặt hả?”

Mộc Thất gật đầu.

Mai Tư Lễ một tay cầm lái, một tay sờ sờ mũ, “Có ý nghĩa.”

“Nhưng anh phải đảm bảo với tôi một chuyện. Trong tình huống tôi chưa chuẩn bị, anh không được thôi miên cô bé.”

“Không thành vấn đề.” Mai Tư Lễ thoải mái đồng ý. Anh dừng xe đợi đèn đỏ, quay đầu sang nhìn khuôn mặt trắng nõn của Mộc Thất, hỏi thử: “Thế nếu cô biết, tôi có thể thôi miên cô sao?” Chỉ một lát sau, đèn chuyển sang màu xanh, Mai Tư Lễ lại quay đầu về phía trước, tập trung lái xe.

Nghe xong lời của Mai Tư Lễ, Mộc Thất cúi đầu, dường như đang suy nghĩ. Một lúc lâu sau mới đáp lại: “Không thể.”

Mai Tư Lễ đang lái xe, suýt nữa không nhìn được mà đập phanh.

***

Tinh táo được khoảng một giờ đồng hồ, Tưởng Vân Kiệt vẫn luôn phân vân xem đây là trò đùa dai của bạn bè, hay là mình bị bắt cóc thật. Cuối cùng vẫn buộc phải thừa nhận rằng anh ta bị bắt cóc thật.

Kêu một lúc lâu không ai thừa, cũng không có ai đi vào. Dường như cả ngôi nhà này chỉ có mình anh ta vậy. Tưởng Vân Kiệt bắt đầu nghĩ cách tự cứu mình. Có vẻ căn phòng này cách âm rất tốt nên dù gào thét thế nào cũng không có ai nghe thấy, cuối cùng Tưởng Vân Kiệt đành giữ sức, chuyển sang cách khác.

Sợi dây trói tay quá chặt, giằng mãi không ra, Tưởng Vân Kiệt chỉ còn cách cuối cùng là lê cả người và ghế ra cửa.

Nhưng mà cách này cũng chẳng dễ dàng cho lắm, không biết có phải người bắt cóc đoán trước được anh ta sẽ dùng cách này hay không, mà cả tay và chân anh ta đều bị buộc chặt vào ghế, thậm chí chân còn cách mặt đất một chút.

Tường Vân Kiệt không thể giẫm xuống đất mà cõng ghé, chỉ có thể nằm xuống, ưỡn ẹo bò đến cửa.

Bước một bước thôi cũng rất gian nan. Cánh tay bị lưng ghé cọ vào rất đau. Trong căn phòng dường như không có tí gió nào, cả người Tường Vân Kiệt ướt đầm mồ hôi, dù cố gắng đến mấy thì vẫn cách cửa rất xa.

Khi đã tiêu hao rất nhiều thể lực, Tường Vân Kiệt lại nghĩ đến người đội trưởng luôn bắt mọi người phải rèn luyện thân thể. Mà trước đây anh ta thì sao, nghĩ mình là kĩ thuật viên, không cần phải đi ra hiện trường nên chưa bao giờ rèn luyện thể lực cho nghiêm túc, để bây giờ phải hối hận thế này đây.

“Đội trưởng, sau này tôi nhất định sẽ nghe lời anh. Rèn luyện thân thể thật tốt!” Anh ta nói với căn phòng trống không, sau đó thở dài, việc đầu tiên anh ta cần phải làm là phải còn sống để thấy đội trưởng đã.

Không được, than thở thì có ích gì chứ. Tường Vân Kiệt hít sâu một hơi, thổi thổi phần tóc mái bị mồ hôi làm ướt, tiếp tục bò về phía trước.

Lại một lúc lâu thật lâu sau, khi Tường Vân Kiệt thở không ra hơi, cuối cùng anh ta cũng bò được đến cửa. Sau đó dùng cằm, ấn tay nắm cửa, nhưng nó chỉ hơi nghiêng xuống một chút rồi dừng lại.

Tường Vân Kiệt tuyệt vọng nhận ra một điều, cửa bị khóa.

Anh ta khò sở: “Đúng rồi, sao lại không nghĩ ra rằng cửa bị khóa chứ.” Trong nháy mắt cả người anh ta như mất hết sức lực, đầu ngửa về phía sau, rất buồn bã.

Đợi rất lâu nhưng vẫn không có ai đi vào. Tường Vân Kiệt bắt đầu nhớ lại hai mươi sáu năm cuộc đời của mình. Từ nhỏ đã là một cô nhi, chưa nhìn thấy mặt cha mẹ mình bao giờ, lớn lên ở cô nhi viện, mặt mũi bình thường, học hành bình thường, không giỏi giao tiếp. Đến khi học cấp hai được tiếp xúc với máy tính, lập tức say mê nó. Từ đó lại càng trở nên yên lặng hơn trước, chỉ vui đùa vào nghiên cứu. Cũng may là nhờ niềm hứng thú này mà anh ta kiếm được một công việc rất tốt.

Sau khi gia nhập vào đội điều tra đặc biệt, quen những người đồng nghiệp mới, anh ta từ từ thay đổi.

Đội trưởng luôn quan tâm đến cấp dưới của mình, thậm chí trong mắt người ngoài rất giống một bà quản gia, thực ra lại rất âm áp.

Đội phó thì vừa mặt lạnh, lại còn độc mồm, trong mắt người ngoài có vẻ rất lạnh lùng, thực chất rất hay che chở cho các đồng nghiệp của mình.

Tôn Đông, hơi một tí là bị người khác lừa gạt. Hầy, nếu không có anh ta, ai sẽ đi giúp Tôn Đông vạch trần những lời dối trá kia đây?

À, còn cả Cố Mi, cô gái thích thi thố hơn là người sống, “Cố mỹ nhân, Cố mỹ nhân...” Anh ta nhìn lên trần nhà, kêu lên. Nhưng lần này chẳng ai mắng anh ta nữa.

Có cả thiên tài với IQ siêu cao nhưng lại cực kì lười biếng, Lục đại gia. Đây là người đầu tiên anh ta thấy còn lười hơn cả mình.

Cuối cùng là Mặt Liệt, đây là biệt danh anh ta đặt cho Mộc Thất. Không biết sau khi phát hiện ra mình có chuyện, vẻ mặt của cô ấy có thay đổi không?

Tường Vân Kiệt vẫn luôn nhớ có một lần họp lớp cấp ba, có bạn học hỏi về anh ta: “Thằng ngốc kia, giờ làm gì rồi?”

Khi đó anh ta khoe khoang nói rằng mình làm cảnh sát, là kỹ thuật viên của đội.

Nhưng bạn học anh lại không hâm mộ, mà lại cười nhạo: “Kỹ thuật viên? Tức là lúc họ không phá án, cậu ngồi tra tài liệu hộ à?”

Mới đầu anh ta không phục, nhưng sau này phát hiện ra họ nói đúng, mình chẳng phải là chỉ ngồi điều tra vài ba tin tức tài liệu này nọ sao?

Hôm sau đi làm, Mặt Liệt biết chuyện, rồi lại kể với cả đội. Khi ấy họ lại

nói thế này:

Cao Đình: “Văn Kiệt, nếu không có cậu, chúng tôi tìm hung thủ kiểu gì?”

Hè Thiên Tường: “Đề ý mấy chuyện ấy làm gì? Mau đi viết báo cáo cho tôi!”

Tôn Đống: “Họ đang ghen tị với cậu đấy.”

Cô Mi: “Một đám người sống nhàm chán, này, tôi cho cậu mượn cái đầu lâu để chơi này.”

Lục Diệp: “Thiên tài đều sống cô độc.”

Mộc Thất: “Tưởng Văn Kiệt, cậu là một thiên tài. Này, mau đi đập con gián kia đi.”

Mấy năm qua, Tưởng Văn Kiệt đã thu được rất nhiều năng lượng tích cực từ mọi người. Anh ta không muốn mất đi họ. Liệu khi phát hiện ra anh ta mất tích, mọi người có đi tìm anh ta hay không?

Ngồi nghĩ một lúc, Tưởng Văn Kiệt bật khóc.

Sau lần khóc vì biết mình là cô nhi, đây là lần đầu tiên anh ta bật khóc.

Chương 22: Kẻ bắt cóc thâm lặng (11)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Trong phòng không có đồng hồ, Tưởng Vân Kiệt không biết đã mấy giờ, cũng không biết mình đã bị nhốt ở đây bao lâu, anh ta chỉ có thể ngồi đếm số, vừa để nhâm giờ, vừa để giết thời gian.

Khi đếm đến số 1774, thì có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân, Tưởng Vân Kiệt lập tức ngẩng đầu lên, lắng nghe âm thanh bên ngoài, là một người đàn ông.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ, người nọ đi đến cửa thì dừng lại, tiếng khóa cửa vang lên, Tưởng Vân Kiệt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, tim đập thình thịch, mồ hôi đổ như suối.

Cửa chỉ hé ra một khe nhỏ, vì Tưởng Vân Kiệt ngồi chắn sau cánh cửa, nhưng anh ta vẫn nhìn được mặt của người bắt cóc mình.

Một người hoàn toàn xa lạ. Niềm hi vọng cuối cùng rằng đây chỉ là một trò đùa dai cuối cùng cũng tan biến hoàn toàn. Bên ngoài là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen, lông mày rậm, đôi mắt không to, không nhỏ, khuôn mặt chữ điền, vẻ mặt cực kì nghiêm túc. Dáng người to cao. Sau khi phát hiện ra Tưởng Vân Kiệt đã rời đến cửa thì hấn nhú mày, nhìn anh ta đầy bất mãn.

Tưởng Vân Kiệt nuốt nước bọt, không dám nói bất kì lời nào, đợi xem đôi phương định làm gì.

Người đàn ông dùng sức đẩy mạnh cửa, Tưởng Vân Kiệt và cái ghế cũng bị đẩy ra, người đàn ông to cao đi vào phòng, chẳng nói chẳng rằng mà đưa tay về phía anh ta. Tưởng Vân Kiệt bị hấn dọa, sợ đến mức rụt cổ lại. Nào ngờ người kia không đánh anh ta, mà chỉ cầm ghế, kéo anh ta trở lại chỗ cũ.

Tay trái người đàn ông có cầm một cái túi, Tường Vân Kiệt thấy hắn mở túi ra, bên trong có nước và bánh mì, Tường Vân Kiệt bất giác nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ anh ta vừa khát lại vừa đói.

Sau đó, người đàn ông kia lấy chai nước, mở nắp, đưa về phía Tường Vân Kiệt, rót nước cho anh ta uống.

Tường Vân Kiệt ngửa cổ uống nước, dù động tác của người đàn ông không quá thô lỗ, nhưng Tường Vân Kiệt vẫn khản trương nên sặc nước, nhú mày ho sặc sụa.

Người đàn ông kia thấy vậy, lấy chai nước suối ra, Tường Vân Kiệt vội cúi đầu ho khan vài cái, dù sặc nhưng uống nước xong thì vẫn cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Sau đó anh ta thấy người đàn ông kia lấy một chiếc bánh mì, Tường Vân Kiệt không ho nữa thì dứt bánh mì vào miệng anh ta.

Thì ra là muốn cho mình ăn, đúng vậy, nếu mình chết đói rồi thì sao có thể đòi được tiền chuộc.

Tường Vân Kiệt vừa nhai bánh mì vừa nghĩ.

Người đàn ông cứ thế im lặng dứt cho Tường Vân Kiệt ăn hết chiếc bánh mì, sau đó lại cho anh ta uống chút nước, rồi để túi đồ lại trong phòng, dường như định rời đi.

Tường Vân Kiệt thấy người đàn ông định đi ra ngoài, lắp bắp lên tiếng, “Này... đại... đại ca à, em, em muốn đi vệ sinh.” Thật ra thì Tường Vân Kiệt cũng không biết liệu người đàn ông này có cho mình đi vệ sinh hay không. Mấy năm ở trong đội điều tra đặc biệt, anh ta cũng đọc qua không ít vụ án bắt cóc. Có vài kẻ thì chẳng ngó ngàng gì tới con tin, thậm chí còn có kẻ lại lấy chuyện này ra để nhục mạ con tin, thật ra nếu nghĩ lạc quan lên một chút thì còn sống thôi là được rồi, mấy chuyện này có tính là gì đâu chứ.

Nghe xong lời của anh ta, người đàn ông liền quay lại, và... cởi trói tay cho anh ta. Tay Tường Vân Kiệt được tự do, sau đó người đàn ông lại tháo tiếp sợi dây trên chân anh ta ra. Lúc này trên người Tường Vân Kiệt không còn bất kì

sợi dây trói nào nữa, chỉ cần đánh gục được người đàn ông kia là có thể chạy thoát rồi!

Nhưng vấn đề ở đây là... Anh ta đánh không lại... Có lẽ người đàn ông kia cũng biết trước được điều này nên mới tháo dây trói, Tưởng Vân Kiệt bị thương: Đây chính là kết quả của việc không chịu khó rèn luyện đây mà.

Đội trưởng đã nói qua, khi chưa có kế hoạch chắc chắn thì không nên manh động, tránh những chuyện đáng tiếc xảy ra. Do vậy, Tưởng Vân Kiệt không nhúc nhích, không bỏ trốn mà tiếp tục tìm thời cơ tốt nhất.

Người đàn ông xách cổ anh ta đưa ra khỏi phòng, Tưởng Vân Kiệt chưa kịp nhận cơ hội này quan sát xung quanh xem cửa ở đâu thì đã đến phòng vệ sinh rồi. Phòng vệ sinh không lớn, khá sạch sẽ, Tưởng Vân Kiệt bị mang đến bên bồn cầu, còn chưa kịp xắn tay áo lên, đột nhiên có một vật lạnh như băng kề sát vào cổ mình.

Không cần nhìn cũng biết, đó là dao. Tưởng Vân Kiệt hít sâu một hơi, may quá mình chưa làm gì manh động, nếu không chắc giờ về châu ông bà mất rồi.

Đi vệ sinh xong, Tưởng Vân Kiệt lại bị đưa trở lại căn phòng vừa nãy, hắn trói chặt tay chân anh ta vào ghế rồi rời đi.

Cảm thấy người đàn ông kia có vẻ không có ý định ngược đãi mình, Tưởng Vân Kiệt quyết định thử trao đổi với hắn một chút, “Ồ... Đại ca, đại ca, có vẻ anh chưa rõ, thật ra em không có tiền đâu, chỉ có mấy chục nghìn tệ gửi ngân hàng thôi, còn chút tiền mặt giấu trong tủ giày, mà em cũng không có người thân.”

Người đàn ông nghe được lời của anh ta, dừng bước, quay đầu lại nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng, vẫn không nói một lời.

Tưởng Vân Kiệt sợ hãi thấy mình không có tiền rồi tức quá hóa liều, trực tiếp tiến mình lên đường nên tiếp lời: “Nhưng... nhưng anh có thể gọi điện thoại cho số 139XXXXXXXX, anh ta tên là Lục Diệp, đó là bạn tôi, anh ta sẽ đưa tiền cho anh.” Nói xong anh ta lại thấy không yên tâm, Lục Diệp là đại

gia, nhưng nhớ đâu anh ấy cho rằng có người lừa đảo anh ấy thì sao? Đành phải sửa lại: “Không, không, anh gọi cho số 131XXXXXXXXX đi, anh ấy tên là Cao Đình, là bạn thân của tôi, anh đòi tiền anh ấy, anh ấy nhất định sẽ đưa cho anh.”

Tướng Vân Kiệt nghĩ chỉ có đội trưởng là người đáng tin nhất, nhất định anh ta sẽ điều tra số điện thoại này, nhất định sẽ nhận ra mình bị bắt cóc thật.

Tuy nhiên người đàn ông kia vẫn không lên tiếng, Tướng Vân Kiệt nghi ngờ.... Người này... đừng nói là bị câm đấy nhé?

Nếu là người câm, thì gọi điện tổng tiền thế nào!?

***

Trong lúc này, Mai Tư Lễ và Mộc Thất đã đến nhà Hạ Quân, Đường Ân mở cửa, thấy Mộc Thất tới liền mỉm cười, “Bác sĩ Mộc, chào cô...” Sau đó Đường Ân đưa mắt nhìn bóng Mai Tư Lễ cao ngất đứng sau lưng Mộc Thất, “Vị này là...?”

Mộc Thất giới thiệu: “Vị này là một nhà tư vấn tâm lý, hôm nay anh ấy đồng ý đến đây thăm Hạ Quân với tôi.”

Có thêm người đến chữa bệnh cho con mình, Đường Ân vội vàng đón hai người vào nhà, “Chào anh, làm phiền anh rồi, mau vào nhà đi.”

Đôi giày xong, câu đầu tiên Mộc Thất hỏi là về chuyện của đứa bé, “Tình hình Hạ Quân bây giờ ra sao rồi?”

Đường Ân mỉm cười, “Khá hơn nhiều rồi, tôi đã nghe theo lời của cô, bây giờ con bé không sợ cha của nó, không khóa trái cửa phòng, thi thoảng còn tự mình đi ra khỏi phòng nữa.”

Mộc Thất vuốt cằm: “Thế là tốt rồi, bây giờ cô bé ở đâu?”

“Con bé đang vẽ tranh trong phòng.”

“Được, vậy bây giờ chúng tôi vào thăm cô bé nhé.”

“Vâng.” Đường Ân dẫn hai người đến phòng của Hạ Quân, đúng như lời Đường Ân nói, cửa phòng mở, Hạ Quân đang nằm dưới đất vẽ vẽ.

Đường Ân nói với con gái: “Quân Quân, dì Mộc đến thăm con này.”

Hạ Quân ngẩng đầu lên nhìn mọi người, “Cháu chào dì.”

Sau đó lại cúi đầu vẽ tranh tiếp.

“Tôi đi pha trà cho mọi người.” Đường Ân rất yên tâm về Mộc Thất nên lập tức rời khỏi phòng, xuống bếp.

Mộc Thất và Mai Tư Lễ đến bên Hạ Quân, Mai Tư Lễ chân dài, vừa vào phòng đã ngồi xuống đất rồi khoanh chân lại, Mộc Thất ngồi xổm xuống hỏi thăm Hạ Quân: “Quân Quân đang vẽ gì thế?”

“Cháu vẽ hoa.” Hạ Quân vẫn cúi đầu vẽ tranh.

“Hạ Quân, tên rất dễ nghe.” Mai Tư Lễ chống cằm nhìn Hạ Quân.

Giọng nói Mai Tư Lễ rất đặc biệt, dường như có một loại ma lực nào đó. Sự chú ý của Hạ Quân lập tức chuyển về phía anh, cô bé bỏ sáp màu xuống, ngẩng đầu lên nhìn anh đầy tò mò.

“Chú tên là Mai Tư Lễ.” Anh mỉm cười đưa tay ra.

Hạ Quân cũng từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Mai Tư Lễ, Mộc Thất vẫn ngồi yên bên cạnh quan sát hai người. Trên đời này có một loại người, dù làm một động tác rất đơn giản, nhưng lại có sức hấp dẫn rất riêng.

Lúc này Hạ Quân đã mở lòng đón nhận Mai Tư Lễ.

Và Mai Tư Lễ cũng nhận ra việc này, anh bỏ tay Hạ Quân ra, đưa một ngón trỏ, đung đưa trước mặt Hạ Quân, đồng thời nháy mắt với cô bé, nhẹ nhàng, chậm rãi hướng dẫn cô bé: “Hạ Quân, khi nghe được chữ ‘Mộc’ thì cháu phải làm gì?”

“Mai Tư Lễ.” Mộc Thất nhận ra rằng anh đang thôi miên Hạ Quân, lập tức lên tiếng cảnh cáo.

Mai Tư Lễ quay đầu sang nhìn cô, đặt ngón trỏ lên miệng, “Chờ một chút.”

Mộc Thất nhíu mày nhìn anh, sau đó lại tiếp tục quan sát Hạ Quân.

Cô bé chớp mắt, đột nhiên cúi đầu xuống, cầm một tờ giấy trắng lên, rồi cầm sáp màu, bắt đầu vẽ.

Đầu tiên là nhà, sau đó đến đường mòn, Hạ Quân vẽ lại bức tranh lần trước.

Mai Tư Lễ nhìn vẻ mặt dần trở nên căng thẳng của Mộc Thất, quay qua phía Hạ Quân, nắm lấy bàn tay phải đang cầm sáp màu của cô bé, nhẹ nhàng nói: “Hạ Quân, cháu đã làm xong chuyện của cháu rồi, từ giờ trở đi không cần phải vẽ bức tranh này nữa.”

Hạ Quân ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đờ đẫn.

Mai Tư Lễ mở miệng, dùng khẩu hình nói ra ba con số, rồi búng tay một cái.

Rời khỏi nhà Hạ Quân, Mai Tư Lễ dựa hẳn vào phần lan can trong thàng máy, kéo thấp mũ xuống, “Cô đoán không sai, cô bé bị người ta thôi miên, từ khóa là họ của cô.”

“Có thể biết được người thôi miên cô bé không?”

“Chuyện này rất khó. Người thôi miên cô bé đã hạ chỉ thị là khi nghe được

từ khóa cô bé phải vẽ tranh, đồng thời quên đi phần kí ức cũ.” Mai Tư Lễ đưa tay ra chỉ vào đầu mình, “Giống như phản xạ có điều kiện ấy. Trong đầu cô bé chỉ có câu chỉ thị đó thôi, nghe được họ của cô, cơ thể cô bé sẽ tự có phản ứng, bây giờ tôi chỉ có thể xóa bỏ chỉ thị ấy đi, còn những chuyện khác thì cần phải điều tra thêm.”

Thấy vẻ mặt Mộc Thất có vẻ ỉu xiu, Mai Tư Lễ lại nói thêm, “Nếu cô cần, tôi có thể giúp.” Những lời này anh chỉ thốt ra theo bản năng, hoàn toàn không có sự thông qua của não bộ.

Mộc Thất nhìn anh, hai người mặt đối mặt, ánh mắt của Mai Tư Lễ lóe lên điều gì đó, anh mím môi, gương mặt anh thậm chí còn hiện lên chút màu hồng.

“Reng reng.”

Điện thoại của Mộc Thất reo lên, thấy tên hiển thị là đội trưởng, cô lập tức nghe máy, “Đội trưởng, vâng, tôi đang bên ngoài. Được rồi, tôi lập tức đến đó.”

Mai Tư Lễ: Sao mình lại phải đở mặt????

Chương 23: Kẻ bắt cóc thầm lặng (12)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Xuống tầng, Mộc Thất cảm ơn Mai Tư Lễ rồi rời đi trước.

Mai Tư Lễ cũng không ngờ lời đưa cô về, anh cảm thấy mình đang chủ động hơi quá, nhờ đâu Mộc Thất lại hiểu nhầm ra anh đang theo đuổi cô thì sao? Anh chỉ muốn kiểm tra xem rốt cuộc Mộc Thất có gì bất thường, chỉ thế mà thôi.

Mình nhất định phải tìm được nguyên nhân, anh thầm nghĩ.

Mộc Thất rời khỏi khu nhà liền bắt một chiếc taxi, Cao Đình gọi cô đến ăn liên hoan với đội, hai mươi phút sau, Mộc Thất đã đến nhà hàng.

Những người còn lại cũng đều tới, trừ Lục Diệp và Tưởng Vân Kiệt.

Người chưa đến đủ, thức ăn cũng chưa lên, Cố Mi chỉ có thể ngồi uống nước chanh đường, nhưng vì đói bụng quá nên nổi cáu, “Lục đại gia giỏi lắm, lần nào cũng đến muộn!”

Hề Thiên Tường đọc tin nhắn Lục Diệp gửi đến, ngẩng đầu nói với mọi người: “Cậu ta sắp đến rồi.”

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.” Cao Đình ngồi cạnh Hề Thiên Tường nghe giọng nữ máy móc vang lên không biết bao nhiêu lần, nhúu mày cúp điện thoại, “Vãn Kiệt bị sao vậy? Gọi điện cũng không được.”

Tôn Đồng vừa chơi điện tử vừa nói, “Cậu ta á, chắc là đang ngủ nướng, hôm qua chắc chắn chơi game thâu đêm rồi.”

Cao Đình vẫn cảm thấy có gì đó sai sai, “Dù thế thì cũng không thể ngủ dậy muộn đến vậy được, hay là có chuyện gì rồi?”

Mộc Thất: “Đội trưởng, hôm qua anh đưa anh ấy về nhà mà, sao có thể có chuyện gì được chứ.” Dù nói thế, nhưng Mộc Thất vẫn cảm thấy hơi bất an, cô nhớ đến chuyện Tưởng Vân Kiệt từng nói anh ta cảm thấy có người theo dõi mình.

Cao Đình gật đầu, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt lại.

Một lát sau Tôn Đông đói bụng, “Lần sau chúng ta ra một quy định đi, ai đến muộn, người đó trả tiền.”

Cô Mi chọc chọc đũa vào trong chiếc bát không, lườm anh ta: “Anh nghĩ chiêu này hữu dụng với Lục Diệp sao?”

Tôn Đông sờ mũi, ờ, thật ra thì vô dụng.

“Chào buổi trưa.” Mọi người đang nói chuyện, Lục Diệp nghiêng ngả đi vào, nhìn điện thoại trên tay, rồi lại nhìn lướt qua mọi người trong phòng, “Vẫn còn thiếu người còn gì? Tôi không phải là người đến muộn nhất.”

Hề Thiên Tường lườm anh ta, “Trừ lần này ra, mấy lần trước có lần nào cậu không đến muộn đâu.”

Chuyện này thì là thật, Lục Diệp không chôi cãi gì được, ngồi xuống chỗ bên cạnh Hề Thiên Tường, uống một hớp nước chanh của anh ta, lập tức nhíu mày, “Ày, chua thế!”

Người lúc nào cũng tới muộn – Lục Diệp cũng đến rồi, nhưng vẫn chưa liên lạc được với Tưởng Vân Kiệt, nỗi lo của Cao Đình lại càng tăng thêm, “Vẫn không gọi được cho Văn Kiệt, tôi thấy hình như có chuyện gì đó rồi. Cứ gọi đồ ăn lên rồi mấy đứa ăn trước đi, tôi đến nhà cậu ta xem thế nào.”

Tôn Đông vội đứng lên, “Đội trưởng, hay để tôi đi đi.”

“Không sao, tôi đi.” Cao Đình cầm chìa khóa xe và điện thoại di động ra khỏi nhà hàng.

Cao Đình vừa đi đến nhà Trương Vân Kiệt vừa gọi điện thoại, nhưng vẫn không ai nghe máy, cảm thấy có chuyện chẳng lành, anh ta lái xe càng nhanh hơn.

Trương Vân Kiệt ở trong một khu chung cư khá cũ, Cao Đình đỗ xe dưới tầng nhà anh ta, vội vàng xuống xe, đúng lúc có người đi ra khỏi nhà, Cao Đình lên thẳng nhà của Trương Vân Kiệt ở tầng bốn, nhấn chuông vài lần nhưng vẫn không có ai mở cửa, gọi vài câu cũng không có ai thưa, dường như Trương Vân Kiệt không ở nhà vậy.

Cao Đình lại gọi điện thoại cho Trương Vân Kiệt, lần này chuông điện thoại của Trương Vân Kiệt reo lên, nhưng không phải ở trong nhà, mà từ ở cầu thang bộ truyền đến.

Cao Đình không tắt máy, cầm điện thoại di động lần theo tiếng chuông, đi xuống đến tầng một, tiếng chuông vẫn còn kêu, có vẻ rất gần anh ta. Cao Đình chống tay vào lan can, nhảy qua, tiến thêm vài bước thì thấy chiếc điện thoại di động đang lóe sáng dưới đất.

Chuông điện thoại tắt, giọng nói nữ máy móc truyền ra từ điện thoại của Cao Đình, và điện thoại của Trương Vân Kiệt cũng tắt.

Cao Đình cầm chiếc điện thoại dưới đất lên, lưng điện thoại có rất nhiều vết xước, hiển nhiên là bị ai đó ném xuống đây, Trương Vân Kiệt cực kì cuồng đồ điện tử, anh ta không bao giờ để điện thoại rời khỏi người, mà bây giờ, chuyện này chỉ có một lời giải thích duy nhất.

Trương Vân Kiệt gặp chuyện không may rồi.

Cao Đình chạy lên tầng bốn, trực tiếp phá cửa nhà Trương Vân Kiệt xông vào, tìm trong phòng anh ta một vòng, không có ai. Cao Đình lại đi ra cửa xem tủ giày, đôi giày hôm trước Trương Vân Kiệt đi không có ở nhà, tức là hôm qua Trương Vân Kiệt còn chưa vào đến nhà, đã gặp chuyện gì đó ở ngoài hành

lang.

Linh cảm trước kia của Tưởng Vân Kiệt đúng, anh ta đúng là bị người khác theo dõi, Cao Đình đưa anh ta đến cửa nhà, nhưng nào ngờ.... Cao Đình đưa tay day trán, gọi điện cho Hề Thiên Tường.

“Này, hình như Tưởng Vân Kiệt có chuyện rồi. Tôi đang ở trong nhà cậu ta, trong nhà không có ai, điện thoại bị rơi ở tầng một. À, đợi chút...” Cao Đình phát hiện ra có một tờ giấy dưới chân, đọc xong mấy dòng chữ trên giấy, nói với Hề Thiên Tường: “Tôi biết cậu ta có chuyện gì rồi.”

[Kết án]

Chương 24: Sự thật chưa biết (1)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Bầu không khí tại đội điều tra đặc biệt cực kỳ nặng nề, sau khi nhận được điện thoại của Cao Đình, mọi người lập tức dẹp bữa liên hoan sang một bên, vội vàng trở về cục cảnh sát.

“Đội trưởng, Vân Kiệt có chuyện thật sao?”

Cao Đình đến phòng làm việc trước mọi người, lúc mọi người đến, anh ta đang ngồi kiểm tra video giám sát khu nhà của Tướng Vân Kiệt.

Cao Đình nghiêm mặt, “Mọi người đọc tờ giấy trên bàn đi, có vẻ là do tên bắt cóc để lại.”

Tờ giấy Cao Đình nhặt được ở nhà Tướng Vân Kiệt đã được cho vào túi vật chứng, Hề Thiên Tường cầm lên, đọc to cho cả đội cùng nghe:

“Gửi đội điều tra đặc biệt:

Tướng Vân Kiệt – người trong đội các anh giờ đang ở trong tay tôi, nếu muốn anh ta có thể bình an trở về thì hãy đi điều tra lại vụ án nữ sinh viên đại học Minh Khải ngã xuống hồ. Không điều tra rõ ràng thì đó là do cảnh sát các anh không làm tròn trách nhiệm của mình. Tôi cho các anh ba ngày để đổi hung thủ lấy Tướng Vân Kiệt.”

“In trên giấy A4, không có chữ kí.”

Tất cả mọi người đều nhìn qua tờ giấy một lần, cuối cùng đến tay Cố Mi, “Tôi đi kiểm tra xem trên giấy có dấu vân tay nào không.”

Tôn Đống lo lắng đến mức cuống hết lên, mặt mày đỏ lựng, “Ý tên bắt cóc là gì? Lại dám bắt cóc cảnh sát!”

Đây là lần đầu tiên họ gặp phải vụ án như thế này, nạn nhân bị bắt cóc lại là đồng đội của họ, cảm giác này thật sự rất tệ, tệ đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Vẻ mặt Lục Diệp cũng rất nghiêm túc, “Rất rõ ràng, tên bắt cóc không cần tiền chuộc, mà muốn chúng ta điều tra vụ án cho anh ta.”

“Dù là lý do đó đi chăng nữa thì cũng thể dùng cách bắt cóc người ta như thế này chứ. Vân Kiệt sẽ không sao đúng không? Chẳng biết cậu ta sẽ bị đối xử thế nào nữa.” Tôn Đống càng nghĩ càng thấy lo lắng.

Mọi người đều thở dài, đây chính là điều mà mọi người không dám nghĩ đến, hơn nữa còn thời hạn chỉ có ba ngày...

Hè Thiên Tường nghĩ ra một vấn đề, “Mà vụ án đó... chúng ta vẫn phải điều tra chứ, vì sao tên bắt cóc kia lại chọn chúng ta?”

“Rất khó nói.” Cao Đình lắc đầu, rồi tiếp lời: “Tôi kiểm tra video giám sát, camera ở khu nhà không bật, nên cũng không ghi lại được hình ảnh những người ra vào khu nhà của Vân Kiệt.”

“Hay là bây giờ chúng ta cứ đi tra án theo yêu cầu của tên bắt cóc đi. Chỉ vì một vụ án mà liêu mình đi bắt cóc cảnh sát, có lẽ đây là người nhà hoặc người yêu của nạn nhân.” Mộc Thất đang nói, điện thoại di động của cô rung lên, có một tin nhắn đến: “*Mộc Thất, tôi đến cửa rồi.*”

Mộc Thất đặt điện thoại xuống, đi ra cửa nhìn, không có ai. Chỉ thấy có ánh sáng điện thoại di động lóe ra, nghĩ đến người nào đó, cô đành phải đi theo ánh sáng màn hình di động.

Nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần, cô gái đang cầm điện thoại di động rút vội tay về. Cô ấy mặc cảnh phục, vóc người nhỏ bé, thậm chí còn lùn hơn Mộc Thất 5cm, tóc mái của cô ấy dài gần che hết mắt, cô ấy cúi đầu, dùng

mũi chân vẽ vòng tròn dưới đất.

“Tần Tiểu Mễ.” Mộc Thất đến cửa, phát hiện ra cô ấy: “Vào đi.”

Cô gái tên Tần Tiểu Mễ gạt đầu một cái, đi theo Mộc Thất vào phòng làm việc, những người trong phòng thấy Mộc Thất trở về phòng, cũng quay đầu nhìn sang. Tôn Đồng trông thấy có một cô gái đi vào, theo phản xạ lập tức lùi lại một bước.

Mộc Thất dẫn Tần Tiểu Mễ vào phòng, giới thiệu với mọi người: “Đội trưởng, tôi gọi một người bạn đến giúp chúng ta, Tần Tiểu Mễ - công tác ở phòng hồ sơ, cô ấy cũng là kỹ thuật viên.”

Cao Đình hơi ngạc nhiên, “Ừ, vậy thì làm phiền cô.”

Trừ Mộc Thất, những người còn lại đều nhìn Tần Tiểu Mễ ... Trong cục cảnh sát có người này à? Sao không có chút ấn tượng gì thế nhỉ?

Tần Tiểu Mễ cũng chỉ gạt đầu với mọi người, nhìn về phía Mộc Thất, Mộc Thất hiểu ý, chỉ chỉ về chỗ ngồi của Tưởng Vân Kiệt.

Cô ấy không nói lời nào, đi đến chỗ của Tưởng Vân Kiệt, ngồi xuống, đầu tiên là quan sát máy tính, rồi nhanh chóng gõ gõ bàn phím, lúc ngẩng đầu lên bắt gặp mọi người đều đang nhìn mình. Cô ấy lặng lẽ cầm điện thoại ra, nhấn nhấn mấy cái, rồi giơ màn hình điện thoại trước mặt mọi người.

Cao Đình đứng gần cô ấy nhất, thấy trên màn hình có dòng chữ: *Điều tra cái gì?*

Vài giây yên lặng.

Đây là lần đầu tiên họ gặp một người thế này.

Cao Đình vẫn là người phản ứng lại nhanh nhất, dụi dụi nói với cô ấy: “À... Điều tra vụ án nữ sinh viên đại học Minh Khải ngã xuống hồ nửa năm

trước.”

Nhận được chỉ thị, Tần Tiểu Mễ lập tức tập trung vào máy tính, mười ngón tay liên tục gõ phím.

Lục Diệp ngồi cạnh Mộc Thất, đung nhẹ vào cánh tay cô, “Bị sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là không thích lên tiếng nói chuyện thôi.”

Lục Diệp gật đầu, tỏ vẻ hiểu, thì ra là lười.

Mộc Thất nhìn vẻ mặt Lục Diệp cũng đủ biết là anh ta đang hiểu lầm. Tần Tiểu Mễ không thích nói chuyện không phải vì lười, mà vì cô ấy nói lắp. Sau này vì lý do gì đó, vốn dĩ chỉ ít nói, giờ lại thành ra im hẳn, chỉ dùng điện thoại di động để giao tiếp với người khác. Cũng chính vì vậy mà bị điều xuống phòng hồ sơ. Mộc Thất quen cô ấy ở phòng hồ sơ, sau khi hai người thành bạn, cô hay nhờ Tần Tiểu Mễ tra tài liệu, qua chuyện lần này, cô muốn giúp Tần Tiểu Mễ quay về công việc cũ.

Một lúc sau, Tần Tiểu Mễ dừng tay, sau đó chỉ chỉ vào màn hình máy tính, tỏ vẻ là mình điều tra ra được rồi.

Đội điều tra đặc biệt lần này đã quen với cách giao tiếp đặc biệt của Tần Tiểu Mễ, kéo nhau đến trước màn hình máy tính xem kết quả.

Cao Đình đọc báo cáo của vụ án đó lên: “Vụ án xảy ra vào ngày 14 tháng 11 năm ngoái, nạn nhân tên là Trần Mộng, sinh viên năm hai khóa Tiếng Anh đại học Minh Khải. Sáng sớm ngày 15, nạn nhân được phát hiện ra đã tử vong ở hồ bơi của trường, thời gian tử vong được xác định là khoảng 11-12 giờ đêm ngày 14 tháng 11. Cảnh sát đã điều tra, kết quả cuối cùng là nạn nhân rơi xuống nước chết đuối, là cái chết ngoài ý muốn.”

Tôn Đống nghi ngờ: “Nếu là cái chết ngoài ý muốn thì lấy đâu ra hung thủ?”

Mộc Thất: “Đêm khuya ngã xuống hồ nước ở trường rồi chết đuối thì đúng

là có chút kì lạ. Người thân của nạn nhân không chấp nhận kết quả điều tra này cũng là chuyện bình thường.”

Tôn Đông nghe lời Mộc Thất nói xong gật đầu, sau đó lại thắc mắc, “Nhưng tại sao nửa năm sau mới điều tra? Nếu thấy có vấn đề thì phải nói ra ngay lúc đó chứ, sao lại đợi đến tận giờ?”

Lục Diệp gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, “Có lẽ anh ta mới phát hiện ra điều gì đó đủ để khiến anh ta tin rằng cái chết của Trần Mộng không phải là chuyện ngoài ý muốn.”

Tiếng gõ mặt bàn dường như khiến Tần Tiểu Mễ chú ý, cô ấy nhìn tay Lục Diệp, sau đó lại ngồi gõ chữ trên điện thoại.

Mấy giây sau, Mộc Thất nhận được tin nhắn từ Tần Tiểu Mễ: “*Mật mã Morse?*”

Chương 25: Sự thật chưa biết (2)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Xung quanh rất yên tĩnh, cửa sổ hướng ra hành lang mở một khe rất nhỏ, có cơn gió thổi vào, nhờ vào ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, cô thấy được hình dáng của mình lúc này, bàn tay nhỏ xíu, mập mạp, trên người là một chiếc váy màu đen, đôi giày trên chân cô không biết đã rơi đi đâu, nhưng dù đi chân trần trên nền xi măng, cô vẫn không cảm thấy lạnh.

Dường như cô đang trở lại lúc mình còn nhỏ, nhưng mọi thứ rất xa lạ, trong nhà yên tĩnh đến kì lạ, bên cạnh có một cánh cửa đang đóng. Cô đưa tay ra vặn tay nắm cửa, nhưng tay nắm cửa lại chẳng hề nhúc nhích chút nào, đứng bần thần ra một lúc, rồi lại đi thẳng về phía trước.

Bước từng bước một.

Thật kì lạ... không hề có tiếng động nào phát ra, cô đi qua từng cánh cửa sổ, ánh trăng bên ngoài chiếu vào, cô quay đầu nhìn xuống đất, nơi đó không có bóng cô, mà chỉ có một vệt đen dường như nối với đuôi váy của cô tạo thành một tấm vải đen tuyền dài thật dài.

Bỏ qua chuyện này, cô lại tiếp tục đi về phía trước, ở khúc quanh có một tấm bảng phát ra ánh sáng màu xanh, cô tiến về phía ấy. Đến nơi, cô thấy mình đang đứng ở cầu thang, bên phải là đi lên, bên trái là đi xuống, cô dừng bước, hoang mang không biết phải chọn lối nào.

Cộp, cộp, cộp.

Có tiếng bước chân vang lên ở tầng trên, cách trần nhà, từ từ đi qua đỉnh đầu cô, chậm rãi từng bước, từng bước một.

Thì ra ở đây còn có người khác nữa? Không biết đối phương là ai, cô hơi

hồi hộp, hai tay nhỏ bé nắm chặt lại, cô nghe thấy người ở tầng trên hình như đang chạy xuống, cuối cùng cũng nâng bước, đi về phía bên trái, chạy xuống cầu thang, xuống hết tầng này rồi xuống tới tầng kia, nhưng khi cô dừng lại, thì vẫn giống như lúc nãy, vẫn là tấm bảng chỉ dẫn màu xanh, vẫn có tiếng bước chân trên đầu: Cộp, cộp, cộp.

Tim cô đập thình thịch, người trên tầng dường như đang đuổi theo cô vậy. Cô chỉ có thể tiếp tục chạy xuống, đuôi váy màu đen quét xuống đất, tuột qua từng bậc thang, vệt dài màu đen phía sau cô cũng ngày càng dài, dường như đang tự phát triển vậy.

Cô lại xuống thêm một tầng, không còn bậc thang nữa, chỗ này không có cửa sổ, cũng không có căn phòng nào cả. Thay vào đó, trên trần nhà có vài ba ngọn đèn đang phát sáng. Đột nhiên cô nhận ra mình đã thay đổi rất nhiều, cánh tay nhỏ nhỏ mũm mĩm giờ đã trở nên thon dài, chiếc váy trên người đã biến thay một chiếc áo đen và quần, cô sờ sờ tóc mình thì thấy chúng đã được buộc gọn gàng lại thành một chiếc đuôi ngựa, đây là cô khi còn học trung học cơ sở.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng bước chân vẫn vang lên đều đặn.

Cô quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn, dưới đất và trên tường có phản chiếu lại bóng của cô. Nhưng lại không giống cô, cô đứng yên nhưng hai bóng kia lại động đậy. Cô nhìn chăm chăm vào chúng.

Một chiếc bóng dần dần biến thành hai, hai chiếc bóng từ từ trở nên rõ nét hơn, một nam một nữ, một cao một thấp, dù chỉ là những chiếc bóng đen, cô vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng.

Cha, mẹ.

Cô khẽ gọi hai người, nhưng lại không nghe thấy giọng nói của mình, giọt nước mắt lăn dài dọc theo gò má cô, rồi rơi xuống đất, nhưng cô không cảm nhận được điều gì, giọt nước mắt kia rơi xuống, rồi lại biến mất giây lát.

Cộp, cộp, cộp

Cộp, cộp, cộp

Cộp, cộp, cộp

Hai chiếc bóng trên tường trong chớp mắt đã bị tách ra, tiếng bước chân vang lên từ bốn phía, cô dường như bị bao vây.

Sợ hãi, bi thương, bất lực... Cô kinh hoàng nhìn xung quanh, lại chạy đi, nhưng lần này tiếng bước chân ấy đã tiến gần cô, những ngọn đèn lần lượt bị tắt, bóng tối càng lúc càng gần cô...

“Tiểu Thất.”

“Tiểu Thất.”

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô, cô nhìn quanh, ai đang gọi tên cô?

“Tiểu Thất, đến đây nào.” Giọng nói dịu dàng kia lại vang lên, cô quay người, phát hiện ra có một sợi vải màu đen.

Phía sau là bóng tối không ngừng cắn nuốt tất cả mọi thứ, còn phía trước cô là giọng nói khiến cô cảm thấy rất an lòng, cô không suy nghĩ gì nữa, chạy nhanh về phía trước.

Tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng xa, cô chạy dọc theo tấm vải tiến lên phía trước, ánh đèn trên đầu càng lúc càng sáng, rồi trước mặt cô, có một cánh cửa từ từ mở ra vì cô.

“Tiểu Thất, bên này.”

Đúng rồi, phải chạy, cô chạy đến cánh cửa ấy, xông ra ngoài.

Nhưng một giây sau...

Cô lại rơi vào bóng tối.

Cộp, cộp, cộp

“Mộc Thất! Mộc Thất!”

Cô nhìn cánh cửa đã mở ra kia, sau lưng là giọng nói quen thuộc, Mộc Thất mở mắt, đập vào mắt là trần nhà màu trắng và hai khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

“Mộc Thất, cô tỉnh rồi.” Cố Mi vỗ ngực thở phào.

Cổ họng hơi khô, Mộc Thất chậm chậm mở miệng, “Tôi bị làm sao thế?”

“Cô, cô, bị ngất, ngất xỉu.” Tần Tiểu Mễ nắm chặt tay áo Mộc Thất, đôi mắt thấp thoáng dưới chỗ tóc mái dài lộ rõ vẻ khẩn trương.

“Tôi bị ngất?” Mộc Thất ngạc nhiên cau mày, bắt đầu nhớ lại chuyện vừa nãy.

Cô và những người khác nhận điện thoại của đội trưởng, vội vàng từ nhà hàng chạy về, đọc tờ giấy mà tên bắt cóc để lại, rồi chuẩn bị điều tra vụ án nữ sinh nhảy hồ nửa năm trước ... Sau đó thì sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Chứng kiến nét mặt Mộc Thất, Cố Mi giải thích: “Cô đi rót cà phê, nhưng cuối cùng là ngã xuống đất. Lúc ấy cô dọa tôi sợ muốn chết. Chắc là bị hạ đường huyết, tôi biết là cô không thể bỏ bữa được mà.”

Thì ra là như vậy!

“À, tôi không sao.” Mộc Thất vịn tay vào lưng ghế sa lông, muốn ngồi dậy, Tần Tiểu Mễ cũng đưa tay ra đỡ cô.

Cố Mi lườm cô một cái, đưa tay véo mặt cô: “Không sao cái gì chứ, lấy gương ra tự soi mặt mình xem, trông có khác gì quỷ cái không, giờ ra mặc bộ váy trắng vào là đi dọa ma người khác được rồi đây.”

“Mơ thấy ác mộng nên hơi mệt.” Mộc Thất lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn hai người rồi hỏi: “Đội trưởng và mọi người đâu rồi?”

Tần Tiểu Mễ đáp: “Đến đại... đại học Minh Khai.” Đôi lúc Tần Tiểu Mễ vẫn có thể nói những câu đơn giản.

“Ừ.” Mộc Thất xoa xoa tóc Tần Tiểu Mễ bày tỏ sự khích lệ rồi chuẩn bị đứng dậy.

Cố Mi lập tức ngăn cô lại: “Cô đi đâu?”

“Tôi đi qua chỗ này một chút, một tiếng sau sẽ quay lại.”

Mộc Thất nghĩ thầm: *Có lẽ là vì... nên mới mơ thấy giấc mơ này.*

Cố Mi nghe xong liền nhảy căng lên, vẻ mặt trẻ con pha lẫn chút tức giận: “Mộc Thất! Cơ thể cô vẫn chưa khỏe lại đâu, đội trưởng đã đi điều tra chuyện Tưởng Vân Kiệt bị bắt cóc rồi, cô đừng có mà ngã xuống!”

“Ngày mai là 29 tháng 4 rồi, tôi sẽ về sớm thôi.” Cô đưa tay lên xoa xoa đầu Cố Mi, an ủi cô ấy.

Cố Mi ghen lời, nhắm mắt lại, làm bầm, “Sờ đầu cái gì chứ, tôi còn ổn hơn cô đây.”

Mở mắt ra, ánh mắt cô ấy nhìn Mộc Thất phảng phất chút đau lòng, nhưng cô không nói gì, chỉ xoa xoa đầu Cố Mi mạnh hơn một chút mà thôi.

Chương 26: Sự thật chưa biết (3)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Dù sao thì cũng rảnh, vốn dĩ Mai Tư Lễ định lái xe đến nhà hàng, kiểm tra việc làm ăn một lượt, tình cờ lúc đi ngang qua cục cảnh sát lại gặp Mộc Thất đang đi ra ngoài.

Một ngày lại gặp nhau tận hai lần, đúng là... Mai Tư Lễ mỉm cười, dù có chúng mù mặt nhẹ, và ở khoảng cách khá xa thì anh vẫn có thể nhận ra Mộc Thất: Chắc là do gặp nhau nhiều quá nên dễ nhận ra sao?

Thấy Mộc Thất đi về phía anh, Mai Tư Lễ định chào hỏi cô. Khi khoảng cách giữa hai người càng lúc càng rút ngắn, bàn tay đang đưa lên của Mai Tư Lễ đột nhiên khựng lại, vẻ mặt anh cũng cứng lại, vì Mộc Thất dường như không thấy anh vậy, cứ thế đi lướt qua.

Hả? Mai Tư Lễ cau mày nhìn bóng lưng cô, anh cảm thấy hình như có gì đó không đúng. Mộc Thất đã leo lên một chiếc taxi đỗ ven đường, anh không nghĩ nhiều, cũng lên xe của mình, bám theo cô.

Lái xe khoảng hai mươi phút, Mai Tư Lễ nhìn những bảng chỉ dẫn hai bên đường, mơ hồ đoán được nơi mà Mộc Thất muốn đến.

Tử Vân Uyển – Nghĩa trang của thành phố S.

Mộc Thất xuống xe, mua một bó hoa hồng trắng – loài hoa mẹ cô thích nhất khi còn sống, từ từ tiến đến trước phần mộ của cha mẹ mình.

“Cha, mẹ.” Cô ngồi xồm xuống, đặt hoa xuống trước bia mộ của hai người, vòng tay ra ôm lấy đầu gối, bắt đầu độc thoại: “Đáng lẽ ra ngày mai con mới nên tới, nhưng hôm nay con lại đến sớm một ngày. Vừa rồi con mơ thấy hai người. Trong mơ hai người đi nhanh lắm, chẳng chờ con gì cả, con đâu có cao

như cha mẹ đâu.”

Cô cúi đầu xuống rất thấp, phần tóc mái của cô rủ xuống, che khuất đôi mắt ngấn lệ của cô, “Đúng rồi! Cha, con mới học nấu một món mới, cha mà thấy thì chắc sẽ thấy lạ lắm, nhưng vị ngon lắm đấy. Nếu cha vẫn còn sống, có lẽ cha sẽ phê bình những món con nấu nhỉ. À, thi thoảng con vẫn ăn đêm, con cũng không cố ý đâu, tại làm việc khuya, bụng sẽ đói. Cha nghe được thì đừng có kể cho mẹ nhé, mẹ sẽ chê con béo cho mà xem.”

“Mẹ ơi, con vẫn không chịu chạy bộ, một tháng chạy chưa nổi một lần. Chạy mệt lắm, nếu gen vận động của mẹ mà truyền được cho con thì tốt biết mấy. Công việc của con vẫn tốt lắm. Con thấy mình chẳng thua kém mẹ là bao đâu, nhưng nếu mẹ còn sống, con có thể xin ý kiến mẹ ở những chuyện con thấy khúc mắc...”

“Con chỉ có một mình. Nếu có cả hai người ở đây với con thì tốt biết mấy...” Mộc Thất ghen ngào.

Mai Tư Lễ lẳng lẳng đứng cách cô không xa, giọng của Mộc Thất không lớn, nhưng ở chỗ yên tĩnh thế này, từng câu từng chữ đều truyền vào tai anh. Anh nhìn tên trên bia mộ, cười mỉm xuống, nhìn Mộc Thất đang ôm gối khóc ở đó, mỉm cười, “Thì ra là em.” Anh nhẹ giọng, “Bé lùn.”

Một lúc lâu sau, Mộc Thất xoa xoa nước mắt, từ từ đứng dậy, cô khịt khịt mũi, mỉm cười, “Cha mẹ, con không sao đâu. Con về đây, lần sau con sẽ quay lại thăm hai người.” Cô lau nước mắt, quay người đi về.

Vừa quay đầu lại, cô trông thấy Mai Tư Lễ, không biết anh đã đứng đó từ bao giờ, cô khẽ hoang mang, không ngờ anh lại xuất hiện ở đây.

Vì mới khóc xong, nên đáy mắt cô trong veo, Mai Tư Lễ nhìn cô, hoàn toàn khớp với khuôn mặt trong trí nhớ của anh.

Anh đội mũ lên, hỏi cô: “Muốn đi nhờ không?”

***

Khi Mộc Thất ngồi xe Mai Tư Lễ trở lại cục cảnh sát, tâm trạng cô đã bình thường trở lại, cô cũng không hỏi vì sao anh lại ở đó, dù sao thì chuyện này cũng hơi quái lạ.

“Cảm ơn.”

Lần thứ hai trong ngày nhận được lời cảm ơn từ cùng một người, Mai Tư Lễ nhìn Mộc Thất đi xa, sau đó dựa người về phía sau, ngửa đầu nhìn nóc xe, lẩm bẩm: “Cô ấy không nhớ mình à?” Thế nhưng chuyện này cũng bình thường, dù sao thì bản thân anh mới đầu cũng không nhận ra người ta...

“Nhưng mà khác xưa thật đấy.” Mai Tư Lễ đột nhiên phát hiện ra cả hai người đều hoàn toàn khác trước, anh lắc đầu một cái, rời lái xe rời đi.

Mộc Thất quay lại phòng làm việc, đội trưởng vẫn chưa về, Cố Mi đang nghiên cứu lại bản cáo khám nghiệm tử thi.

“Về rồi sao?” Cả Cố Mi và Tần Tiểu Mễ đều ngẩng đầu, đồng thanh.

“Ừ.” Mộc Thất đến bên cạnh hai người, “Có phát hiện gì mới không?”

Cố Mi ngẩng đầu quan sát vẻ mặt Mộc Thất, thấy có vẻ bình thường cô ấy mới lên tiếng: “Báo cáo khám nghiệm tử thi rất chi tiết, nhìn qua không hề có vấn đề gì, nếu dựa vào bản báo cáo này để kết luận, thì nữ sinh viên kia đúng là chết đuối. Giờ muốn xác nhận lại bản báo cáo này cũng không được, thi thể đã được đưa đi hỏa táng rồi.”

Sau đó đến Tần Tiểu Mễ trình bày về phần tài liệu mà cô điều tra được, “Mẹ của Trần Mộng đã... đã qua đời, từ khi cô còn bé, nên... nên... cô ấy lớn lên bên cha.”

Mộc Thất vuốt cằm, “Vậy trước mắt nghi phạm đã bắt cóc Trương Vân Kiệt rất có thể là cha của nạn nhân?”

Cố Mi: “Ừ! Hè Thiên Tường đã dẫn người đến nhà ông ta kiểm tra rồi, tôi

cảm thấy có lẽ là cha cô bé đã bắt cóc Tường Vân Kiệt. Sau cái chết của con gái, ông ta đã bỏ việc, rồi còn đến trường đại học làm âm lên, nói rằng con gái ông ta bị người khác hại chết.”

Mộc Thất bước đến sau lưng Tần Tiểu Mễ, “Tiểu Mễ, cô tìm trên diễn đàn của đại học Minh Khai các bài đăng nói về chủ đề này đi, xem sinh viên trong trường nói gì về chuyện này.”

Tần Tiểu Mễ gật đầu, cúi xuống điều tra, kiểm tra vài từ khóa máu chốt, không có bất kì bài đăng nào xuất hiện.

Cố Mi: “Bị chặn rồi?”

“Ừ, không... không sao, tôi... tôi có cách.” Cô ấy nhanh chóng gõ phím, cuối cùng trên trang chủ xuất hiện vài chục bài viết.

“Quá giỏi.” Cố Mi khen ngợi cô ấy.

Tần Tiểu Mễ lại gõ gõ bàn phím, trên màn hình máy tính lại xuất hiện hai chữ rất to: *Cảm ơn.*

Cố Mi cạn lời, vừa rồi chẳng phải đã nói vài câu rồi sao.

Tần Tiểu Mễ đọc từng bài đăng, sau đó kéo chuột xuống, Cố Mi thấy mình còn chưa đọc xong dòng này, trên màn hình đã hiện ra một đoạn chữ khác, liền bỏ cuộc, không nhìn nữa. Cuối cùng lại thấy tốc độ di chuyển con người của Mộc Thất và Tần Tiểu Mễ đều nhanh như nhau, Cố Mi ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong lòng mặc niệm: Tôi là người bình thường

Mới đầu bài đăng thảo luận về việc người chết là ai, học ở khoa nào, còn có vài sinh viên tả lại dáng vẻ của thi thể khi ấy.

“Người chết là Trần Mộng, khoa tiếng Anh.”

“Ồ, tôi đã gặp cậu ấy rồi, rất xinh, tiếc thật đấy.”

“Lúc thi thể được vớt lên tôi có ở đó, sắc mặt trắng bệch, bị nhét vào trong một chiếc túi màu đen.”

Sau đó mọi người bắt đầu bàn xem Trần Mộng chết thế nào, tự sát hay do ai đó sát hại.

“Có khi nào là thất tình rồi tự sát không?”

“Tôi nhớ cô ấy hay ăn cơm chung với bạn bè, hình như chưa có bạn trai thì phải.”

“Có khi yêu người ngoài trường cũng nên, chẳng qua là cậu không thấy thôi.”

“Coi như là tự sát đi, nhưng chắc chắn không phải là bị giết đấy chứ?”

“Lâu trên đình có dọa người, giờ cũng khuya rồi đấy. Mà an ninh của trường ta đâu có tệ.”

“Làm gì có, cổng trường vẫn để người lạ tùy tiện ra vào mà. Có khi là bị người khác đẩy xuống, hoặc nửa đêm bị đánh ngất rồi vớt xuống hồ cũng nên.”

Tần Tiểu Mễ lại mở một bài đăng khác, nội dung cơ bản cũng khá giống bài trước, cô ấy lăn chuột, đột nhiên Mộc Thất lên tiếng: “Từ từ, kéo lên một chút.”

Tần Tiểu Mễ kéo ngược lên.

Trong bài đăng có xuất hiện một câu trả lời, nhìn qua giống như một dãy số linh tinh, nhưng thực ra là một phần tin tức đã bị mã hóa, nội dung sau khi giải mã là: “Trần Mộng là do tôi giết.”

Chương 27: Sự thật chưa biết (4)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Trần Mộng là do tôi giết.” Mộc Thất tự giải chuỗi mã trong đầu, sau đó đọc kết quả.

Tần Tiểu Mễ vốn là người yêu thích mật mã lập tức nhìn Mộc Thất sùng bái, rồi dùng giấy bút giải mã.

Còn Cố Mi vẫn nghệt mặt ra, cô ấy cảm thấy hơi buồn bực vì chỉ số thông minh của mình: “Không phải chứ, chỉ là một chuỗi số thôi, sao lại thành một câu nói rồi?”

Tần Tiểu Mễ cho Cố Mi nhìn quá trình giải mã, Cố Mi nhìn nhìn, nghĩ: *Ừ, đều là những chữ mà mình biết. Nhưng đọc lại không hiểu...*

Mộc Thất hỏi Tần Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, có thể điều tra ra xem người bình luận câu này là ai không?”

Tần Tiểu Mễ kiểm tra một lúc, kết quả là: “Đây... đây là bình luận nặc danh, nhưng mà, người... người bình luận đã dùng mạng internet chung của trường.”

Cố Mi đặt giấy xuống, từ bỏ chuyện nghiên cứu mật mã, “Tức là không xác định được ai đã bình luận à?”

Tần Tiểu Mễ giải thích tiếp: “Thường thì mạng internet mỗi trường đều cần một tài khoản, cá... cá nhân theo mã sinh viên của mình để truy cập... có thể tìm ra nó.”

Mỗi một sinh viên đều có một mã sinh viên duy nhất, điều tra được mã sinh viên, tức là có thể xác định được người đã bình luận.

Một lúc sau, Tần Tiểu Mễ ngừng gõ bàn phím, “Mộc Thất... tra được rồi.”

Cố Mi cúi đầu vào, “Ai vậy?”

Mộc Thất nhìn tài liệu xuất hiện trên màn hình.

La Diễm Hoa, sinh viên lớp 1, khoa tiếng anh.

“Học cùng khoa, lại còn cùng lớp với Trần Mộng.”

“Không biết thù hằn nhau đến cỡ nào...” Đúng là khoa tiếng Anh, lắm nữ sinh nên có lắm chuyện, Cố Mi lắc đầu, “Tuy nhiên liệu có phải chỉ là đùa giỡn không?”

Dù sao thì tự thừa nhận chuyện mình giết người trên diễn đàn, lại còn dùng mật mã nữa, quá kì lạ.

“Chúng tôi về rồi đây.” Cửa phòng làm việc mở ra, Cao Đình và vài người nữa đi vào, thấy Mộc Thất đang đứng ở bàn làm việc, hỏi thăm: “Mộc Thất tỉnh rồi à, có sao không?”

Mộc Thất lắc đầu, “Tôi không sao. Đội trưởng, chúng tôi điều tra thêm được ít manh mối. Trên diễn đàn của trường có người đã bình luận ẩn danh, nói là mình đã giết Trần Mộng, Tiểu Mễ tra được người đó là La Diễm Hoa, bạn cùng lớp của Trần Mộng.”

Mọi người đều ngạc nhiên, “Có người thừa nhận đã giết Trần Mộng? Nhưng chúng tôi đã kiểm tra hồ nước ở trường đại học, xem cả video giám sát lúc ấy nữa. Khi Trần Mộng ngã xuống hồ, chỉ có duy nhất một mình cô ta ở hiện trường, điều quái dị duy nhất đó chính là trạng thái đi bộ của cô ta mà thôi.”

Hồ bơi của trường vốn không an toàn, vì có một bên hoàn toàn không có lan can, chỉ có cây. Buổi tối rất dễ bị trượt ngã do nhìn không rõ. Sau vụ việc, nhà trường mới tiến hành bổ sung các biện pháp bảo vệ, quây toàn bộ hồ lại.

Lục Diệp khoanh tay lại nói: “Giống như thấy quý ấy. À, tất nhiên là trên đời này không có quý.”

“Chắc người bình luận đó đùa thôi.” Tôn Đông cũng có suy nghĩ giống Cố Mi.

Tiểu Mễ tiếp tục tìm tài liệu khác về La Diễm Hoa, Mộc Thất đọc được một phần, sắc mặt lập tức thay đổi, “Đợi chút, La Diễm Hoa khi còn học năm nhất đã.... Chết rồi.”

“Cái gì?! Đã chết? Vậy sao còn....” Tôn Đông đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nói không nên lời.

Lục Diệp đợi mãi không thấy Tưởng Vân Kiệt kêu lên, “Tưởng Vân Kiệt bị dọa đến choáng rồi à? Hiếm lắm mới thấy không hét lên....” Nói được nửa câu anh ta mới nhớ ra hôm nay Tưởng Vân Kiệt không ở đây, thấy Tần Tiểu Mễ thò đầu ra khỏi máy tính của Tưởng Vân Kiệt, Lục Diệp nhất thời không biết phải nói gì, buồn bực gãi đầu.

Phòng làm việc chỉ vì một câu nói của Lục Diệp mà lập tức im lặng. Đúng vậy, bình thường những lúc thế này, người kêu lớn tiếng nhất luôn là Tưởng Vân Kiệt, anh ta sẽ kêu lên: “Trời ạ! Ma sao? Nổi hết da gà rồi này!” Thế nhưng bây giờ không nghe thấy giọng anh ta ở đây nữa, cũng không biết anh ta đang ở đâu.

Sau vài giây yên lặng, Cao Đình lên tiếng, “Mộc Thất, nguyên nhân cái chết của La Diễm Hoa là gì?”

“Chết đuối.”

Tôn Đông cao giọng hỏi lại, “Lại chết đuối?”

Trần Mộng chết đuối, La Diễm Hoa cũng chết đuối, quá trùng hợp.

Mộc Thất vỗ vỗ vai Tần Tiểu Mễ đang hoảng sợ, “Tiểu Mễ, điều tra kỹ hơn

về cái chết của La Diễm Hoa đi.”

“Được.” Chỉ một lát sau, Tiểu Mễ đã tìm ra tài liệu căn kẽ về vụ án của La Diễm Hoa.

Mộc Thất đọc một lượt, “Tháng 4 năm ngoái, La Diễm Hoa đi du lịch với bạn, bất cẩn trượt chân xuống nước, đầu đập vào hòn đá ở ven sông, sau khi hôn mê thì bị chết đuối. Khi đó cô ta đi với ba người bạn, trong đó có Trần Mộng. Khi nhân viên điều thám vấn ba người, cả ba đều khai ban đêm La Diễm Hoa đi ra ngoài một mình, khi đó mọi người đều đi ngủ, không ai biết La Diễm Hoa đã đi ra ngoài. Buổi sáng thức dậy mọi người mới phát hiện ra La Diễm Hoa không ở trong lều, sau đó lại tìm được thi thể của cô ta ở bờ sông. Cuối cùng vụ án này được kết luận là cái chết ngoài ý muốn.”

Lục Diệp lại gõ gõ xuống mặt bàn: “Tháng 4 năm ngoái, La Diễm Hoa chết đuối, mà Trần Mộng lại là một trong số ba người có mặt ở hiện trường. Vài tháng sau, Trần Mộng chết đuối ở trường học, thì lại có người dùng mã sinh viên của La Diễm Hoa, vào diễn đàn, tuyên bố mình là người đã giết chết Trần Mộng... Chuyện này có hơi... vi diệu đấy.”

Cao Đình vuốt cằm, “Đúng vậy, La Diễm Hoa và Trần Mộng đều chết đuối, hơn nữa, từ lúc La Diễm Hoa chết đến giờ, vừa tròn một năm.”

Mộc Thất xem lại mốc thời gian, “Còn ba ngày nữa là đến ngày giỗ của La Diễm Hoa.”

Tôn Đông nghĩ đến tờ giấy lúc sáng nay, “Ba ngày, đây chẳng phải là khoảng thời gian mà kẻ bắt cóc Tưởng Vân Kiệt đã cho chúng ta sao?”

“Vậy là tên bắt cóc đó không chỉ muốn điều tra lại một vụ án của Trần Mộng.” Lục Diệp kết luận.

“Cùng điều tra hai vụ án, chúng ta phải bắt đầu từ hai người bạn còn lại của hai nạn nhân.” Cao Đình vừa nói vừa nhìn ra phía cửa. “Thiên Tường vẫn chưa về à?”

Cố Mi quơ quơ điện thoại di động, “Vâng, anh ta vừa gọi điện, bảo vẫn đang đi tìm cha của Trần Mộng.”

“Vậy chúng ta đi tìm hai nữ sinh viên kia đi.”

Vì hôm nay là chủ nhật, bạn của La Diễm Hoa và Trần Mộng vẫn ở nhà. Sau khi đưa hai người đến cục cảnh sát, hai người không được thăm vấn chung, mà bị tách riêng ra mỗi người ở một phòng riêng biệt. Cao Đình thăm vấn Chu Phong, Mộc Thất thăm vấn Lý Nhã.

Khi hai người bọn họ đến, Mộc Thất để ý thấy Lý Nhã lúc nào cũng an ủi Chu Phong – người có vẻ rất lo lắng, còn nét mặt Lý Nhã lại rất bình tĩnh, thậm chí cô ta còn có thời gian quan sát cục cảnh sát.

Mộc Thất rót hai ly nước chanh, vào phòng thăm vấn, đặt một ly trước mặt mình, một ly đặt trước mặt Lý Nhã.

“Cảm ơn.” Cô ta cầm ly lên, uống một hớp.

Mộc Thất ngồi xuống, “Lý Nhã.”

“Vâng.”

Khi vào phòng, Mộc Thất chỉ mang mỗi hai ly nước, cô nhìn thẳng vào mặt Lý Nhã, “Chào cô, tôi họ Mộc, đồng nghiệp của tôi hẳn là đã nói rõ nguyên nhân của việc dẫn cô đến đây rồi chứ.”

“Có, tôi biết, là chuyện liên quan đến Diễm Hoa và Trần Mộng.” Vẻ mặt Lý Nhã rất ung dung, dường như đã quen với việc bị tra hỏi về vấn đề này.

“Tôi được biết bốn người là bạn, các cô quen biết từ trước hay sau khi học đại học?”

“Tôi và Chu Phong là bạn học cùng cấp ba, lên đại học thì tôi, Chu Phong, Diễm Hoa và Trần Mộng ở chung phòng kí túc.”

“Có thể kể cho tôi về chuyến du lịch vào tháng 4 năm ngoái không? Ai là người chủ động đề nghị đi?”

“Diễm Hoa, cô ấy nói chỗ ấy khung cảnh rất đẹp, lại không có quá nhiều người đến du lịch, cuối tuần đó chúng tôi lập tức đi du lịch luôn.”

“Vậy là La Diễm Hoa đã từng đến đó trước rồi?”

Lý Nhã gật đầu, “Cô ấy bảo đã đến đó với bạn trai một lần rồi.”

Mộc Thất hỏi tiếp, “Bạn trai của La Diễm Hoa là bạn học cùng đại học với các cô à?”

“Vâng, học khoa hóa, chúng tôi có gặp nhau một lần rồi. Thế nhưng hồi cấp ba anh ta cũng từng là bạn trai của Trần Mộng.”

“La Diễm Hoa biết chuyện này chứ?”

Lý Nhã nhún vai, “Biết, nhưng có vẻ không để ý lắm, tình cảm giữa Diễm Hoa và Trần Mộng vẫn tốt lắm, về sau Diễm Hoa cũng chia tay anh bạn trai kia.”

“Tôi đã đọc qua bản ghi chép về đêm hôm đó của các cô, trên đó có viết là đêm xảy ra chuyện, các cô đi ngủ từ 11 giờ, cô và Chu Phong ngủ chung lều, La Diễm Hoa và Trần Mộng ngủ chung một lều, khi La Diễm Hoa rời đi các cô không ai biết gì hết.”

“Tôi ngủ say nên không nghe thấy chuyện gì hết.”

“Thế sáng hôm sau ai là người đầu tiên phát hiện ra La Diễm Hoa biến mất.”

“Trần Mộng, cô ấy dậy đầu tiên, thấy La Diễm Hoa không có trong lều nên sang gọi chúng tôi dậy. Chúng tôi gọi điện thoại cho Diễm Hoa thì phát hiện ra cô ấy không cầm điện thoại theo, rồi cả ba cùng ra ngoài tìm cô ấy.”

“Các cô cùng nhau đi tìm La Diễm Hoa?”

“Vâng. Cùng đi tìm, tầm mười phút sau thì phát hiện ra Diễm Hoa nằm bên bờ sông, khi đó cô ấy đã tắt thở.”

“Sau chuyến du lịch đó quan hệ giữa ba người có thay đổi gì không?”

“Tất nhiên là không, vẫn giống như trước.”

Mộc Thất vuốt cằm, “Bây giờ chúng ta nói về Trần Mộng đi. Ngày 14 tháng 11, Trần Mộng có biểu hiện gì bất thường không?”

“Không, vẫn rất bình thường, buổi chiều hôm đó chúng tôi có tiết học, tan học xong thì tôi và Chu Phong cùng đi ăn tối.”

“Còn Trần Mộng?”

“Cô ấy bảo không đói bụng nên về phòng kí túc trước. Đến 10 giờ tối hôm đó thì cô ấy ra ngoài, vì sắp đến giờ khóa cổng nên chúng tôi khuyên cô ấy đừng đi, nhưng cô ấy bảo nhất định sẽ về phòng trước 11 giờ, đi ra ngoài. Rồi không quay về nữa...”

“11 giờ cô ấy chưa về, các cô có gọi điện cho cô ấy không?”

“Có gọi, nhưng cô ấy không nghe máy chúng tôi nghĩ cô ấy đi ra ngoài trường.”

“Trước kia cô ấy từng ngủ bên ngoài bao giờ chưa?”

Lý Nhã gật đầu, “Từng có vài lần, đi với bạn cũ của cô ấy.”

“Được rồi, còn chuyện nữa, khi mọi người đăng nhập vào mạng internet của trường, cần có mã sinh viên và mật mã riêng, cô có biết mật mã của La Diễm Hoa không?”

Lý Nhã nhíu mày, không hiểu vì sao Mộc Thất lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn trả lời: “Là sáu số cuối cùng của thẻ căn cước, mã đầu tiên của ai cũng vậy, bốn chúng tôi đều biết số thẻ căn cước của nhau.”

“Vấn đề cuối cùng, cô có cho rằng La Diễm Hoa và Trần Mộng bị người khác sát hại không?”

Chênh lệch giữa hai vấn đề quá lớn khiến Lý Nhã hơi sững sờ, nhưng vẫn trả lời khá bình tĩnh, “Chẳng phải cảnh sát đã kết luận chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi sao?”

“Cô nghĩ sao?”

“Tôi không biết.”

Mộc Thất đứng lên, “Được rồi, cảm ơn sự phối hợp của cô.”

Cao Đình và Mộc Thất đều thăm vấn xong, hai người về văn phòng, lần lượt bật ghi âm phần thăm vấn của mình lên, các câu hỏi hai người đặt ra đều giống nhau.

Nghe xong, Lục Diệp nhận xét, “Câu trả lời của hai người tuy có đôi chỗ khác nhau, nhưng những vấn đề mấu chốt thì đều giống hệt nhau.”

“Vậy là họ không có vấn đề gì à?” Tôn Đông thắc mắc

Nhưng Mộc Thất lại đáp: “Đây chính là vấn đề lớn nhất.”

Tần Tiểu Mễ nhỏ giọng hỏi: “Vấn đề gì?”

Cao Đình giải thích cho mọi người, “Vấn đề ở chỗ là hai người họ trả lời giống hệt những gì đã từng nói khi được thăm vấn trước kia.”

“Giống như đã từng luyện tập rất nhiều lần.” Khi Lý Nhã trả lời, Mộc Thất

cũng cảm nhận được điều này.

“Nhất là Chu Phong, cảm giác này rất rõ ràng.” Cao Đình lại bật đoạn ghi âm lên thêm lần nữa, “Mọi người để ý xem, duy nhất câu hỏi thứ hai từ dưới đếm lên hai người họ trả lời khác nhau, vì trước kia không có câu hỏi này.”

“Vậy là...”

Mộc Thất tiếp lời, “Hai người họ đang che giấu chuyện gì đó.”

***

Rời khỏi đồn cảnh sát, Lý Nhã kéo tay Chu Phong, vẻ mặt nghiêm túc: “Tiểu Phong, cậu có nói chuyện đó với họ không?”

Chu Phong vội vàng lắc đầu, “Không, không, tớ nói đúng theo những gì chúng ta từng tập luyện.”

Vẻ mặt Lý Nhã dần dần bình thường lại, cô ta nắm tay Chu Phong an ủi, “Vậy thì tốt! Nhớ đấy, nói ra thì chúng ta cũng sẽ chết.”

Chương 28: Sự thật chưa biết (5)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Vậy bây giờ phải làm sao? Phải gọi hai người đó lại à?” Tôn Đống chuẩn bị lệnh cho các cảnh viên đuổi theo.

Tuy nhiên Mộc Thất lại lắc đầu: “Gọi lại cũng không có tác dụng gì. Trong hai người đó, Lý Nhã chiếm thế chủ động, một mạnh một yếu, lại còn có chung một bí mật, đây chính là mối quan hệ bền chặt nhất.”

Cao Đình ngẫm nghĩ một lúc, “Mộc Thất, người bình luận trên diễn đàn có phải là một trong hai người đó hay không?”

Mộc Thất nhớ lại những câu trả lời của bọn họ, phân tích: “Trước mắt vẫn chưa thể xác định rõ, có hai khả năng có thể xảy ra, một là cả hai người đều không biết gì về chuyện này, bình luận này do người khác viết. Hai là một trong hai người đã viết bình luận mà không nói cho đối phương.” Đột nhiên điện thoại di động của Mộc Thất rung lên, có tin nhắn từ số lạ: “*Tôi là Mai Tư Lễ, tôi đang gửi thư tin nhắn, nhận được thì nhớ trả lời lại nhé.*”

Cao Đình khoanh tay trước ngực, “Dù thế nào thì hai người này cũng là đầu mối quan trọng nhất của vụ án này, nếu họ muốn giấu gì đó, thì chúng ta đi tìm hiểu từ người khác.”

“Tại sao?” Tần Tiêu Mễ nhỏ giọng hỏi.

Lục Diệp nhắc cô ấy: “Đừng quên, vẫn còn một người nữa có liên quan mật thiết đến hai nạn nhân.”

Cô Mi vỗ tay một cái: “Bạn trai cũ của bọn họ.”

Tôn Đống gãi đầu, thở dài: “Nói thật thì cậu người yêu cũ này đúng là....

Bạn gái trước và bạn gái sau là bạn thân, rồi đều chết đuối...” Cậu bạn này đúng là đen đui.

“Nói như thế thì anh chàng này cũng khả nghi đấy.” Không có thi thể nên Cố Mi được dịp rảnh rỗi, cũng quanh quẩn ở phòng làm việc, phân tích vụ án cùng mọi người, “Mọi người nói xem, La Diễm Hoa yêu người yêu cũ của Trần Mộng, nhờ đâu Trần Mộng vẫn còn tình cảm với cậu ta, hai người chia tay cô ta muốn quay lại nhưng không được thì sao. Vì vậy, cuối cùng nảy sinh hận thù với La Diễm Hoa, nhân lúc cả phòng rủ nhau đi du lịch liền gọi La Diễm Hoa ra ngoài, đẩy xuống sông. Sau đó cậu bạn trai kia biết chuyện rồi giết Trần Mộng.”

Mộc Thất cho rằng Cố Mi xem quá nhiều phim máu chó rồi.

Cố Mi đoán được suy nghĩ của Mộc Thất, lờm cô một cái: Cô mới là người xem nhiều phim máu chó ấy.

Điện thoại của Mộc Thất lại rung lên, cô lấy ra xem: “*Tôi là Mai Tư Lễ này, cô không nhận được tin nhắn à?*”

Có vẻ như nếu không đáp lại thì anh sẽ không chịu từ bỏ vậy, Mộc Thất đành nhắn lại cho anh hai chữ.

Mai Tư Lễ đang ngồi trước dương cầm, dùng một ngón tay nghịch phím đàn, cứ chốc chốc lại liếc qua điện thoại một cái, thầm nghĩ: Sao vẫn chưa nhắn lại? Sao vẫn chưa nhắn lại thế?

Đột nhiên màn hình lóe sáng, biểu cảm Mai Tư Lễ lập tức thay đổi, trên màn hình điện thoại hiện lên tin nhắn:

[Bé lùn]: Đã nhận.

Mai Tư Lễ cúi đầu xuống, đưa cả hai tay lên phím đàn, đè cùng một lúc cả mười ngón tay xuống.

Tôn Nhất đang ở dưới tầng bị anh dọa phải kêu lên: “Ông chủ! Em đang

xem phim ma!!!”

Tại đội điều tra đặc biệt, Mộc Thất không còn bị ai nhấn tin làm phiền nữa, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều.

Tôn Đông suy nghĩ về câu nói của Cố Mi, cảm thấy có phần không hợp lý, “Vấn đề là hắn đã giết Trần Mộng thế nào? Trong đoạn video giám sát có thể thấy rõ ràng là Trần Mộng tự rơi xuống hồ.”

Cố Mi lại nghĩ tiếp: “Áy... Có khi nào... Hắn căng một sợi dây ở ven hồ, Trần Mộng chạy đến đây, bị vấp rồi ngã xuống hồ?” Nói xong cô ấy tự cho mình nói rất có lý.

“Ngồi yên ở đây suy luận cũng không có ích gì, giờ phải đi tìm cậu bạn trai kia đã.” Cao Đình vừa nói vừa hát cầm về phía Lục Diệp, “Đi thôi.”

***

“Hây....”

Không biết đây là lần thử dài thứ bao nhiêu trong ngày rồi, Tưởng Vân Kiệt bị trói trên ghế, nhìn cửa phòng đóng chặt, nghĩ mãi không ra rốt cuộc người đàn ông kia muốn làm gì, buổi trưa hắn đi vào, cho anh ta uống nước, ăn bánh, đi vệ sinh, rồi lại trói anh ta vào ghế. Từ đầu đến cuối vẫn giữ kín miệng, không nói lời nào. Anh ta cảm thấy mình như một con cún mà hắn đang nuôi vậy, đến giờ là được cho ăn, cho uống, dẫn ra ngoài đi vệ sinh.

Mặc dù không bị ngược đãi, nhưng bây giờ anh ta vẫn không biết rốt cuộc mình bị bắt vì chuyện gì? Không muốn tốn tiền thì còn muốn làm gì? Lại còn tốn thêm tiền mua bánh và nước nữa chứ. Hay hắn được ai đó thuê làm việc này? Thế nhưng anh ta chỉ là một kỹ thuật viên thôi mà, đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu. Rốt cuộc là vì sao chứ? Tưởng Vân Kiệt ngồi nghĩ đủ mọi khả năng, theo thói quen định đưa tay lên gãi đầu, nhưng rồi nhận ra tay mình bị trói, nên lại thử dài.

Khoảng thời gian an toàn của một người bị bắt cóc thường là 48 tiếng,

Tường Vân Kiệt bị bắt vào khoảng 11 giờ đêm hôm qua, bây giờ đại khái là đã 3, 4 giờ chiều, tóm lại là đã qua khoảng 16 tiếng, anh ta còn 32 tiếng nữa.

“Hầy...” Anh ta lại thở dài.

Ngồi nghĩ ngược nghĩ xuôi khoảng một tiếng nữa, cửa lại mở ra, người đàn ông kia lại đi vào, lại dứt bánh mì và nước uống cho Tường Vân Kiệt. Anh ta nghĩ thầm, nếu còn sống trở về, từ đó về sau anh ta nhất định sẽ không bao giờ ăn bánh mì nữa.

Người đàn ông kia dứt xong bánh thì chuẩn bị rời đi, Tường Vân Kiệt vội vàng lên tiếng, cố nói nhanh nhất có thể, “Này, đại ca! Em có thể biết lý do vì sao mình bị bắt cóc không? Em nghĩ rất lâu rồi, rõ ràng là em chưa từng trêu chọc ai cả. Anh có thể nói cho em biết để em thấy thanh thản hơn không? Hay là ai đó thuê anh làm việc này, anh nói với người đó rằng em muốn gặp người đó một lần đi.”

Vẫn không ai đáp lại anh ta.

Tường Vân Kiệt đoán có lẽ người đàn ông này là một người câm, dù sao thì cũng không nên làm khó người ta, lại nói tiếp: “Đại ca, nếu anh không tiện nói chuyện thì có thể gật đầu.”

“Đừng hỏi nữa, chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Hả?” Tường Vân Kiệt không ngờ người đàn ông lại lên tiếng, chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã đi ra ngoài, khóa cửa lại.

“Không liên quan đến tôi?” Anh ta lặp lại câu nói vừa rồi, bỗng dưng muốn khóc òa lên, không liên quan đến tôi thì sao lại bắt cóc tôi chứ!?

***

Khi Cao Đình và Lục Diệp đi tìm Cung Lập, bạn trai cũ của hai nạn nhân, Hề Thiên Tường dẫn một người đàn ông về cục cảnh sát, anh ta để các cảnh viên dẫn người đàn ông đó vào phòng thẩm vấn, còn mình thì đi vào văn

phòng.

Tôn Đống đang đọc tài liệu, thấy Hề Thiên Tường quay về, vội vàng hỏi: “Đội phó về rồi à? Gặp cha của Trần Mộng chưa? Có thấy Tường Vân Kiệt không?” Tuy nhiên khi thấy sau lưng Hề Thiên Tường không có ai, mọi người đều cảm giác mất mát.

Hề Thiên Tường uống một hớp nước, từ từ đáp: “Ừ, dẫn người về rồi, lục soát nhà ông ta rồi, nhưng không thấy Tường Vân Kiệt đâu.” Nói xong anh ta ngoắc ngoắc tay với Mộc Thất, “Mộc Thất, cô đến phòng thẩm vấn với tôi.”

Mộc Thất mặt không đổi sắc: “Đội phó, động tác của anh là đang gọi chó.”

“À, quen tay ấy mà.” Nhà anh ta có nuôi hai con chó.

Hề Thiên Tường và Mộc Thất cùng đi vào phòng thẩm vấn, cha của Trần Mộng đã tự nguyện đến Cục cảnh sát cùng Hề Thiên Tường để cho lời khai, vì ông ta cũng muốn điều tra rõ nguyên nhân cái chết của con gái mình hơn bất kì người nào khác.

Hai người vừa đi vào, Trần Thiết Lâm đã vội vàng đứng lên, “Anh cảnh sát, có phải các anh chị cũng cho rằng con gái tôi bị sát hại đúng không?”

Hề Thiên Tường đưa tay ra hiệu ông ta ngồi xuống, Trần Thiết Lâm cũng rất phối hợp, gật đầu một cái rồi ngồi xuống.

“Đầu tiên, chúng tôi muốn ông xác nhận một chuyện.” Hề Thiên Tường đưa tờ giấy ở nhà Tường Vân Kiệt đưa cho ông xem.

“Đây là gì?” Trần Thiết Lâm trông thấy tờ giấy, mới đầu tỏ vẻ nghi ngờ, sau khi đọc nội dung thì hỏi lại hai người: “Đây... đây là đang nói về vụ án của con gái tôi sao?”

Mộc Thất lắc đầu với Hề Thiên Tường, ông ta không phải là người đã bắt cóc Tường Vân Kiệt, sau đó quay sang Trần Thiết Lâm: “Đúng rồi, chúng tôi muốn điều tra lại vụ án của Trần Mộng, nên mong ông có thể hợp tác cung cấp

cho chúng tôi ít đầu mối.”

Vừa nghe đến việc cảnh sát muốn điều tra lại vụ án của con gái mình, Trần Thiết Lâm lập tức trở nên kích động, “Tôi cũng biết, nhất định là con gái tôi bị hại chết, đoạn video mà nhà trường cho tôi xem, tôi chắc chắn là con bé bị ai đó đuổi theo nên mới vô tình ngã xuống, tuyệt đối không phải là vô tình đâu!”

Hè Thiên Tường hiểu cảm giác phần nộ của ông ta, rót một ly nước nóng cho ông ta rồi hỏi tiếp: “Khoảng thời gian đó Trần Mộng có kể chuyện gì cho ông, hoặc có biểu hiện kì lạ nào không?”

“Không, con bé không kể gì cả, bình thường nó có tâm sự gì cũng không nói cho tôi.” Nói đến đây, Trần Thiết Lâm buồn rầu, “Tuy nhiên khoảng thời gian ấy tâm lý con bé có chút bất ổn, có vẻ như lúc nào cũng bất an ấy.”

Mộc Thất: “Biểu hiện ấy bắt đầu từ bao giờ?”

Trần Thiết Lâm nhớ lại: “Có một hôm, có một bưu kiện được gửi đến nhà, Mộng Mộng vào phòng mở bưu kiện ra, sau đó hét lên một tiếng, tôi vội vàng chạy lên phòng con bé xem thì con bé bảo nó thấy một con gián, nên mới giật mình hét lên. Thế nhưng tôi không cảm thấy thế!”

Hai người lập tức biết được chuyện này có thể là mấu chốt rất quan trọng, Hè Thiên Tường hỏi: “Bưu kiện đó giờ vẫn còn ở nhà ông chứ?”

Trần Thiết Lâm lắc đầu, “Không.”

“Thế ông có nhớ tên người gửi không?”

“Người gửi sao? Hình như có cái tên nào đó, nhưng tôi không nhớ rõ lắm, dù sao thì chuyện này cũng qua lâu rồi.” Trần Thiết Lâm nhú mày, cố nhớ lại.

Mộc Thất viết lên giấy một cái tên, đưa cho Trần Thiết Lâm xem, “Có phải là cái tên này không?”

“A!” Trần Thiết Lâm trừng mắt, “Hình như là tên này, tôi nhớ đây là bạn của Mộng Mộng thì phải.”

Hè Thiên Tường và Mộc Thất nhìn nhau một cái, tên mà vừa nãy cô viết chính là La Diễm Hoa.

Chương 29: Sự thật chưa biết (6)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Tiền Trần Thiết Lâm về, Hè Thiên Tường và Mộc Thất cùng trở lại phòng làm việc.

“Sao rồi?” Vừa thấy hai người đi vào, Cố Mi lập tức hỏi thăm.

Hè Thiên Tường khoanh hai tay trước ngực, sau đó dựa vào bàn, “Cha Trần Mộng nói vài hôm trước khi cô ta gặp chuyện có nhận được một bưu kiện, người gửi là La Diễm Hoa, bắt đầu từ hôm đó trở đi, cô ta luôn trong trạng thái bất an.”

“Lại là La Diễm Hoa? Gửi đồ cho Trần Mộng, sau khi Trần Mộng chết lại còn lên diễn đàn thừa nhận mình đã giết chết cô ta nữa. Chẳng lẽ là vong linh báo thù?” Tôn Đổng suy đoán, đây đâu phải là vụ án mạng, là phim kinh dị thì có.

Mộc Thất ngồi trên ghế, hai tay chống cằm, ngáp một cái: “Không có chuyện vong linh báo thù đâu. Có người mượn chuyện của La Diễm Hoa để dọa Trần Mộng thôi.”

“Trần Mộng sau khi mở gói đồ ra lại cảm thấy hoảng sợ, chẳng lẽ...”

Hè Thiên Tường gật đầu một cái, rồi kéo một tấm bảng trắng ra, vừa nói vừa viết, “Cái chết của La Diễm Hoa có vẻ không đơn giản chút nào. Chúng ta thử đặt giả thiết nếu Trần Mộng đã ra tay sát hại La Diễm Hoa ở khu du lịch kia, và chuyện này bị một người nữa biết được. Người này lấy danh nghĩa của La Diễm Hoa gửi đồ cho Trần Mộng, khiến cô ta hoảng sợ một thời gian dài. Rồi vào một buổi tối nào đó, người kia hẹn Trần Mộng ra ngoài, dọa cô ta ngã xuống hồ chết đuối. Người đó để lại bình luận đã được mã hóa ở diễn đàn, tuyên bố là mình đã giết Trần Mộng. Tuy nhiên vấn đề ở đây chính là người ấy

nhấn lại với mục đích gì? Trần Mộng đã chết, vậy lời nhắn này gửi đến ai?”

Tôn Đông gãi đầu, suy nghĩ một lát: “Chẳng lẽ năm ấy hung thủ giết chết La Diễm Hoa không chỉ có một mình Trần Mộng; đừng quên, khi đó ở hiện trường vẫn còn hai người nữa, Chu Phong và Lý Nhã. Nếu khi ấy có ba người tham gia vào việc giết người, bọn họ cùng nhau nguy tạo thành cái chết ngoài ý muốn, nhưng chuyện này bị người thứ tư biết. Người đó muốn báo thù cho La Diễm Hoa, nên gửi đồ cho Trần Mộng, hẹn cô ta ra ngoài để dọa chết, sau đó lưu lại bình luận trên diễn đàn để Chu Phong và Lý Nhã đọc được, ngụ ý: “Tao đã giết Trần Mộng, tiếp theo là đến 2 đứa mày.”

“Sao càng nghe tôi lại càng cảm thấy bạn trai cũ đáng nghi thế nhỉ? Có khi người bắt cóc Tưởng Vân Kiệt là anh ta cũng nên.” Cố Mi đến chỗ bảng trắng, viết một chữ BOSS trên đầu chữ người yêu cũ.

“Tin tức trên diễn đàn đã bị mã hóa lại, nên tin tức này nhất định là gửi đến ai đó có thể giải được loại mật mã này.”

Tần Tiểu Mễ chọc chọc tay Mộc Thất, thấy cô nhìn sang, lập tức chỉ vào máy tính: “Bọn họ đều trong hội mật mã.”

Tôn Đông tiến đến nhìn: “A, cả bốn người này đều trong hội mật mã, nên xác suất Chu Phong và Lý Nhã có thể hiểu tin tức này rất lớn.”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Mộc Thất: “Và xác suất họ có thể viết ra tin này cũng rất lớn.”

“Mộc Thất, ý cô là...”

“Chúng ta sắp xếp lại manh mối về ‘người kia’ một chút đi.” Mộc Thất đứng dậy đến chỗ bảng trắng, viết viết: “Một, hẳn biết cái chết của La Diễm Hoa không phải là một sự cố ngoài ý muốn, thậm chí còn biết rất rõ hung thủ là Trần Mộng. Hai, gần 11 giờ rồi mà Trần Mộng còn xuất hiện ở sân trường, vậy chúng ta thử đoán xem hung thủ đã hẹn cô ta ra ngoài thế nào? Chúng ta đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi và tin nhắn của Trần Mộng, không có vấn đề gì. Mà cô ta bắt đầu có những biểu hiện bất thường sau khi trở về phòng ngủ, vậy

tức là cô ta đã thấy gì đó trong phòng ngủ. Ba, nếu như mật mã kia là để cho Chu Phong và Lý Nhã đọc, vậy tức là hẳn chắc chắn họ sẽ nhìn thấy bình luận đó. Bốn, người bình luận câu này cũng biết về mật mã.” Viết những câu này xong, cô bỏ bút xuống, xoay người nhìn những người trong phòng, “Mọi người thấy có bao nhiêu người phù hợp với điều kiện này?”

Cao Đình và Lục Diệp vừa trở về sau chuyến đi tìm bạn trai cũ của Trần Mộng, “Có một tin tốt là chúng ta có thể loại bớt một nghi phạm rồi, bạn trai cũ của La Diễm Hoa và Trần Mộng bị gãy chân rồi, giờ vẫn còn đang nằm viện. Chúng tôi cũng hỏi thử bác sĩ, bị như vậy rồi thì không thể nào khiêng một người đàn ông trưởng thành từ tầng bốn xuống tầng một được.”

Cố Mi gật đầu: “Gãy xương rồi mà còn đi bắt cóc người khác thì đúng là liều chết.”

Cao Đình nói tiếp: “Theo lời anh ta, hồi cấp hai anh ta và Trần Mộng yêu nhau khoảng một năm, sau đó anh ta đá Trần Mộng. Lên đại học thì yêu đương với La Diễm Hoa, nhưng khi đó anh ta không biết chuyện La Diễm Hoa và Trần Mộng là bạn. Hai người yêu nhau một thời gian, cảm thấy không hợp nên bên nữ yêu cầu chia tay. Sau đó anh ta cũng không có bạn gái mới, hôm Trần Mộng chết, anh ta còn đang ở phòng thí nghiệm làm thí nghiệm với bạn. Bạn bè anh ta cũng xác nhận là anh ta nói thật. Hơn nữa anh ta cũng không có động cơ gây án. Vì vậy hai vụ án này hoàn toàn không liên quan gì tới anh ta.”

Mọi người nhìn những điều kiện mà Mộc Thất viết lên bảng trắng, Lục Diệp suy ra: “Chu Phong và Lý Nhã.”

Tôn Đống nghi ngờ: “Hai người họ? Chẳng phải giả thiết bên trên có nói, bình luận ấy là viết cho hai người học đọc sao?”

Lục Diệp miễn cưỡng nhìn sang phía anh ta, “Ý tôi là một trong hai người, cậu không cảm thấy thế sao? Hai người họ phù hợp tất cả mọi điều kiện trên, họ chứng kiến hoặc cũng có thể đã tham gia vào vụ mưu sát ấy. Hai người họ ở chung một phòng với Trần Mộng, nên hoàn toàn có thể để lại một tờ giấy ghi lời nhắn trên bàn. Một trong hai người bình luận trên diễn đàn, rồi giả bộ như vô tình nhìn thấy, kéo người còn lại đọc cùng là được. Vậy là hoàn toàn

có thể tạo ra cảnh tượng rằng ngoài bốn người bọn họ vẫn còn một người khác nữa muốn báo thù.”

Thù lớn thật... Cố Mi lắc đầu một cái, lên tiếng hỏi: “Vậy Trương Vân Kiệt cũng là do một trong hai người họ bắt cóc à?”

Mộc Thất lắc đầu, “Không biết, nhưng dù là ai trong hai người họ thì cũng không muốn để cảnh sát điều tra lại chuyện này.”

Tôn Đống: “Thế nhưng chúng ta không có bằng chứng xác thực nào, chỉ suy luận không như vậy cũng chẳng có ích gì.”

“Vì thế nên cần phải gọi hai người họ đến đây một lần nữa.”

Lần này, Mộc Thất đề nghị thẩm vấn hai người họ cùng nhau, hơn nữa còn là do cô một mình thẩm vấn.

Khi Mộc Thất đi vào phòng thẩm vấn, thấy biểu cảm của hai người vẫn giống như buổi chiều hôm trước, Lý Nhã ổn định, Chu Phong khẩn trương, cô đóng cửa lại, đến trước bàn, kéo ghế ra ngồi lên.

Đặt túi văn kiện sang một bên, sau đó chấp tay lên bàn, lạnh lùng lên tiếng: “Xin lỗi, lại làm phiền hai người phải đến đây một lần nữa, vẫn là chuyện liên quan đến vụ án của La Diễm Hoa và Trần Mộng.”

Lý Nhã thoải mái thay đổi tư thế ngồi, “Những chuyện liên quan đến hai người họ chúng tôi đều khai hết ra rồi.”

Mộc Thất không đáp lời cô ta mà nói thẳng vào vấn đề chính: “Mấy ngày trước khi chết, Trần Mộng có nhận được một bưu kiện, người gửi là La Diễm Hoa, hai người có biết chuyện này không?”

Ánh mắt Lý Nhã hơi thay đổi, cô ta cao giọng: “Làm sao có khả năng đó chứ? Khi đó Diễm Hoa qua đời mấy tháng rồi, không thể gửi đồ cho Trần Mộng được!”

Mộc Thất vẫn chậm chậm hỏi, “Đúng vậy, cho nên đã có ai đó mượn tên của La Diễm Hoa để gửi bưu kiện cho Trần Mộng, sau khi nhận được bưu kiện, Trần Mộng cảm thấy rất sợ hãi, các cô nói xem tại sao?”

Chu Phong nhỏ giọng đáp: “Tự nhiên nhận được bưu kiện từ người chết, tất nhiên là phải sợ rồi.”

Mộc Thất nhìn về phía Chu Phong, “Chỉ sợ chuyện này không chỉ đơn giản vậy thôi, đêm các cô đi du lịch, đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi ngủ.” Lý Nhã nhanh chóng trả lời.

“Nên hai người đều không nhìn thấy Trần Mộng đẩy La Diễm Hoa xuống sông?”

Vấn đề của Mộc Thất khiến Lý Nhã hốt hoảng, cô ta lập tức phản bác: “Cô đang nói gì? Cái chết của Diễm Hoa là chuyện ngoài ý muốn, không phải do Trần Mộng giết, lúc đó cô ấy cũng đang ngủ.”

“Hai người không ngủ chung lều với cô ấy, vậy sao lại có thể khẳng định chắc chắn rằng La Diễm Hoa và Trần Mộng không đi ra ngoài cùng nhau? Hơn nữa...” Mộc Thất ngừng lại một lát, chậm chậm gõ ngón trỏ xuống bàn, “Trần Mộng đã thừa nhận. Chúng tôi mới phát hiện ra, cô ấy có viết một lá thư xám hối bí mật, trong đó cô ấy thừa nhận mình đã giết hại La Diễm Hoa. Còn các cô...”

Phòng thẩm vấn kẻ bên, những đội viên khác đều chăm chú quan sát tình huống thẩm vấn, Tần Tiểu Mễ nghe thấy Mộc Thất nhắc đến thư, suy nghĩ một chút, hình như họ đâu có phát hiện ra bức thư nào đâu? Nhẹ giọng: “Thư?”

Lục Diệp chặc chặc hai tiếng, “Làm gì có đâu, con nhóc mặt liệt này nó tự bịa ra đấy.”

“Ồ!” Tần Tiểu Mễ hiểu ra, thì ra là như vậy, Mộc Thất thật lợi hại!

Cố Mi quay sang nhìn ánh mắt sùng bái của Tần Tiểu Mễ nhìn Mộc Thất,

cười một cái rồi quay đầu lại xem tiếp: “Chỉ có Mộc Thất mới làm được việc nói dối không chớp mắt này thôi. Nhưng cũng chỉ được mỗi lúc thẩm vấn, bình thường nó vừa nói dối một câu, chúng tôi đều nhận ra.”

Tần Tiểu Mễ nghiêng đầu ngẫm nghĩ: Thật tốt! Thật ra vì quan hệ giữa mọi người rất tốt nên mới có thể phát hiện ra.

Bên trong phòng thẩm vấn, sau khi nghe Mộc Thất nói, Lý Nhã suýt nữa nhảy cẫng lên, “Cô ấy chết rồi!”

Hiển nhiên, chiêu của Mộc Thất có tác dụng.

Vì vậy cô tiếp tục nói dối: “La Diễm Hoa sao? Xem ra Trần Mộng viết đúng sự thật. Các cô đã cùng nhau nguy tạo hiện trường giả cái chết ngoài ý muốn của La Diễm Hoa.”

Lý Nhã giải thích: “Trần Mộng không có ý muốn giết La Diễm Hoa, cô ấy chỉ vô tình.”

“Trong luật pháp, đối với mạng sống của con người không có hai chữ vô tình.” Về mặt Mộc Thất đột nhiên trở nên lạnh lùng, nghiêm túc, khí thế hoàn toàn áp chế người đối diện. “Trong buổi thẩm vấn lúc chiều, hai người đã che giấu rất nhiều chuyện, cho nên tôi hi vọng, từ bây giờ trở đi hai người không nói dối thêm một câu nào nữa, từ giờ trở đi hai người thay phiên nhau trả lời, bắt đầu từ cô.” Mộc Thất chỉ vào Chu Phong.

Sau đó cô bắt đầu thẩm vấn: “Chuyện Trần Mộng nhận được bưu kiện, hai người có biết không?”

Chu Phong: “Có biết.”

“Trong đó có gì?”

Lý Nhã: “Bên trong là đồ của La Diễm Hoa và một tờ giấy. Người kia nói hẳn biết chuyện Trần Mộng giết La Diễm Hoa, còn biết chúng tôi đã giúp cô ấy che giấu chuyện này, sau đó viết những chuyện mà Trần Mộng và chúng tôi

cần phải làm, chuyện gì cũng có, chúng tôi đều phải nghe lời hấn.”

“Vậy ngày 14 tháng 11, hôm Trần Mộng tử vong, Trần Mộng có nhận được thứ gì không?”

Chu Phong: “Có, là một tờ giấy. Trần Mộng tan học về phòng kí túc thì thấy. Trên đó viết lời yêu cầu Trần Mộng cầm theo điện thoại di động đến khu nhà 4, nói là cô ấy nhất định phải đi, nếu không thì hấn ta sẽ công khai chuyện cô ấy giết người.”

“Vậy còn hai người, có nhận được gì không?” Những câu hỏi của Mộc Thất đều rất đơn giản, nhưng từng chút, từng chút dẫn dắt hai người đó nói ra sự thật.

Lý Nhã: “Có, cũng là tờ giấy, hấn không cho chúng tôi đi theo, cũng không cho chúng tôi báo cảnh sát, nếu không thì sẽ giết chúng tôi.”

“Sau khi Trần Mộng chết, có người bình luận ở diễn đàn, là một chuỗi mã, các cô có thấy không?”

Chu Phong: “Thấy, trên đó viết, *‘Trần Mộng là do tôi giết’*. Chúng tôi biết là hấn không nói đùa, hấn đã giết người thật.”

Mộc Thất hỏi đến vấn đề quan trọng nhất: “Làm thế nào hai người biết được?”

Lý Nhã: “À, là Chu Phong thấy khi lướt diễn đàn.”

Mộc Thất đột nhiên cười khẽ, sau đó quay đầu sang phía bên trái, “Cảm giác không chế hai người rất vui!”

Lý Nhã nghe xong ngẩn người: “Hả? Cô ...”

Mộc Thất trực tiếp ngắt lời cô ta, nghiêm khắc: “Vấn đề này đến lượt Chu Phong trả lời.”

Chu Phong cắn môi, nhẹ giọng hỏi lại: “Câu này của cô là có ý gì?”

Từ đầu đến cuối Mộc Thất vẫn nhìn Chu Phong ở phía bên trái: “Năm được điểm yếu của Trần Mộng, đe dọa cô ấy, sau đó dàn cảnh có một người muốn báo thù cho La Diễm Hoa, rồi từ đó khống chế Trần Mộng và Lý Nhã, những chuyện này chẳng phải là đều do cô làm ư?”

Lúc này Lý Nhã ngồi bên cạnh cô ta bắt đầu nổi đóa: “Cô đang nói những nói cuội gì thế? Chuyện này liên quan gì đến Chu Phong?”

Mộc Thất vẫn bình tĩnh, đưa ra bằng chứng: “Chúng tôi đã kiểm tra điện thoại của Trần Mộng, trong danh sách cuộc gọi nhớ có ghi lại, vào lúc 11 giờ tối ngày 14 tháng 11, Chu Phong đã gọi điện cho Trần Mộng.”

Chu Phong cúi đầu, “Đúng vậy, là tôi lo cho cô ấy.”

“Không phải vì lo lắng, cô để lại giấy nhắn, dặn Trần Mộng nhất định phải mang điện thoại di động là để gọi điện cho cô ấy. Trước đó cô đã lén đổi tiếng chuông điện thoại di động của Trần Mộng. Khi cô gọi đến, nhạc chuông không phải là tiếng thường ngày Trần Mộng hay dùng, mà là một đoạn ghi âm.” Mộc Thất lấy một chiếc điện thoại trong túi áo ra, là điện thoại của Trần Mộng, sau đó ấn mấy cái, bật đoạn ghi âm kia lên.

“Trần Mộng... Trần Mộng... Tớ ở dưới nước thật khó chịu... Cậu quay đầu lại nhìn tớ một cái đi.... A... A... A... A...” Giọng nói khàn khàn đã qua xử lý, nghe qua cảm giác rất đáng sợ.

Mộc Thất bật đoạn ghi âm này xong, lại nhìn về phía Lý Nhã, “Lý Nhã, cô có cảm thấy giọng nói này quen thuộc không? Không à? Vậy nghe lại lần nữa nhé.” Lần này Mộc Thất ra hiệu, Tần Tiểu Mễ ở phòng bên cạnh lập tức bật một đoạn âm thanh lên.

Vẫn là lời thoại như vừa nãy, nhưng đã được xử lý loại bỏ phần tạp âm và chế độ bóp giọng, trở về trạng thái ban đầu vốn có của nó.

Nghe thấy giọng nói cực kì quen thuộc này, Lý Nhã trợn to hai mắt, hoảng sợ quay sang nhìn Chu Phong bên cạnh, “Cậu... Cậu... sao có thể được?”

Vừa rồi khi nghe hai đoạn ghi âm, Chu Phong vẫn luôn im lặng cúi gằm đầu xuống. Lúc này cô ta mới ngẩng đầu lên, không hoảng hốt, không trốn tránh, cô ta thẳng thắn đối diện với hai người, cô ta nhếch môi lên cười, “Sao tôi lại không thể? Máy người có thể thì sao tôi lại không?”

Lúc này Lý Nhã mới thực sự tin vào chứng cứ mà Mộc Thất đưa ra, “Thật sự là máy? Máy đã hại chết Trần Mộng?!”

Giọng Chu Phong lạnh xuống, “Đáng đời, ai bảo nó ghen tị với La Diễm Hoa? Ghen tị đến mức phát điên lên. Ha... ha... Thật buồn cười, vì một thằng đàn ông, mà chuyện gì nó cũng có thể làm ra được.”

Mộc Thất tỉnh táo, lạnh lùng lên tiếng, “Cô làm chuyện này cũng nhiều lần rồi nhỉ?”

Chu Phong quay sang nhìn Mộc Thất, nghịch ngợm ngheo đầu, “Không có, tôi chỉ để cho chúng nó nhìn thấy nội tâm của mình thôi. Thứ nội tâm dơ bẩn.”

“Mày! Mày!” Lý Nhã không thể chấp nhận sự thật này, bắt đầu nổi điên lên, lập tức nắm lấy cổ áo của Chu Phong, kéo cả người cô ta đứng thẳng lên, bản thân vì quá giận dữ nên cũng không nói được hết câu.

“Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của chúng mày khi đó thật vui. Nhất là mày. Mày không thể tưởng tượng nổi chuyện này vui đến mức nào đâu. Ha... ha... ha...” Chu Phong nhìn qua có vẻ rất dữ tợn nhưng lại đang cười rất vui vẻ, cô ta ngẩng đầu lên cười lớn, dường như phát điên lên rồi. “Ha... ha... ha.”

“Con điên! Con điên này!” Lý Nhã tát cô ta một cái, Tôn Đông và Cao Đình cùng xông vào phòng, tách hai người ra.

“Chu Phong, mày sẽ chết không được tử tế!” Dù bị kéo ra ngoài, nhưng Lý Nhã vẫn cố quay lại mắng người. Chu Phong ngồi bệt dưới đất, trên mặt là nụ cười chiến thắng, cô ta chuyển tầm mắt, nhìn thẳng vào mắt Mộc Thất, đến nỗi

có thể thấy bên trong đôi mắt đen nhanh ấy phản chiếu hình ảnh của mình, sau đó cô ta nghe thấy tiếng Mộc Thất cười, mỉa mai: “Cho rằng mình không chế được người khác à? Tiếc thật đấy, từ nay về sau, số mệnh của chính cô, cô cũng không thể tự nắm giữ nữa rồi.” Mộc Thất nhìn cô ta một cái cuối cùng, xoay người đi ra ngoài.

~~~ Lời của tác giả: Vụ án này sắp kết thúc rồi, nhưng quyền này vẫn chưa hết, mấy người đoán đúng rồi đấy, vụ án này chỉ là khai vị thôi, vụ án chính bây giờ mới bắt đầu.

Tiếp theo là chuyện về nam chính *khu* mọi người nói là nam chính quá mờ nhạt, toàn hỏi xem nam chính ở đâu các thứ, phần đầu vì chủ yếu nói về các vụ án, nam chính thì không phải cảnh sát, cũng không phải cố vấn, nên không thể tham gia điều tra được, về sau sẽ tốt hơn, nam chính sẽ dính lấy nữ chính như kẹo cao su vậy!

Cuối cùng, đừng quên những gì tôi viết ở văn án nhé, nữ chính có vấn đề thật đấy.

Chương 30: Sự thật chưa biết (7)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Một tiếng ‘rầm’ vang lên, Cao Đình tông cửa ra, người của đội điều tra đặc biệt xông vào nhà, hô lớn “Cảnh sát!” sau đó liền nhanh chóng khống chế người đàn ông đang ngồi trong phòng khác, Cao Đình và Tôn Đổng ấn hẳn xuống ghế sa lông, còn Hề Thiên Tường tiếp tục đi sâu vào trong, phá khóa cửa, tìm ra Tưởng Vân Kiệt đang bị trói trong phòng.

“Đội phó!” Tưởng Vân Kiệt vừa được dứt bánh mì xong, đang ngồi ngẩn người đếm số, nghe thấy tiếng hô “Cảnh sát!”, lập tức phấn chấn hẳn lên, ngay sau đó anh ta thấy Hề Thiên Tường xuất hiện ở cửa. Anh ta thề, lần đầu tiên anh ta thấy Hề Thiên Tường đập cửa rất đẹp trai!

Tưởng Vân Kiệt nước mắt lưng tròng, “Hu hu hu, tôi biết là mọi người sẽ đến cứu tôi mà, hu hu hu, tôi đợi mọi người thật khổ muốn chết hu hu hu...”

Tưởng Vân Kiệt nhin nói nguyên một ngày, bây giờ lại bắt đầu lải nhải. Hề Thiên Tường đang cười trói cho anh ta ngẩng đầu lên trêu chọc: “Sao hẳn không dán miệng cậu lại nhỉ?”

“Đội phó....” Tưởng Vân Kiệt ngậm miệng lại, khịt mũi một cái.

Hề Thiên Tường cắt đứt sợi dây cuối cùng, sau đó vỗ vỗ lưng anh ta, trên mặt là nụ cười mỉm rất hiếm thấy, “Không sao là tốt rồi, mọi người đều đang ở đây đợi cậu.”

Sợ chân Tưởng Vân Kiệt đi không vững, Hề Thiên Tường đỡ anh ta ra khỏi phòng, Tưởng Vân Kiệt thấy bên ngoài là tất cả mọi người trong đội, có đội trưởng, Tôn Đổng, Cố Mi, Lục Diệp, và cả Mộc Thất, người nào cũng đều rất quan tâm đến mình.

Cao Đình giao người bắt cóc Tưởng Vân Kiệt cho một cảnh sát khác rồi tiến lên hỏi thăm Tưởng Vân Kiệt, “Vân Kiệt, cậu sao rồi? Có muốn ăn gì không?”

“Trừ bánh mì ra thì cái gì tôi cũng muốn ăn, hu hu hu.” Rõ ràng là đang rất vui, nhưng Tưởng Vân Kiệt lại không nhìn được mà bật khóc.

“Thôi xong, lại biến thành đứa nhóc thích khóc nhè mất rồi.” Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn mỉm cười. Về mặt mọi người trong đội cảnh sát bây giờ cũng thoải mái hơn rất nhiều, nỗi lo lắng lớn nhất của ngày hôm nay cuối cùng cũng tan biến.

Mặc dù đã tỏ vẻ mình không sao hết, nhưng Tưởng Vân Kiệt vẫn bị mọi người ép nằm lên cáng cứu thương, chở đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe tổng quát. Khi sắp bị đẩy lên xe, Tưởng Vân Kiệt đột nhiên nhớ đến vấn đề mà mình vẫn luôn thắc mắc, “Chờ chút! Chờ chút!”

“Sao thế Tưởng Vân Kiệt? Hay chúng tôi cũng đến bệnh viện cùng cậu nhé?” Cố Mi còn tưởng rằng anh ta sợ mọi người đi mất.

“Lúc lấy khẩu cung ấy, nhắc đội trưởng hỏi hấn ta xem tại sao lại bắt cóc tôi nhé.”

Lục Diệp cúi đầu nhìn anh ta, “Thật ra thì... Chuyện này không liên quan đến cậu.”

“....” Lần thứ hai hỏi về vấn đề này nhưng đáp án lại vẫn là câu nói ấy....

“Hấn chỉ muốn bắt cóc một cảnh sát mà thôi, ngẫu nhiên lại chọn trúng cậu.” Người bắt cóc Tưởng Vân Kiệt là bạn trai của La Diễm Hoa, là bạn trai mới. Hơn nữa đó lại là một giảng viên trong trường cô ta. Hai người lén lút yêu nhau, nên chuyện này hầu như chẳng mấy ai biết.

“...” Tưởng Vân Kiệt nghĩ, hóa ra mình nằm không mà cũng trúng đạn à....

***

Giải quyết xong chuyện của Tướng Vân Kiệt, đội trưởng cho mọi người về nhà nghỉ ngơi. Mộc Thất đi taxi đến siêu thị gần nhà mua thức ăn và ít đồ dùng, sau đó xách túi đi bộ về nhà.

Vừa đi được vài bước, điện thoại di động reo lên, có một tin nhắn đến.

“Tôi là Mai Tư Lễ. Giờ đang ở trước cửa nhà cô. Ừm, tôi chỉ nói vậy thôi, không cần về nhà ngay đâu.”

Dường như anh biết chắc rằng Mộc Thất sẽ không lưu số của mình, nên mỗi lần nhắn tin, Mai Tư Lễ đều tự động thêm một câu giới thiệu. Tất nhiên việc làm của anh không hề thừa, Mộc Thất đúng là không lưu số điện thoại của anh.

Mộc Thất đọc tin nhắn xong, thả điện thoại di động lại vào túi, nghĩ thầm, đây là nhà tâm lý học mặt dày nhất mà cô từng gặp.

“Chú, chú biết chỗ nào bán kem không ạ?” Một giọng nói ngọt ngào của bé gái nào đó vang lên ở bên kia đường. Mộc Thất nghĩ thầm chắc là Lục Diệp lại đang ăn kem, nhìn sang phía đó, chỉ thấy một cô bé buộc tóc hai bên, đang ngẩng đầu hỏi một người đàn ông trung niên. Người kia sau khi nghe câu hỏi của cô bé, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một lượt. Ánh mắt ông ta nhìn về hướng Mộc Thất khoảng một giây, sau đó lập tức quay đi chỗ khác, chỉ chỉ về phía sau lưng cô bé kia.

“Cảm ơn chú.” Giọng nói cô bé kia lại vang lên một lần nữa.

“Cô bé, cháu đang tìm gì thế? Bị lạc cha mẹ à? Chú dẫn cháu đi tìm họ nhé?” Khi nhìn lại khuôn mặt đã 20 năm chưa thấy, kí ức năm đó bỗng chốc ùa về, cô thả tay, túi đồ trên tay rơi xuống đất, trái cây trong túi lăn ra đường. Vài người đi đường nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Là hấn! Chính là hấn!

Dù cách một làn đường, dù đã qua gần 20 năm, dù đã nhiều năm trôi qua, thời gian có thể thay đổi diện mạo của hấn, nhưng Mộc Thất dám khẳng định, đó chính là hấn!

Người đàn ông đó nhìn theo bóng lưng cô bé kia vài giây, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Mộc Thất đứng ở giao lộ, nhìn xe cộ qua lại, cắn chặt môi. Cô không thể để hấn đi mất như vậy được, không thể để hấn biến mất một lần nữa.

Nhân lúc trên đường còn vắng, cô chạy vọt sang bên kia đường, nhưng sau khi tránh vài chiếc xe, đến nơi, thì hấn đã quẹo sang một lối rẽ.

Mộc Thất chạy nhanh về hướng đó, dù đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể, nhưng khi đến nơi, hấn lại biến mất.

Vì quá khẩn trương, lại còn vận động mạnh, tim cô đập mỗi lúc một nhanh. Mộc Thất tiếp tục chạy thêm một lúc lâu nữa, nhìn kỹ từng con phố, nhưng vẫn không thấy hấn.

Không thấy, vẫn không thấy đâu. Tại sao đã 20 năm rồi, nhưng cô vẫn không thể bắt được hấn?

Mộc Thất dựa lưng vào tường, hai tay cuộn chặt lại, cả người run lên, bây giờ cô cảm giác cực kì tệ, cực kì tức giận.

Cô nhớ lại ánh mắt người đàn ông đó nhìn cô bé, năm đó cô cũng tầm tuổi cô bé ấy, nếu không phải vì em trai hấn thả cô ra, thì số phận cô có lẽ giống những đứa trẻ bị chôn sau căn nhà đó, bị xâm phạm rồi sát hại. Cô rất may mắn, cô còn sống, bình yên vô sự. Nhưng tên sát nhân kia vẫn thông dong ngoài vòng pháp luật suốt 20 năm qua, bây giờ hấn vẫn có thể ung dung đi lại trên đường phố, không hề kiêng kị nhìn các cô bé đi lại trên đường bằng ánh mắt thèm muốn của mình, có lẽ hấn còn có thể lặp lại tội ác của mình thêm lần nữa.

Nhiều năm như vậy, mỗi khi có vụ án trẻ em mất tích, Mộc Thất đều cố hết sức để phá án. Cô vừa muốn bắt hấn, lại vừa lo rằng nếu vụ án ấy là do hấn

gây nên, vậy thì những đứa trẻ kia sẽ bị hấn ngược đãi. Thế nhưng đã nhiều năm trôi qua, hấn dường như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này vậy.

Đối với chuyện bắt người đàn ông này, Mộc Thất cực kì cố chấp. Cô biết, trạng thái tâm lý này không ổn chút nào, nhưng việc này lại giống như một loại độc, từ từ gặm nhấm trái tim cô từ ngày này qua ngày khác. Chưa bắt được hấn thì lòng cô vẫn không yên.

Vậy mà bây giờ, hấn gần cô như vậy, trong 20 năm qua thì đây là gần nhất ... nhưng... cô vẫn không bắt được hấn.

Mộc Thất nhắm mắt lại. Thất bại.

“Chị không trốn thoát.” Câu nói của Hạ Quân đột nhiên hiện ra trong đầu cô, nếu như hấn xuất hiện vì cô, vậy thì cô vẫn còn cơ hội.

Mộc Thất cố bình tĩnh lại, từ từ đi bộ về nhà, khi qua đường, cô thấy một cậu thanh niên đang đứng ở chỗ khi nãy mình đánh rơi đồ. Cô hơi bất ngờ, bước nhanh về phía đó.

Người kia nhận ra cô, thấy cô đến liền nở nụ cười thoải mái, sau đó đưa đồ cho cô: “À, cô quay lại rồi, nãy hình như cô có việc gấp phải không? Để hết đồ đạc ở đây.”

Mộc Thất không ngờ lại có người trông đồ giúp cô, vội vàng nhận lấy, gật đầu cảm ơn, “Làm phiền cậu rồi. Cảm ơn.”

Anh ta sờ sờ tóc, có vẻ như hơi ngượng ngùng, “Không có gì. Vậy tôi đi trước nhé. Chào cô.”

“Cảm ơn, tạm biệt.” Mộc Thất nhìn anh ta rời đi, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn lúc nãy một chút, sau đó liền đi về nhà.

Đến dưới nhà, không thấy Mai Tư Lễ, Mộc Thất mở cửa ra, đi thang máy đến tầng bảy, đến cửa nhà, vẫn không thấy Mai Tư Lễ đâu. Chắc khi nãy anh chỉ nói đùa, hoặc rời đi rồi. Mộc Thất nghĩ vậy, lấy chìa khóa trong túi ra,

chuẩn bị mở cửa.

Cánh cửa nhà hàng xóm đột nhiên mở ra, Mộc Thất hơi ngạc nhiên, đang nghĩ hình như nhà đối diện đã để trống gần một năm nay, thì phía sau có người gọi cô.

“Mộc Thất!” Hơn nữa lại còn là người quen.

Mộc Thất quay lại, thấy Mai Tư Lễ từ căn nhà hàng xóm bước ra.

“Anh...” Mộc Thất cau mày nhìn anh, “Cạy khóa à?”

Nếu không thì sao lại đi ra từ trong nhà người khác được.

Khóe miệng Mai Tư Lễ hơi giật giật, không ngờ Mộc Thất lại có suy nghĩ này, nhưng anh nhanh chóng nở nụ cười tươi, “Tôi chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp. Căn nhà này tôi mới mua lại, sau này chúng ta là hàng xóm.”

Mộc Thất vẫn nhíu mày, “Chẳng phải anh có một tòa biệt thự ở ngoại thành rồi sao?”

Mai Tư Lễ nhún vai, “Đó là chỗ làm việc, sau khi về nước tôi vẫn luôn tìm nhà ở, trước đây tôi toàn ở khách sạn, vài hôm trước mới quyết định mua căn nhà này.”

Tòa biệt thự kia có ít nhất bảy tám căn phòng, mỗi ngày ở một phòng thì cũng có thể ở đủ một tuần, Mộc Thất không hiểu nổi tại sao anh lại còn muốn mua thêm nhà. Hơn nữa tâm trạng cô vẫn chưa ổn lắm nên cô quyết định không để ý đến anh nữa, chỉ “ồ” một tiếng rồi xoay người mở cửa.

Thấy Mộc Thất có vẻ không ổn lắm, anh tiến về phía trước vài bước, đứng sau lưng cô, “Tâm trạng không tốt? Chẳng phải là cậu Tướng Vân Kiệt của đội cô đã được cứu về rồi sao?”

“Ừ!” Mộc Thất mở cửa, “Tôi vào nhà.” Nói xong liền lách người vào trong

nhà, đóng cửa lại.

Một bàn tay thon dài bắt được cửa ngăn không cho nó đóng lại, tay Mộc Thất vẫn còn đặt trên chốt cửa thì cửa lại bị kéo ra, Mai Tư Lễ thò đầu vào, anh mỉm cười nhìn Mộc Thất, “Đi công viên không?”

Chương 31: Sự thật chưa biết (8)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Mộc Thất, đi công viên không?”

Những lời này đã từng có một người nói với cô hồi nhỏ mỗi khi cô không vui. Hôm nay người đó không thể dẫn cô đi nữa, người đứng trước mặt cô nói câu này, thậm chí ngay cả bạn cũng không phải, cảm giác hơi kì lạ.

Nhưng kì lạ hơn, Mộc Thất lại không muốn từ chối.

“Được.” Mộc Thất thả tay nắm cửa, sau đó vào nhà cất túi xách, rồi đi ra ngoài khóa cửa.

Mai Tư Lễ đi bên cạnh Mộc Thất, ấn nút thang máy, bản thân anh cũng không ngờ rằng Mộc Thất sẽ đồng ý lời mời của anh đến công viên. Hay là cô nhận ra anh rồi? Nhưng anh vẫn cho rằng không phải.

Trong lúc Mai Tư Lễ đứng phân vân, thang máy đã mở, Mộc Thất đi vào, thấy Mai Tư Lễ vẫn còn đứng đó ngăn người, “Không vào à?”

“Có.” Mai Tư Lễ vội vàng đi vào thang máy.

Hai người đến công viên giải trí mới xây cách đây hai năm, là công viên giải trí lớn nhất thành phố S, cách nhà hai người khoảng một giờ lái xe, trên đường đi, Mai Tư Lễ hỏi Mộc Thất, “Đã đến công viên đấy lần nào chưa?”

“Chưa, mấy năm qua tôi không đến công viên lần nào.” Cảnh sát lúc nào cũng bận rộn, nhất là sau khi cha mẹ gặp tai nạn qua đời, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc đi công viên giải trí, vì đã không còn ai đi chơi cùng cô nữa rồi.

Một tiếng sau, xe đến công viên. Vì không phải là ngày cuối tuần hay ngày lễ nên công viên cũng không quá đông. Mai Tư Lễ chủ động đi mua vé vào cửa, sau đó hai người cùng đi vào công viên.

Bên trong ngoài các cặp vợ chồng đưa con đi, còn có các đôi tình nhân, và những nhóm bạn trẻ, nhưng quan hệ của hai người chẳng thuộc loại nào trong số đó. Xung quanh toàn là tiếng cười nói, chỉ có hai người họ lại lúng túng đứng ở cổng vào. Trong mắt người ngoài, hai người lại có vẻ giống như đôi trai gái đang hẹn hò.

“Cô muốn chơi gì?” Mai Tư Lễ từ nhỏ đã không thích đến công viên, số lần anh đến những nơi thế này chơi thậm chí có thể đếm được trên đầu ngón tay. Từ năm sáu tuổi đã theo cha ra nước ngoài, anh chưa từng đến những chỗ thế này bao giờ, cho nên với anh việc đi chơi thế này rất xa lạ.

“Vũ trụ bay.” Mộc Thất lập tức nói ra, đây là trò chơi mà hầu như lần nào đến công viên cô cũng chơi, hơi kích thích một chút, nhưng giải tỏa áp lực rất tốt.

“Vũ... Trụ... Bay...?” Mai Tư Lễ trước giờ chưa từng chơi thử trò này, cũng chưa bao giờ muốn thử, vì anh sợ độ cao, cực kì sợ độ cao. Đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến anh không muốn đến công viên. Ở chỗ này, các trò chơi nếu không phải là xoay vòng vòng trên trời, thì cũng là thả rơi từ trên xuống dưới, trò chơi duy nhất mà anh có thể chơi chỉ có vòng quay ngựa gỗ mà thôi.

Mộc Thất nghe giọng điệu của anh, lại nhớ ra Tôn Nhất từng kể với cô rằng anh sợ độ cao, chơi vũ trụ bay đối với anh có vẻ hơi miễn cưỡng, “Thế anh muốn chơi gì?”

Mai Tư Lễ quay sang nhìn Mộc Thất, nở nụ cười miễn cưỡng, “Không sao, chơi vũ trụ bay đi.”

Vốn dĩ anh muốn dẫn Mộc Thất ra ngoài giải sầu, nên cô muốn chơi cái gì thì cùng cô chơi cái đó, chỉ là trò vũ trụ bay mà thôi, có gì đáng sợ chứ? Nhưng khi anh nhìn thấy trò vũ trụ bay, anh biết mình đã sai rồi, đây là khoảnh khắc đáng sợ nhất trong mấy chục năm cuộc đời của anh mới đúng.

Mai Tư Lễ ngẩng đầu lên nhìn, “Cột này cao bao nhiêu thế?”

“80 mét.”

“Ồ.” Mai Tư Lễ nuốt nước bọt, nhưng trên mặt vẫn cố giữ vẻ bình thản.

Mộc Thất vốn lo lắng cho Mai Tư Lễ, nhưng vì trông thấy anh rất bình thản, trong đầu nghĩ, chắc anh chữa được chứng sợ độ cao rồi.

Xếp hàng khoảng 15 phút thì đến lượt hai người, khi nhân viên mở cửa cho hai người vào khu vực trò chơi, Mộc Thất đi trước, Mai Tư Lễ ở phía sau, hít một hơi thật sâu rồi mới nhắc chân đi vào.

Hai người ngồi lên ghế, dưới sự hướng dẫn của nhân viên, bắt đầu thắt dây an toàn, Mai Tư Lễ còn lén buộc chặt hơn một chút, đảm bảo mình đã được cố định hoàn toàn trên ghế.

“Được rồi, mọi người đã chuẩn bị xong chưa ạ? Trò chơi bắt đầu!” Nhân viên cầm loa nói với các hành khách, nhưng lúc này Mai Tư Lễ hoàn toàn không nghe thấy bất kì âm thanh nào ở bên ngoài, anh thầm nhủ: *Không sao, thiết bị ở đây rất an toàn, sẽ không có chuyện gì đâu.*

‘Dây an toàn đã buộc chặt rồi, sẽ không bị tuột, mình cũng sẽ không bị hất ra ngoài.’

‘Ừ, mình sẽ không bị văng đi...’

Mặc dù nhân viên đã khởi động thiết bị, nhưng để tạo cảm giác hồi hộp cho các hành khách, vũ trụ bay cũng không đưa lên cao ngay. Mộc Thất rất bình thản, cô quay sang nhìn Mai Tư Lễ, chứng kiến vẻ mặt lúc nào cũng bình thản của anh lúc này đang rất ảm đạm, ánh mắt vô hồn, dường như đã sợ đến mức mất hồn mất vía.

“Mai Tư Lễ, Mai Tư Lễ.” Mộc Thất lo lắng gọi tên anh, Mai Tư Lễ nghe thấy, quay sang phía cô, đang định mở miệng nói chuyện, thì hệ thống trò chơi

bắt đầu chuyển động nhanh, chỉ trong nháy mắt anh bị đưa lên trên không trung. Anh trợn to mắt nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía người, nhà cửa càng lúc càng thu nhỏ lại, bên tai là tiếng hét chói tai của các hành khách khác, tiếng gió, nhưng cổ họng Mai Tư Lễ như bị nghẹn lại, không thể kêu thành tiếng nổi.

Thiết bị lên đến khoảng giữa, rung lên một cái, rồi lại tiếp tục lên cao, lần này nó lên thẳng đến đỉnh cột.

Anh ở vị trí cách mặt đất 80m, hai chân hoàn toàn lơ lửng trên bầu trời, anh cảm giác lúc này mình đang khủng hoảng cực độ, bản thân không còn kiềm chế nổi cảm xúc của chính mình, đầu óc trống rỗng, dù cố tự mình thôi miên bản thân cũng không thôi miên nổi.

Vũ trụ bay dừng lại ở vị trí cao nhất trong vài giây, Mộc Thất quay sang quan sát vẻ mặt của Mai Tư Lễ, phát hiện ra sắc mặt anh cực kì kém, cô đưa tay trái ra, đặt lên tay phải của anh, “Mai Tư Lễ, sợ thì hét lên đi.”

Mai Tư Lễ quay sang nhìn cô, cảm thấy trên tay có hơi ấm, anh liền ngửa bàn tay ra nắm chặt lấy tay cô. Mộc Thất cũng không rút tay lại, mặc kệ cho anh nắm lấy.

Mấy giây sau hàng ghế lao xuống dưới.

“A a a a a a a!” Rót cuộc Mai Tư Lễ cũng hét ra thành tiếng.

Ở trên cao nâng lên hạ xuống mấy lần, cuối cùng hàng ghế cũng từ từ hạ xuống mặt đất. Khi nhân viên đến giúp các hành khách cởi dây an toàn, Mai Tư Lễ vẫn còn chưa hoàn hồn, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay Mộc Thất.

“Xuống đất rồi.” Cô nhìn anh, kiểm tra xem anh còn ổn không.

“À.” Lúc này Mai Tư Lễ mới phát hiện ra mình vẫn còn nắm tay Mộc Thất, anh lập tức buông ra, hai người được tháo dây an toàn, lập tức rời khỏi trò chơi vũ trụ bay.

Ra ngoài, Mai Tư Lễ vẫn nắm chặt lan can, Mộc Thất đứng cạnh anh, “Anh không sao chứ?”

Mai Tư Lễ mạnh miệng nói: “Không sao.” Trừ việc tim đập thình thịch, chân nhũn hết ra, còn cổ họng thì vừa đau vừa rát.

“Nếu sợ thì sao lại còn chơi?”

“Chơi cùng cô.” Mai Tư Lễ quay sang nhìn cô, khuôn mặt vẫn còn vẻ tái nhợt.

Mộc Thất chớp mắt một cái, trong lòng cảm giác vừa kinh ngạc, lại vừa hơi xúc động, cô đi mua chai nước cho Mai Tư Lễ, sau đó lần đầu tiên kể cho người khác nghe về chuyện hồi bé của mình, “Khi tôi lên ba tuổi, cha tôi dẫn tôi đến công viên chơi. Tôi nói muốn chơi vũ trụ bay, khi đó tôi không biết ông sợ độ cao, đúng hơn là cực kì sợ độ cao. Nhưng cuối cùng ông cũng chơi cùng tôi, nhưng mà vừa chơi xong ông liền đứng nôn một lúc lâu. Tính ra bây giờ anh còn bình thường chán.”

“Khi còn nhỏ cô hay đến công viên chơi lắm à?”

Mộc Thất vuốt vuốt cằm: “Ừ, cha tôi rất hay dẫn tôi đi chơi.”

Anh lại hỏi tiếp, “Còn có ai khác không?”

“Lần nào cũng chỉ có cha tôi thôi, mẹ tôi cũng là cảnh sát nên thường không có thời gian để đưa tôi đi chơi.”

Còn có tôi nữa, khi đó mỗi lần cô đi chơi cô đều kéo tôi đi theo mà... Mai Tư Lễ nói thầm trong lòng, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói ra thành lời... Chẳng lẽ không nhớ gì thật sao? Đột nhiên anh cảm thấy mình dường như đã biến mất khỏi trí nhớ của Mộc Thất, mọi chuyện hồi đó, dường như chỉ có mình anh nhớ rõ... Cảm giác này thật sự rất....

Anh thở dài, cười khỏ. Uống một hớp nước để giấu đi tâm trạng của mình rồi quay sang mỉm cười với Mộc Thất, “Còn muốn chơi gì nữa không?”

Mộc Thất suy nghĩ một lát, “Thuyền hải tặc.”

“....” Mai Tư Lễ đau lòng, có lẽ hôm nay anh không thể nghe được yêu cầu chơi vòng quay ngựa gỗ từ Mộc Thất...

Cuối cùng Mai Tư Lễ vẫn không lên chơi thuyền hải tặc với Mộc Thất, vì anh cảm thấy, nếu thật sự chơi trò này, thì chắc chắn mình sẽ nôn hết mọi thứ ra như cha cô năm đó.

Do vậy anh đứng ở ngoài rào, quan sát Mộc Thất ngồi phía trên thuyền.

Sau khi ngồi cố định, Mộc Thất quay sang nhìn ra phía bên ngoài, ở trong đám người Mai Tư Lễ rất nổi bật, dù là chiều cao, tướng mạo hay quần áo. Cô nhìn anh, trong lòng bỗng có một cảm xúc rất lạ, cô đưa tay ra, vẫy vẫy với anh.

Khi còn bé, mỗi lần cha đứng bên ngoài đợi cô chơi trò chơi, cô đều vẫy tay với ông như vậy. Lúc này Mộc Thất nhìn Mai Tư Lễ, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, khi đó bên cạnh cha, dường như....

Thấy Mộc Thất vẫy tay với anh, Mai Tư Lễ sững sờ, vì rất giống như hồi còn bé, mỗi lần Mộc Thất kéo anh đi công viên chơi, khi cô chơi ngựa gỗ, anh chê đó là trò con gái nên chỉ đứng bên ngoài xem, mỗi lần Mộc Thất đi qua người anh, đều vẫy vẫy tay, sau đó la lên: “Đồ nhạt nhẽo!”

Khi Mai Tư Lễ đưa tay lên vẫy lại với cô, anh cũng thầm quyết định, dù Mộc Thất không nhớ mình đi chằng nữa, sau này anh vẫn sẽ từ từ bước vào cuộc sống của cô một lần nữa.

Chơi thêm trò tàu siêu tốc và đĩa quay lớn, hai người mới rời khỏi công viên.

Một tiếng sau, về đến nhà, tâm trạng của Mộc Thất khá hơn trước rất nhiều, cô cũng không bài xích Mai Tư Lễ như trước nữa, “Hôm nay cảm ơn anh.”

Mai Tư Lễ cười nói, “Không sao, hàng xóm mà.”

Mộc Thất gật đầu với anh, “Ừ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Anh thậm nói thêm, “Bé lùn.”

***

“Tiểu Thất.”

Vừa về đến nhà, Mộc Thất đã thấy Thôi Hình mặc âu phục ngồi ở nhà mình, cô ngạc nhiên, “Anh Thôi Hình, anh đi công tác về rồi sao?”

“Ừ, em vừa đi đâu về à?” Giọng nói của Thôi Hình rất dịu dàng, khiến người nghe cảm thấy rất dễ chịu.

Mộc Thất trả lời: “Vâng, đi công viên.”

“Khi còn bé anh vẫn hay dẫn em đi công viên, giờ lớn rồi sao vẫn còn thích đến đó thế?”

“Thật ra thì... Do người khác rủ em đi đấy chứ.” Ánh mắt Mộc Thất rất lạnh lùng, “Một người rất phiền phức.”

Buổi tối Mai Tư Lễ định đi ra ngoài ăn cơm tối, vừa đi đến chỗ tủ để giày, chuẩn bị mở cửa thì bên ngoài có tiếng của Mộc Thất.

“Tạm biệt, anh Thôi Hình đi về cẩn thận nhé.”

Mai Tư Lễ đứng yên đó, tay vẫn đặt hờ lên tay nắm cửa, chờ nhà đối diện đóng cửa lại.

Anh chau mày, nhìn cửa rồi lẩm bẩm: “Thôi Hình?”

Chương 32: Sự thật chưa biết (9)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Sáng sớm, một người mặc áo khoác, xách cặp lao vào cục cảnh sát, “Ha ha ha, Tướng Vân Kiệt về rồi đây!!!”

Mọi người đang ngồi ở chỗ của mình, nghe được giọng nói quen thuộc, liền quay ra phía cửa, thấy Tướng Vân Kiệt đang nhảy chân sáo vào phòng.

Hè Thiên Tường, “Đến sớm thế?”

Tôn Đống: “Vân Kiệt, đến rồi sao? Sao không nằm viện thêm vài hôm?”

Cô Mi lau chùi cái ly mình mới mua, “Đúng vậy, sao không nghỉ ngơi thêm đi.”

Tướng Vân Kiệt thấy mọi người có vẻ không hoan nghênh mình thì mất hứng, “Chờ chút, sao mọi người có vẻ không hoan nghênh tôi trở về thế?”

Tôn Đống đi đến, vỗ vai anh ta, cười nói: “Chúng tôi đang lo cho cậu mà thôi.”

Hè Thiên Tường quay sang nhìn anh ta, “Mặc dù, mấy hôm không có cậu thì lỡ tai tôi được bình yên hơn rất nhiều.”

“Hi hi, ở nhà nhiều cũng chán, dù sao tôi cũng không có việc gì, giờ đến đây quấy rầy lỡ tai mọi người một chút.” Tướng Vân Kiệt về chỗ của mình thì lại thấy một cô gái, lại đi ra chỗ Tôn Đống, “Ê... cô nàng đang ngồi ở chỗ tôi là ai vậy?”

Tôn Nhất giới thiệu: “Cô ấy là Tần Tiểu Mễ, người của phòng hồ sơ, cũng

là kĩ thuật viên, lần này người ta giúp chúng ta rất nhiều đấy.”

Tường Vân Kiệt quay lại cảm ơn: “Cảm ơn cô!”

Tần Tiểu Mễ lắc đầu một cái, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, kĩ thuật viên thật sự về rồi, mình cũng nên đi về, mặc dù có chút không đành lòng.

“Áy áy, cô đừng đi vội thế chứ.” Đột nhiên Tường Vân Kiệt cảm thấy hơi tội lỗi, dường như mình đang đuổi người ta đi vậy.

Lúc này Cao Đình trở lại, thấy Tần Tiểu Mễ đang thu dọn đồ đạc, “Tiểu Mễ, trong cục mới có một ngành mới, cần một kĩ thuật viên, tôi muốn đề cử cô, nhưng vẫn còn phải xem xét biểu hiện của cô nữa, cô có muốn làm ở đó không? Trước khi trả lời thì hãy nghĩ cho kĩ đã nhé, xem liệu bản thân cô có thể đảm nhận được vị trí đó hay không.”

Tần Tiểu Mễ nghe anh ta nói vậy, liền hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn anh ta, sau đó lại hơi do dự, cô cũng không biết liệu mình có làm được không.

Tôn Đông lên tiếng động viên: “Tiểu Mễ, thật ra thì chuyện kia, cũng không quá đáng ngại đâu. Tôi cũng... ừm, bị chứng sợ phụ nữ... Nhưng mà cô cũng thấy đấy, mọi người trong đội cũng không chê tôi.” Tất nhiên là vì có chứng sợ phụ nữ, nên mấy lời này anh ta nhìn về phía Tường Vân Kiệt rồi mới nói.

Hề Thiên Tường đẩy mắt kính lên, “Trong vụ án vừa rồi mọi người đều thấy cô đã làm rất tốt.”

Nghe mọi người khích lệ, Tần Tiểu Mễ dùng hết can đảm để nói: “Đội trưởng, tôi... tôi muốn thử một chút.”

Cao Đình mỉm cười nhã nhặn, “Vậy là tốt, vì tôi đã đề cử cô rồi.”

“Cảm ơn đội trưởng, cảm ơn mọi người.”

Tần Tiểu Mễ về chuẩn bị cho bài kiểm tra buổi chiều, một lát sau, người đến trễ nhất đội – Lục Diệp cuối cùng cũng đến.

Tường Vân Kiệt nghĩ thầm, sao hôm nay không nghe thấy giọng Mặt Liệt, nhìn về phía chỗ của cô thì quả nhiên Mộc Thất chưa đến, “Quái lạ, Lục đại gia đã đến rồi mà sao chưa thấy Mặt Liệt nhỉ?”

Tôn Đông: “Chắc bị kẹt xe, mấy hôm nay đường phía sau đồn cảnh sát đang sửa, nếu đi làm qua đường ấy thì đi bộ có khi còn nhanh hơn đi xe ấy.”

Cô Mi hơi bất an, lấy điện thoại ra gọi cho Mộc Thất, Tường Vân Kiệt cũng lo lắng nhìn theo cô ấy.

Sau khi xảy ra chuyện Tường Vân Kiệt bị bắt cóc, mọi người trong đội đều rất nhạy cảm với vấn đề này, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì đó tương tự.

Nhưng may mắn là có người nghe điện thoại, “Alo, Mộc Thất, cô đang ở đâu rồi? Ủ, được rồi.” Cô Mi cúp điện thoại, phẩy tay một cái, “Không sao, cô ấy bảo đang trên đường tới đây.”

Hai mươi phút sau, Mộc Thất vội vàng chạy đến, vẫn còn thở hổn hển, “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Lục Diệp đang đứng rót cà phê, quay sang, “Lạ thật đấy, cô dậy muộn à?”

Mộc Thất lắc đầu, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên, “Không phải, tôi cũng không biết tại sao nữa...”

“Hả?”

Thật ra Mộc Thất cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nên cũng không biết phải giải thích cho mọi người thế nào, cuối cùng đành lắc đầu: “Không sao đâu.”

Lục Diệp đưa cốc cho cô, “Uống cà phê không?”

“À.” Mộc Thất nhận lấy, nếm thử một ngụm, nhíu mày: “Ngọt quá.” Sau đó đặt xuống bàn, không uống nữa.

“Chê cái gì.” Lục đại gia lần đầu pha cà phê cho người khác nhưng bị chê nên mất hứng.

Tường Vân Kiệt đứng lên nói chen vào, “Lục đại gia, cà phê của anh còn gọi là cà phê nữa à? Chẳng ai uống nổi đâu.”

Lần này, Lục đại gia hừ lạnh một tiếng, cầm ly cà phê trở lại chỗ mình ngồi: không ai uống thì tôi tự uống!

Mộc Thất tự ra rót ly hồng trà về chỗ ngồi, Cố Mi nằm nhoài lên bàn nhìn cô, “Cô không sao thật chứ?”

“Hầy.” Mộc Thất thở dài một hơi, trong lòng cô bây giờ cũng rất loạn, “Chắc tại đầu óc bị áp lực quá, đại khái buổi sáng lên nhầm xe.”

Sao lại có thể dùng mấy từ đại khái như thế, Cố Mi đưa mắt gần về phía cô, “Sao lại thế? Tại sao lại bị áp lực lớn quá?”

Mộc Thất: “Hôm qua trên đường về, đến gần khu chung cư thì thấy người đã từng bắt cóc tôi, nhưng tôi không đuổi kịp được hẳn.”

Gương mặt trẻ con của Cố Mi nhăn tít lại, “Hai mươi năm không thấy hẳn, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện? Mộc Thất, cẩn thận một chút đi.”

“Biết rồi.” Đang nói chuyện thì điện thoại của Mộc Thất reo lên, cô thấy trên màn hình hiển thị số điện thoại của mẹ Hạ Quân, vội vàng nghe máy, “Alo, mẹ Hạ Quân ạ?”

Giọng nói của Đường Ân vừa gấp gáp, vừa nức nở, “Bác sĩ Mộc, phải làm sao bây giờ, không thấy Hạ Quân đâu cả!”

Mộc Thất giật bản mình, “Không thấy? Chị cứ nói từ từ, rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì?”

“Sáng nay, nhân lúc Hạ Quân còn đang ngủ tôi đi ra ngoài, nhưng khi về nhà thì con bé đã đi ra ngoài, tôi... tôi đã tìm quanh khu chung cư rồi, nhưng vẫn không thấy con bé đâu cả. Bác sĩ Mộc, làm sao bây giờ, con bé... con bé sẽ không xảy ra chuyện chứ?” Cảnh cô bé mất tích lần trước đến giờ vẫn còn rõ mồn một trong đầu cô ấy, nếu như lần này....

Mộc Thất: “Mẹ Hạ Quân, chị đừng vội, bây giờ chị cứ tiếp tục tìm kiếm quanh khu vực đó đi, tôi lập tức tới đó.”

Cúp điện thoại, Cô Mi thấy sắc mặt cô trầm xuống thì vội hỏi: “Sao thế Mộc Thất?”

Những người khác cũng xúm lại, “Có chuyện gì vậy?”

Mộc Thất kể lại mọi chuyện với mọi người, “Gần đây tôi tư vấn tâm lý cho một cô bé từng bị bắt cóc rồi được cứu về, sáng sớm hôm nay mẹ cô bé đã để cô bé ở nhà một mình, nhưng mà giờ cô bé lại mất tích rồi.”

Tôn Đông suy luận, “Hay cô bé đi ra ngoài một mình?”

Mộc Thất lắc đầu: “Khả năng này không lớn, cô bé có PTSD (hậu chấn tâm lý) (1). Trước mắt thì trừ người nhà ra, bất kì người ngoài nào cô bé cũng đều bài xích, thậm chí là với thế giới bên ngoài cô bé cũng rất đề phòng, cho nên chắc chắn cô bé sẽ không chủ động đi ra ngoài, nhất là khi không có ai đi cùng.”

(1) PTSD (tiếng Anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành, tai nạn. Bệnh còn có tên khác là rối loạn stress sau chấn thương hoặc rối loạn tâm căn sau sang chấn, theo phân loại nó thuộc nhóm bệnh liên quan đến Stress (Căng thẳng). (Nguồn: Wikipedia)

Hè Thiên Tường rất nghiêm túc: “Cô nghi ngờ cô bé lại bị bắt cóc thêm lần nữa.”

“Chỉ mong là không phải, mặc dù hiện tại không thể loại bỏ khả năng này.” Tuy nhiên trong đầu cô lại nghĩ đến người đàn ông hôm qua, và cả chuyện Hạ Quân từng bị thôi miên trước kia. Nếu như lần mất tích này có liên quan đến những chuyện này, thì hiện tại cô bé đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, thậm chí thực ra cô bé chưa từng được an toàn. Đây mới chính là điều mà Mộc Thất lo lắng nhất.

Cao Đình đến bên cạnh Mộc Thất, “Theo quy định thì khi chưa chắc chắn đứa trẻ đã mất tích hay chưa, thì chuyện này không được coi là một vụ án, chúng ta không có quyền điều tra.”

“Đội trưởng, tôi biết, tôi....” Cô chỉ muốn xin phép tự mình đi kiểm tra.

Tuy nhiên Cao Đình lại vỗ vỗ vào vai cô, “Nhưng cô có thể lấy danh nghĩa cá nhân để giúp họ, mà vừa đúng lúc này chúng ta đều không có vụ án nào.”

Tường Vân Kiệt xoa xoa tay: “Đúng vậy, đã mấy ngày tôi không được chạm vào máy tính rồi, ngứa tay quá!”

“Cảm ơn.” Mộc Thất rất cảm động. Đúng như Cao Đình vừa nói, chuyện này đến giờ thực ra không thể lập án được, trước mắt đây chỉ là chuyện của cá nhân cô mà thôi.

“Vậy cứ thế đi.” Cao Đình nhanh chóng quyết định, “Chúng ta đến nhà của cô bé, Tường Vân Kiệt ở phòng làm việc đợi lệnh, khi nào đến khu chung cư chúng tôi sẽ gửi video giám sát về cho cậu.”

“OK!”

Cả đội nhanh chóng rời khỏi văn phòng, cuối cùng chỉ còn lại Cố Mi và Tường Vân Kiệt.

Cố Mi ngồi trên ghế làm việc của Mộc Thất, hai tay đặt ở phía sau cổ, thờ dài, “Hy vọng lần này không có việc gì cần đến tôi.”

***

Đội điều tra đặc biệt nhanh chóng lái xe đến nhà của Hạ Quân, sau khi nhận được điện thoại của Mộc Thất, cha mẹ Hạ Quân vốn đang đi tìm con gái ở bên ngoài cũng nhanh chóng lái xe về nhà, thậm chí Đường Ân còn đứng dưới tầng chờ mọi người đến.

Mọi người xuống xe, Mộc Thất vừa thấy Đường Ân, liền đi về phía đó.

Đường Ân thấy Mộc Thất tới thì kéo tay cô, hai mắt hồng hồng, mặt đầy nước mắt, “Bác sĩ Mộc, cô tới rồi, vẫn chưa thấy con bé đâu, tôi và cha nó đã tìm khắp khu chung cư rồi, thậm chí cả đến công viên gần nhà và trường học nữa, nhưng vẫn không thấy con bé. Giờ phải làm sao đây?”

Mộc Thất vỗ vỗ tay cô ta, an ủi: “Mẹ Hạ Quân, chị đừng vội, chúng tôi kiểm tra video giám sát của khu nhà thì sẽ biết được đã xảy ra chuyện gì ngay thôi, chúng ta đi lên nhà trước đi.”

Đường Ân lau nước mắt, “Được, được, làm phiền các đồng chí cảnh sát, mọi người nhất định phải tìm được con gái tôi đây.” Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, mà con gái mất tích tới hai lần, tâm trạng của vợ chồng Đường Ân lúc này như thế nào đều rất dễ hiểu.

Cao Đình vuốt cằm: “Chúng tôi sẽ cố hết sức.”

Đường Ân dẫn mọi người về nhà, Lục Diệp kiểm tra khóa cửa: “Không có dấu vết của việc bị cạy khóa.” Tức là có thể Hạ Quân đã tự mình mở cửa, nhưng cũng có hai trường hợp, một là Hạ Quân tự mở cửa, đi ra ngoài; hai là có người nhấn chuông, rồi Hạ Quân ra mở cửa. Trước mắt vẫn chưa thể nói chắc chắn được rốt cuộc đã xảy ra trường hợp nào.

Mộc Thất đến phòng của Hạ Quân, trên bàn có để giấy vẽ, cô sờ một chút, bức tranh mới được vẽ nhưng vẫn chưa xong, “Trước khi rời đi, cô bé đang vẽ

tranh nhưng vẫn chưa vẽ xong. Hơn nữa, sau mỗi lần vẽ tranh, Hạ Quân đều tự mình thu dọn đồ đạc, đây là thói quen của cô bé sau khi xảy ra chuyện, là việc mà cô bé nhất định phải làm.”

Hè Thiên Tường tiếp lời: “Tức là cô bé sẽ không ra ngoài khi chưa vẽ xong tranh, nhất định là đã có chuyện gì đó xen ngang vào.”

“Cô bé mang một theo chiếc túi, là một chiếc túi nhỏ.” Lục Diệp chỉ vào một góc bàn, sau đó đi ra ngoài tìm Đường Ân, “Có phải cô bé có một chiếc túi không? Trong phòng của cô bé ấy?”

Đường Ân hơi sững sốt một chút, sau đó gật đầu, “Đúng, đúng. Con bé có một chiếc túi nhỏ.”

Lục Diệp lại hỏi tiếp, “Bên trong có những gì?”

Đường Ân bắt ăn nắm chặt hai tay lại, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Bên trong, bên trong có chìa khóa nhà và chai nước.”

“Đó có phải là túi xách cô bé thường mang đi học không?”

“Không, không phải là cặp sách, là chiếc túi con bé thường đeo khi vợ chồng tôi đưa nó đi chơi.”

Lục Diệp hỏi xong tin tức mình cần biết, lại quay về phòng, “Khi cô bé đi ra ngoài có mang theo túi xách đi chơi nên cô bé sẽ không đến trường, chỗ này không có dấu vết giầy giũa nên cô bé không bị cưỡng ép rời đi, mà thậm chí cô bé còn dọn xong giấy vẽ và sáp màu trước khi đi, từ các manh mối này có thể thấy, cô bé đã tự mở cửa, và người dẫn cô bé đi chính là người quen của cô bé.”

Ở ngoài phòng, Cao Đình cũng hỏi giúp mọi người, “Mẹ Hạ Quân, có khi nào là bạn cô hoặc họ hàng thân thích nào đó đến đưa cháu đi chơi không?”

Cha của Hạ Quân cau mày lắc đầu, “Không đâu, tôi đã hỏi rất nhiều người rồi, họ đều nói là không ghé qua nhà tôi. Hơn nữa, họ cũng không bao giờ tự ý

đưa Quân Quân ra khỏi nhà mà không nói với chúng tôi.”

Mọi chuyện lại đi vào ngõ cụt, Cao Đình quay lại phòng của Hạ Quân, nói với mọi người, “Giờ đợi Tướng Vân Kiệt kiểm tra camera theo dõi đã.”

Đang nói thì điện thoại của Cao Đình reo, Tướng Vân Kiệt gọi đến.

Cao Đình bước ra ngoài nghe điện thoại, “Vân Kiệt, điều tra được cái gì rồi?”

“Đội trưởng, tôi thấy có một chuyện rất lạ.” Tướng Vân Kiệt áp ứng, “Cô, cô bé kia đã đi ra ngoài với một người, nhưng... nhưng, người kia hình như là, là Mộc Thất...”

Chương 33: Sự thật chưa biết (10)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Một lúc lâu sau, Cao Đình mới lên tiếng hỏi lại, “Cậu chắc chắn?”

Tướng Vân Kiệt ở đầu dây bên kia cũng rất buồn bực, “Đội trưởng, tôi đã xem mười mấy lần, Cố Mi cũng nhìn mười mấy lần, nhìn sao cũng thấy rất giống Mộc Thất. Vậy... bây giờ phải làm sao...”

“Tôi biết, chúng tôi sẽ lập tức quay về đó.” Cao Đình cúp máy, hạ tay xuống, nắm chặt lấy điện thoại di động. Anh ta đứng yên một lúc rồi mới quay lại phòng của Hạ Quân, nói với mọi người: “Chúng ta quay lại cục cảnh sát đi.”

“Vâng.” Hề Thiên Tường đi ra ngoài theo đội trưởng, đi theo sau anh ta là Mộc Thất, cô cúi đầu, nhíu mày. Vừa rồi khi đội trưởng nói chuyện điện thoại có nhìn cô một cái, cô có thể linh cảm được chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra.

Đến lúc lên xe, Mộc Thất ngồi ghế lái phụ hỏi Cao Đình đang ngồi ở ghế lái, “Đội trưởng, Tướng Vân Kiệt điều tra được gì rồi à?”

Cao Đình chỉ đáp qua loa, “Có chút vấn đề, giờ chúng ta về đó rồi nói chuyện.” Trước khi tận mắt nhìn thấy đoạn video giám sát đó, anh ta cũng không biết phải mở lời thế nào, hơn nữa anh ta cũng muốn Mộc Thất tự mình xác nhận chuyện này.

Vẻ chần chừ của Cao Đình lại càng khiến Mộc Thất thấy bất an hơn, cô sợ Hạ Quân đã xảy ra chuyện.

Mọi người về đến phòng làm việc.

Tướng Vân Kiệt và Cố Mi vừa nghe thấy tiếng bước chân đều đồng loạt quay ra ngoài, khi mọi người bước vào phòng, hai người bọn họ quan sát biểu cảm của từng người, rồi nhìn Mộc Thất.

Mộc Thất thấy Tướng Vân Kiệt và Cố Mi đều nhìn mình, vẻ mặt lại phức tạp, cô lại càng thêm lo lắng.

Cao Đình đi đầu tiên, liếc Tướng Vân Kiệt một cái, Tướng Vân Kiệt đau khổ gật đầu với anh ta. Cao Đình thở dài: “Vân Kiệt, cậu mở video giám sát dưới nhà Hạ Quân lên đi.”

“Vâng thưa đội trưởng.” Tướng Vân Kiệt đến trước máy tính, nhìn Mộc Thất thêm một cái.

Cao Đình cũng quay sang Mộc Thất, “Mộc Thất, cô xem kỹ một chút.” Những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra nên đều cảm thấy buồn bực, sao lại nhắc Mộc Thất phải xem kỹ? Chẳng lẽ là người quen của cô?

“Tôi mở nhé. Đây là đoạn ghi hình ở cổng khu chung cư lúc 7 giờ 45 phút.” Tướng Vân Kiệt hít một hơi thật sâu, sau đó bật video.

Hình ảnh bắt đầu chuyển động, lúc này có rất nhiều người đi ra đi vào, hầu hết là những người đi làm, có vài ba người nội trợ, rất nhanh, thời gian chuyển đến lúc 7 giờ 47 phút, trong video xuất hiện hai người, một cao một thấp, là một cô bé đeo một chiếc balô nhỏ hình con gấu, bên cạnh là một cô gái trẻ tuổi, dắt tay cô bé đi ra ngoài.

Tướng Vân Kiệt chỉ vào cô bé trong video, “Cô bé này chính là Hạ Quân.”

“Vậy người dắt tay cô bé là ai?” Tôn Đống vẫn chưa nhận ra.

“Chờ chút.” Lục Diệp đưa tay ra nhấn nút tạm dừng, nhào người về phía trước, nhìn chằm chằm cô gái trong video, sau đó quay lại nhìn Mộc Thất đang chau mày, sao lại thế này?

Hề Thiên Tường lúc này cũng nhận ra người trong video là Mộc Thất.

“Có video chính diện không?” Đúng lúc này giọng nói bình tĩnh của Mộc Thất lại vang lên.

“À, có... có.” Tưởng Vân Kiệt hơi bối rối mở một đoạn video khác lên, đoạn video này được thu từ một chiếc camera khác, góc độ này có thể thấy rõ ràng những người đi ra khỏi tòa nhà, anh ta tua về khoảng thời gian lúc này mở đoạn video kia.

7 giờ 47 phút, khuôn mặt cô gái dắt Hạ Quân ra khỏi khu nhà xuất hiện.

Lần này ngay cả Tôn Đông - người phản ứng chậm nhất đội cũng nhận ra, “Người này..... Chẳng phải là...”

Tưởng Vân Kiệt tạm dừng hình ảnh, sờ sờ cổ, “Tôi cảm thấy, có khi... chỉ là người giống người mà thôi.”

Nào ngờ, Mộc Thất đột nhiên lên tiếng, “Đây là tôi, nhưng tôi lại không có ấn tượng là đã từng đến đó.” Cô nhớ rất rõ, buổi sáng cô lên xe bus đến đồn cảnh sát, tại sao lại xuất hiện ở đó?

Tôn Đông cũng không tin người trong video là Mộc Thất, “Không phải, Mộc Thất, có khi nào có ai đó cố ý mặc đồ giống cô không?”

“Không biết.” Mộc Thất lắc đầu, phân tích tình huống: “Cô ta không chỉ có dáng dấp giống hệt tôi, mà tóc tai, quần áo, giày, túi xách, thậm chí cả trang sức trên túi cũng phải giống hệt, tỉ lệ cực kì thấp, nên người đó chính là tôi rồi.”

Bản thân Mộc Thất cũng đã nói như vậy, những người khác không bàn về khả năng có người giả dạng nữa, Cao Đình chuyển sang vấn đề khác, “Mộc Thất, vậy cô nhớ kĩ lại xem, sau khi ra khỏi nhà cô đã làm gì?”

“7 giờ sáng tôi ra khỏi nhà, đi bộ 5 phút đến bến xe bus, lên xe vào lúc 7 giờ 12 phút. Lúc đó tôi ngồi chuyến bus 937 lượt đi, lên xe tôi ngủ quên mất, khi tỉnh lại thì thấy tôi vẫn đang ngồi trên xe 937, nhưng là chiều về, khi đó đã

8 giờ 40 phút. Tôi lập tức xuống xe, sang đường bắt chuyến xe khác đến đồn cảnh sát.” Một chặng đường rất kì lạ.

Lục Diệp nghe xong, hỏi: “Bình thường từ nhà cô đến nhà Hạ Quân, cô đi xe gì?”

“Bình thường lúc đi tôi thường bắt taxi, còn khi về thì ngồi xe bus.” Mộc Thất nói xong liền nghĩ đến đầu mỗi gì đó, đến chỗ mình ngồi lấy ví ra. Sau đó cô tìm được một hóa đơn taxi, bên đó có ghi thời gian đi là vào 7 giờ 28 phút sáng nay, tức là sáng nay cô đã từng đi taxi. Nhưng vì sao cô lại không hề có chút ấn tượng nào về chuyện này?

Tuy nhiên, nếu sự thật là như vậy... Mộc Thất đưa hóa đơn taxi cho Cao Đình, “Có lẽ tôi đã từng đến nhà Hạ Quân, dẫn cô bé ra ngoài, nhưng tôi lại không hề nhớ chuyện này... Đội trưởng, tôi không thể tham dự vào vụ án này nữa.” Bởi vì thân phận của cô bây giờ là nghi phạm.

“A... Mặt Liệt...”

Tình huống trước mắt phải xử trí theo phép công, Mộc Thất không muốn mọi người phải khó xử, chủ động yêu cầu: “Mọi người, ai đó dẫn tôi đến phòng thẩm vấn đi.”

Cố Mi vỗ vỗ vai cô: “Mộc Thất, tôi đi cùng cô.”

Mộc Thất và Cố Mi rời khỏi phòng làm việc một lúc, Tưởng Vân Kiệt vò đầu bứt tóc lắc lắc đầu, “Trời ạ! Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra thế?”

Tôn Đống cúi thấp đầu, “Thật phiền, hai vụ án gần đây chắc chắn là hai loại án mà cả đời này tôi không muốn điều tra.” Một là đồng đội mình gần như là nạn nhân, vụ còn lại thì đồng đội mình lại là nghi phạm.

Tưởng Vân Kiệt, “Giờ sao đây? Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Cao Đình kéo bảng trắng đến chỗ mình, sau đó dùng bút dạ viết các mốc thời gian lên bảng. “Đầu tiên chúng ta nên tổng hợp các manh mối lại đã. Mộc

Thất lên xe bus vào lúc 7 giờ 12 phút, nếu như thời gian bình thường thì khoảng 8 giờ 15 phút là sẽ đến đồn cảnh sát. Vân Kiệt, tua lại đoạn video xem cô ấy đến khu chung cư đó lúc mấy giờ?”

Tưởng Vân Kiệt tua ngược lại đoạn video một chút, “Lúc 7 giờ 30 phút.”

“Được rồi, Mộc Thất đến cổng khu chung cư lúc 7 giờ 30, sau đó dẫn Hạ Quân xuống vào lúc 7 giờ 47 phút. Sau đó vào lúc 8 giờ 40 phút cô ấy lại thấy mình đang ngồi trên chuyến bus 937 chiều về. Lúc này đã có khoảng một tiếng đồng hồ còn trống.

Hề Thiên Tường đan tay lại, nghiêm túc, “Thế nhưng vấn đề ở chỗ, tại sao Mộc Thất lại không nhớ gì hết? Cô ấy không có lý do gì để lừa chúng ta.”

“Mọi người có biết là Mộc Thất cũng mắc chứng PTSD không?” Lục Diệp dùng tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Trong đó cũng có một biểu hiện chính là quên mất một số chuyện, thường đó là những chuyện liên quan đến vết thương của bản thân.”

“Vậy là...”

Lục Diệp nhún vai, chuyện này anh ta cũng không nói rõ ra, “Tôi không hiểu tại sao cô ấy lại quên đi chuyện sáng nay.” Vì tình huống này không hợp với lẽ thường.

Lại là ngô cụt.... Họ không tìm được chứng cứ để rửa sạch nghi ngờ cho Mộc Thất, nhưng cũng không thể tin nổi Mộc Thất lại là người bắt cóc Hạ Quân.

Văn phòng yên lặng một lúc lâu, đột nhiên Hề Thiên Tường nghĩ ra chuyện gì đó, hỏi Tưởng Vân Kiệt, “Tưởng Vân Kiệt, cậu kiểm tra đoạn video sau đó chưa?”

Tưởng Vân Kiệt lắc đầu, “Chưa, xem đoạn video này xong tôi ngạc nhiên quá, nên không xem tiếp nữa.”

Hề Thiên Tường: “Chúng ta kiểm tra đoạn video sau đó đi.”

Tường Vân Kiệt bật tiếp đoạn video, khoảng 30 phút sau, người xuất hiện trong video khiến anh ta kêu lên, “Hey, hey, hey!” Anh ta lập tức tua chậm lại đoạn video, “8 giờ 20 phút, Mộc Thất dẫn Hạ Quân quay lại khu chung cư.”

“Đúng là Mộc Thất rồi, lưu đoạn này lại sau đó bật tiếp đoạn sau đi.” Phát hiện này khiến cho mọi người ít nhiều gì thì cũng an tâm hơn khi này.

Lại qua tầm khoảng 10 phút sau, Mộc Thất lại xuất hiện trong video giám sát, lần này chỉ còn mình cô, không thấy Hạ Quân đâu nữa.

Tôn Đống kích động nói, “Vậy là Mộc Thất đã dẫn Hạ Quân về nhà.”

Tâm trạng Tường Vân Kiệt cũng bình tĩnh lại, “Vậy tức là Mộc Thất thoát khỏi diện hiềm nghi?”

“Có thể loại bỏ khỏi diện nghi phạm, nhưng vẫn còn vấn đề nữa, trong 30 phút đó, Mộc Thất đã dẫn Hạ Quân đi đâu? Tại sao cô ấy lại quên?”

Cao Đình vẫn nhíu chặt mày, “Không sai, chúng ta bây giờ vẫn chưa thể xác định được rằng 30 phút đó Mộc Thất dẫn Hạ Quân ra ngoài liệu có liên quan gì đến việc cô bé mất tích hay không. Tuy nhiên trước hết cứ gọi Cố Mi và Mộc Thất quay lại đây đi.”

Sau khi nhận được điện thoại, Mộc Thất và Cố Mi quay trở lại phòng làm việc.

“Đội trưởng, sao rồi?” Mộc Thất phát hiện vẻ mặt Tường Vân Kiệt và Tôn Đống lúc này có vẻ khá hơn khi này rất nhiều.

Cao Đình cho cô xem đoạn video giám sát, “Hạ Quân không phải do cô dẫn đi, vào lúc 8 giờ 20 phút, cô đã đưa Hạ Quân về nhà rồi. Nhưng chúng ta vẫn phải làm rõ, xem khoảng thời gian đó cô đã dẫn cô bé đi đâu.”

Mộc Thất xem hình ảnh mình đi ra khỏi khu nhà một mình, im lặng một lúc rồi mới ngẩng đầu lên nói với Cao Đình, “Tôi có một cách. Đội trưởng, tôi muốn đi ra ngoài một lát, khoảng 2 tiếng nữa sẽ trở lại.” Cô nhất định phải tìm ra bằng được đoạn trí nhớ đã mất đó.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Mộc Thất lấy điện thoại ra, lục trong mục tin nhắn, sau đó gọi cho một người.

***

“Ngài đi thông thả ạ.” Tôn Nhất tiễn vị khách cuối cùng của buổi sáng hôm nay ra cửa, sau đó tung tăng chạy lên tầng hai, đẩy cửa phòng làm việc của Mai Tư Lễ ra, hô to, “Ông...” Giọng cô bỗng dừng lại, một chiếc phi tiêu bay vèo qua tai cô, bay ra ngoài cửa.

Tôn Nhất bị dọa sợ, nhảy cẫng lên, “Ông chủ! Anh đang muốn mưu sát nhân viên đây à?”

Mai Tư Lễ mặt không đổi sắc nhìn cô, “Ai bảo cô xông vào mà không gõ cửa.”

Tôn Nhất cười híp mắt đi đến trước bàn làm việc của anh, “Hề hề, ông chủ, vị vừa rồi là khách hàng cuối cùng của sáng hôm nay, còn một lúc lâu nữa mới đến buổi chiều, giờ em có thể đi xem phim không?”

Mai Tư Lễ nâng mắt lên, “Với bạn?”

Tôn Nhất bĩu môi, mắt húng, “Sao anh không hỏi là em có đi với bạn trai hay không?”

Mai Tư Lễ tỏ vẻ “Cô thì sao có thể có nổi bạn trai được chứ?”.

Tôn Nhất đau khổ che ngực trái của mình, “Hức ... trái tim em vừa bị chiếc phi tiêu kia đâm trúng mất rồi.”

Không chịu nổi diễn xuất ba xu của cô, Mai Tư Lễ phải phải tay, “Cô đi đi, khi về nhớ mang theo cơm trưa. Nhớ....”

“Em nhớ rồi, ông chủ!” Tôn Nhất thâm khinh bỉ trình độ kén chọn cơm trưa của anh, nhưng vẫn rất vui vẻ chạy nhảy tung tăng ra ngoài.

Tôn Nhất vừa rời đi, căn phòng làm việc rộng lớn lại trở nên yên tĩnh, Mai Tư Lễ dựa vào ghế, liền nghĩ đến cái tên hôm qua anh nghe thấy, “Thôi Hình....” Lúc này điện thoại di động anh lại reo lên, người gọi là Bé lùn.

Mai Tư Lễ nhướn mày, có hơi bất ngờ, anh cầm điện thoại lên nghe, “Alo, Mộc Thất gọi điện cho tôi cơ à, chuyện hiểm thấy đấy.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Mộc Thất, “Mai Tư Lễ, tôi muốn anh thôi miên tôi.”

Chương 34: Sự thật chưa biết (11)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Cô nói gì cơ?” Mai Tư Lễ còn tưởng mình nghe nhầm.

“Bây giờ tôi đang trên đường đến biệt thự của anh, đợi tôi đến rồi nói tiếp.” Mộc Thất trả lời ngắn gọn sau đó cúp điện thoại, bắt taxi đến chỗ của Mai Tư Lễ.

Nửa tiếng sau, Mộc Thất đến biệt thự của Mai Tư Lễ, nhấn chuông cổng, vào đến trong nhà mới biết người vừa mở cửa cho cô là Mai Tư Lễ, anh vẫn mặc áo phong cộc tay, quần jean, đội mũ.

Mộc Thất không thấy phụ tá của anh đâu, thuận miệng hỏi: “Tôn Nhất đâu?”

“Đi xem phim rồi.” Mai Tư Lễ chống tay lên ghế sofa, “Cô đến tìm tôi mà.”

“Ừ.”

Mai Tư Lễ quan sát vẻ mặt của Mộc Thất, “Lên tầng rồi nói chuyện.”

Mai Tư Lễ đi trước dẫn đường cho Mộc Thất lên tầng hai, đến phòng làm việc của anh, Mộc Thất nhìn qua một lượt, mọi thứ vẫn giống như lần trước.

Mai Tư Lễ mời Mộc Thất ngồi xuống ghế sofa, còn mình thì đứng bên cạnh, “Mộc Thất, cô muốn tôi thôi miên cô?”

“Đúng vậy.”

Mai Tư Lễ khó hiểu, “Chẳng phải trước kia cô ghét thôi miên lắm à? Sao đột nhiên lại muốn tôi thôi miên?”

Mộc Thất kể lại những chuyện đã xảy ra lúc sáng, “Sáng sớm hôm nay, tôi ngồi xe bus đến cục cảnh sát, lúc lên xe là 7 giờ 12 phút, tôi ngủ gật trên xe, khi tỉnh lại thì thấy mình đang ngồi trên chuyến bus đó nhưng là tuyến xe ngược lại, khi đó là 8 giờ 40 phút. Nhưng thực tế thì tôi đã xuống bus giữa đường, sau đó đi taxi đến nhà Hạ Quân, dẫn cô bé ra ngoài, 30 phút sau lại dẫn cô bé về rồi đi xe bus về. Và trong kí ức của tôi lại không hề có những sự việc này.”

Mai Tư Lễ cũng hơi hoang mang, “Vậy là cô đã mất đi kí ức của 30 phút đó?”

“Vấn đề là bây giờ Hạ Quân đang mất tích, tôi cần phải biết 30 phút đó tôi đã dẫn cô bé đi đâu.”

“Tôi hiểu rồi.” Mai Tư Lễ búng tay một cái, “Từ giờ trở đi, cô phải phối hợp với tôi.”

Mộc Thất gật đầu, “Tôi biết.”

“Còn nữa, tôi cũng không dám chắc chắn là lần này mình sẽ thành công đâu.” Vì trước kia anh đã thử thôi miên cô vài lần nhưng đều thất bại. Dù khi đó Mộc Thất không phối hợp đi chăng nữa, nhưng tình huống này lần đầu Mai Tư Lễ gặp phải.

“Không sao.”

Mai Tư Lễ: “Mộc Thất, bây giờ cô nằm xuống ghế sofa, điều chỉnh tư thế sao cho cảm thấy thoải mái nhất.”

Mộc Thất nằm xuống, điều chỉnh tư thế, cô nhìn lên trên, có thể thấy khuôn mặt Mai Tư Lễ đang từ từ tiến vào tầm mắt của cô.

Mai Tư Lễ bê một chiếc ghế nhỏ ở chỗ bàn trà ra cạnh ghế sofa, ngồi lên:

“Nhắm mắt lại, đưa tay cho tôi.”

Mộc Thất vừa đưa tay trái ra, lập tức có một đôi tay ấm áp nắm lấy tay cô, anh véo nhẹ một cái: Ừm, cảm giác không tệ.

Mộc Thất cảm giác được động tác của anh, mở mắt ra lườm anh một cái, “Đây cũng là một bước để thôi miên à?”

Mai Tư Lễ mặt dày nhìn thẳng cô, mỉm cười nhắc nhở: “Mộc Thất, nhắm mắt lại, tôi cần cơ thể cô thanh tĩnh lại.”

Mộc Thất nhắm mắt lại, nhưng chuyện này vẫn khiến cô không cảm thấy thoải mái nên khó có thể thả lỏng.

Thấy cô có vẻ khẩn trương, Mai Tư Lễ thấp giọng, “Không sao đâu, cô đang rất an toàn, bây giờ cô cứ thả lỏng người đi.”

Không biết từ bao giờ, trong phòng vang lên một bản nhạc êm dịu, Mộc Thất hít thở sâu, thử thả lỏng người.

“Mộc Thất, tiếp tục thả lỏng.” Tay trái Mai Tư Lễ cầm lấy tay của Mộc Thất, tay phải đặt lên trán cô, “Thả lỏng nữa ra, đừng có đề phòng giọng nói của tôi, cứ đến nơi mà cô thích, nơi mà khiến cô cảm thấy dễ chịu ấy...”

Mai Tư Lễ mất mười phút để khiến Mộc Thất thanh tĩnh lại, vì thần kinh của cô quá căng thẳng, lúc nào cũng trong trạng thái đề phòng, nên mãi đến khi hơi thở của Mộc Thất bắt đầu đều đặn, lực trên cánh tay cô cũng biến mất, Mai Tư Lễ mới đặt tay phải của mình lên tay cô.

Giọng nói của anh vừa chậm rãi, vừa quyến rũ, “Nói tôi nghe xem, cô tên gì?”

“Mộc Thất.”

Mai Tư Lễ nghiêng người, nói bên tai cô, “Mộc Thất, nhớ giọng nói của

tôi, bây giờ cô đang ở đâu?”

Mộc Thất nhìn chỗ mình đang đứng, là một hành lang thật dài, hai bên là vách tường màu trắng, dưới chân cô là sàn nhà màu trắng, cô đi chân trần. Nhưng mà đây là đâu? Cô cũng không rõ.

Đợi một lúc không thấy cô đáp lại, Mai Tư Lễ thấy cô chau mày, anh hiểu được ngay cả bản thân Mộc Thất cũng không rõ bây giờ mình đang ở đâu, lại hỏi tiếp: “Nói tôi nghe xem, cô nhìn thấy gì?”

Mộc Thất mở miệng, chậm chậm nói: “Hành lang, là một hành lang màu trắng.”

“Có thể đi về phía trước không?”

“Có.”

“Vậy đi đi.”

Mộc Thất nghe lời chỉ dẫn của Mai Tư Lễ, bước về phía trước, đi một lúc lâu, cô mới phát hiện ra cuối hành lang có một cánh cửa.

Quan sát vẻ mặt Mộc Thất hơi thay đổi, Mai Tư Lễ lập tức hỏi cô, “Cô thấy gì?”

“Một cánh cửa đang đóng.” Mộc Thất đứng trước cửa, không biết phía sau nó là gì? Nhưng cánh cửa này lại khiến cô cảm thấy có chút yên lòng.

“Cô có muốn mở nó ra không?”

Mộc Thất gật đầu một cái, “Muốn.”

“Đặt tay lên tay nắm cửa, tôi đếm từ một đến ba, khi nào đến ba thì cô mở cửa ra.”

“Ừ.”

Mai Tư Lễ bắt đầu đếm: “Một.”

“Hai.”

“Ba.”

Mộc Thất xoay tay nắm cửa, mở ra cánh cửa ấy, cảm nhận được ánh sáng mặt trời chiếu vào người mình, cô đi vào, thấy mọi thứ trong phòng rồi mới biết bây giờ mình đang ở đâu.

“Mộc Thất, trong phòng cô thấy những gì?”

“Đây là một phòng bệnh, có một chiếc giường, trên giường có một cô gái.” Mộc Thất đến bên mép giường, tay cô gái vẫn còn cầm kim truyền nước, cô chuyển tầm mắt về phía khuôn mặt cô gái thì thấy cô ta đang ngủ.

Mai Tư Lễ lại hỏi tiếp: “Cô gái ấy là ai?”

“Là tôi, tôi khi còn học trung học.” Mộc Thất đưa tay ra định chạm vào người mình năm đó, nhưng sau lưng lại vang lên tiếng bước chân, cô lập tức rút tay về.

Mộc Thất đột nhiên siết chặt tay Mai Tư Lễ, “Mộc Thất, sao thế?”

Cô quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc âu phục đi vào, “Có người tới, là một người đàn ông, cô lập tức đi sang phía bên kia giường, nhường chỗ cho người đàn ông ấy.

“Đừng sợ, anh ta không nhìn thấy được cô, bây giờ cô miêu tả cho tôi xem người đàn ông đó trông thế nào?”

Mộc Thất nhìn lên mặt người đàn ông đó, nhưng khuôn mặt đó dường như bị xóa mờ đi, cô cau mày, “Tôi không thấy rõ khuôn mặt của anh ta.”

“Vậy anh ta đang làm gì?”

“Anh ta đang gọi tên tôi.” Đột nhiên người đàn ông vốn đang nhìn về phía cô của những năm học cấp hai, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cô. Mộc Thất căng thẳng: “Tôi cảm thấy hình như anh ta đang nhìn tôi.” Cô căng thẳng đến mức hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn trước.

Mai Tư Lễ nắm chặt tay cô, an ủi: “Nếu cô thấy sợ thì hãy rời khỏi căn phòng này.”

Mộc Thất quay lại nhìn người bên trong phòng đó lần cuối cùng, sau đó đi về phía cửa.

Cảm thấy Mộc Thất đang dần bình tĩnh lại, Mai Tư Lễ tiếp tục dẫn dắt cô, “Mộc Thất, bây giờ chúng ta trở về lúc sáng hôm nay. Cô ở nhà, chuẩn bị ra cửa.”

Mộc Thất ra khỏi phòng bệnh, trong chớp mắt liền thấy mình đã về đến nhà, trên người cô có đeo một chiếc túi xách, cô đang mở cửa, đi ra ngoài.

“Bây giờ cô muốn đi đâu?”

“Tôi ra bến xe bus bắt xe, xe tới rồi.” Mộc Thất lên xe, ngồi vào một ghế trống ở phía sau, vừa ngồi xuống, cô liền nhắm mắt lại.

Qua một lúc sau, Mai Tư Lễ nhắc cô: “Mộc Thất, cô phải xuống xe rồi.” Một lúc sau Mộc Thất vẫn không đáp lại, “Mộc Thất, cô phải tỉnh dậy, đến chỗ cô cần xuống xe rồi.”

“Ừ, tôi tỉnh rồi.”

“Cô đang ở đâu?”

Cô quay ra cửa sổ, thấy cảnh vật khác lạ, “Tôi đang ngồi ở chuyến xe đi ngược lại, tôi cần xuống xe.”

Đoạn trí nhớ kia lại bị bỏ qua, Mai Tư Lễ không từ bỏ, tiếp tục dẫn dắt. “Mộc Thất, chúng ta quay lại về một tiếng trước được không? Cô ngồi xe taxi đến nhà của Hạ Quân.”

Nhưng Mộc Thất lại lắc đầu, phản kháng, “Không được, tôi không được làm thế.”

Mai Tư Lễ không biết cô đang gặp phải chuyện gì, “Mộc Thất, cô có thể, bây giờ cô phải đi gặp Hạ Quân.”

“Không, không, anh ta nói không được.” Cả người Mộc Thất chìm trong bóng tối, cô ngồi co ro dưới đất, ôm lấy hai đầu gối, bên tai cô văng vẳng giọng nói kia...

“Nói cho tôi biết, ai đã nói không được?”

“Anh ta nói không được.” Cô cảm thấy bóng tối bao trùm xung quanh mình, còn có tiếng xích sắt đang áp sát về phía cô, dần dần chạm vào thân thể cô, trói cả người cô lại.

Mai Tư Lễ mơ hồ cảm thấy mình đã bắt được điểm mấu chốt, anh nắm chặt lấy tay Mộc Thất, định để cô chú ý lại vào giọng nói của mình, “Mộc Thất, giọng nói đó là của người đàn ông cô đã thấy ở bệnh viện sao?”

“Anh ta nói không được.” Một đôi bàn tay thon dài xuất hiện trước mặt cô, từ từ tiến lại gần cô, mà cô thì lại không thể nhúc nhích nổi.

“Bây giờ cô có thể thấy được mặt anh ta không?”

Mộc Thất chỉ vô thức lặp lại câu nói kia, sau đó cảm thấy đôi bàn tay kia đặt lên cổ mình.

“Mộc Thất, anh ta tên là Thôi Hình à?”

“Không được, không được....” Đôi tay kia dần siết chặt lại, bóp lấy cổ cô,

khiến cô không thể phát ra bất kì âm thanh nào nữa.

Mộc Thất nắm chặt lấy tay Mai Tư Lễ, vẻ mặt đau khổ, khẽ rên rỉ gì đó.

Thấy tình hình không ổn, Mai Tư Lễ khẩn trương gọi Mộc Thất, “Mộc Thất, không được nghe giọng của ai hết, chỉ nghe tôi thôi, bây giờ tôi muốn cô trở về!”

Mai Tư Lễ tăng âm lượng của mình, anh chỉ sợ Mộc Thất không thể về lại, “Mộc Thất, tôi muốn cô lập tức trở lại, nghe tôi đếm ngược từ ba nhé. Ba... Hai.... Một...”

Mộc Thất mở mắt ra, há miệng thở hổn hển, tay không tự chủ được mà đưa lên sờ sờ cổ mình.

Mai Tư Lễ vỗ vỗ nhẹ vào tay cô, sau đó vuốt tóc cô, “Không sao, không sao.”

Mộc Thất ngồi dậy, Mai Tư Lễ rót cho cô một cốc nước, cô uống một ngụm, giọng hơi khàn khàn, “Có nghe được đoạn trí nhớ lúc đó không?”

Mai Tư Lễ: “Không.”

“Là chưa nghe được? Hay lại bị nhảy qua?” Mộc Thất bất ngờ, nếu đây là chuyện cô đã làm, thì trong đầu ít nhất cũng phải có chút kí ức gì đó chứ.

Mai Tư Lễ thoải mái đáp: “Có lẽ do tiềm thức của cô quyết định muốn cô đi thăm Hạ Quân, sau đó dẫn cô bé ra ngoài ăn sáng, nhưng bản thân cô lại quên mất. Chuyện này chắc do gần đây cô bị áp lực quá.”

“Vậy anh thấy tôi có vấn đề gì không?”

Mai Tư Lễ nhún vai, mỉm cười với cô, “Không hề, cô thì có thể có vấn đề gì được?”

Mộc Thất cau mày nhìn anh, cô cảm giác được Mai Tư Lễ đang che giấu chuyện gì đó, nhưng anh lại cố ý không nói cho cô thì cô cũng chỉ có thể bỏ qua, cô đứng dậy, cảm ơn anh: “Cảm ơn vì chuyện ngày hôm nay, tôi về trước.”

“Ừ, nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.”

Sau khi Mộc Thất rời đi, Mai Tư Lễ ngồi dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản từ lúc nãy đã thay đổi hoàn toàn, khuôn mặt tuấn tú của anh lúc này chỉ đọng lại sự lo lắng. Anh nhắm mắt lại khoảng một phút, sau đó bật dậy, gọi điện thoại.

Tôn Nhất nghe điện thoại, thấp giọng nói: “Này, ông chủ, em đang xem phim đây.”

Mai Tư Lễ nói nhanh: “Bây giờ tôi có việc phải đi ra ngoài, cô giúp tôi hủy hết các lịch hẹn trong hai ngày tới.”

“Cái gì cơ?! Ông chủ....” Cô còn chưa nói hết câu thì bên kia đã cúp máy.

Cái quái gì vậy?!

Chương 35: Sự thật chưa biết (12)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Năm phút sau, Mai Tư Lễ cầm chìa khóa xe rời khỏi biệt thự, sau đó lái một chiếc xe thể thao đến một nơi mà đã rất lâu rồi anh chưa tới.

Đích đến của anh là vùng ngoại ô thành phố S, anh càng đi, xe cộ trên đường càng thưa thớt, nhưng ngược lại, phong cảnh bên đường xanh tươi hơn. Lái tiếp về phía trước khoảng hơn mười phút nữa, một khu vườn hoa xuất hiện ở phía lề đường bên phải, Mai Tư Lễ lái xe vào đó.

Mai Tư Lễ đỗ xe, cầm đồ đi bộ vào vườn hoa, bên trong vườn hoa có trồng đủ các loại hoa cỏ, bên cạnh còn có một vườn rau cải, mặc dù rau vẫn còn non, nhưng nhìn tổng thể thì nơi này đã khác trước rất nhiều.

Trong không khí thoang thoang hương hoa trái, không hề bắt kì mùi vị gì liên quan đến thành phố, cảm giác nơi đây chỉ có sự tĩnh lặng, bình yên, mà không phải là sự bận rộn, chật chội chốn thị thành.

“Chỗ này tốt thật đấy.” Mai Tư Lễ nhìn khắp nơi, thầm nghĩ sau này nhất định phải tìm chỗ như thế này để xây nhà mới được.

Đi dọc theo con đường lát đá, cuối cùng cũng đến cửa một ngôi nhà nhỏ, cạnh cửa có dựng hai chiếc xe đạp, rất giống hình ảnh trong kí ức của Mai Tư Lễ.

Đứng lên bậc tam cấp, anh tìm cạnh cửa một lúc rồi mới nhớ ra chỗ này không có chuông cửa, đành phải đưa tay lên, gõ cửa.

“Ai thế?” Bên trong vang lên giọng nói dịu dàng của người phụ nữ trung niên.

Mai Tư Lễ nhận ra giọng của đối phương, hô lên: “Cô ơi, là con, Mai Tư Lễ.”

Cửa nhanh chóng mở ra, một người phụ nữ tuy mái tóc đã điểm bạc, nhưng rất có khí chất đứng sau cửa, thấy anh bà liền lộ ra nụ cười vừa ôn hòa vừa vui mừng, “Tư Lễ đến à?”

“Đây là quà tặng cho cô ạ.” Mai Tư Lễ rất cung kính đưa đồ trong tay cho bà, tất cả đều là sách cổ.

Tuyên Dương xem xong tất nhiên là rất vui. Đối với bà, sách chính là quà tặng đáng quý nhất, “Thằng nhóc này giỏi thật, vẫn nhớ cô thích mấy thứ này.” Sau đó bà nhìn bộ đồ Mai Tư Lễ đang mặc, không khỏi lo lắng, “Thời tiết này sao lại mặc ít quần áo như thế. Mau vào nhà thôi.”

Mai Tư Lễ đã quen với chuyện này, “Con không sao, thầy có nhà không ạ?”

Tuyên Dương cười nói, “Thầy con vừa nhắc đến con đấy, cứ lắm bầm hỏi sao mãi con không đến? Cô đi lấy ít hoa quả mang lên, con cứ tự lên thư phòng tìm thầy con đi.”

“Vâng ạ.” Mai Tư Lễ đi dọc theo hành lang vào trong nhà, đến căn phòng thứ hai anh thấy một người đàn ông trung niên quay lưng về phía cửa, không biết đang làm gì. Mặc dù mới hơn năm mươi tuổi, nhưng mái tóc ông cũng đã chuyển sang màu hoa râm.

Mai Tư Lễ đi vào, gọi một tiếng: “Thầy.”

“Hừ.” Người nào đó đáp lại anh.

Mai Tư Lễ đến bên cạnh ông, cúi đầu xuống nói đùa: “Ông cụ.”

Thầy giáo của Mai Tư Lễ là Lý Vân Phong, mặc dù ông có mái tóc hoa râm, nhưng sắc mặt lại hồng hào, tinh thần cũng rất tốt, nếu như không nhìn tóc, người ngoài nhìn ông cũng chỉ đoán ông tầm bốn mươi tuổi. Lý Vân

Phong thấy Mai Tư Lễ, vừa vui lại vừa tức giận, “Còn biết mò đến đây à?!”

“Chẳng phải thầy đã nói là sau này học xong thì đừng đến gặp thầy sao?” Mai Tư Lễ tỏ vẻ vô tội, giống như một học sinh giỏi luôn vâng lời thầy giáo.

Lý Vân Phong ghen lời, trước kia đúng là ông từng nói câu này, nhưng giờ bảo ông thừa nhận thì tất nhiên là ông không chịu nhận, “Tôi nói lúc nào? Cậu có ghi âm lại sao?”

Mai Tư Lễ cười cười, kéo một cái ghế đến ngồi đối diện ông, từ chỗ anh ngồi, nhìn ra cửa sổ có thể thấy đám hoa cỏ dưới sân, “Phong cảnh chỗ này đẹp thật thầy nhỉ.”

Lý Vân Phong tự hào, “Lại còn phải nói, không nghĩ xem là ai chọn? Lễ vật đâu? Đừng nói là con đi tay không đến nhé?”

Mai Tư Lễ chậm rãi đáp: “Con lái xe thể thao tới.”

Nghe đến xe thể thao, ánh mắt Lý Vân Phong trong giây lát liền sáng bừng lên, rớt cuộc cũng chịu nhìn thẳng vào mắt Mai Tư Lễ, chỉ hận không thể chạy ra ôm lấy anh.

“Nhưng mà chắc cô sẽ không đồng ý đâu.” Lý Vân Phong rất thích mấy trò kích thích, nhưng tim lại không khỏe, nên mấy chuyện này trước giờ vẫn luôn bị vợ hạ lệnh cấm.

Dù Lý Vân Phong bị vợ quản nhưng trước mặt người khác lại tỏ vẻ sĩ diện, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, nhà này là do tôi cầm quyền!”

“Vâng.” Mai Tư Lễ mập mờ gật đầu một cái, sau đó hướng ra phía cửa, gọi lớn: “Cô ơi, thầy bảo....”

“Thằng nhóc này, im miệng!” Lý Vân Phong vội vàng đưa tay lên định bịt miệng anh lại, thấy vẻ mặt học trò mình viết rõ chữ “Con biết ngay mà”, ông đỏ mặt, lại hừ một tiếng nữa, “Nói đi, tìm thầy có chuyện gì?” Ông rót cho Mai Tư Lễ một chén trà.

Mai Tư Lễ ngửi mùi trà, “Áy, sao thầy biết con đến đây là vì có chuyện?”

Lý Vân Phong nhấp một ngụm trà, “Nhìn mặt con là thầy biết, nếu không thì làm sao thầy có thể là thầy của con?”

Nghĩ đến chuyện của Mộc Thất, Mai Tư Lễ cũng thu lại nụ cười, “Vậy trước hết con cho thầy nghe một đoạn ghi âm đã.”

Mai Tư Lễ bật đoạn ghi âm của buổi thôi miên Mộc Thất lên.

Lý Vân Phong nghe xong cũng nhíu mày, sau đó nhìn về mặt của Mai Tư Lễ, cảm thấy hơi khó hiểu: “Nếu con đã biết cô ấy có vấn đề gì rồi, sao lại còn đến tìm thầy làm gì?”

“Con muốn xác nhận lại.”

Trước giờ chuyện mà Mai Tư Lễ đã biết, anh đều không cần mượn bất kì ai xác nhận lại, nên lần này Lý Vân Phong thật sự rất bất ngờ, ông suy đoán, “Xác nhận? Thằng nhóc này, thiếu tự tin như thế này từ bao giờ thế? Xem ra đây là người rất quan trọng đúng không, là bạn gái à?”

Mai Tư Lễ cầm ly trà lên, nhấp một ngụm trà, bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu là bạn gái thì đã tốt, bây giờ quan hệ giữa con và cô ấy, đại khái ngay cả là bạn bè cũng không phải.”

“Ai làm bạn gái con thì đúng là xui xẻo.”

“Lý Ưông Căn! Nói bậy bạ gì đấy?” Đột nhiên giọng nói của Tuyên Dương vang lên ở cửa.

Lâu lắm rồi mới nghe lại cái tên này, Mai Tư Lễ suýt nữa không nhận được mà phun hết trà ra ngoài.

Bị vợ mình gọi tên mụ ra, Lý Vân Phong đỏ mặt, “Làm gì đấy? Tôi đã nói là không được nhắc đến tên mụ của tôi rồi cơ mà!”

Tuyên Dương bung đĩa trái cây vào phòng, đặt trước mặt Mai Tư Lễ, “Ai bảo ông nói bậy nói bạ, đứa trẻ tốt như Tư Lễ lại bị ông nói thành như vậy. Tư Lễ ăn trái cây đi.”

“Đúng là chỉ có cô thương con thôi.”

Lý Vân Phong dùng tăm đâm một miếng trái cây bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói, “Hầy, đúng là đàn bà con gái, mấy đứa trẻ tuổi các con thường gọi là gì nhỉ? À, háo sắc.”

Mai Tư Lễ lại cảm thấy Lý Vân Phong nói câu này là đang tự khen mình đẹp trai.

Tuyên Dương nhớ đến chuyện Mai Tư Lễ tặng bà sách, nên vỗ vỗ vai anh, “Hai thầy trò cứ nói chuyện tiếp đi, tôi lên tầng đọc sách.”

“Vâng.”

Sau khi Tuyên Dương rời đi, hai người lại tiếp tục nói về đề tài vừa rồi, Lý Vân Phong hỏi rõ, “Vậy con đã nói gì với cô bé ấy rồi?”

Mai Tư Lễ bình thản: “Chưa nói gì cả, con lừa cô ấy.”

“Hửm? Sao lại lừa?”

Mai Tư Lễ có tính toán của riêng mình, “Con muốn tự mình điều tra cho rõ chuyện này, trước khi điều tra ra, con sẽ không cho cô ấy biết, nếu không thì sẽ chỉ khiến cô ấy cảm thấy áp lực và đau khổ hơn mà thôi.”

Lý Vân Phong lắc đầu, “Con ấy, trước đây chẳng phải không bao giờ chịu dây vào mấy chuyện không liên quan đến mình sao? Thầy chưa gặp cô bé này bao giờ, cũng không biết cô ấy đã gặp những chuyện gì, nhưng nghe hết đoạn thu âm này thầy cũng đoán được chuyện này tuyệt đối không đơn giản, cẩn thận đừng để bản thân gặp nguy hiểm.” Dù sao cũng là học sinh của mình nên ông vẫn cảm thấy lo lắng.

“Người khác con lười để ý đến, nhưng cô ấy con không thể mặc kệ được.” Mai Tư Lễ nhún vai, nhẹ nhàng: “Cho dù nguy hiểm đi chăng nữa, con cũng chỉ có thể lao đầu vào thôi.”

“Ôi, nổi hết da gà rồi này.”

Lại còn nói nữa, Mai Tư Lễ lại vặn ngược lại ông: “Năm đó thầy cũng thế này còn gì? Thầy đã từng hối hận lần nào chưa?”

Lý Vân Phong dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chuyện năm đó giờ giống như mây gió thoảng qua, “Bây giờ thì còn phải hối hận vì điều gì? Trồng ít rau, ít cây ăn quả, rồi lại uống trà. Người khác có muốn cũng không được an nhàn thế này đâu.”

Mai Tư Lễ uống một hơi cạn sạch chén trà trong tay, vuốt ve ly trà, khoe miệng hơi nhếch lên, “VẬY ĐẤY, nếu như bây giờ con mặc kệ cô ấy thì sau này con mới hối hận.”

Hai người trò chuyện rất lâu, khi Mai Tư Lễ chuẩn bị đi, Tuyên Dương còn cho anh rất nhiều rau cải và trái cây tươi mang về, Lý Vân Phong đứng cạnh nhìn bà, “Bà cho nó rau cải làm gì, nó có biết nấu ăn đâu?”

Mai Tư Lễ cười cười, “Không sao, sẽ có người nấu.”

***

Rời khỏi biệt thự của Mai Tư Lễ, Mộc Thất trở về cục cảnh sát.

Cô Mi thấy cô quay về liền chạy đến hỏi thăm, “Sao rồi?”

Tướng Vân Kiệt đang ngồi kiểm tra camera giám sát cũng thò đầu ra, “Mặt Liệt về rồi à? Sao rồi, sao rồi?”

Mộc Thất lắc đầu, nhìn quanh phát hiện ra trong văn phòng chỉ có hai người họ, liền hỏi: “Đội trưởng và mọi người đâu rồi?”

Tường Vân Kiệt đáp lại, “Đội trưởng và Lục đại gia đến nhà giam gặp tên bắt cóc Hạ Quân ban đầu, còn đội phó dẫn người đi kiểm tra lại khu vực xung quanh nhà họ Quân xem có tìm được cô bé hay không. Bây giờ tôi cũng đang kiểm tra lại video giám sát, xem có thể phát hiện đầu mối gì không.”

“Ừ.”

“Mộc Thất, cô không sao chứ?” Cố Mi vẫn không yên lòng Mộc Thất, luôn cảm thấy gần đây cô có rất nhiều tâm sự.

Mộc Thất lắc đầu một cái, “Không sao, tôi đến phòng hồ sơ một lát.”

Mộc Thất đi vào phòng hồ sơ, đi qua từng kệ hồ sơ đầy ắp, quen đường quen lối đi đến giá hồ sơ chưa kết án, nhìn lướt qua, lập tức tìm thấy hồ sơ của vụ án mình cần.

Cô ôm một thùng hồ sơ trở về phòng làm việc. Cố Mi thấy cô ôm một thùng lớn như vậy liền chạy ra nhận lấy, đặt lên bàn cô, nhìn qua hàng chữ bên ngoài, cô ấy ngẩng đầu lên, “Cô cảm thấy có liên quan đến vụ án năm đó sao?”

Mộc Thất ngồi xuống, mở cặp táp ra, “Vì có quá nhiều điểm trùng hợp. Tuổi của Hạ Quân bây giờ bằng với tôi khi bị bắt cóc. Hôm qua tôi thấy tên bắt cóc đó xuất hiện, mà hôm nay Hạ Quân lại mất tích một lần nữa, hơn nữa, chỉ còn vài tháng nữa là tròn hai mươi năm rồi.”

Tường Vân Kiệt cũng suy luận theo cô, “Vậy cô cho rằng tên bắt cóc năm đó bắt Hạ Quân để nói với chúng ta rằng hắn đang trở lại?”

Mộc Thất nhìn những tờ giấy đã ô vàng, “Hắn đang để lại lời nhắn với tôi.” Hắn nói với Mộc Thất, hắn quay về, cô không trốn thoát được.

Lại nghiên cứu lại hồ sơ vụ án năm đó thêm một lần nữa, Mộc Thất vừa mới lật được vài tờ, điện thoại di động lại reo, cô nhìn màn hình, đội trưởng gọi.

“Alo, đội trưởng.”

“Mộc Thất, tìm ra cô bé rồi.”

Chương 36: Sự thật chưa biết (13)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Một cảnh sát tuần tra đã tìm được Hạ Quân. Khi được trông thấy cô bé đang ngồi ven đường, đeo chiếc balo hình con gấu, cầm trong tay một gói kẹo ăn, không khóc, không náo loạn, không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Sau khi cảnh sát xác nhận cô bé chính là Hạ Quân, anh ta lập tức gọi điện cho Cao Đình, sau đó dẫn cô bé đến đồn cảnh sát rồi mới gọi điện cho cha mẹ cô bé.

Tìm được Hạ Quân, mọi người đều cảm giác trái tim mình cuối cùng cũng đập bình thường lại. Thế nhưng vấn đề tiếp theo chính là cô bé đã ở đâu trong suốt khoảng thời gian vừa rồi? Chỗ tìm ra Hạ Quân thực ra là khu vực ngay gần nhà cô bé, trước đó cảnh sát đã kiểm tra chỗ ấy rồi. Một cô bé mắc chứng PTSD chắc chắn sẽ không đi ra ngoài một mình lâu như vậy được, như vậy khoảng thời gian vừa rồi cô bé đã ở một mình hay có ai đó ở cùng cô bé?

Hạ Quân được mọi người đưa gấp về cục cảnh sát, sau khi kiểm tra sức khỏe xong, thấy trên người cô bé không có vết thương nào, mọi người lại dẫn cô bé về phòng nghỉ ngơi, Mộc Thất cũng đến đó gặp cô bé.

“Hạ Quân!” Mộc Thất cầm một ít hoa quả vào phòng nghỉ.

“Dì.” Hạ Quân nhận ra Mộc Thất, gọi cô một tiếng.

Mộc Thất mỉm cười với cô bé, sau đó ngồi xuống, đặt đĩa trái cây lên bàn, dịu dàng hỏi: “Hạ Quân, trong lúc đợi cha mẹ đến đón cháu, chúng ta ngồi nó chuyện một chút nhé? Được không?”

Hạ Quân gật đầu một cái, nhìn lên đĩa trái cây trên bàn, lại quay sang nhìn Mộc Thất, dường như đang hỏi ý kiến cô.

“Muốn ăn quả gì nào?”

“Dâu tây ạ.”

Mộc Thất dùng nĩa, xiên một quả dưa cho Hạ Quân, cô bé nhận lấy rồi bắt đầu ăn từng miếng nhỏ.

Mộc Thất hỏi: “Hạ Quân này, sáng nay chúng ta có gặp nhau đúng không?”

Hạ Quân gật đầu một cái.

“Vậy dì đã dẫn cháu đi đâu?”

“Đi ăn sáng.”

Phải qua miệng người khác mới biết được việc mình đã làm, Mộc Thất cảm thấy cực kì bất lực, cô tiếp tục hỏi Hạ Quân, “Sau khi dì dẫn cháu về nhà cháu lại đi ra ngoài đúng không?”

“Vâng.”

“Hạ Quân đã đi những đâu nào?”

Hạ Quân ăn xong hết một quả dâu tây, lại đưa tay ra xiên một miếng táo, “Đến sân chơi.”

“Ai dẫn cháu đi?”

Vấn đề này của Mộc Thất thành công lôi kéo sự chú của Hạ Quân từ đĩa hoa quả về nhìn lên khuôn mặt cô, nhưng cô bé chỉ nhìn cô mà không nói lời nào.

Mộc Thất lấy một tấm ảnh ra, chính là tấm ảnh của kẻ đã bắt cóc cô năm ấy, “Hạ Quân, nhìn kĩ xem, liệu có phải là chú này không?”

Hạ Quân nhìn ảnh, đột nhiên nâng tay phải lên, đưa ngón trỏ đặt lên môi mình, nói một câu khiến Mộc Thất bắt đầu cảm thấy căng thẳng: “Không được nói đâu.” Nói xong, cô bé lại cúi xuống, xiên một quả dâu, cho vào miệng.

“Hạ Quân...” Mộc Thất còn định hỏi thêm vài câu nữa thì có người gõ cửa phòng nghỉ, Cao Đình mở cửa ra, “Mộc Thất, cha mẹ Hạ Quân tới rồi.”

Việc tra hỏi Hạ Quân cũng đành phải dừng lại, Cao Đình và Mộc Thất dẫn Hạ Quân ra ngoài, để cô bé đoàn tụ với cha mẹ.

Đường Ân vừa gặp Hạ Quân liền chạy đến, ôm lấy cô con gái vừa rời khỏi mình mấy tiếng đồng hồ, không ngừng khóc, “Quân Quân, con không sao là tốt rồi. Tất cả đều do mẹ, mẹ sẽ không bao giờ để con phải ở nhà một mình nữa.” Nói xong, cô ta lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn hai người, “Cảm ơn mọi người đã giúp chúng tôi tìm Quân Quân, bác sĩ Mộc, cảm ơn cô.”

Cao Đình: “Không sao, đây là việc chúng tôi phải làm.”

Mộc Thất không dám lên tiếng đáp lại, cô cảm thấy rất thẹn với lời cảm ơn kia. Người dẫn Hạ Quân ra ngoài khi chưa được sự đồng ý của cha mẹ cô bé chính là cô, hơn nữa cũng chính vì cô mà đứa bé này mới bị liên lụy. Cũng may lần này cô bé không bị thương chỗ nào, nếu không thì cô cũng không biết mình phải đối mặt với họ thế nào nữa.

Sau khi tiễn ba người, Cao Đình và Mộc Thất cùng trở về phòng làm việc, Hề Thiên Tường lập tức hỏi thăm: “Sao rồi? Cô bé nói gì?”

Mộc Thất ngồi xuống chỗ mình, “Có người dẫn cô bé đến sân chơi, tôi nghi ngờ đó là người đã bắt cóc tôi năm ấy.”

Những người ở đây, ai cũng có ấn tượng nhất định về vụ án năm đó, Lục Diệp theo thói quen gõ gõ bàn, “Vụ án mà suốt mười chín năm qua vẫn chưa được phá, cô cảm thấy sau khi biến mất nhiều năm như vậy, tại sao bây giờ hẳn lại xuất hiện?”

Mộc Thất gật đầu một cái, “Chỉ sợ là...”

Cao Đình đứng sau lưng cô, vỗ vỗ bả vai cô, “Vậy chúng ta tìm ra hấn đi, nếu hấn dẫn Hạ Quân đến sân chơi, thì chúng ta bắt đầu kiểm tra camera giám sát ở các sân chơi trẻ em đi.”

Tường Vân Kiệt lập tức đưa tay lên bàn phím, bắt đầu rà soát.

Lục Diệp cũng giúp anh ta thu hẹp lại phạm vi, “Lần thứ hai Hạ Quân rời khỏi nhà là vào khoảng 8 giờ 35 phút, sau đó được tìm thấy vào lúc 11 giờ trưa, thời gian mất tích là hơn hai tiếng đồng hồ, chúng ta bắt đầu tìm kiếm các điểm quanh khu nhà Hạ Quân khoảng một giờ lái xe.”

Tường Vân Kiệt gõ gõ mấy cái, vậy có khoảng ba địa điểm, chặng đường đến những nơi này đều ở khoảng 30-45 phút.

Cao Đình: “Được rồi, mọi người chia nhau, tốp hai người phụ trách một sân chơi, tìm ra người đã dẫn Hạ Quân đi.”

Sau đó mọi người bắt đầu nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhìn được khoảng nửa tiếng thì Hạ Quân xuất hiện trong video giám sát.

Lục Diệp thông báo: “Tìm được rồi.”

Những người còn lại đều đứng dậy đi về phía anh ta, trong video giám sát xuất hiện hình ảnh Hạ Quân đeo ba lô con gấu, cạnh cô bé là một người đàn ông mặc áo khoác đen, hấn nắm tay Hạ Quân, dẫn cô bé vào sân chơi.

Mộc Thất nhìn bóng lưng người đàn ông đó, mơ hồ có cảm giác quen thuộc, “Có thể thấy phía chính diện không?”

Đối với Tường Vân Kiệt mà nói thì chuyện này dễ ợt, “Đây, đây, đợi chút, từ camera phía đối diện có thể thấy được mặt họ.”

Tôn Đống lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Tường Vân Kiệt, anh ta gõ gõ

bàn phím máy cái, mở đoạn video giám sát mới, tua đến khoảng thời gian khi này, Hạ Quân lại xuất hiện trên màn hình, có cả khuôn mặt người đàn ông kia.

Tường Vân Kiệt phóng to hình ảnh lên, sau đó dùng vài thao tác xử lý, gương mặt người đàn ông đó trở nên cực kì rõ ràng.

“Chính là hắn!” Mộc Thất không hề chần chừ, nhìn một cái liền nhận ra hắn.

Hung thủ của một vụ án mưu sát trẻ em chấn động toàn xã hội, đột nhiên xuất hiện sau hai mươi năm mất tích.

***

Đêm đó Mộc Thất về đến nhà, khi còn đứng trong thang máy, cô vẫn còn nhớ lại động tác và câu nói của Hạ Quân lúc ở cục cảnh sát. Cô không biết liệu mình có nên tiếp tục tư vấn tâm lý cho cô bé nữa không. Do sự xuất hiện của cô, mà gia đình đã sắp vượt qua được đau đớn ấy, hôm nay lại trải qua nỗi đau ấy thêm một lần nữa. Cô nhắm mắt lại, khi mở ra, thang máy đã đến tầng bảy, cửa mở.

Đến trước cửa nhà, cô lấy chìa khóa trong túi xách ra, đang cắm vào ổ khóa, chuẩn bị mở cửa thì cánh cửa phía sau cô lại mở ra.

“Về rồi?”

Mộc Thất quay đầu nhìn lại, đối diện cô là Mai Tư Lễ, đang cười trần, vì đang ở nhà nên anh cũng không đội mũ.

Cô gật đầu với anh một cái.

“Tìm được cô bé kia rồi à?” Mai Tư Lễ đoán chắc là đã tìm được, vì nếu không tìm được thì giờ này Mộc Thất sẽ ở lại cục cảnh sát.

Mộc Thất: “Ừ tìm được rồi.”

“Vậy là tốt, à đúng rồi, cô đợi một chút, tôi có cái này cho cô.”

Mộc Thất đứng yên đó, đợi anh.

Một lát sau Mai Tư Lễ cầm hai túi đồ ra, thậm chí còn đi giày, sau khi ra khỏi nhà còn dùng chân đóng sập cửa lại.

Mai Tư Lễ đưa toàn bộ chỗ rau cải và trái cây mình vừa được thầy cho, trao hết cho Mộc Thất, “Mấy thứ này cho cô đây, tất cả đều là của nhà trồng được.”

Mộc Thất từ chối, “Của anh thì anh cứ giữ lấy.”

Mai Tư Lễ vẫn dúi cho cô, “Tôi mang về nhiều quá, nên chia cho cô một chút, một mình tôi ăn không hết, mà đây đều là đồ tươi, để lâu hỏng mất thì phí.”

“Vậy cảm ơn anh.” Mộc Thất nhận lấy hai túi đồ, rất nặng.

Đưa đồ xong, Mai Tư Lễ cũng không về nhà mình ngay, mà lại hỏi cô: “Cô ăn cơm chưa?”

Mộc Thất lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Mai Tư Lễ lại thể hiện độ mặt dày của mình, “Tôi cũng chưa ăn, nhưng bây giờ chúng ta đang có những nguyên liệu nấu ăn rất tươi mới đúng không?” Thiếu điều chưa nói thẳng ra là cô nấu ăn cho tôi đi thôi.

Mộc Thất nghe hiểu ý của anh, nếu đã nhận đồ của anh rồi thì cũng không tiện từ chối, cô liền nói với anh, “Vậy anh sang ăn tối đi.”

Đạt được mục đích của mình, Mai Tư Lễ rất vui sướng, “Cảm ơn.”

Mộc Thất mở cửa, Mai Tư Lễ đi theo cô vào nhà, Mộc Thất thay giày dép

xong, lại lấy trong tủ giày ra một đôi dép lê đi một lần, đặt xuống đất.

Mai Tư Lễ nhìn đôi dép duy nhất dưới đất, trong đầu thâm nghĩ, mình nên mang dép của mình sang mới phải. Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo chính anh tự mình đóng cửa lại, còn không mang chìa khóa theo.

“Anh ngồi đợi một chút, tôi đi nấu ăn.” Mộc Thất chỉ chỉ ghé sa lông, sau đó cầm nguyên liệu đi vào bếp.

Mai Tư Lễ gật đầu nhưng cũng không ngồi trên ghé sa lông, mà nhân cơ hội này đi tham quan một vòng nhà Mộc Thất. Tất cả mọi thứ đều rất gọn gàng chỉnh tề, không hề có một vết bụi bẩn nào.

“Sạch sẽ thật đấy.” Mai Tư Lễ đi vòng vòng trong phòng khách, sau đó đến bên cửa sổ, ở một học tủ màu trắng gần đó có để một tấm ảnh gia đình, trong hình, ba người chụp ở bờ biển. Mai Tư Lễ nhận ra được đó là cha mẹ Mộc Thất và cô vào khoảng hồi cấp hai, trong hình người nào cũng mang nụ cười hạnh phúc. Tiếc là bây giờ anh gặp Mộc Thất nhiều lần như vậy, chưa từng thấy cô nở nụ cười tươi như vậy bao giờ, anh cầm khung ảnh nhìn một lúc rồi mới đặt trở về vị trí cũ.

Đang chuẩn bị xoay người, đột nhiên một điểm đỏ xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Mai Tư Lễ tránh sang bên cạnh một chút, vốn nghĩ là do đèn nào đó nghịch ngợm chiếu lên, nhưng khi đứng sau rèm cửa nhìn xuống thì anh phát hiện chuyện không phải thế. Lúc này, trời đã tối, dưới ánh đèn đường, một người đàn ông mặc áo khoác đen, đội mũ, cầm trong tay một chiếc bút hồng ngoại, cứ đưa lên rồi hạ xuống, dường như đang viết chữ gì đó.

Mai Tư Lễ cẩn thận nhìn kỹ động tác của hắn, cuối cùng cũng nhìn ra hắn đang viết gì.

Mộc.

Hắn viết họ của Mộc Thất.

Chương 37: Sự thật chưa biết (14)

Editor: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Mai Tư Lễ dùng điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông đó lại. Anh không nói gì với Mộc Thất, chỉ đi ra cửa, chạy về phía thang máy. Rất may là thang máy lúc này vẫn dừng ở tầng bảy, Mai Tư Lễ vừa vào thang máy, lập tức nhấn nút xuống tầng một.

Thang máy từ từ đi xuống, Mai Tư Lễ thầm đoán thân phận của người kia, khả năng cao đó chính là người năm đó đã bắt cóc Mộc Thất, nhưng là một tên tội phạm đã bị truy nã, hấn mạo hiểm xuất hiện ở đây với mục đích gì?

Anh đứng trong thang máy nghĩ ra rất nhiều trường hợp, cửa thang máy vừa mở, anh lập tức xông ra ngoài. Nhưng khi đẩy cửa chung cư ra, dưới ngọn đèn đường đã không còn ai. Anh nhìn xung quanh một lúc, nhưng vẫn không thấy người đàn ông kia đâu. Anh cầm điện thoại, quay trở lại khu chung cư, đầu tiên gọi điện cho 110.

Đầu bên kia vừa nhắc máy, Mai Tư Lễ lập tức đọc địa chỉ: “Chỗ này là khu YZ, chung cư Hoa Uyển, số 114, tôi vừa thấy dưới nhà có một người đàn ông khả nghi, mặc áo khoác đen, đội mũ. Tôi cảm thấy ông ta trông giống như tội phạm truy nã, Trần Vũ. Đúng, chính là nghi phạm của vụ án bắt cóc, ngược đãi trẻ em 19 năm trước.”

Nhân viên trực đường dây nóng 110 kiểm tra lại, sau đó đáp: “Thưa ngài, đội cảnh sát của chúng tôi đang trên đường đến đó rồi.”

Mai Tư Lễ đi đến trước thang máy, cả hai buồng thang máy đều dừng ở tầng một, “Đang? Đã có người báo cảnh sát rồi sao?” Anh đi tiếp đến chỗ cầu thang bộ, thấy các đèn cảm ứng ở đây đều đang ở trạng thái tắt, anh thở phào nhẹ nhõm, xem ra Trần Vũ không đi lên.

“Đúng vậy, năm phút trước vừa có người báo án.”

Năm phút trước? Sao lại là khoảng thời gian này?

Mai Tư Lễ đi vào thang máy, nhất nút lên tầng bảy. Năm phút trước chính là khoảng thời gian Trần Vũ mới xuất hiện, xác suất là do người trong khu nhà báo cảnh sát là rất thấp, chỉ có thể là Trần Vũ tự mình báo cảnh sát. Nhưng sao hắn lại làm thế? Sợ Mộc Thất không thấy được chữ hắn đã chiếu bằng tia hồng ngoại, nên dùng cách này để đảm bảo rằng cô chắc chắn sẽ biết hắn đã xuất hiện?

Haizz, anh cười lạnh, quả nhiên là biến thái.

Ở trên tầng, Mộc Thất vốn đang nấu ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, đóng cửa, cô tắt bếp, đi ra ngoài xem thì không thấy Mai Tư Lễ trong phòng nữa, dường như vừa chạy ra ngoài.

Cô cảm thấy hơi kì lạ, sau đó lại nghĩ, chắc anh có chuyện gì đó. Vừa định quay lại bếp nấu nốt bữa tối, thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Cô ra phòng khách lấy điện thoại trong túi xách ra, người gọi là Hề Thiên Tường.

Mộc Thất nghe điện thoại: “Alo, đội phó.”

Đầu dây bên kia, Hề Thiên Tường nghe thấy Mộc Thất bắt máy, thở phào, “Mộc Thất, cô không sao chứ?”

Mộc Thất: “Không sao ạ? Có chuyện gì sao?”

Hề Thiên Tường đang lái xe đến khu nhà của Mộc Thất, “Trần Vũ vừa xuất hiện khu nhà cô, 5 phút trước hắn vừa đứng dưới nhà cô.”

Mộc Thất nghe cái tên này, theo phản xạ tim cô đập nhanh hơn, cô đi nhanh đến cửa sổ, nhìn xuống, nhưng không thấy ai, “Bây giờ dưới đó không có ai.” Chẳng hiểu sao bỗng dung cô cảm thấy Mai Tư Lễ đột nhiên chạy ra ngoài là vì chuyện này? Có lẽ anh phát hiện ra rồi?

Hè Thiên Tường dặn dò, “Cô cẩn thận một chút, nhớ ở yên trong nhà, đừng đi đâu, chúng tôi tới đó ngay đây.”

Cúp điện thoại, cô vẫn đứng yên nhìn xuống tòa nhà. Người đàn ông kia đã tới, lại còn chủ động báo cho cô biết. Thật ra Mộc Thất cũng không quá bất ngờ, cô biết, sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ tìm đến cô.

Cô nhìn xuống con đường phía dưới, vừa rồi hắn đã đứng đó nhìn lên nhà cô, hắn muốn làm gì? Tiếp theo hắn sẽ làm gì?

“Ting toong.” Chuông cửa nhà Mộc Thất vang lên.

Mộc Thất quay đầu ra nhìn về phía cửa, cô cẩn cẩn môi, là hắn sao?

Cô cầm điện thoại di động chạy ra, đến cửa cô đặt điện thoại lên tủ giày, sau đó lại cầm bình xịt cay rồi mới đến nhìn qua mắt mèo.

“Phù.” Thấy người đứng ngoài cửa là Mai Tư Lễ, Mộc Thất thở phào một hơi, lúc này cô mới nhận ra, nãy giờ mình không hề hít thở. Cô quay người cất bình xịt cay đi, sau đó mới ra mở cửa. Mai Tư Lễ đi vào, khi Mộc Thất nhìn xuống chân anh, lại phát hiện ra lúc nãy anh đi đôi dép lê dùng một lần chạy ra ngoài.

Mộc Thất lại lấy một đôi dép khác trong tủ ra cho anh. Lúc này Mai Tư Lễ mới nhận ra từ nãy đến giờ mình quên thay cả dép, anh ngoan ngoãn đổi lại dép rồi mới đi vào nhà.

Đợi anh đi vào xong, Mộc Thất mới hỏi: “Vừa rồi anh chạy xuống tầng? Có thấy người đàn ông đó không?”

“Không thấy, cô biết rồi à?” Mai Tư Lễ thấy cô đang cầm điện thoại trong tay, liền hiểu ra, “À, bạn cô gọi điện.”

Mộc Thất gạt đầu một cái, “Ừ! Tôi đi nấu nột bữa tối.”

Cô không nói mình muốn ra ngoài, điều này khiến Mai Tư Lễ cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Ai biết người đàn ông kia đang chờ Mộc Thất ở đâu, lúc này bất kì chỗ nào cũng không an toàn bằng việc ở cạnh anh.

Mộc Thất cảm điện thoại di động vào phòng bếp, dù đang nấu ăn, nhưng trong lòng cô vẫn còn nghĩ đến chuyện liệu người đàn ông kia có bị bắt không, nếu mọi chuyện có thể dừng lại ở đây thì tốt biết mấy.

“Ting toong, ting toong.” Chuông cửa lại vang lên.

Mai Tư Lễ trực tiếp đi đến cửa, nhìn qua mắt mèo, bên ngoài không phải là Trần Vũ, mà là một người đàn ông trẻ tuổi, anh không quay đầu, nói lớn: “Mộc Thất, bên ngoài là một người đàn ông tóc xoăn, nhìn có vẻ còn chưa tỉnh ngủ.”

Vừa nghe anh miêu tả, Mộc Thất liền biết người bên ngoài là ai, cô tắt bếp, đi ra ngoài, đến cửa rồi, Mai Tư Lễ vẫn không tránh ra, chặn ở cửa.

Hơn nữa Mai Tư Lễ quá cao, hoàn toàn chặn kín lại cửa, Mộc Thất nhỏ bé không mở được cửa, cô khẽ nói: “Mai Tư Lễ, mở cửa ra đi, là đồng nghiệp của tôi.”

Lúc này Mai Tư Lễ mới mở cửa ra, Lục Diệp thấy cửa mở, đang định đi vào, nhưng khi thấy một người đàn ông xa lạ chứ không phải Mộc Thất, anh ta lập tức cau mày: “Hả, anh là ai?”

“Tôi...” Mai Tư Lễ vừa định lên tiếng, Mộc Thất liền chen vào, “Hàng xóm, Lục Diệp, sao anh lại đến đây.”

Lục Diệp lim dim buồn ngủ, nghiêng đầu nhìn Mộc Thất đang bị Mai Tư Lễ che khuất, “Đội trưởng lo cho cô nên bảo tôi sang đây.”

Mai Tư Lễ đứng yên ở cửa, vì sàn nhà bên ngoài thấp hơn trong nhà một chút, hai người vốn cao ngang nhau thì bây giờ Mai Tư Lễ lại cao hơn Lục Diệp một chút, anh lên tiếng: “Không cần, có tôi rồi.”

Lục Diệp nghĩ trong đầu, chẳng qua chỉ là hàng xóm thôi mà? Anh ta dựa vào vách tường bên cạnh, “Giờ hàng xóm cũng nhiệt tình nhỉ?”

Mai Tư Lễ mỉm cười, “Họ hàng xa không bằng láng giềng gần.”

Mộc Thất vào đến phòng khách, thấy hai người vẫn còn đứng ở cửa, “Hai người không vào phòng khách nói chuyện được à?”

Cuối cùng, Mộc Thất tiếp tục nấu ăn, Mai Tư Lễ và Lục Diệp ngồi ở phòng khách lờm nhau.

...

Yên lặng một lúc lâu.

Vẫn là Mai Tư Lễ lên tiếng trước: “Mai Tư Lễ.”

“Ồ.” Lục Diệp cũng đáp lại: “Lục Diệp.”

...

Lại yên tĩnh.

Mai Tư Lễ quay đầu nhìn vào phòng bếp, có thể loáng thoáng thấy bóng lưng Mộc Thất đang nấu nướng, so với hình ảnh cô bé lúc nào cũng quấn quít lấy anh, muốn ăn kẹo thì khác hoàn toàn. Anh quay đầu lại lúc này mới nhận ra Lục Diệp đã ngủ mất rồi.

Mai Tư Lễ nghĩ trong đầu, may quá, mình ở lại.

Một lát sau, Mộc Thất dọn bữa tối lên bàn ăn trong phòng bếp, gọi Mai Tư Lễ: “Ăn cơm đi.”

Mai Tư Lễ đứng lên, phát hiện Lục Diệp vẫn đang ngủ, nghĩ vài giây xong quyết định mặc kệ anh ta, xách mông chạy về phía bàn ăn.

Mộc Thất cũng chỉ xới hai bát cơm, Mai Tư Lễ thấy vậy, chỉ chỉ Lục Diệp: “Không gọi anh ta ra ăn sao?”

Mộc Thất đưa cho anh đôi đũa sạch, ngồi xuống chỗ mình, nhìn thoáng qua Lục Diệp đang ngủ say, “Kệ cho anh ta ngủ đi, đối với anh ta việc ngủ còn quan trọng hơn ăn cơm.”

Đối với chuyện này tất nhiên là Mai Tư Lễ không có ý kiến gì.

Kết quả, kẻ vốn luôn kén cá chọn canh như Mai Tư Lễ ăn một mạch hết hai bát cơm, ăn xong, nhìn Mộc Thất đang cúi đầu thu dọn bát đũa, dưới ánh đèn cô có vẻ dịu dàng, bình thản hơn hẳn bình thường. Anh thầm nghĩ, nếu không có.... Thì thật tốt biết bao.

Mộc Thất cầm bát đũa, ngẩng đầu lên thì thấy Mai Tư Lễ đang nhìn mình, cô trừng mắt lại, “Sao thế?”

Mai Tư Lễ chống cằm nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Nếu tôi nói tôi thích cô thì sao?”

Mộc Thất hơi sững sốt, sau đó lập tức bình tĩnh lại: “Chỉ vì một bữa cơm?”

Câu trả lời này khiến Mai Tư Lễ nghẹn lời, “Cô...”

Nhưng anh vẫn chưa nói hết, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói cực kì phiền phức: “Á, Mặt Liệt! Tôi muốn uống cà phê, cà phê ngọt!!!”

Trong giây lát, Mai Tư Lễ chỉ muốn hát cốc cà phê vào mặt anh ta.

Chú bảo vệ Lục Diệp vẫn được Mộc Thất pha cho một cốc cà phê thật ngọt ngào, còn Mai Tư Lễ dù không có hứng với cà phê thì cũng không có ý định rời đi. Mộc Thất mặc kệ hai người ở phòng khách, tự về phòng mình xem hồ sơ.

Lục đại gia uống hết một ly cà phê, lúc này mới phát hiện ra Mai Tư Lễ

vẫn còn ngồi đấy, nghi ngờ hỏi: “Anh còn chưa về?”

“Tôi quên chìa khóa.” Trừ chữ quên ra thì lý do này là sự thật.

Lục Diệp lập tức đáp lời: “Tôi biết cạy khóa.”

Anh cũng biết, vì thế Mai Tư Lễ chuyển đề tài, “Anh biết bên cạnh Mộc Thất có một người tên là Thôi Hình không?” Anh muốn biết thêm manh mối từ những người xung quanh Mộc Thất.

Lục đại gia thoải mái dựa vào ghế sa lông, “Không biết, dù sao thì trong cục cảnh sát không có người nào tên vậy. Sao? Tình địch?”

Mai Tư Lễ cười nhạt, “Không phải đâu. Tôi và Mộc Thất quen nhau từ nhỏ.”

Lục Diệp nhớ lại thái độ của Mộc Thất đối với Mai Tư Lễ, lắc lắc ngón trỏ: “Không giống.”

“Chẳng qua cô ấy không nhận ra tôi là ai mà thôi.”

Lục Diệp nghe xong, thốt lên: “Ồ, nữ đại thập bát biến.” (1)

(1) Nữ đại thập bát biến: Thành ngữ, ý chỉ gái 18 tuổi thì sẽ thay đổi nhiều về ngoại hình, tính cách.

Mai Tư Lễ nhìn anh ta mỉm cười, cuối cùng cả đêm đó Lục Diệp vẫn phải tự kỉ ngồi uống cà phê không đường.

Một giờ sau, Mộc Thất nhận được điện thoại của Cao Đình: “Mộc Thất, có một đứa bé bị mất tích, ngay trong khu nhà của cô.”

Chương 38: Mặt trái của màu trắng (1)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Mộc Thất đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn cảnh tượng đang xảy ra trong phòng: các cảnh sát đi qua đi lại, cha mẹ đang đau lòng vì con gái đang mất tích, thậm chí người mẹ còn vừa khóc vừa quỳ xuống cầu xin Cao Đình nhanh chóng tìm ra con gái họ, người chồng vốn định kéo vợ mình lên, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ôm lấy cô ta rồi cùng khóc.

“Gia Gia của tôi! Ôi!”

Bên tai cô chỉ toàn là tiếng khóc lóc của hai người, từng tiếng, từng tiếng như những nhát búa gõ vào tim cô. Cô che tim mình lại, nghĩ đến những người cha, người mẹ năm đó, con cái họ đã bị mai táng dưới bùn đất, họ đã từng đau buồn, bất lực đến nhường nào, nửa đêm nằm mơ toàn thấy bóng dáng con mình, nhưng lại không biết đứa trẻ ấy giờ đang ở đâu, bị đối xử thế nào? Họ vừa muốn có được tin tức của con mình, nhưng lại sợ, sợ rằng mình sẽ nhận lại thi thể lạnh ngắt của đứa bé.

Tại sao?

Tại sao lại phải lựa chọn những đứa trẻ yếu ớt, vô tội ấy?

Tại sao?

Tại sao nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa bắt được hắn?

Tại sao?

Tại sao không trực tiếp tới bắt cô? Mà lại phải tra tấn cô bằng phương thức tàn nhẫn này?

“Mộc Thất.” Một người đàn ông cao lớn bước đến trước mặt cô, chặn lại tầm mắt cô, đồng thời cắt ngang dòng suy nghĩ miên man trong đầu cô.

Mộc Thất ngẩng đầu lên, thấy Hề Thiên Tường đang cau mày, cô biết anh ta đang lo lắng, cô lắc đầu: “Đội phó, tôi không sao.”

Hề Thiên Tường thở dài, “Bây giờ trên mặt cô viết rõ hai chữ không ổn kìa.” Anh ta đưa tay ra vỗ vỗ vai Mộc Thất hai cái, “Mộc Thất, nhớ kỹ, đứa bé bị bắt cóc không phải là lỗi của cô, cũng không hề liên quan gì đến cô, bản thân cô cũng chỉ là một nạn nhân mà thôi.”

Mộc Thất im lặng cúi đầu, cô biết, nhưng cô không thể ngừng suy nghĩ được.

Trừ việc lo lắng, cô còn rất bất lực, không biết phải làm sao. Trước khi bắt cóc đứa bé, Trần Vũ còn cố ý đứng dưới cửa sổ nhà cô, hơn nữa điều châm chọc nhất, đó là chính hắn đã báo cảnh sát. Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, trước khi cảnh sát tới, hắn đã bắt cóc một đứa bé và còn thành công trốn thoát. Không hoảng hốt, không hoảng loạn, rất thành thạo. Hắn đang dùng cách này để cười vào mặt cảnh sát các cô.

Nhìn xem, tao tự đến tận nơi, nhưng chúng mày vẫn không bắt nổi tao đó thôi.

Sau khi hỏi xong cha mẹ của đứa bé, Cao Đình xoa xoa mi tâm đến chỗ hai người, Hề Thiên Tường thấy anh ta tới, liền hỏi: “Sao rồi?”

Cao Đình nói, “Ăn tối xong, đứa bé xin phép xuống tầng chơi, ngay vườn hoa dưới nhà. Bình thường mọi ngày đúng 8 giờ 30 đứa bé sẽ về nhà, nhưng hôm nay đến tận 9 giờ hai người vẫn không thấy bé về, lập tức đi xuống tìm, nhưng chỉ thấy mấy đứa trẻ chơi cùng cô bé, đám trẻ nói Gia Gia đã đi theo một ông chú đội mũ.”

“Vậy là dụ bắt.” Lục Diệp lên tiếng, “Nhanh thật đấy.”

Vẫn là dụ bắt, Mộc Thất nói, “Theo cách gây án trước kia của hắn, ngày

mai hẳn sẽ gọi cho cha mẹ của đứa bé, sau đó yêu cầu họ làm việc gì đó. Hẳn hưởng thụ quá trình không chế người khác, còn nữa, hẳn rất giỏi nguy trang.” Có một khoảng thời gian rất dài trước kia, Mộc Thất đã bị biểu hiện của hẳn khi bắt cô lừa gạt. Khi đó, cô cho rằng hẳn là một tên tâm thần, tinh thần không ổn định. Điều này cũng khiến cho cảnh sát điều tra vụ án này gặp không ít khó khăn. Trên thực tế, hẳn là một kẻ rất khôn khéo, giỏi thao túng người khác, thuộc nhóm tội phạm trí tuệ cao, đây cũng chính là lí do vì sao nhiều năm như vậy mà hẳn vẫn chưa bị bắt.

Cao Đình gật đầu đồng ý, “Cho nên đêm nay tôi và Tôn Đống sẽ ở lại đây, nếu nhận được điện thoại của Trần Vũ, chúng tôi sẽ lập tức điều tra xem hẳn gọi điện thoại từ đâu.” Nói xong, anh ta lại lo lắng nhìn về phía Mộc Thất, “Cô cũng về nghỉ ngơi đi, có cần tôi điều một nữ cảnh sát ở với cô đêm nay không?”

Mộc Thất lắc đầu, “Không cần đâu đội trưởng.”

Thứ nhất là quá phiền, thứ hai là thật sự không cần phải làm vậy. Cô biết, ít nhất là trong đêm nay, Trần Vũ sẽ không quay lại khu nhà này nữa.

Hè Thiên Tường và Lục Diệp cũng dặn dò cô phải cẩn thận.

Mặc dù cùng một khu chung cư, nhưng Cao Đình vẫn đưa Mộc Thất đến tận cửa nhà rồi mới rời đi.

Mộc Thất lấy chìa khóa ra mở cửa, đèn phòng vẫn sáng, cô đổi dép đi vào nhà, trông thấy Mai Tư Lễ đang ngồi đọc sách trên sa lông.

“Anh vẫn chưa đi?”

Sau khi nhận được điện thoại, cô và Lục Diệp đều chạy vội đến nhà cô bé bị bắt cóc, cô cũng không để ý đến Mai Tư Lễ, nhưng định ninh rằng anh sẽ rời đi. Nào ngờ anh vẫn còn trong nhà mình.

Mai Tư Lễ xoay người lại, tựa tay lên thành ghế sa lông, “Tôi nay loạn như vậy, tôi không yên tâm.”

Mộc Thất chắc chắn: “Hôm nay hẳn sẽ không trở lại đâu.”

Biết cô sẽ nói vậy nên Mai Tư Lễ cũng chuẩn bị sẵn lý do, “Thật ra thì lúc này ra ngoài tôi quên mang chìa khóa.”

Mộc Thất tin là thật, cô nói ngay: “Lục Diệp biết cạy khóa cửa đây.”

Anh biết, anh cũng biết cạy khóa, nhưng Mai Tư Lễ vẫn giả vờ đáng thương, than thở, “Hày, tôi không có nhà để về.”

Có lẽ vì tối nay xảy ra nhiều chuyện, cuối cùng Mộc Thất cũng mềm lòng, “Vậy anh ngủ phòng cho khách đi, chặn gối trong phòng đó đều là đồ mới cả đấy.”

“Cảm ơn.” Mai Tư Lễ đạt được mục đích của mình nên rất vui vẻ.

Mộc Thất dẫn Mai Tư Lễ đến phòng cho khách, “Tôi về phòng mình đây, anh ngủ sớm đi.” Nói xong liền xoay người rời đi, cô tắt đèn lớn trong phòng khách, chỉ bật một chiếc đèn treo tường, sau đó về phòng mình, đóng cửa lại.

Mộc Thất xem tài liệu đến rạng sáng mới chợp mắt một chút. Khi đồng hồ báo thức vang lên, cô rửa mặt, thay quần áo, ra khỏi phòng ngủ thì ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong nhà. Cô đến chỗ bàn ăn, phát hiện trên bàn có để sẵn đồ ăn sáng, là đồ mua bên ngoài, có cháo và bánh bao được để trong hộp giữ ấm, còn có một cốc giữ nhiệt đựng sữa đậu nành, bên ngoài cốc giữ nhiệt còn dán một tờ giấy ghi chú.

“Nhất định phải ăn sáng đấy nhé ~~~~~ Mai.”

Nét chữ rất phóng khoáng.

Cô sờ sờ bữa sáng, vẫn còn ấm, lại quay đầu sang nhìn tấm ảnh chụp chung với cha mẹ. Sau khi cha mẹ qua đời, đây là lần đầu tiên cô được người khác mua đồ ăn sáng về tận nhà, cảm giác....

Cô lắc lắc đầu, kéo ghế ra ngồi xuống, vớt hộp đựng thức ăn vào thùng rác, sau đó rót sữa đậu nành ra cốc, bắt đầu ăn bữa sáng. Đang ăn, đột nhiên Mộc Thất bỏ bánh bao xuống, nghiêng đầu ra nhìn cánh cửa nhà mình, cô mới nghĩ ra một chuyện, bữa sáng này được mua ở bên ngoài về, vậy tức là Mai Tư Lễ đã đi ra ngoài, sau đó lại quay lại. Vậy anh mở cửa kiểu gì?

Chìa khóa duy nhất của căn nhà này được để trong phòng cô, mà cô lại có thói quen khóa cửa phòng ngủ lại. Vậy không có chìa khóa thì anh ra ra vào vào bằng cách nào? Ừ, chắc chắn là cạy khóa rồi.

Cô cầm bánh bao lên, ăn tiếp, quả nhiên, trên đời này có một số chuyện không nên nghĩ quá sâu thì hơn.

Ăn sáng xong, cô đi xe bus đến Cục cảnh sát. Sau vụ mất trí nhớ lần trước, Mộc Thất không dám nhắm mắt nghỉ ngơi trên xe nữa, cô chỉ sợ chuyện lần trước lại tái diễn.

Đến văn phòng, như thường lệ, Cao Đình vẫn là người đến đầu tiên, Mộc Thất tiến vào, cúi đầu chào: “Chào buổi sáng, đội trưởng.”

“Chào buổi sáng, cô ăn sáng chưa?” Cao Đình nhìn hai vành mắt đen xì của cô, xem ra cô lại thức đêm.

“Tôi ăn rồi.”

Cao Đình hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Một lát sau các thành viên khác của đội điều tra đặc biệt cũng dần dần đến đủ, trừ Tôn Đống – người đang làm nhiệm vụ ở nhà Gia Gia.

Một tiếng sau, điện thoại của văn phòng vang lên, Tôn Đống gọi về.

“Đội trưởng, có người gọi điện thoại đến nhà của Gia Gia, gọi bằng điện thoại di động, số là 138...”

Cao Đình quay sang nhắc Tưởng Vân Kiệt: “Vân Kiệt, chuẩn bị xong chưa?”

Tưởng Vân Kiệt mở lớn hai mắt, ngón tay đặt sẵn lên bàn phím, “Ok, đội trưởng.”

Thấy Tưởng Vân Kiệt đã chuẩn bị xong, Cao Đình lập tức nói với Tôn Đống: “Nói cha mẹ cô bé nghe máy đi, nhớ rõ là phải cố gắng kéo dài thời gian.”

“Vâng! Anh Vương, anh nghe điện thoại đi.”

Cha của cô bé hơi khản trương, nhấn nút nghe.

“Hu hu hu.... Cha ơi, hu hu hu... Mẹ ơi...” Vừa bắt máy, tiếng khóc của cô bé lập tức vang lên.

Nghe giọng con mình, mẹ cô bé đang đứng bên cạnh lập tức lao đến bên điện thoại, khóc nức nở: “Gia Gia, Gia Gia, con ơi.”

Cha của đứa bé mở miệng cầu xin: “Tôi van anh, tôi cầu xin anh, làm ơn hãy trả lại đứa bé cho vợ chồng tôi. Tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của anh.”

Nhưng đầu dây bên kia chỉ vang lên tiếng khóc của đứa trẻ, cuộc gọi kéo dài chừng 20 giây, sau đó bên kia cúp máy. Từ đầu đến cuối, Trần Vũ không nói bất kì lời nào, cuộc gọi đầu tiên cứ thế kết thúc.

Hè Thiên Tường: “Tưởng Vân Kiệt, sao rồi?”

Tưởng Vân Kiệt vỗ bàn: “Trời ạ, thời gian quá ngắn, hơn nữa đây còn là số điện thoại dùng một lần, không thể theo dõi được.”

Mộc Thất khẳng định: “Hắn sẽ gọi lại.”

Cô nói đúng, một tiếng sau, lại có một cuộc điện thoại, cũng giống như lần

đầu tiên, vẫn chỉ có tiếng khóc của trẻ con, nhưng lần này cuộc gọi đã rút ngắn lại, chỉ còn 15 giây.

Hai tiếng sau, lại có cuộc gọi, nội dung vẫn như cũ, nhưng chỉ kéo dài 10 giây.

Bốn tiếng sau đó, vẫn là tiếng khóc trẻ con, thời gian cuộc gọi lại rút ngắn chỉ còn 5 giây.

Cao Đình bắt đầu thấy đau đầu, “Khoảng cách giữa các cuộc gọi càng ngày càng dài, nhưng thời gian cuộc gọi lại ngày càng ngắn.”

Mộc Thất đã rất quen với tư duy của hung thủ, “Hắn cố ý làm vậy để hành hạ cha mẹ cô bé.” Thời gian trôi qua càng lâu, cha mẹ đứa bé sẽ càng đau khổ, họ có thể nghe được tiếng của đứa bé, nhưng thời gian lại càng lúc càng ngắn. Điều này sẽ khiến cha mẹ của đứa bé hoàn toàn suy sụp nếu không được nghe tiếng của nó nữa. Đây chính là mục đích của Trần Vũ, đối tượng hắn muốn hành hạ không chỉ là đứa bé, mà còn là cha mẹ của nó.

Khoảng năm phút sau chuông điện thoại lại vang lên. Cha mẹ đứa bé vội vã nghe máy, “Alo, Gia Gia, Gia Gia.”

Thế nhưng lần này đầu dây bên kia lại vang lên giọng của một người đàn ông trung niên.

“Đứa trẻ nói nhiều như vậy giờ cũng mệt rồi. Chúng ta vào chủ đề chính đi.”

Chương 39: Mặt trái của màu trắng (2)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Họ nghe được giọng của người đàn ông trung niên, “Yêu cầu đầu tiên của tôi rất đơn giản, chuẩn bị sẵn cho tôi một trăm nghìn tệ tiền mặt, một giờ sau cho mẹ đưa bé mang lên sân thượng của tòa cao ốc Thụy Cảnh. Muốn dẫn theo bao nhiêu người cũng được, miễn là có Mộc Thất.” Vừa dứt lời, hắn liền cúp máy. Trò chơi do hắn làm chủ chính thức bắt đầu.

“Cầu xin anh, hãy cho tôi nghe giọng con bé thêm một lần nữa đi!” Lời mẹ cô bé vẫn chưa nói hết thì đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút, cô ta ngồi ngòl thụp xuống đất, còn cha cô bé thì sau khi nghe yêu cầu của Trần Vũ lại cảm thấy có hi vọng. Anh ta kéo tay Tôn Đống, hỏi: “Đồng chí cảnh sát, có phải chỉ cần đưa cho hắn một trăm nghìn tệ là Gia Gia có thể trở lại?”

“Có phải vậy không đồng chí? Gia Gia có thể về không?”

Tôn Đống không thể đảm bảo với họ, cũng không muốn khiến họ đặt quá nhiều hi vọng vào lúc này. Anh ta nghe rõ, Trần Vũ nói đây là yêu cầu đầu tiên, đã có đầu tiên thì đồng nghĩa với việc sẽ còn các yêu cầu tiếp theo nữa, nên anh ta chỉ có thể đổi đề tài, “Thời gian không còn nhiều, hai người nên chuẩn bị tiền đi.”

“Đúng, đúng. Đầu tiên là phải đến ngân hàng lấy tiền.”

Ở trong văn phòng của đội cảnh sát đặc biệt, Tưởng Vân Kiệt vẫn chưa xác định được vị trí của Trần Vũ: “Đội trưởng, thất bại rồi.”

Cao Đình thờ dài: “Chắc chắn phải chuẩn bị tiền rồi, bây giờ hắn đang ở thế chủ động, nhưng... Còn yêu cầu cuối cùng kia...”

“Đội trưởng, tôi phải đi. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, đưa bé

đang trong tay hấn.”

Sáu chữ cuối cùng chính là thứ mà Trần Vũ đem ra đặt cược, chỉ vậy thôi cũng đủ để thao túng tất cả mọi người.

Lục Diệp nâng cằm: “Dù sao thì hấn cũng đã nói là bao nhiêu người đến cũng được, chúng ta cũng đi cùng Mặt Liệt.”

“Tất nhiên là phải làm vậy rồi.” Giọng Cao Đình hơi khó xử. Thực lòng mà nói, Cao Đình không hề muốn Mộc Thất vướng vào vụ án này, bởi vì mục tiêu của Trần Vũ chính là cô, anh ta sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

Dưới sự hộ tống của cảnh sát, cha mẹ của Gia Gia đến ngân hàng lấy một trăm nghìn tệ tiền mặt, sau đó ngồi xe cảnh sát đến tòa cao ốc Thụy Cảnh mà Trần Vũ đã chỉ định. Đội điều tra đặc biệt cũng đã đến đó từ sớm, mặc dù biết rõ xác xuất Trần Vũ sẽ xuất hiện tại hiện trường là rất thấp, nhưng họ vẫn bố trí các cảnh sát canh gác xung quanh.

Cao Đình nói với mẹ của Gia Gia, “Chị Vương, đừng khẩn trương, chúng tôi sẽ lên đó với chị.”

Mẹ của Gia Gia nhìn mọi người xung quanh một vòng, “Đúng rồi, hấn, hấn còn nhắc đến một người nữa.”

Mộc Thất lên tiếng: “Chị Vương, hấn nhắc đến tôi, tôi sẽ lên đó cùng chị.”

“Có thể dìu tôi lên được không? Tim tôi đang đập nhanh quá.” Cảm giác lo âu, khẩn trương kéo dài khiến cho người mẹ trẻ già đi trông thấy.

“Được.” Mộc Thất đến bên cạnh và nắm lấy tay cô ta.

“Cảm ơn cô.” Mẹ của Gia Gia cảm kích nhìn Mộc Thất.

Đoàn người đi thang máy lên tầng cao nhất, ra sân thượng, trên đó trừ cảnh sát, không có bất kì người nào khác. Mộc Thất nhìn điện thoại di động, bây

giờ vẫn còn cách giờ hẹn khoảng năm phút.

Mẹ của Gia Gia rất sốt ruột, tay chân luống cuống xách túi tiền. Mộc Thất có thể hiểu tâm trạng cô ta lúc này, thấp thỏm mong đợi rằng sẽ được thấy con mình. Cô không nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay cô ta.

Cảm nhận được động tác của cô, mẹ của Gia Gia quay sang nhìn Mộc Thất, hỏi thử: “Tôi có thể hỏi cô một câu được không?”

“Chị muốn hỏi gì?”

“Tại sao hấn lại yêu cầu cô nhất định phải đến?”

Mộc Thất hơi do dự, đang muốn trả lời thì điện thoại của mẹ Gia Gia vang lên.

Cô ta căng thẳng: “Ôi, hấn... hấn gọi đến.”

Mộc Thất an ủi cô ta: “Đừng căng thẳng, nghe máy đi.”

Đồng thời, Cao Đình đứng gần đó cũng gọi điện cho Tưởng Vân Kiệt, nhắc anh ta sẵn sàng làm việc.

Mẹ Gia Gia run run nghe điện thoại, “Alô!”

“Tôi đang nhìn cô, bây giờ lấy một trăm nghìn tệ trong túi giấy ra.”

Mộc Thất lập tức chú ý đến một chi tiết rất quan trọng, túi giấy. Hấn biết tiền để trong túi giấy mà không phải là túi xách hay là túi du lịch. Hấn có thể quan sát được bọn họ! Cô lập tức nhỏ giọng nói với Cao Đình, “Đội trưởng, tôi nghi ngờ hấn đang ở khu vực gần đây.”

Cao Đình gật đầu với cô, sau đó dùng bộ đàm chỉ huy các cảnh sát khu vực và các cảnh sát được sắp xếp canh gác trong tòa nhà bắt đầu tuần tra.

Mẹ Gia Gia nghe theo lời Trần Vũ, lấy tiền ra khỏi túi giấy, cầm ở trong tay, còn Mộc Thất đứng bên cạnh giúp cô ta cầm điện thoại, “Tôi cầm tiền trên tay rồi.”

“Được. Bây giờ để Mộc Thất đứng cạnh cô nghe điện thoại.”

“Hắn... hắn bảo cô nghe điện thoại.”

Mộc Thất nhìn thời gian cuộc gọi đang không ngừng tăng lên, lẳng lặng suy nghĩ mấy giây. Suốt 19 năm qua, sau khi cô trốn thoát thì đây là lần đầu tiên cô nói chuyện điện thoại với Trần Vũ. Cô không quá bất ngờ, thậm chí còn biết đối phương sẽ nói gì với mình, chỉ là... Trước kia cô vẫn cho rằng cô và hắn sẽ nói chuyện trực tiếp với nhau trong phòng thẩm vấn, khi hắn đeo còng tay.

Nghĩ xong, cô đặt điện thoại di động lên bên tai, “Alô, tôi là Mộc Thất.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười, “Mộc Thất, đã lâu không gặp. À không, cách đây không lâu chúng ta đã gặp nhau một lần rồi, nhưng lần đó không phải là cơ hội thích hợp.”

Mộc Thất lạnh lùng nói: “Vậy lần này thì sao? Chúng tôi đã làm theo yêu cầu của ông, mang đến một trăm nghìn tệ tiền mặt, đưa bé đâu rồi?”

Giọng đối phương rất chắc chắn: “Tôi đã nói rồi, đây mới là yêu cầu đầu tiên. Dù sao cũng gần 20 năm trôi qua, chúng ta không cần phải vội vàng gặp nhau trực tiếp làm gì. Tiếp theo tôi có yêu cầu thứ hai dành cho cô.”

“Gì cơ?”

“Ném hết số tiền mặt một trăm nghìn tệ mà các cô đem đến xuống đất.”

“Trần Vũ, số tiền này chúng tôi mang đến đây là để đổi lấy đứa bé.”

“Ha ha ha.... Tôi nhớ là tôi chưa từng nói câu ấy bao giờ. Tất nhiên, quyền

lựa chọn nằm trong tay cô.” Hấn dừng một chút rồi nói rõ từng từ, từng chữ một, “Thế nhưng ... cô biết là tôi sẽ làm gì rồi đây.”

Mộc Thất cắn chặt môi, hỏi lại hấn: “Tôi ném tiền xuống, thì ông có thả đứa bé ra không?”

“Mộc Thất, cô phải tuân theo quy tắc của tôi chứ. Yêu cầu của tôi là thả toàn bộ tiền xuống đất. Nhớ kỹ, không phải thả từng cọc, từng cọc xuống, mà là thả từng tờ, từng tờ một.” Nói xong, hấn liền cúp máy.

Mộc Thất để điện thoại di động xuống, mẹ đứa bé lập tức kéo tay cô, lo lắng: “Hấn nói sao? Đứa bé đâu? Khi nào thì con tôi có thể về nhà?”

Mộc Thất quay sang nói với cô ta: “Hấn yêu cầu tôi phải thả một trăm nghìn tệ từ trên này xuống.”

“Thứ hấn muốn căn bản không phải là tiền.” Điều này ngay từ đầu cảnh sát bọn cô đã đoán ra.

Lúc này mẹ của Gia Gia cũng không để ý đến mục đích của Trần Vũ rốt cuộc là gì, chỉ bận tâm đến một chuyện duy nhất: “Ném xuống thì có thể trả con lại cho tôi không? Có thể trả nó lại cho tôi không?”

Mộc Thất nhìn vẻ mặt nóng nảy của cô ta, nói khẽ: “Hấn muốn tôi phải thả tiền xuống trước.”

Mẹ Gia Gia không do dự: “Ném đi, chỉ cần đứa bé an toàn trở lại thì làm gì cũng được!” Trong tình huống thế này, đối với bất kì cặp cha mẹ nào, tính mạng của con mình cũng là quan trọng nhất.

“Tôi đã thông báo cho cảnh sát bên dưới chuẩn bị sẵn sàng.” Thả nhiều tiền xuống như vậy, khó tránh khỏi sẽ xảy ra hỗn loạn.

Một lát sau Cao Đình gật đầu với cô.

Mộc Thất xé phần giấy cố định cọc tiền, đưa cọc tiền ra ngoài, thả tay ra, chỉ trong nháy mắt một trăm tờ tiền đã bị gió thổi đi. Một trăm tờ tiền giấy bay lượn trong không trung, biến thành một cảnh tượng hết sức kì lạ, tiền giấy bay qua mặt cô, sau đó tiếp tục rơi xuống.

Cô lại xé tiếp một cọc tiền khác, thả xuống. Cứ thế cô như chết lặng thả từng cọc, từng cọc tiền một xuống, nhìn những tờ tiền bay lượn khắp nơi xung quanh mình, đại đa số chúng đều rơi xuống đất, cũng có một ít lại rơi xuống sân thượng. Chỉ một lát sau, cô đã rải xong hết một trăm nghìn tiền mặt, tất cả là một nghìn tờ tiền.

Cô biết, có lẽ hẳn đang nhìn, cô không lập tức thu tay về, mà nắm chặt lại thành một nắm đấm.

Cô nhất định sẽ bắt được hắn.

Trần Vũ không gọi thêm một cuộc điện thoại nào nữa. Tưởng Vân Kiệt đã tìm ra được vị trí của Trần Vũ khi hắn nói chuyện điện thoại với Mộc Thất, đó là tầng cao nhất của một tòa cao ốc ngay đối diện với cao ốc Thụy Cảnh, nhưng khi cảnh sát chạy đến đó thì hắn đã rời đi.

Hè Thiên Tường đòi ca cho Tôn Đông về nhà nghỉ, anh ta lái xe chở cha mẹ đưa bé về nhà, sau đó ở lại đó, tiếp tục đợi điện thoại của Trần Vũ.

Ban đêm, Cao Đình chở Mộc Thất về nhà, sau khi anh ta rời đi, Mộc Thất lấy chìa khóa ra, đang định mở cửa khu chung cư, sau lưng cô đột nhiên có tiếng bước chân, có một người đàn ông đang tiến về phía cô.

Mộc Thất cảnh giác nắm chặt tay lại, nghiêng đầu liếc về phía sau, ngay khi hắn đến gần, Mộc Thất nhanh chóng xoay người lại, khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, cô ngớ người.

Một khuôn mặt giống hệt Trần Vũ, trừ vết sẹo trên mặt ông ta.

Đối phương dường như cũng giật mình trước động tác của Mộc Thất, ông ta lúng túng đứng đó. “Cô... cô... cô là Mộ ... Mộc Thất đúng không?” Vẫn

cà lăm y như năm đó.

“Trần Phong.” Mộc Thất gọi tên ông ta.

Đứng trước mặt cô lúc này là em trai sinh đôi của Trần Vũ, người cũng đã biến mất suốt 19 năm trời - Trần Phong. Mộc Thất không ngờ rằng ông ta vẫn còn sống, cô cũng rất vui khi biết ông ta còn sống.

Trần Phong nắm tóc, hơi hơi cúi đầu nhìn Mộc Thất, “Đúng... cô... cô vẫn còn nhớ tôi à?”

“Năm đó, sau khi chú thả tôi đi thì đã có chuyện gì xảy ra?” Đây là điều Mộc Thất luôn muốn biết.

Trần Phong sờ vết sẹo trên mặt: “Anh... anh trai tôi chém tôi bị, bị thương. Sau... sau đó ném tôi đến một chỗ rất, rất vắng. Rồi từ đó... tôi... tôi chưa từng gặp lại anh ấy.”

“Khi đó phải cảm ơn chú, nhờ có chú thì bây giờ tôi mới còn sống.” Nghĩ đến chuyện ông ta phải chịu khổ nhiều năm như vậy, Mộc Thất rất biết ơn, đồng thời có phần áy náy, nếu như cô tìm được ra ông ta sớm hơn thì tốt biết mấy.

Trần Phong thật thà cười cười: “Không... không có gì.”

“Đúng rồi, sao chú lại tìm được đến đây?”

“Vì... vì... tôi phát hiện ra anh trai tôi cũng tới... tới đây. Tôi... tôi biết anh ấy vẫn còn làm chuyện xấu, cho nên, tôi... tôi muốn giúp cô bắt anh ấy.”

Mộc Thất gật đầu một cái, “Bây giờ anh ta đang bắt cóc một đứa bé.”

“Hắn... hắn đúng là đồ súc sinh!” Trần Phong hung dữ mắng một câu.

Mộc Thất lại hỏi tiếp: “Thế bây giờ chú ở đâu?”

“Ồ... ở dưới gầm cầu.”

Mộc Thất nghe vậy, vội vàng lên tiếng: “Vậy để tôi dẫn chú đến một nhà nghỉ ở tạm.” Cứ như vậy, Mộc Thất dẫn Trần Phong đến một nhà nghỉ gần đó, giúp ông ta thuê một căn phòng đằng hoàng, để lại cách liên lạc với mình, thu xếp mọi thứ tử tế rồi mới rời đi.

Chỉ vậy thôi mà khi cô về đến nhà đã gần 10 giờ đêm.

Trong thang máy, Mộc Thất mệt mỏi dựa lưng vào vách thang máy. Cô đỡ trán, cảm giác rất bất lực, ngày nào đứa trẻ còn chưa được cứu về, lòng cô không yên ngày ấy. Cô nhớ đến những gì mà các đứa trẻ trước kia gặp phải, lại càng sốt ruột hơn.

Trần Vũ dùng cách này để hành hạ cô, giống như đang từ từ đeo xích sắt lên tay chân cô vậy.

Thang máy kêu ‘ding’ một tiếng, cửa mở ra, Mộc Thất thở dài một hơi sau đó thẳng lưng đi ra ngoài.

Đèn cảm ứng trong hàng lang sáng lên theo bước chân của cô, để lộ ra bóng dáng của một người đàn ông đang ngồi xổm ở hàng lang. Ánh sáng vàng nhạt chiếu lên gò má và đôi mắt đang nhắm lại của anh, vừa dịu dàng lại vừa âm áp.

Mộc Thất nhìn anh đến ngỡ ngẩn, trái tim cô dường như bị thứ gì đó chạm vào, một cảm giác rất lạ xuất hiện, cô nhẹ nhàng chân bước đến chỗ anh, không đành lòng đánh thức anh dậy.

Cô đứng trước mặt anh, từ từ ngồi xuống. Lúc này, chiếc mũ màu cà phê của anh hơi lệch sang một bên. Mộc Thất đưa ngón tay ra, run run chạm vào mặt anh.

Âm áp....

Khi Mộc Thất rụt tay lại, anh cũng từ từ mở mắt, đôi mắt đen nhánh mang theo vẻ lười biếng, anh mở to mắt, sau đó khẽ nở nụ cười.

Không biết tại sao, khi thấy anh như vậy, Mộc Thất bỗng nhiên cũng mỉm cười theo.

Anh đưa tay về phía Mộc Thất.

Giây tiếp theo, Mộc Thất bị kéo vào một lồng ngực ấm áp, bên tai cô là nhịp đập trái tim anh, trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên cô cảm thấy rất yên lòng.

Mai Tư Lễ dần dần siết chặt tay lại, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, dịu dàng nói: “Mộc Thất, em vất vả rồi.”

Chương 40: Mặt trái của màu trắng (3)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Mộc Thất chớp mắt, kiềm chế lại cảm giác muốn bật khóc. Thật ra cô không phải là người dễ bị xúc động đến vậy, Vì hồi nhỏ từng gặp chuyện không may, nên khi tiếp xúc với người khác, cô rất cảnh giác, thường không để người khác có cơ hội tiếp xúc thân mật với mình, cũng không bao giờ chủ động làm thân với người khác. Giống như trước kia cô từng nói, Lục Diệp không thích là vì lười, mà cô, nói thẳng ra là vì sợ.

Sự xuất hiện của Mai Tư Lễ lại khiến cô cảm thấy có phần nào đó hốt hoảng. Lúc đầu cô coi anh như một nghi phạm, sau đó là một người khách qua đường. Hai người tiếp xúc với nhau, đến gần bên nhau, nhưng rồi cuối cùng lại quay trở về với quỹ đạo của riêng mình. Cho nên mặc dù Mai Tư Lễ một mực muốn tiến lên, thì cô vẫn nhất quyết đi lùi lại.

Trong mối quan hệ này, Mai Tư Lễ luôn tỏ ra rất thoải mái. Những cố gắng muốn đến gần cô, những lời nói của anh, đối với Mộc Thất mà nói, Mai Tư Lễ giống như một mê cung, vì trước giờ cô chưa từng tiếp xúc qua với người nào như thế này, dần dần cô bắt đầu đoán không ra ý muốn của anh. Loại cảm giác đoán không ra này khiến Mộc Thất cảm thấy rất xa lạ.

Vì vậy cho dù ngày hôm qua khi Mai Tư Lễ nói với cô mấy lời kia, Mộc Thất cũng chỉ cho rằng anh đang nói đùa, nhưng hành động hôm nay của anh, lại một lần nữa phá vỡ rào chắn trong lòng cô, chuẩn bị bữa sáng, đợi cô tan làm.... Đây đều là những chuyện mà nhiều năm qua chưa có ai làm cho cô.

Mộc Thất không giẫy khỏi lòng anh, để mặc kệ Mai Tư Lễ ôm, hai người đều im lặng một lúc lâu, đèn cảm ứng cũng tự động tắt.

Một lát sau, thấy Mai Tư Lễ không có ý định buông mình ra, Mộc Thất buồn bực hỏi: “Anh không định đứng lên à?”

Mai Tư Lễ siết chặt tay, “Ôm thêm một lúc nữa đi.”

Mộc Thất: “Sẽ dọa người khác sợ đấy.”

“Cả tầng này có mỗi hai nhà của chúng ta, làm gì còn ai nữa đâu?”

Đột nhiên Mộc Thất nghĩ ra chuyện gì đó, “Mai Tư Lễ.”

“Ừ.”

“Anh bị tê chân à?”

“...” Anh giữ nguyên tư thế này đã hơn nửa tiếng rồi, chân bị tê là chuyện rất bình thường. Trong hoàn cảnh bây giờ, nếu anh đứng lên rồi lại ngã xuống thì rất mất mặt.

“Mặc kệ. Anh không đứng lên đâu!” Nói thế, nhưng cuối cùng anh vẫn thả lỏng tay ra. Mộc Thất đứng dậy trước, đưa tay về phía Mai Tư Lễ. Anh nắm tay cô, mượn sức đứng lên, nhưng chân lại bị tê, nhũn hết cả ra. Anh nghĩ vài giây, dứt khoát nghiêng người về phía trước, ngã vào người Mộc Thất.

Một tay kéo lấy tay Mộc Thất, tay còn lại ôm lấy cô, anh khom lưng, dựa đầu vào vai cô, chơi xấu: “Mộc Thất, lúc ra cửa anh quên không mang chìa khóa, lại bị khóa bên ngoài rồi.”

Mộc Thất biết mấy mảnh khöhe của anh, “Anh biết cạy khóa cửa còn gì?”

“Quên.”

Mộc Thất im lặng vài giây, “Tôi mệt.”

Câu này của cô rất hiệu quả, Mai Tư Lễ thả cô ra, nhìn mặt cô, dưới mắt có quầng thâm, trong mắt có tia máu, anh hôn nhẹ lên trán cô, nói: “Ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ.” Gò má trắng hồng của Mộc Thất hơi ửng hồng, cô tránh ánh mắt của anh, nhìn xuống dưới, “Ngủ ngon.”

Mai Tư Lễ thấy Mộc Thất lấy chìa khóa, mở cửa, động tác rất lưu loát, nhanh nhẹn, anh khẽ mỉm cười.

Đúng lúc này, điện thoại của Mai Tư Lễ đổ chuông, anh xem người gọi đến, bắt máy, “Alô.”

“Người mà mấy hôm trước anh nhờ tôi điều tra ấy, tôi đã hỏi thử mọi người rồi, không có ai tên vậy hết.”

Mai Tư Lễ dường như đã quen với câu trả lời này, “Cảm ơn, tôi biết rồi.”

“Không cần cảm ơn, tư vấn hộ tôi vài người là được.”

Mai Tư Lễ lập tức từ chối: “Không, gần đây tôi không nhận việc.”

“Này, gần đây anh làm cái quái....”

“Cúp đây.” Đầu dây bên kia chưa nói xong, Mai Tư Lễ đã cúp điện thoại.

Gần đây anh đã nhờ vài người bạn trong các ngành khác nhau đi điều tra về người tên Thôi Hình, nhưng đến tận giờ vẫn không có chút đầu mối nào. Dường như anh ta không có liên quan gì đến Mộc Thất vậy. Thật ra cách đơn giản nhất chính là đi hỏi trực tiếp Mộc Thất. Tuy nhiên hiện tại không thích hợp cho lắm, Mộc Thất còn đang bận tra án, anh nghĩ mình nên tự tìm hiểu thì hơn.

Mai Tư Lễ thở dài, xoay người đi đến cửa, định lấy chìa khoá ra....

Hả?

Anh sờ sờ túi bên trái: Trống không, lại sờ sờ túi bên phải: cũng không có gì...

Mai Tư Lễ vỗ đầu một cái, hôm nay anh lại không mang chìa khoá rồi.

***

Sáng sớm hôm sau, Mộc Thất đến phòng làm việc, kể chuyện Trần Phong đến tìm cô cho mọi người.

Cố Mi uống một ngụm sinh tố dưa hấu, “Vậy là năm đó Trần Phong không bị Trần Vũ giết chết?”

Mộc Thất gạt đầu một cái, “Trên người anh ta có vết thương, nhưng không phải là vết thương trí mạng.” Dù sao cũng là em trai mình, lúc ấy Trần Vũ cũng không muốn giết người, chỉ chém Trần Phong bị thương.

Lục Diệp ngồi trên ghế, hỏi: “Nhiều năm như vậy, Trần Phong và Trần Vũ có liên lạc gì với nhau không?”

Mộc Thất lắc đầu: “Chú ấy bảo không hề liên lạc gì cả, lần này chú ấy thấy truyền thông đưa tin nên mới biết Trần Vũ đã trở lại đây.”

Tôn Đông thở dài, giọng lo lắng, “Hãy, bây giờ đã hơn một ngày kể từ lúc đứa bé bị bắt cóc rồi, không biết giờ đứa trẻ ra sao...?”

Mộc Thất nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, “Không còn nhiều thời gian nữa.”

Mọi người đều ngầm hiểu ý của Mộc Thất, nếu dựa theo cách gây án của Trần Vũ, hắn sẽ ngược đãi đứa bé vào ngày thứ hai sau khi bắt cóc. Chỉ có một lần duy nhất hắn không làm theo thông lệ này, đó là khi bắt cóc Mộc Thất.

Nửa tiếng sau, Hề Thiên Tường gọi điện thoại đến, nói gia đình đứa bé lại nhận được điện thoại của Trần Vũ.

Giọng hắn vẫn như cũ, “Đứa bé cứ gọi cha mẹ nó suốt này. Mấy người muốn nghe giọng của nó không?”

Cha cô bé lập tức đáp lại: “Muốn! Muốn! Tôi cầu anh, tôi van anh, hãy thả đứa bé ra đi, muốn chúng tôi làm gì chúng tôi cũng chịu, bao nhiêu tiền cũng được!”

“Đúng, đúng, gì cũng được hết!”

Trần Vũ: “Được lắm, yêu cầu lần này của tôi rất đơn giản, hai người chuẩn bị cho tôi 500 nghìn tệ, hai tiếng sau tôi sẽ gửi địa chỉ, hãy mang tiền đến đó, tôi sẽ thoả mãn nguyện vọng của hai người.”

“Được, được, vậy có thể cho chúng tôi nghe....” Nhưng lời anh ta còn chưa dứt, Trần Vũ đã cúp máy.

Cha cô bé nhìn điện thoại, lo lắng: “Năm trăm nghìn.... Nhà chúng tôi hiện giờ chỉ có hai trăm nghìn thôi.”

Mẹ đứa bé vội lên tiếng: “Bây giờ đành phải đi vay họ hàng.”

Giọng cha mẹ cô bé truyền đến văn phòng, Mộc Thất không chút suy nghĩ, “Tôi có...”

Thế nhưng Lục Diệp lại mở miệng trước: “Không đủ tiền thì tôi có thể....”

Cao Đình lại cắt ngang lời anh ta: “Quá nhiều, chúng ta chia ra, mỗi người một nửa.”

Lục Diệp xua tay: “Không cần đâu, trước tiên cứ để tôi bỏ tiền ra đi, nhờ đâu lần tới Trần Vũ lại có yêu cầu quá đáng hơn nữa thì sao?” Cuối cùng Lục Diệp đi chuẩn bị ba trăm ngàn, đưa cho cha mẹ Gia Gia.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Cao Đình ngăn Mộc Thất lại, “Mộc Thất, lần này cô đừng đi nữa.”

Những người khác cũng hưởng ứng, “Đúng vậy, dù sao hấn cũng không yêu cầu cô phải đi cùng.”

Thế nhưng Mộc Thất lại kiên quyết muốn đi, cô cho rằng nhất định Trần Vũ sẽ đưa ra yêu cầu gì đó khác.

Lần này Cao Đình không đồng ý, anh ta rất nghiêm túc: “Đây là mệnh lệnh, Mộc Thất, cô phải ở lại phòng làm việc, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng tôi sẽ thông báo lại cho cô.”

Cô Mi kéo tay Mộc Thất lại, “Đúng đây, tôi nói cho cô biết nhé, có tôi ở đây, cô đừng hòng đi ra ngoài.”

Cuối cùng Mộc Thất đành thoả hiệp, ở lại văn phòng đợi tin tức từ mọi người.

Hai tiếng sau, cha mẹ cô bé nhận được địa chỉ, địa điểm là một công xưởng bỏ hoang ở ngoại thành thành phố S, đội điều tra đặc biệt nhanh chóng dẫn cha mẹ cô bé đến đó.

Bốn mươi phút sau, xe cảnh sát đến công xưởng bỏ hoang.

Vừa xuống khỏi xe, Tôn Đông – người có thính giác tốt nhất đội đã lắng tai nghe, “Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?”

Lục Diệp cũng lắng tai nghe ngóng, loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó, “Hình như có tiếng gì đó, phát ra từ bên trong.”

“Chẳng lẽ là đứa bé?”

Vài người hộ tống vali đựng năm trăm nghìn tệ tiền mặt tiến vào trong, càng đi vào, tiếng động càng ngày càng lớn, càng lúc càng vang.

“Hu hu, cha ơi, mẹ ơi, con muốn về nhà. Hu hu hu, con muốn về nhà....” Tiếng khóc thê lương của đứa bé từ bên trong truyền ra.

Cha mẹ cô bé lập tức nhận ra giọng con gái mình, kích động reo lên, “Gia Gia! Là tiếng của Gia Gia!” Vừa nói vừa chạy về phía trong công xưởng bị bỏ

hoang.

Mấy người trong đội điều tra đặc biệt quay sang nhìn nhau, đây không phải là điều mà mọi người đã nghĩ đến. Họ đều cho rằng Trần Vũ sẽ có thêm các yêu cầu khác nữa, nào ngờ hẫng lại thả đứa bé ra. Tất nhiên, đây cũng chính là chuyện mà mọi người đều muốn thấy.

Các cảnh sát cũng chạy vội vào. Trong kho hàng trống không, chỉ quanh quẩn tiếng kêu khóc của cô bé.

“Hu hu, cha ơi, mẹ ơi, con muốn về nhà. Hu hu hu, con muốn về nhà....”

Giữa kho hàng có để một chiếc ghế, đưa lưng về phía cửa, trên đó có trói một cô bé, tiếng kêu khóc vẫn không ngừng vang lên.

“Gia Gia, Gia Gia, cha mẹ tới rồi.”

“Gia Gia, đừng sợ, cha mẹ đến rồi đây con.”

Cha mẹ cô bé lập tức lao đến bên cô, còn các cảnh sát thì kiểm tra xung quanh xem liệu Trần Vũ có để lại cạm bẫy gì không.

“Hu hu, cha ơi, mẹ ơi, con muốn về nhà. Hu hu hu, con muốn về nhà....”

“A! A!”

“A a a a a! Gia Gia!” Lúc này lại không có bất kì một câu nói vui mừng nào, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết.

Không biết hai người đã thấy gì, cha cô bé thét lên, ngòi phịch xuống đất, còn mẹ đứa bé nghiêng người, ngất xỉu.

Cao Đình thấy vậy lập tức lao đến, chỉ thấy trên ghế ngòi có trói một cô bé, buộc tóc đuôi sam, mặc váy hồng.

Nhưng... Ánh mắt cô bé mở to bất thường, miệng cũng mở to; đúng hơn là bị một cây gỗ cắm vào môi dưới, đẩy hàm dưới xuống, trong miệng đầy máu...

“Hu hu, cha ơi, mẹ ơi, con muốn về nhà. Hu hu hu, con muốn về nhà...”

Giọng nói của cô bé vẫn không ngừng phát ra, văng vẳng quanh xưởng hoang...

~~~ Đôi lời của tác giả: Gần đây tôi viết quyển này giống như đang tự ngược mình vậy.... Nhưng mà tôi chịu ngược rất kém....

Chương 41: Mặt trái của màu trắng (4)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Sau khi Cao Đình dẫn các đội viên đến chỗ Trần Vũ đã chỉ định, Mộc Thất, Cố Mi và Tưởng Vân Kiệt ở lại phòng làm việc đợi tin từ mọi người.

Cố Mi bưng một cốc chất lỏng màu đỏ nào đó đi vào văn phòng, quơ quơ hỏi hai người, “Uống không?”

“Tôi không uống đâu!” Tưởng Vân Kiệt từ chối tất cả các loại đồ ăn thức uống mà Cố Mi đưa đến. Có trời mới biết bên trong đó có những thứ quái dị nào, hơn nữa cái cốc này còn có màu đỏ nữa.

Cố Mi lườm anh ta, “Ai ép cậu uống đâu?”

Mộc Thất nhận lấy chiếc cốc, nhấp thử một ngụm, là nước ép của mấy loại rau củ quả màu đỏ, mùi vị rất kì lạ. Cô đặt cốc xuống, chuyển sự chú ý vào điện thoại di động.

Đột nhiên điện thoại cô reo lên, có tin nhắn, người gửi là Trần Phong.

“Mộc Thất, xin lỗi, tôi đang ở đường XXX, chỗ dưới cầu ấy. Vốn dĩ tôi định đến đây dọn đồ đạc, cuối cùng lại gặp phải chút chuyện. Cô có thể qua đây một lát được không? Nếu cô đang bận thì để sau khi tan làm rồi qua cũng được.”

Mộc Thất lập tức gọi lại cho ông ta, nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy, cảm thấy không yên lòng, cô quyết định đến đường XXX kiểm tra một chút.

“Cố Mi, tôi ra ngoài một lát.”

Cố Mi ném cốc nước ép mình tự làm, khuôn mặt bánh bao của cô nhăn tít lại, thấy Mộc Thất đi ra ngoài, cô vội hỏi: “Đi đâu thế?”

“Đường XXX, không sao đâu, tôi sẽ về sớm thôi.” Mộc Thất không đợi Cố Mi nói tiếp, lập tức ra khỏi phòng làm việc.

Tuy nhiên cô vẫn không giữ lời. Một tiếng sau, Mộc Thất vẫn chưa quay về, hai tiếng sau, Cao Đình và mọi người đưa thi thể Gia Gia về cục, Mộc Thất vẫn chưa về.

Vừa vào phòng làm việc, không thấy Mộc Thất đâu, Hề Thiên Tường liền hỏi, “Mộc Thất đâu rồi?”

Cố Mi lo lắng: “Đi ra ngoài rồi, nói là đến đường XXX, nhưng đến giờ này rồi vẫn chưa quay lại. Lại còn không nghe điện thoại!”

Cao Đình cảm giác bất an, đứa bé đã chết, mục tiêu tiếp theo của hắn có lẽ là Mộc Thất, “Cố Mi, cô đi khám nghiệm tử thi đi, Vân Kiệt, cậu điều tra vị trí điện thoại di động của Mộc Thất đi.”

“Bây giờ đang ở đường XXX, điện thoại vẫn đang ở trạng thái bình thường, nhưng gọi thì không có ai nghe máy.”

Năm phút sau....

“Không đúng, năm phút rồi, cô ấy vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích!”

Cao Đình lập tức nói: “Chúng ta đến đó.”

Nửa tiếng sau, mọi người đến đường XXX, ở vị trí trên bản đồ tìm thấy chiếc điện thoại di động của Mộc Thất đang đổ chuông, nhưng chỉ có điện thoại, không thấy người đâu.

***

Mộc Thất bị một thùng nước lạnh dội tinh, nước lạnh bất ngờ đổ xuống người khiến cô không thoải mái, nhú mảy lại, nhưng nhờ thùng nước lạnh này lại khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn rất nhiều. Cảm giác cơ thể mình cũng dần bình thường lại, cô vẫy vẫy nước trên mặt, từ từ mở mắt ra, vừa nhìn đã hiểu tình huống của mình lúc này.

Xuyên qua những giọt nước đọng trên mi, cô thấy có người đang cầm thùng nước đứng trước mặt cô, không phải Trần Vũ, nhưng lại là một người cô từng gặp.

Người đàn ông cao lớn đó không bắt gặp được biểu cảm hấn muốn được nhìn thấy trên gương mặt Mộc Thất, hấn cau mày: “Cô bé không ngạc nhiên khi thấy tôi à?”

Hấn chính là người đã từng giúp Mộc Thất nhặt lại trái cây mà cô làm rơi khi trông thấy Trần Vũ.

Mộc Thất nhìn hấn một cái, sau đó cúi đầu, nhìn xuống đất, ngữ điệu mỉa mai: “Anh nghĩ liệu tôi có ngạc nhiên khi thấy một con chó không?”

“Mày nói gì?!” Nghe lời đầu tiên của Mộc Thất lại là câu chửi mình, Trần Nhân lấy tay bóp miệng cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mặt hấn, “Mày vẫn chưa biết bây giờ mày đang trong hoàn cảnh nào à? Cẩn thận không là tao sẽ xiên mồm mày như con oắt con kia đấy.”

“Cô bé kia ... chết rồi?” Mặc dù trong lòng Mộc Thất đã đoán trước được chuyện này, nhưng nhớ lại những gì cha mẹ cô bé ấy đã trải qua, lòng cô lại quặn đau, tất nhiên là cô biểu lộ những cảm xúc này lên mặt.

Trần Nhân lại cười ha hả, thờ ơ đáp: “Tất nhiên là chết. Tao chơi chán rồi thì nó cũng chỉ là thứ vô dụng mà thôi.”

Mộc Thất không muốn nói nhảm với hấn, hỏi vào vấn đề chính: “Trần Vũ đâu?”

“Tao đây.” Cửa kho hàng mở ra, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào phòng. Trần Vũ tiến vào, Trần Nhân lập tức đứng tránh sang một bên.

Trần Vũ kéo ghế, ngồi đối diện với Mộc Thất, cô bình thản nhìn hắn. Trần Vũ có một khuôn mặt rất phổ thông. Lúc này hắn đeo một cặp kính, khi hắn cười, trong mắt những đứa bé, hắn chỉ là một ông chú hiền lành bình thường. Thế nhưng khi ngược đãi những đứa bé ấy, hắn cũng nở nụ cười y như vậy.

“Mộc Thất, đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện mặt đối mặt thế này nhỉ?”

“Tại sao mà lại giết cô bé ấy nhanh như vậy?”

Trần Vũ không đáp lại cô, chỉ tiếp tục kể chuyện, “Trông bây giờ mà khác hồi bé rất nhiều. Khi đó mà bé xíu, nhìn đáng yêu biết bao. Khi tao vừa bắt mày về, mày còn bị dọa, thế mà bây giờ...” Trần Vũ không nói hết câu, chỉ đưa tay ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt Mộc Thất.

Mộc Thất nghiêng mặt sang một bên, tránh tay hắn. “Trần Phong đâu?”

“Mày vẫn chưa yên tâm về nó sao?” Trần Vũ cười ẩn ý, “Mày yên tâm, tao không làm gì nó đâu. Dù sao cũng nhờ nó mà tao có thể bắt mày dễ dàng thế này. Cũng lạ nhỉ, suốt 19 năm qua, bao tháng ngày như vậy, thế mà tao vẫn không quên nổi mày. Mày cũng thế chứ?”

Tất nhiên, cô vẫn luôn muốn tận tay bắt lấy hắn mà. Mộc Thất lạnh lùng nhìn hắn: “Mục tiêu của mày là tao, tại sao còn phải làm hại đứa bé kia?”

Trần Vũ nhìn sang Trần Nhân đang ngồi cạnh hắn, “Lý do ư? Học trò của tao cần luyện tập. Đứa bé kia là một cơ hội tốt.”

Cô cười nhạt, “Học trò? Mày chọn sai người rồi.”

Trần Nhân nổi giận: “Mày có ý gì?”

Mộc Thất coi như không nghe thấy Trần Nhân nói, cô vẫn nhìn thẳng vào Trần Vũ, “Nó không có tí gan nào, dù bắt đứa bé là mày làm mà, đúng không? Dù có dục vọng với đứa bé, nhưng lại chỉ dám đứng nhìn từ xa, thậm chí còn không dám đi ra bắt chuyện với chúng. Nó sợ tà niệm của nó sẽ bị lộ. Còn nữa, sau khi đứa bé bị trói lại, nó vẫn không dám đối mặt, cuối cùng còn phải đánh thuốc mê cho cô bé? Chỉ khi nào đứa bé không phản kháng nữa nó mới dám ra tay, tại sao vậy? Vì nó sợ bị từ chối.”

Mộc Thất hơi dừng lại, tiếp tục giễu cợt: “Tóm lại, mày chỉ đang nuôi một con chó giữ cửa mà thôi.”

Trần Nhân bị lời của Mộc Thất chọc giận, hấn trợn mắt, đưa tay phải ra đánh Mộc Thất. Thế nhưng đột nhiên Trần Vũ ngăn lại: “Dừng lại.”

Trần Nhân sao có thể nhịn: “Sur phụ! Con ranh này đang thiếu đòn, phải cho nó nếm mùi một chút chứ? Xem...”

Mộc Thất lạnh lùng ngắt lời hấn, “Mày câm miệng. Tao đang nói chuyện với ông ta, không đến lượt mày chen miệng vào.”

“Mày!”

Trần Vũ nhìn đứa học trò thiếu kiên nhẫn của mình, lên tiếng: “A Nhân, đi ra ngoài trước đi.”

“Sur phụ! Nó ...”

Hấn lại nghiêm khắc, gằn giọng: “Sur phụ bảo con ra ngoài, thì cứ ra đi.”

Trần Nhân không dám cãi lại lời thầy mình, chỉ có thể cắn răng, trừng mắt với Mộc Thất một cái, xoay người đi về phía cửa, ra ngoài rồi lại đóng cửa lại.

Đến khi Trần Nhân rời đi, Trần Vũ nhìn Mộc Thất nghi ngờ: “Nó làm gì cho mày ghét thế? Từ đầu đến cuối cứ chọc giận nó?”

Mộc Thất nhìn ánh mắt đục ngầu của hắn, bình tĩnh hỏi lại: “Gần 20 năm rồi, chuyện giữa chúng ta cũng nên chấm dứt. Sao tao phải để một người không liên quan ở lại hiện trường chứ?”

Trần Vũ cũng đồng ý với lời giải thích của cô, “Đúng ý tao rồi đấy. Bây giờ chắc mày cũng có nhiều điều muốn hỏi lắm. Bây giờ hỏi đi, tao sẽ trả lời.” Vì chẳng còn bao lâu nữa là mày không thể nói gì nữa rồi.

Mộc Thất hiểu ý Trần Vũ, bắt đầu đặt câu hỏi: “Mày đã hại chết tổng cộng bao nhiêu đứa bé?”

Trần Vũ ngẩng đầu, nghĩ một lúc, nâng tay trái lên, dùng ngón cái tay phải nhẹ nhàng đặt lên ngón út, tiếp theo là ngón áp út, ngón giữa, rồi đến ngón trỏ, ngón cái sau đó lại lặp lại động tác ấy một lần nữa, cuối cùng dừng lại ở ngón trỏ, “Chín, tất nhiên là không tính mày.”

Chín? Vậy còn có năm đứa bé nữa mà bọn cô chưa tìm ra. Mộc Thất hỏi tiếp: “Mày được gì từ chín đứa bé ấy? Cảm giác chinh phục và khống chế à?”

“Cảm giác ấy rất tuyệt.” Trần Vũ dùng ngón cái vuốt ve ngón tay mình, dường như đang hưởng thụ hai loại cảm giác ấy, “Tao còn chưa từng đối xử với mày như thế đâu.”

Mộc Thất cảm thấy buồn nôn, “Vậy 19 năm qua mày đã làm những gì?”

Trần Vũ trả lời, “Ban đầu tao đi chữa bệnh, sau đó tao thấy mình cần phải có người nổi nghiệp. Vì thế tao tìm ra Trần Nhân, nó có rất nhiều điểm giống tao, nhưng cũng giống như mày nói. Nó có vẻ không thích hợp cho lắm. Tuy nhiên ở những mặt khác nó rất xuất sắc. Mày còn chưa được thấy thi thể đứa bé kia nhỉ. Những con dấu xinh đẹp đó đều là do nó đóng lên đấy. Rất hợp ý tao.”

“Vậy mày định làm gì với tao?” Cô nói rất nhẹ, nhưng trong giọng cô lại không hề có vẻ gì là sợ hãi.

“Yên tâm, tao sẽ không đưa mày cho Trần Nhân. Giống như mày nói,

chuyện giữa tao với mày nên chấm dứt rồi.” Hấn nhìn Mộc Thất, vẻ mặt có chút gì đó rất tự hào, “Trong phòng này, mọi thứ đều là bảo bối của tao. Nhưng có rất nhiều thứ vẫn chưa được dùng, vì thân thể mấy đứa bé kia quá yếu. Nhưng dùng lên người mày ắt hẳn là được.” Trần Vũ mỉm cười, tát nhẹ lên mặt Mộc Thất, sau đó đứng dậy, khoá cửa lại rồi từ từ đến một góc phòng, rửa tay, rửa sạch sẽ từng ngón tay một, sau đó vẩy nước trên tay, rồi dùng khăn lau khô.

Làm xong những việc này, hấn đến trước mặt Mộc Thất, cười nói: “Còn gì trần trời thì nói nốt đi.”

“Còn một vấn đề cuối cùng.” Mộc Thất ngẩng đầu nhìn hấn, mở miệng: “Tại sao...”

Trần Vũ nhìn miệng cô đóng mở, nhưng lại không nghe rõ cô đang nói gì, hấn cúi đầu, ghé sát vào người cô, “Mày nói gì?”

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cổ hấn bị một sợi xích sắt siết chặt lại, giọng nói lạnh lùng, bình thản của Mộc Thất vang lên bên tai hấn, “Tại sao mày lại không nghĩ chúng sẽ được dùng trên người mày?”

Chương 42: Mặt trái của màu trắng (5)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Trần Vũ không ngờ Mộc Thất lại có thể tháo còng tay ra trong thời gian ngắn như vậy, xích sắt siết chặt lấy cổ, khuôn mặt hắn đỏ lên. Hắn đưa tay lên kéo xích, lấp bắp “Mày... mày...”

Mộc Thất dùng hết sức để kéo hai đầu xích sắt về phía sau, Trần Vũ vẫn giãy giụa để phản kháng, cô dồn sức xuống chân, đá mạnh về phía đầu gối của hắn, khiến hắn quỵ sụp xuống, sau đó cô đè tay lên gáy hắn, ấn mặt hắn xuống ghế, “Trần Vũ, mày biết không? Mày đã làm sai rất nhiều chuyện, thứ nhất, mày không nên làm tổn thương những đứa trẻ đó.”

“Á...” Trần Vũ kêu lên vì khó thở, giống như chín đứa bé mà hắn đã hại chết, vừa đau khổ vừa bất lực.

Mộc Thất thở hắt ra, nói tiếp: “Thứ hai, mày không nên cho rằng tao vẫn còn yếu ớt như bé gái 5 tuổi năm đó vậy.”

“Thứ ba, mày không nên để học trò của mày đi ra ngoài.” Sau khi phát hiện ra tình huống của mình, cô liền nghĩ cách để bỏ trốn khỏi nơi này, chính vì thế cô đã thử dò xét tính cách Trần Nhân, quả nhiên hắn đã bị cô chọc giận ngay từ câu đầu tiên. So với Trần Vũ, Trần Nhân là một người rất dễ bị chọc giận.

Chuyện tiếp theo cô nghĩ là chuyện Trần Vũ đã dụ bắt Gia Gia. Tại sao hắn lại tự mình ra tay mà không để cho cậu học trò trẻ tuổi, khỏe mạnh của mình đi bắt cô bé? Nhất định là có lý do gì đó. Cô lớn mật suy đoán, Trần Nhân không thể tiếp xúc được với cô bé. Hắn chính là kiểu người thích đứng ở một góc xa xa nào đó, theo dõi những đứa trẻ. Quả nhiên, Trần Nhân quả thật đã bị chọc tức, điều này chứng tỏ suy đoán của cô là đúng. Cô tiếp tục kích thích hắn, khiến hắn tỏ vẻ bất mãn và muốn ra tay với cô, còn Trần Vũ chắc chắn sẽ không để cho hắn ra tay đánh cô.

Trần Vũ muốn tự tay giải quyết Mộc Thất, nên sẽ đuổi Trần Nhân ra ngoài. Vậy là bước đầu của cô đã thành công. Tiếp theo là việc tháo còng tay, việc này hơi tốn thời gian một chút, nhưng Trần Vũ đã cho cô thời gian để giải quyết vấn đề này.

Mộc Thất nói nốt: “Thứ tư. Mà không nên khóa cửa lại.” Chính vì điều này, dù Trần Nhân có phát hiện ra Trần Vũ gặp nguy hiểm thì cũng không có cách nào để xông vào cứu hấn ngay lập tức.

Trần Vũ trợn ngược mắt lên, cảm giác khó thở khiến hấn khó nói chuyện, “Mày... mày... sẽ không giết... giết tao... Mày không thể ra tay được.”

“Tất nhiên là tao sẽ không giết mày, tao là cảnh sát, tao vẫn còn nhớ lời thề mà tao từng tuyên thệ. Tao sẽ đưa mày cho pháp luật xử lý.”

Dù cô hận Trần Vũ nhiều bao nhiêu đi chăng nữa, thì cô vẫn là một cảnh sát. Cô không thể tự mình xử nghi phạm, đây là nguyên tắc.

“Khụ... Mày không muốn biết Trần Phong ở đâu sao?”

“Tao sẽ tự tìm ra ông ta. Tất nhiên là mày có thể nói cho tao biết ngay bây giờ.” Mộc Thất có lo lắng về tình hình của Trần Phong bây giờ, nhưng chỉ cần bắt được Trần Vũ, thì Trần Phong sẽ bình an vô sự.

Tuy nhiên Trần Vũ phá lên cười: “Ha ha... Mày sẽ vĩnh viễn không thể tìm lại được nó đâu. Còn nữa...” Trần Vũ vốn đang nắm chặt lấy xích sắt, đột nhiên hấn buông tay ra, “Vấn đề thứ hai kia... Đối với tao mà nói...”

Bỗng dung hấn rút một con dao găm từ trong túi, đâm mạnh về phía eo của Mộc Thất, sau đó hấn nhanh chóng rút dao ra, rồi lại đâm vào thêm một nhát nữa.

Cảm giác đau đớn truyền ra từ eo, khiến Mộc Thất buông lỏng xích sắt, Trần Vũ nắm chắc cơ hội này, hấn đẩy mạnh Mộc Thất, tháo sợi dây xích ra khỏi người mình, sau đó dùng chính sợi dây xích đó, nhanh chóng vắt lên cổ Mộc Thất, vừa siết chặt vừa ấn Mộc Thất xuống đất, giống như những gì mà Mộc Thất vừa làm với hấn.

Làm xong một loạt động tác trong thời gian ngắn, Trần Vũ ho khan, cố gắng hô hấp bằng cả miệng và mũi, nói: “Khụ... Tao đã nói rồi, Mộc Thất, dù đã qua gần 20 năm, nhưng đối với tao mà nói, mày và cô bé 20 năm trước chẳng khác gì nhau cả.”

Cổ bị siết chặt, Mộc Thất há miệng, càng ngày cô càng cảm thấy khó thở, cô cố gắng kéo xích sắt ra, nhưng Trần Vũ lại siết mạnh sợi xích, cô cố gắng đạp chân, nhưng hấn vẫn đè chặt người cô xuống đất, không cho cô bất kì cơ hội nào để chạy trốn.

Khuôn mặt dữ tợn của Trần Vũ hiện ra một nụ cười tà ác, “Tao định làm mọi thứ từ từ, nếu mày chịu ngoan ngoãn nghe lời tao. Dù sao thì mày cũng rất đặc biệt. Tao có thể trốn được suốt 19 năm qua, cũng nhờ công của mày đấy.

Ai bảo mày lại thành ra như vậy chứ.” Hấn nói một câu hơi tối nghĩa, “Mộc Thất, đừng trách tao, tao giết mày, là để cho mày bắt đầu một cuộc sống mới. Và cả bí mật kia nữa, cả đời mày sẽ không biết nó.” Hấn vừa nói vừa dùng sức siết chặt xích sắt lại.

Mộc Thất cảm thấy não mình càng lúc càng thiếu dưỡng khí, đầu cô trống rỗng, tầm mắt cô dần mờ đi. Giọng của Trần Vũ cũng ngày càng xa dần, cô bắt lực ngựa đầu về phía sau, hai tay cũng buông lỏng ra, từ từ tuột xuống.

“Không chết được, tôi không muốn chết.” Lúc này, trong đầu cô lại vang lên một giọng nói, đó là... Giọng nói của cô sao?

“Không còn cách nào khác nữa rồi.” Cô đáp lại giọng nói kia.

“Cô... là ai?”

Cuối cùng, Mộc Thất ngất xỉu.

***

“Mộc Thất.” Mai Tư Lễ nắm chặt lấy vô lăng, nhấn ga, lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, anh cắn chặt răng, “Em không thể xảy ra chuyện được.”

Anh lái xe ra ngoài ô thành phố, đến chỗ rẽ, anh dường như không giảm tốc độ, xe bị đâm mạnh vào hàng rào gần đó, xe bị bật lại bởi một lực mạnh, nhưng anh vẫn không giảm tốc độ, thậm chí còn đạp mạnh vào chân ga, vì cô vẫn đang đợi anh đến cứu.

Năm phút sau, anh đến kho hàng bỏ hoang, khi xe vừa dừng lại, anh liền nhảy xuống, lao vào kho hàng.

Trong kho hàng không có một bóng người, không hề có dấu vết của bất kì ai. Cả người anh hơi run lên. Anh sợ mình đã tới chậm, qua cửa sau, anh thấy có một người đàn ông đang đứng hút thuốc.

Anh nhận ra đối phương chính là Trần Nhân, lập tức vọt đến.

“Mày, mày là ai?!” Trần Nhân thấy một người đàn ông lao đến phía mình, hấn bị hơi lạnh trên mặt đối phương dọa sợ, hấn lập tức ném điều thuốc lá trên tay xuống đất, vội vội vàng vàng lấy con dao găm trong túi áo ra, “Này, này, đừng đến đây.”

Mai Tư Lễ không để ý đến con dao găm của hấn, vừa đến gần, vừa nhìn chăm chăm vào mặt hấn ta. Sau đó anh từ từ nghiêng đầu, sang trái, rồi lại sang phải, rồi lại sang trái.

Sau khi anh làm xong mấy động tác ấy, anh dừng lại trước mặt Trần Nhân, nhìn thẳng vào mắt hấn, “Nói cho tôi biết, Mộc Thất đang ở đâu?”

Đồng tử của Trần Nhân hơi giãn ra, ánh mắt từ từ trở nên trống rỗng. Hắn máy móc giơ tay lên, chỉ vào một căn phòng ở gần khúc ngoặt, “Ở đó.”

Lúc này Mai Tư Lễ mới nhìn thấy con dao găm trên tay hắn, “Đi theo tôi.” Sau đó chạy về phía căn phòng.

Trần Nhân cầm dao, chạy theo Mai Tư Lễ, ngoan ngoãn và máy móc như một con rối.

Càng đến gần căn phòng kia, Mai Tư Lễ lại càng thấy lo lắng, nỗi khủng hoảng của anh cũng lớn dần. Đầu anh hoàn toàn trống rỗng, khi đến gần cánh cửa, anh hơi nghiêng người, lao mạnh đến. Lần đầu tiên, cánh cửa không di chuyển, anh lùi lại vài bước, đung mạnh vào cửa thêm một lần nữa, lần này cửa đã bật mở.

Anh lao đảo vào trong, chứng kiến cảnh tượng mà anh không bao giờ muốn nhìn thấy.

Trần Vũ đè lên người Mộc Thất, dùng xích siết chặt lấy cổ cô, khuôn mặt Mộc Thất đỏ bừng bừng, hai mắt nhắm nghiền, không có sinh khí, mặt đất xung quanh cô toàn là máu.

Anh trợn mắt, điều này hoàn toàn kích thích thần kinh của anh, anh hung dữ xông đến, đá văng Trần Vũ ra, gỡ lấy xích sắt trên cổ Mộc Thất, ôm lấy cô vào lòng, bịt vết thương trên người cô, gọi lớn: “Mộc Thất, Mộc Thất, em tỉnh lại đi.”

Thế nhưng người phụ nữ trong lòng anh không hề có phản ứng, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Anh đưa tay ra, run rẩy kiểm tra hô hấp của cô. Lúc này anh cực kì sợ hãi, nhưng rất may, cô vẫn còn thở, dù rất khẽ.

Trần Vũ bị đá ngã lăn xuống đất, hắn che ngực, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cầm dao lên, định xông lên đâm anh.

Mai Tư Lễ không thèm nhìn ra phía sau, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho Trần Nhân, “Giết hắn.” Sau đó anh ôm Mộc Thất đứng lên, đi về phía cửa.

***

Hai phút sau, đội điều tra đặc biệt và xe cứu thương cũng đến nơi. Cao Đình vừa xuống xe, trông thấy Mai Tư Lễ ôm Mộc Thất đi ra ngoài. Mộc Thất tựa vào ngực anh, sắc mặt tái nhợt, tay rũ xuống, phần eo đổ máu.

Mọi người chứng kiến tình trạng Mộc Thất như vậy đều cảm thấy rất hoảng loạn.

Mai Tư Lễ thấy cảnh sát tới, liền kêu lớn: “Cấp cứu! Cấp cứu!”

“Mộc Thất!” Cố Mi là người đầu tiên chạy đến bên cạnh Mai Tư Lễ. Cô nhìn vẻ mặt tái nhợt của Mộc Thất, đau lòng kêu lên, “Mộc Thất, Mộc Thất!” Nhưng người cô gọi lại không hề mở mắt nhìn cô lấy một cái.

Những người khác cũng lo lắng nói lớn: “Cấp cứu! Nhanh, nhanh ra đây cứu người đi.”

Mộc Thất nhanh chóng được đưa lên cáng, nhân viên y tế lập tức tiến hành sơ cứu cho cô, cô được đẩy lên xe cứu thương, Mai Tư Lễ và Cố Mi cũng nhảy lên xe.

Cao Đình và mọi người nhìn xe cứu thương rời đi, nhưng vẫn chưa ai hoàn hồn. Lục Diệp cúi đầu nhìn máu trên tay mình, đột nhiên cảm thấy cả người choáng váng

Cao Đình hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cực kì lạnh lùng. Anh ta xoay người lại, chỉ huy các cảnh sát viên khác: “Lập tức phong tỏa chỗ này. Không được để Trần Vũ và Trần Nhân trốn thoát!”

Khi họ tìm thấy Trần Vũ và Trần Nhân, Trần Vũ đã thoi thóp, cả người toàn máu là máu, còn Trần Nhân đang đứng gằn đó, trong tay cầm một con dao găm vẫn còn đang nhỏ máu.

Vào ngày 28 tháng 4 năm 20xx, Trần Vũ bị cảnh sát bắt giữ, chỉ còn 2 ngày nữa là tròn 20 năm hắn bị truy nã. Từ năm 23 tuổi, hắn đã bắt đầu dụ dỗ và giết hại trẻ em, trước kia từng bắt cóc và nhốt giam 4 đứa trẻ, giết chết 3 trong số đó. Sau đó, trong thời gian chạy trốn, hắn đã tiếp tục bắt cóc và giết hại 6 đứa trẻ khác. Cảnh sát đã dựa theo lời khai của hắn, tìm ra thi thể của những đứa trẻ ấy.

Ngày Mộc Thất xuất viện, Trần Vũ bị phán tử hình. Không, nói đúng hơn thì Trần Phong đã bị phán tử hình, hung thủ đã ngược đãi 9 đứa bé đến chết tên là Trần Phong.

Còn Trần Vũ, hắn đã chết từ 31 năm trước.

~~~ Suy nghĩ của tác giả: Nếu như vẫn chưa hiểu lắm, thì chương tới mọi người sẽ hiểu rõ hơn đấy.

Chương 43: Mặt trái của màu trắng (6)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

“Hey, Cố mỹ nhân! Chúng tôi ở đây này!”

Cố Mi và Mộc Thất đi theo tiếng kêu của Tưởng Vân Kiệt, vào phòng ăn riêng, Mộc Thất chào hỏi mọi người, Cố Mi thì vừa vào đã lườm Tưởng Vân Kiệt, mặt đầy sát khí, “Tưởng Vân Kiệt, cậu vừa nói gì? Có muốn gặp tôi trên bàn giải phẫu không?”

Tưởng Vân Kiệt thấy khuôn mặt bánh bao của ai đó đen lại, anh ta lập tức nhảy cẫng lên, trốn ra sau lưng Tôn Đông, chỉ hơi lộ đầu ra, “Cố đại ca, em sai rồi...”

Cố Mi lạnh lùng lườm anh ta một cái, ngồi xuống bên cạnh Mộc Thất.

Mọi chuyện vẫn như thường ngày, Lục Diệp vẫn đến muộn.

Cố Mi bĩu môi, “Lục đại gia giờ chắc đang ngủ hoặc đang ăn kem rồi.”

Người duy nhất biết chuyện gì đang xảy ra là Hề Thiên Tường, lên tiếng: “Cậu ta bị mẹ kéo đi xem mắt, không biết khi nào mới xong.”

Tưởng Vân Kiệt ngạc nhiên: “Hả? Xem mắt? Ai mà xui quá vậy?”

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, Lục Diệp nhất định sẽ dùng mọi cách để phá huỷ buổi xem mắt.

Hơn mười phút sau, Lục Diệp xuất hiện ở cửa phòng, mái tóc xoăn lộn xộn, vì bị hắt nước mà hơi xẹp xuống, trên mặt anh ta vẫn còn đọng vài giọt nước, nhưng vẻ mặt anh ta rất thoải mái, anh ta đút hai tay vào túi quần rồi lắc

lư đi vào.

“Lục đại gia, có chuyện gì xảy ra với cậu thế?”

Cao Đình vội vàng đưa khăn giấy cho anh ta, Lục Diệp không để ý, tự mình lấy mấy tờ khăn giấy, lau qua loa tóc mình. Xong chuyện.

Mộc Thất đoán: “Bị cô gái nào đó tạt nước sao?”

“Vậy là hôm nay đỡ phải gọi đầu rồi.” Lục Diệp nhún vai, tất nhiên lúc này điều anh ta quan tâm là, “Chỗ này có kem không?”

Tôn Đống bắt lưc đỡ đầu, “Lục đại gia, sao anh lười thế? Hơn nữa, anh là người bị tạt nước, nhưng sao tôi vẫn thấy người đáng thương là cô gái kia vậy nhỉ?”

Vẻ mặt Hè Thiên Tường rất đồng cảm, vỗ vỗ vai Lục Diệp, “Cảm giác của cậu ấy không sai đâu. Cậu cũng nên nói thẳng với bác đi. Cứ nói là cậu muốn sống độc thân cả đời, đừng làm mất thời gian của những cô gái vô tội ấy nữa.”

Mộc Thất nói thêm, “Cũng không hẳn là độc thân, anh ấy có thể kết hôn với kem.”

Tưởng Vân Kiệt chặc chặc hai tiếng, chống cằm, “Hình ảnh ấy quá đẹp, tôi không dám nghĩ đến.”

Nào ngờ Lục Diệp lại nói: “Tôi lại rất đồng ý với chuyện này.”

Mọi người im lặng.

“Được rồi, mọi người đến đủ rồi, phục vụ hãy dọn thức ăn lên đi.” Cao Đình giơ tay gọi nhân viên.

Tôn Đống đề nghị: “Để ăn mừng việc phá án thành công và mừng Mộc Thất xuất viện, chúng ta cùng nhau uống một ly đi, chuyện hiểm có mà.”

Cao Đình gật đầu một cái, nói với phục vụ: “Mang thêm cho chúng tôi vài chai rượu, Mộc Thất, cô uống gì? Nước trái cây?”

Mộc Thất ngẩng đầu lên, “Tôi cũng uống chút rượu.”

Cô Mi ngạc nhiên nhìn cô, trong ấn tượng của cô ấy, Mộc Thất chưa từng uống rượu.

“Ừ, chắc là được.” Thật ra thì Mộc Thất chưa từng uống rượu bao giờ, nhưng hôm nay cô lại muốn uống thử một chút, cô nghĩ, chỉ uống một chút thôi thì chắc chẳng sao đâu.

“Vậy thì uống một chút đi.”

Thức ăn và rượu lần lượt được đưa lên, đầu tiên Mộc Thất tự rót cho mình một cốc bia, vì thấy khát nên cô uống một hơi hết nửa cốc, cảm giác mát lạnh của bia đi xuống bụng khiến cô cảm thấy sảng khoái hơn không ít.

Cô Mi thấy cô uống một hơi hết nửa cốc bia, vội vàng nhắc, “Này, uống chậm thôi, tôi không hầu được cô đâu.”

Mộc Thất gật đầu một cái, nhưng lại rót một ly rượu trắng nhỏ, đầu tiên là nhấp thử một ngụm bé, khá kích thích, mùi vị cũng không tệ, lập tức ngẩng đầu lên, cạn sạch chén rượu.

Trong lúc Mộc Thất uống rượu, thì những người khác lại đang thảo luận về kết quả của vụ án gần đây.

Tôn Đống uống một hớp rượu, “Tôi không ngờ là vụ án này lại phức tạp đến như vậy đây, chúng ta cứ một mực truy tìm Trần Vũ, kết quả lại phát hiện ra Trần Vũ lại chính là Trần Phong.”

Mộc Thất lại uống thêm mấy hớp bia.

Cô Mi ăn dưa leo – món yêu thích nhất của mình, “Nếu không phức tạp thì

sao lại mất nhiều thời gian đến vậy để phá án chứ?”

Cảm thấy uống bia không đã ghiền, Mộc Thất lại cầm chai rượu trắng lên, rót đầy ly, rồi ngửa đầu uống cạn. Hơi cay của rượu khiến cô hơi nheo mắt lại, gương mặt cô ửng hồng, vì thấy hơi nóng nên cô lấy tay quạt quạt mặt mình.

Tương Vân Kiệt nghiêng đầu, cảm thấy não mình không đủ dùng, “Tôi thấy nó rất phức tạp, thật ra thì đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu lắm, Trần Vũ đã chết từ hơn 30 năm trước, vậy hắn không phải là hung thủ. Thế nhưng tại sao Trần Phong lại phải một mình đóng hai vai? Hắn không thấy mệt à? Có bệnh à?”

Cao Đình dừng đũa, giải thích lại cho anh ta: “Hắn không thấy mệt, cũng không bị bệnh, hắn lợi dụng cách đó để làm loạn hướng điều tra của cảnh sát, không ai biết về cái chết của Trần Vũ, tất cả mọi người đều cho rằng nhà họ Trần có một cặp anh em sinh đôi, nên Trần Phong đã lợi dụng điều này.”

Lục Diệp ngáp một cái, uống một hớp rượu, bấu môi, ăn vội một viên đường, “Không sai, Trần Phong dùng tên của Trần Vũ để giết người, rồi lại tự nguyện thành một người đàn ông thật thà, nhút nhát, rồi lại dùng chính tên mình để cứu người, lại còn tự chém mình một nhát, tạo ra một loại giả tưởng, một anh trai biến thái và một người em trai hiền lành. Và chính giả tưởng này đã lừa chúng ta suốt 20 năm.”

“Mới đầu tôi còn tưởng hắn mắc chứng tâm thần phân liệt, một nhân cách là tên sát nhân điên cuồng, và một là nhân cách còn lại. Công nhận là kỹ thuật diễn của hắn rất tốt.”

“Để thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật thì đúng là chuyện gì họ cũng làm ra được.”

“Đúng vậy.” Hề Thiên Tường đẩy mắt kính lên, vừa nói vừa nhìn Mộc Thất, anh ta phát hiện ra cô đang tự rót rượu cho mình, vẻ mặt ửng đỏ, nhìn qua có vẻ như đã ngà ngà say. “Mộc Thất, cô.... Mộc Thất, cô uống mấy ly rồi?”

“Hửm?” Mộc Thất ngẩng đầu lên, uống thêm một ly rượu nữa, trừng mắt với Hề Thiên Tường, sau đó cúi đầu đếm ngón tay, nhưng rồi lại phát hiện ra mình không đếm nổi, lập tức ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, “Không nhớ.”

Lúc này những người khác mới phát hiện ra Mộc Thất chỉ ngồi uống rượu suốt từ đầu buổi đến giờ, không hề lên tiếng nói câu nào. Cố Mi thấy cô chưa ăn gì, lập tức sợ hết hồn, nóng nảy: “Mộc Thất, đừng uống nữa.”

Tường Vân Kiệt thấy một bên cô là bia, một bên là rượu trắng cũng phát hoảng: “Trời ạ, Mặt Liệt, cô còn pha bia và rượu để uống nữa à?”

Cao Đình vội ngăn cô lại, “Đừng uống, đừng uống nữa, cô say rồi.”

Mộc Thất vừa nghe thấy có người nói mình uống say, liền ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn mọi người, “Không say. Mọi người đang nói về chuyện Trần Phong, tôi nghe thấy hết mà.”

Lục Diệp cau mày nhìn cô, chỉ chỉ vào mặt mình, “Không say? Vậy tôi là ai?”

“Anh...” Mộc Thất mở to mắt nhìn Lục Diệp, sau đó cực kì chân thành nói: “Kem.”

Lục Diệp: “...”

Tôn Đông nghe xong, suýt phun cả rượu ra ngoài, “Ha, ha, ha.... Nhưng mà Mộc Thất nói không sai đấy chứ!”

Đúng là không sai.... Lục Diệp cũng không thể phản bác lại được.

Cố Mi kéo kéo tay cô, “Đừng uống nữa.”

Mộc Thất ngoan ngoãn gật đầu, “Ừ, không uống.”

Tiếp theo, mọi người không để Mộc Thất uống rượu nữa, cô chuyển sang

ăn thức ăn. Nhìn qua có vẻ như cô rất tinh táo. Hai tiếng sau, mọi người kết thúc bữa tiệc, ai về nhà nấy. Mộc Thất và Lục Diệp vẫn gọi chung một xe taxi. Lục Diệp thấy cô mới uống nhiều rượu như vậy, hôm nay phá lệ tỏ ra rất ga lăng, bảo tài xế lái đến địa chỉ nhà cô trước.

Khi Mộc Thất xuống xe, Lục Diệp không yên tâm hỏi: “Cô có thể tự về nhà không đây?”

Mộc Thất quay đầu vẫy vẫy tay với anh ta: “Có thể. Tạm biệt kem.”

Lục Diệp nhìn cửa đóng lại, không còn gì để nói nữa. Anh ta vừa cảm thấy chú tài xế ngồi trước mới nhìn anh với ánh mắt rất quái dị.

***

Bên này, Mai Tư Lễ đang ngồi ở nhà đọc tài liệu. Máy tính trước mặt anh có mở mấy cửa sổ khác nhau, lần lượt hiển thị kết quả tìm kiếm của các từ khoá: đa nhân cách, thôi miên, Thôi Hình. Nhưng cuối cùng anh cũng chẳng thu hoạch được mấy. Anh gấp máy tính lại, nhìn về phía cửa. Hôm nay Mộc Thất đi ăn liên hoan với đội cảnh sát, giờ vẫn chưa về.

Nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ. Anh nghĩ hay là gọi điện thoại.

Vừa lấy điện thoại ra, ngoài cửa có tiếng mở khóa, không phải ở trước cửa nhà Mộc Thất, mà là trước cửa nhà mình.

Ăn trộm? Anh nhú mày nhìn ra phía cửa, rồi đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến.

Còn lúc này, Mộc Thất đang làm gì?

Cô đang mở cửa.

Mộc Thất cắm chìa khóa vào ổ. Nhưng lạ thật, không xoay được chìa. Cô lại rút chìa khóa ra, nhìn kĩ chìa khóa, đúng là cái này rồi mà. Vậy là cô lại

cắm nó vào ổ, nhưng cửa vẫn không chịu mở.

Cô hơi nhả mặt, buồn bực nhìn cánh cửa, trong đầu nghĩ: Cái cửa này nhà cô hôm nay bị sao vậy?

Chẳng lẽ cô mở cửa sai cách?

Mộc Thất nghiêng đầu nghĩ một lát, “A” ... Cô biết rồi, cô cắm lại chìa khoá vào ổ, sau đó kêu lên: “Vùng ơi, mở cửa ra.”

Cuối cùng... cửa mở ra thật.

Mộc Thất tỏ vẻ hoá ra là vậy, sau đó rút chìa khoá ra, đi vào nhà.

Vốn dĩ Mai Tư Lễ tưởng nhà mình có trộm. Nhưng khi nhìn qua mắt mèo anh lại thấy Mộc Thất bên ngoài thì rất ngạc nhiên. Sau đó thấy vẻ mặt cô ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, còn cả câu “Vùng ơi, mở cửa ra.” nữa.... Không cần ai nói Mai Tư Lễ cũng biết cô uống say rồi.

Dáng vẻ đáng yêu khi cô cho rằng mình đã mở được cửa khiến Mai Tư Lễ mỉm cười. Ấy vậy mà đôi phương lại có vẻ như không thấy anh, vẫn nghĩ đây là nhà mình, thản nhiên vào nhà, đóng cửa, thay dép rồi đi thẳng vào.

Mai Tư Lễ cảm thấy thú vị, anh đi theo cô, nhìn cô vào bếp rót nước uống, sau đó còn dùng tay quạt quạt mặt mình. Cuối cùng cô đi thẳng vào phòng tắm.

“Em muốn tắm?”

Mộc Thất quay đầu lại, híp mắt, gật đầu, “Ừ, tắm.”

Sau đó cô quay đầu lại, đi về phía trước, đi được vài bước cô lại dừng lại, “A, đúng rồi, quần áo.” Sau đó lại rẽ vào phòng ngủ.

Mai Tư Lễ đang đi sau, bước hai bước lên, đến tủ quần áo trước, lấy một

chiếc áo phong mới đưa cho cô.

Mộc Thất nhận lấy, xoay người, đi tắm.

Sợ Mộc Thất xảy ra chuyện gì trong nhà tắm, Mai Tư Lễ đứng yên ngoài cửa chờ cô. Hai mươi phút sau, Mộc Thất mở cửa đi ra, mặc một chiếc áo phong khá rộng, chân trần đi về phòng ngủ.

Mai Tư Lễ đi theo cô vào phòng ngủ của mình, kết quả trông thấy Mộc Thất đang bò lên giường, đắp chăn, thản nhiên nằm ngủ.

Anh đứng sững người ở cửa một lúc rồi mới đi vào, đến bên mép giường, nhìn khuôn mặt thản nhiên, dịu dàng của cô, khẽ gọi: “Mộc Thất.”

“Ừm.” Mộc Thất đáp.

Mai Tư Lễ từ từ cúi xuống, gạt tóc mái cô sang một bên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Anh thích em.”

Mộc Thất vô thức nhắc lại: “Ừ, thích anh.”

Chương 44: Mặt trái của màu trắng (7)

Edit: An Dung Ni

Beta: Queenie_Sk

Sáng sớm hôm sau, Mộc Thất từ từ tỉnh lại. Cô cảm thấy ánh nắng chiếu vào mắt mình, nhưng lại không thể mở mắt ra nổi. Cảm giác duy nhất của cô lúc này đó chính là đầu cô rất đau.... Cô rúc đầu vào chăn, lại đụng phải thứ gì đó ấm ấm, thoải mái thật đấy, cô rúc rúc vào thứ đó.

Là gói ôm à?

Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ, sau đó đưa tay ra ôm lấy vật đó, vừa mềm, lại còn ấm, cũng rất vừa tay, tốt thật đấy, thoải mái quá. Cô cọ cọ đầu.

Kì kèo trên giường một lúc, đột nhiên Mộc Thất bật dậy, tóc tai bù xù, cô mở mắt ra, đến bên tủ đầu giường, tìm điện thoại di động. Màn hình hiển thị hơn tám giờ.

“Trễ giờ rồi, xong rồi, trễ làm rồi.” Quả nhiên hôm qua không nên uống rượu. Mộc Thất chán nản vỗ đầu mình một cái.

Lúc này một giọng nói lười biếng vang lên bên cô, “Chẳng phải hôm nay em được nghỉ sao?”

“Ừ nhỉ, đúng rồi.” Bắt đầu từ hôm nay, cô có một tháng nghỉ phép, suýt nữa thì quên mất. Không cần phải dậy sớm nữa. Cô quay người lại, xoay được một nửa thì sững người, sau đó tròn mắt nhìn trần nhà.

Đợi chút, hình như có gì đó sai sai...

Cô nhìn chằm chằm trần nhà một lúc, sau đó lại từ từ nhớ ra, hình như vừa nãy có người nói chuyện với cô. Cô vừa nghĩ vừa xoay đầu tiếp, trông thấy Mai Tư Lễ đang nằm trên giường, chống đầu nhìn cô.

Mộc Thất chớp mắt một cái, bây giờ mới hoàn toàn tỉnh táo lại: “Sao anh lại ở đây?”

“Không đúng.” Cô lại nhìn cách trang trí trong phòng, đây rõ ràng không phải là nhà cô, vì vậy cô lập tức đổi lời, “Sao tôi lại ở đây?”

Mai Tư Lễ mỉm cười nhìn cô, tâm trạng có vẻ rất thoải mái, “Tôi qua em uống say, rồi em gõ cửa nhà anh, uống nước của anh, tắm trong phòng tắm nhà anh, mặc quần áo của anh, sau đó lên giường anh nữa. À, cuối cùng còn tỏ tình với anh nữa chứ.” Sau đó còn nói thêm, “À, tất nhiên là anh đã chấp nhận lời tỏ tình ấy.”

Nghe anh nói xong, Mộc Thất nhú mày, một lúc sau mới lên tiếng, “Mấy chuyện đầu tiên thì có thể. Nhưng chuyện cuối cùng chắc chắn không thể được.”

“Mộc Thất, anh có ghi âm lại đấy.” Mai Tư Lễ quơ quơ điện thoại di động, sau đó bật một đoạn ghi âm lên.

“Ừ, thích anh.” Đây đúng là giọng của cô.

Được rồi, Mộc Thất cũng không có ý định chống chế, nhưng sau khi nghĩ một chút cô lại nói tiếp: “Dù sao thì chắc chắn không phải là do tôi tỏ tình trước.”

“Em vẫn còn nhớ cơ à?” Mai Tư Lễ đưa tay ra quẹt nhẹ vào mũi cô, thấy gò má cô đỏ ửng lên, anh mỉm cười: “Mộc Thất, tỉnh đi, hôm nay chúng ta sẽ hẹn hò.”

Hẹn hò? Mộc Thất đứng đánh răng trong phòng vệ sinh, ngơ ngác nhìn gương, hẹn hò thì phải làm những gì chứ? Cô không hề có chút kinh nghiệm nào đối với mấy chuyện thế này. Nghĩ một lát rồi cô lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cố Mi nhờ giúp đỡ.

“Hẹn hò thì nên đi đâu?”

Không bao lâu sau có tin nhắn trả lời: “*Với vật còn sống hay với vật đã chết?*”

Mộc Thất chỉ gửi lại vồn vẹn hai chữ, “*Còn sống.*”

Lần này một lúc sau mới có tin nhắn đáp lại, “*Đang chuyển điện thoại cho Hà Thiên Tường, giữ điện thoại nhé.*”

Một lúc sau nữa, lại có thêm một tin nhắn nữa, “*Nhà.*”

Mộc Thất nhìn tin nhắn, cảm thấy có gì đó sai sai, sau đó nhắn lại, “*Lục Diệp?*”

Đôi phương đáp lại: “*Lần này không gọi tôi là kem nữa à?*”

Mộc Thất cau mày, nghĩ thầm, ai gọi anh ta là kem cơ?

“*Rạp chiếu phim, quán cà phê, trung tâm thương mại, công viên các thứ...*” Lần này là Hà Thiên Tường đáp.

Ở đội điều tra sau khi, Hà Thiên Tường nhắn tin xong, liền trả điện thoại cho Cố Mi, thấy đôi phương đang cúi đầu nghĩ ngợi gì đó, rồi quay sang anh ta hỏi: “Mộc Thất hỏi vấn đề này làm gì?”

Hà Thiên Tường nhìn cô một cái, bình tĩnh đáp lại, “*Đương nhiên là đi hẹn hò với bạn trai.*”

Ai ngờ Cố Mi lại nhảy cẫng lên, “*Gì cơ? Cô ấy có bạn trai?*” Cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Tưởng Vân Kiệt không nhịn được, vỗ trán một cái, “*Cố mỹ nhân, cung phản xạ của chị dài thật đấy.*”

Cố Mi dù đang rất ngạc nhiên, nhưng vừa nghe được câu nói ‘*Cố mỹ nhân*’

kia của anh ta, cô lập tức lờm anh ta, dùng tay ra hiệu cắt cổ một cái, “Ít ra còn ngắn hơn ruột cậu đấy, có cần tôi lấy ra cho cậu xem thử không?”

“Không muốn...” Tưởng Vân Kiệt lập tức nhảy lên theo phản xạ.

Tưởng Vân Kiệt không dám nói leo nữa, còn Cố Mi thì ngược lên một góc 45 độ, thở dài: “Mộc Thất trưởng thành rồi, giờ biết yêu đương luôn cơ đấy.”

Những người khác chỉ im lặng nhìn Cố Mi duy trì tư thế ấy đi ra ngoài rồi mới dám lên tiếng, “Cô ấy đang cảm thán cái quái gì vậy?”

***

Cuối cùng, sau khi ăn sáng xong, Mai Tư Lễ không dẫn cô đi đến những nơi mà Hề Thiên Tường đã đề xuất, khi lên xe anh chỉ nói một câu: “Anh muốn dẫn em đi gặp một người rất quan trọng đối với anh.”

Thật ra thì đó chính là thầy của Mai Tư Lễ, anh muốn dẫn cô đi gặp thầy của mình một lát.

Một tiếng sau, Mai Tư Lễ dừng xe trước một căn nhà nhỏ. Mộc Thất xuống xe, nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm thán, “Khung cảnh nơi đây đẹp thật!”

Mai Tư Lễ thấy tâm trạng của Mộc Thất có vẻ tốt, trong đầu thầm nghĩ, mình đã tới đúng chỗ rồi. Anh cầm quà, dẫn Mộc Thất đến trước cửa rồi gõ vài cái.

Lần này mở cửa vẫn là bà Tuyên Dương, trông thấy Mai Tư Lễ, bà lập tức tươi cười, “Tư Lễ đến đây à?” Sau đó thấy sau lưng Mai Tư Lễ là Mộc Thất có vẻ dẹt dẹt, ít nói, liền hỏi Mai Tư Lễ, “Đây là....?”

Mai Tư Lễ kéo Mộc Thất đến bên cạnh mình, giới thiệu với bà, “Cô, đây là bạn gái con, Mộc Thất.”

“Con chào cô.” Mộc Thất không biết phải xưng hô thế nào, quyết định nói

theo Mai Tư Lễ.

Phát hiện Mai Tư Lễ dẫn bạn gái, ánh mắt Tuyên Dương lập tức sáng lên, “Chào Mộc Thất, con mau vào nhà đi.” Vì hai vợ chồng bà không có con, nên hai người luôn coi Mai Tư Lễ như con trai mình, cho nên bây giờ tâm trạng của bà rất giống một bà mẹ chồng gặp mặt con dâu lần đầu.

Tuyên Dương chào hỏi hai người, sau đó dẫn họ đến phòng đọc sách của Lý Vân Phong, giọng kích động: “Mau nhìn xem ai tới này.”

Lý Vân Phong đặt ly trà xuống, quay đầu nhìn lại, “Hử? Sao cậu lại tới nữa vậy?”

Mai Tư Lễ dặt tay Mộc Thất đi vào, “Con dẫn người đến ăn trưa một bữa ở nhà thầy.”

Mộc Thất lập tức cúi đầu, chào hỏi: “Con chào thầy.”

Lý Vân Phong quan sát Mộc Thất một chút, “Đây là ...?”

“Bạn gái của Tư Lễ.”

“Nhanh như vậy mà đã...” Lý Vân Phong còn chưa nói hết câu, đã bị vợ mình trừng mắt một cái, lập tức đổi lời, “... Đã đến rồi à?”

Tuyên Dương sợ Lý Vân Phong nói luyên thuyên với Mộc Thất, vì thế liền hỏi cô: “Mộc Thất, để hai thầy trò họ ở đây trò chuyện, cô dẫn con ra ngoài ngắm cảnh nhé?”

“Được ạ, làm phiền cô rồi.” Mộc Thất đi theo Tuyên Dương, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Mai Tư Lễ một cái, anh chỉ cười cười đáp lại.

Sau khi hai người rời đi, Mai Tư Lễ đến bên Lý Vân Phong, ông rót cho anh ly trà, “Là cô gái lần trước cậu nhắc đến?”

Mai Tư Lễ vuốt cằm, “Thầy thấy thế nào?”

Lý Vân Phong lắc lắc đầu, “Cô bé này á? Nhìn sơ có vẻ đã trải qua rất nhiều tai nạn.”

Đây không phải là một câu nói dễ nghe, nhưng Mai Tư Lễ cũng không mất hứng, ngược lại còn trêu chọc ông, “Áy, thầy còn biết xem tướng cơ đấy?”

Thế nhưng vẻ mặt Lý Vân Phong lại rất nghiêm túc, “Chính vì nhìn bình thường, nên mới là vấn đề lớn. À, đúng rồi, con đã nói với con bé chưa?”

“Vẫn chưa, bây giờ con vẫn chưa điều tra được gì nhiều.”

“Con không cảm thấy nói với người trong cuộc thì sẽ nhanh hơn sao? Có cần...”

Mai Tư Lễ biết Lý Vân Phong muốn tự mình ra tay thôi miên Mộc Thất, nhưng anh từ chối. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, Mộc Thất đang rất thoải mái ngắm hoa với Tuyên Dương, anh lắc đầu, “Không cần, gần đây cô ấy mới kết thúc một vụ án, để cho cô ấy nghỉ ngơi một thời gian đã.”

Lý Vân Phong nhấp một ngụm trà, vừa ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt dịu dàng hiếm có của học trò mình, ông chặc chặc hai tiếng, lên tiếng răn dạy: “Đàn bà ấy, không được chiều quá.”

Mai Tư Lễ cười nói, “Con luôn cảm thấy mấy lời này nói ra từ miệng thầy nghe cứ kì lạ thế nào ấy.”

Lý Vân Phong ngẩng đầu lên, giả vờ muốn đánh anh, “Thằng nhóc chết tiệt này...”

Ngoài vườn, Mộc Thất và Tuyên Dương cũng đang nói chuyện về Mai Tư Lễ.

“Tư Lễ là một đứa bé ngoan, nó đối xử với con thế nào?”

Mộc Thất gật đầu một cái, hơi xấu hổ, “Dạ, anh ấy đối xử với con rất tốt.”

Tuyên Dương vỗ vỗ tay cô, “Cô cũng thấy vậy, lần trước đến đây, thằng bé còn nhắc đến con đấy. À, đúng rồi, hồi nhỏ hai đứa có quen nhau đúng không? Cũng có thể coi là thanh mai trúc mã đấy nhỉ.”

Mộc Thất nghe xong thì hơi ngạc nhiên, “À? Chúng con...”

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Lúc này giọng nói Mai Tư Lễ vang lên đằng sau hai người, Mộc Thất quay đầu lại, liền thấy dáng người cao ráo của anh ngay phía sau cô.

“Đang nói chuyện về con đấy. Sao con lại đi ra làm gì chứ?” Tuyên Dương nhìn hai người, trêu ghẹo nói, “Đúng là thanh niên, đang trong thời kì yêu nhau cuồng nhiệt có khác. Vừa xa nhau có một lúc thôi mà đã nhớ nhau rồi à?”

Mai Tư Lễ: “Chủ yếu là thầy muốn gặp cô nên giục con xuống gọi cô đấy.”

“Thằng bé này, còn trêu cả cô nữa.” Tuyên Dương đứng dậy, nhường không gian riêng cho hai người, “Thôi cô vào trước đây, hai đứa cứ từ từ ngắm cảnh nhé.”

Mai Tư Lễ ngồi xuống bên cạnh Mộc Thất, thuận tay kéo tay cô đặt lên đùi mình, “Cảm thấy chỗ này thế nào?”

“Tốt lắm, cái gì cũng tốt hết.” Mộc Thất hỏi lại anh, “Đúng rồi, vừa rồi, cô có nói chúng ta quen nhau từ bé. Anh bảo với họ thế à?”

Mai Tư Lễ nghe xong, lập tức cười nói: “À, lúc trước anh nói dối đấy.”

“Anh nói dối à? Nãy em còn nghĩ sao lại không hề có ấn tượng gì với anh cơ.” Cuối cùng cô vẫn tin vào lời giải thích này của Mai Tư Lễ.

“Đúng vậy.” Nụ cười của Mai Tư Lễ phảng phất chút bất lực mà Mộc Thất

không nhìn ra. Bây giờ, anh chỉ có thể giấu giếm mọi chuyện. Có điều, chính anh cũng không biết chuyện này đối với Mộc Thất mà nói là tốt hay xấu. Tuy nhiên cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ cố gắng khiến cho hậu quả của mọi chuyện tác động tới cô ít nhất có thể.

Hôm nay, hai người ăn cơm tối ở đây xong, sau đó mới trở về nhà. Khi về đến hành lang nhà hai người, Mai Tư Lễ lại bắt đầu mặt dày, mè nheo: “Tối hôm qua em ngủ ở nhà anh, vậy hôm nay anh nên qua nhà em ngủ chứ nhỉ? Hôm qua anh còn làm gối ôm cho em nữa mà? Giờ không chối cãi được gì nữa đúng không?”

Mộc Thất mặt không đổi sắc, cắt đứt ý định của anh: “Trong vòng 30 giây, ai về nhà nấy. 30 giây bắt đầu.”

Được rồi, thời gian cấp bách, Mai Tư Lễ không nói nhảm thêm nữa, trực tiếp hôn lên mặt Mộc Thất một cái.

Kết quả là quá giờ....

“Ngủ ngon.” Mộc Thất đỏ mặt nói nhỏ một câu với Mai Tư Lễ - kẻ mặt dày đang tỏ vẻ rất thỏa mãn, rồi xoay người vào nhà.

Mai Tư Lễ nhìn cửa nhà Mộc Thất đóng lại rồi mới xoay người mở cửa vào nhà mình.

***

Một giờ sau, Mộc Thất tắm xong, đang định chuẩn bị vào bếp pha cà phê thì lại thấy Thôi Hình đang ngồi trên ghế sofa.

Mộc Thất bị anh ta làm giật mình, “Anh Thôi Hình, sao anh lại tới thế?”

“Nghe nói em bị thương, anh định về đây sớm hơn một chút, nhưng có mấy chuyện phải giải quyết gấp. Giờ em sao rồi?”

Mộc Thất lắc đầu một cái, mỉm cười: “Không sao, bây giờ em khỏe lắm.”

Thôi Hình gật đầu một cái, thở phào, “Ừ, em không sao thì tốt rồi. Trần Phong đã bị phán tử hình, cuối cùng chuyện này cũng được giải quyết triệt để rồi.”

“Vâng. Nhưng mà... Có một chuyện khá kì lạ.”

“Chuyện gì?”

Vẻ mặt Mộc Thất hơi khó xử, “Em cũng không rõ lắm. Lúc Trần Phong định giết em ấy, trong giây lát, em cảm thấy hình như trong người em còn có một người khác nữa.” Khi đó, cảm giác ấy thật sự rất rõ ràng, cô cảm giác lúc ấy hình như mình đã đối thoại với người đó rồi.

“Sao lại có chuyện đó được?”

Mộc Thất cũng không biết rốt cuộc chuyện đó là thế nào. “Không biết. Nhưng mà... Có lẽ vì khi đó em cảm thấy mình sắp chết.” Sợ Thôi Hình lo lắng, cô lập tức thu lại vẻ mặt hoang mang của mình lại, mỉm cười, “Không có chuyện gì to tát đâu. Từ hôm đó đến nay em chưa gặp lại hiện tượng ấy lần nào cả.”

Thôi Hình: “Tiểu Thất. Nhớ kĩ, có chuyện gì thì nhất định phải gọi điện thoại cho anh đấy.”

Mộc Thất gật đầu: “Vâng, em biết rồi.”

“Cũng đã muộn rồi, em không sao là được rồi, anh về trước đây.”

“Được rồi, vậy em tiễn anh ra cửa.”

Mộc Thất tiễn Thôi Hình ra cửa, thấy anh ta đi giày xong, cô mỉm cười, vẫy vẫy tay với anh ta, “Anh Thôi Hình, tạm...”

Đúng lúc này, cửa nhà hàng xóm mở ra, Mai Tư Lễ đang định đi tìm Mộc Thất thì lại thấy cô đứng ở cửa, anh không để ý đến động tác của cô, lập tức nói: “Mộc Thất, vừa đúng...”

Nhưng Mộc Thất đứng đối diện anh, chỉ quay đầu, cau mày lạnh lùng nhìn anh một cái. Sau đó cô lại quay ra phía hành lang. Nhưng chỉ một giây sau, biểu cảm của cô đột nhiên thay đổi, trở nên cực kì hoảng sợ.

Mai Tư Lễ lập tức nhận ra cô không bình thường, liền đẩy cửa, vọt ra: “Mộc Thất.”

Mộc Thất dường như bị thanh âm của anh dọa, cả người run lên. Cô nhìn về phía anh, liên tục lùi ra đằng sau. Khi Mai Tư Lễ gần đến chỗ cô, cô lập tức đóng sập cửa lại.

Mai Tư Lễ bị nhốt bên ngoài lại càng hoảng sợ. Vừa gõ cửa, vừa gọi lớn: “Mộc Thất! Mộc Thất! Em mở cửa ra! Mộc Thất!”

Tiếng gõ cửa liên tục vang lên, Mộc Thất run rẩy khóa cửa lại, cô bất lực dựa vào cửa, hai chân mềm nhũn, cả người cô từ từ trượt xuống.

Người bên ngoài lại gọi tên cô. Mà cô chỉ cắn chặt môi, che tai lại, ngồi thụp ở cửa, không để cho mình phát ra bất kì âm thanh nào.

Tại sao lại như vậy?

~~~ Lời nhắn của tác giả: QAQ xin lỗi các chị em, dạo này tôi hơi bận, không rep cmt nhanh được. Mọi người đợi đến cuối tuần nhé, tôi sẽ trả lời hết ~

Đến đây là hết quyển này rồi. Quyển tiếp theo là quyển cuối rồi, vấn đề của Mộc Thất sẽ được nói rõ.

Chương 45: Mộc Thất, Mộc Thất (1)

Edit + Beta: Queenie_Sk

Tại sao lại như vậy?

“Mộc Thất mở cửa, mở cửa, chúng ta nói chuyện một chút được không? Mộc Thất em đừng sợ, anh biết em xảy ra chuyện gì. Mộc Thất, em mở cửa được không? Anh chỉ muốn biết em có sao hay không ... Mộc Thất ...”

Tiếng gõ cửa dần dần biến mất, nhưng người đứng bên ngoài cửa vẫn chưa đi. Anh không ngừng kêu tên của cô, từng giây từng phút độ thoại... vậy mà Mộc Thất không có ý định mở cửa, cô không hiểu sao người đàn ông ấy lại cố chấp như vậy, cô không hiểu sao anh lại lo lắng cho cô như vậy, bọn họ chỉ tình cờ gặp gỡ mà thôi...

Tại sao vậy chứ?

Đầu óc cô trống rỗng, hiện tại thậm chí cô không thể xác định những ký ức trong đầu, những tiếng động cô nghe thấy kia rốt cục là thật hay chỉ là ảo tưởng của bản thân cô.

Thôi Hình với cô mà nói chính là anh chàng hàng xóm lớn lên bên cạnh cô, làm bạn với cô, là người thân nhất với cô ngoại trừ cha mẹ. Thế nhưng, ngày hôm nay, cô phát hiện tất cả đều là do tự mình ảo tưởng, những ký ức về Thôi Hình chân thực như thế tại sao lại biến thành thế này?

Mộc Thất cuộn chặt người, cô ghì đầu vào hai chân, cô không biết mình bị sao, sự tuyệt vọng, tan vỡ, bất lực bao phủ toàn thân. Cô sợ, thật sự rất sợ.

Người đứng ngoài cửa vẫn chưa đi, Mộc Thất cũng không quan tâm, cô từ từ đứng lên, tiến về phía phòng khách. Tiếng chuông điện thoại reo, là người đàn ông đang đứng ngoài cửa gọi đến. Cô đưa tay, trực tiếp ngắt máy, sau đó cô mở danh bạ, tìm tên Thôi Hình, gọi đi.

Cô đặt điện thoại di động bên tai, mấy giây sau, trong điện thoại truyền ra giọng một phụ nữ nhẹ nhàng nhưng lại khiến Mộc Thất cảm thấy lạnh người....

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại.”

Cô bỏ điện thoại xuống, ngắt máy, rồi gọi lại, đưa điện thoại đặt lên tai.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại.”

Một lần lại một lần.

Tại sao? Ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, nước mắt tuôn trào, một giọt chảy xuống khóe miệng cô, mang theo mùi vị cay đắng.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại.”

Cô rũ tay, điện thoại rơi xuống đất, màn hình sáng lên, cô cũng không thèm nhìn, bước từng bước vô hồn về phía nhà vệ sinh, mở đèn, ánh sáng dịu dịu chiếu lên người. Cô đứng trước gương, nhìn vào người ở trong gương kia, gương mặt tái xanh, đầy nước mắt. Cô khẽ nhếch miệng, người trong gương cũng lộ ra nụ cười khó coi; cô nở nụ cười, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Hoá ra, mình là một người điên.”

***

Mai Tư Lễ ngồi trước cửa nhà Mộc Thất cả đêm, trong nhà cô cũng không có bất cứ động tĩnh gì, cho đến sáng sớm hôm sau cũng không bước ra, cũng không nhận điện thoại của anh. Mai Tư Lễ đứng ở cửa thêm một lúc, rốt cục nghĩ ra được một biện pháp duy nhất.

Văn phòng đội cảnh sát hình sự.

“Mộc Thất! Ngày hôm nay đi cùng tôi đến một nơi!”

“Mộc Thất nghỉ rồi!”

“À! Tôi quên mất. Để tôi gọi cho cô ấy.”

“Đội trưởng Cao, có người tìm, anh ấy tự xưng mình là bạn trai Mộc Thất!”

“Hả? Bạn trai?!!! Bạn trai Mộc Thất tìm đến cửa rồi sao?”

“Tôi biết rồi, cậu mời anh ấy qua phòng nghỉ, tôi sang đó ngay!”

Cao Đình mơ hồ cảm nhận có điều gì đó xảy ra, anh ta thả tập tài liệu trong tay xuống, sang phòng nghỉ. Anh ta gõ cửa một cái, rồi mở cửa đi vào.

Ngồi trên sofa là một người đàn ông trẻ tuổi, nghe tiếng động anh ngẩng đầu nhìn Cao Đình, gương mặt mệt mỏi nhưng không ảnh hưởng đến khuôn mặt tuấn tú của anh; tuy nhiên vẻ mặt này của anh lại khiến cho Cao Đình cảm thấy bất an.

Cao Đình đến trước mặt anh, “Xin chào! Tôi là Cao Đình!”

Mai Tư Lễ khẽ gật đầu, tự giới thiệu, “Chào anh! Tôi là Mai Tư Lễ!”

Nghe tên Cao Đình mới nhớ ra người đàn ông trước mắt anh ta chính là một trong nghi phạm của vụ án trước đó, anh ta hơi bất ngờ, “Hóa ra là anh!”

Thật sự anh ta không ngờ người đối diện mình lại là bạn trai Mộc Thất.

Mai Tư Lễ vuốt cằm, “Đội trưởng Cao, tôi đến đây vì việc của Mộc Thất!”

Lại là chuyện liên quan đến Mộc Thất, Cao Đình vội hỏi: “Mộc Thất làm sao?”

“Tình hình của cô ấy khá nguy cấp. Đội trưởng Cao biết nhân cách phân

liệt không?”

“Trước có từng chạm trán với hung thủ có mắc chứng này.” Cao Đình lập tức hiểu ngay, nổi khiếp sợ biểu hiện trên gương mặt, “Ý của anh là ...”

Mai Tu Lễ nói rõ tình huống: “Vấn đề Mộc Thất là thế này, cơ thể cô ấy mang hai nhân cách: một là nhân cách chính của cô ấy, hai là nhân cách phân liệt ra. Hai nhân cách này hoàn toàn đối lập nhau, cũng không biết đến sự tồn tại của đối phương.”

Cao Đình không dám tin, “Tại sao lại như vậy. Cô ấy là người cực kỳ bình thường, thông minh, độc lập, bản thân cô ấy có từng nghiên cứu tâm lý học... Làm sao có thể....”

Mai Tu Lễ tiếp lời: “Vì trước đây cô ấy chưa nhận ra. Bình thường trạng thái tinh thần của cô ấy hoàn toàn ổn định, nhân cách thứ hai chỉ xuất hiện trong thời gian rất ngắn.”

Cao Đình thật sự không ngờ đến những chuyện này lại xảy ra trên người Mộc Thất, nhưng anh ta cũng nhớ đến chuyện kỳ lạ xảy ra đợt trước: “Đúng rồi! Có một lần, sáng hôm đó cô ấy đi làm muộn lại không nhớ được một tiếng trước đó mình đã làm gì, đi đâu. Phải chăng là ....”

Mai Tu Lễ gật đầu: “Tôi cho rằng khoảng thời gian đó do nhân cách thứ hai chiếm giữ cơ thể cô ấy, nên khi quay trở lại cô ấy hoàn toàn không có được ký ức này.”

Cao Đình nhíu mày, “Còn vấn đề nào nữa không?”

“Khi phân liệt nhân cách thứ hai cũng không được khỏe mạnh cho lắm, cô ấy tự tạo ra một người tên Thôi Hình, xuất hiện khi nhân cách thứ hai xuất hiện; và ngày hôm qua cô ấy đã ý thức được việc này, nên tự nhốt mình trong nhà.”

“Anh nói Mộc Thất đang nhốt mình trong nhà? Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Nhân cách thứ hai tồn tại trong khoảng thời gian không dài, tuy nhiên nhân cách chính của Mộc Thất không biết vấn đề của chính mình.” Mai Tư Lễ hơi hồi hận, anh nên nói cho Mộc Thất biết những chuyện này, “Tôi dự định tự mình điều tra cho rõ ràng tất cả mọi chuyện, nhưng mọi việc không hề đơn giản như tôi nghĩ. Vì vậy, tôi tìm đến anh, hy vọng anh có thể trợ giúp.”

“Cần chúng tôi giúp đỡ những gì?”

Mai Tư Lễ đáp lời: “Trước đây tôi từng thôi miên Mộc Thất, tôi phát hiện tất cả bắt đầu từ tai nạn giao thông năm Mộc Thất học cấp ba.”

“Tôi biết. Cha mẹ cô ấy qua đời trong tai nạn đó, cô ấy cũng bị thương nhập viện.”

“Đúng! Theo như thông tin khi tôi thôi miên, vào lúc ấy có một người đàn ông từng đến bệnh viện thăm Mộc Thất, nhưng nhân cách chính của Mộc Thất cũng không quen người đàn ông kia. Tôi hoài nghi nhân cách thứ hai của Mộc Thất đã chứng kiến được người đàn ông đó.”

Cao Đình lên tiếng hỏi: “Có khi nào là người đàn ông mà Mộc Thất tự huyền hoặc kia ra không?”

Mai Tư Lễ nói lên suy đoán của mình, “Mộc Thất không vô duyên vô cớ tạo ra một người, tôi nghĩ nhất định có quan hệ nào đó. Nếu như người đàn ông đó gây ra vấn đề tinh thần cho Mộc Thất, vậy thì hành động này của hắn nhất định phải có nguyên nhân nào đó. Vì vậy, tôi muốn nhờ các anh thăm dò lại vụ tai nạn của cha mẹ Mộc Thất năm ấy.”

“Anh cho rằng có liên quan đến vụ tai nạn đó sao? Nếu như tôi nhớ không lầm vụ đó được nhận định là chuyện ngoài ý muốn.”

Mai Tư Lễ: “Dựa theo thời gian suy đoán khả năng duy nhất chính là vụ tai nạn xe đó mà thôi!”

Cao Đình gật đầu đồng ý: “Được, vậy chúng tôi sẽ đi điều tra ... Còn Mộc

Thất xin giao cho anh chăm sóc.”

“Tôi hiểu rồi!”

Ra khỏi Cục cảnh sát, Mai Tư Lễ lại gọi điện thoại cho Mộc Thất, vốn dĩ nghĩ cô sẽ không nhận máy, ai ngờ lần này điện thoại nổi thông, thanh âm quen thuộc truyền đến: “Alo, Mai Tư Lễ!”

Mai Tư Lễ cố gắng giữ cho giọng nói mình bình thường, “Mộc Thất, đang ở đâu vậy?”

“Em ở nhà, anh đang ở ngoài sao?”

“Ừm... Em ăn sáng chưa?”

“Chưa, em vừa dậy.” Ngữ điệu cô hơi rầu rĩ.

“Vậy anh mua bữa sáng nhé. Em muốn ăn gì?”

“Bánh bao và sữa đậu nành được rồi!”

“Ừm, lát gặp!” Mai Tư Lễ tắt máy, thở dài. Anh biết Mộc Thất đã “trở về” nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Mai Tư Lễ lái xe về nhà, mua đồ ăn sáng dưới tiểu khu, lên tầng, gõ cửa nhà Mộc Thất. Cửa mở, anh lập tức điều chỉnh nét mặt của mình, quơ quơ túi bánh bao trong tay, “Đồ ăn đến rồi!”

Mộc Thất đưa dép cho Mai Tư Lễ thay, anh đi đến trước bàn ăn, đặt túi bánh bao, ngồi xuống, chống cằm nhìn Mộc Thất ăn. Anh nhẹ đưa tay xoa xoa khoeo mắt cô, lơ đãng hỏi: “Mộc Thất, mắt em sao vậy?”

Mộc Thất lắc đầu, nuốt miếng bánh bao trong miệng, chính bản thân cô cũng thấy kỳ lạ: “Em không biết, sáng ra đã thấy!”

“Không phải đêm qua nhớ anh quá nên khóc chứ?” Miệng nở nụ cười nhưng trong lòng Mai Tư Lễ đau xót.

Mộc Thất tỉnh bơ, “Anh nghĩ điều đó có thể xảy ra ư?”

Mai Tư Lễ cười cười, “Anh đi luộc trứng, em ngồi ăn sáng đi, anh lăn mắt cho em!”

Mộc Thất gạt đầu nhìn Mai Tư Lễ đi vào bếp, sau đó cúi đầu ăn nốt bánh bao trong tay.

Ăn xong, trứng cũng đã luộc chín, Mai Tư Lễ để Mộc Thất nằm trên sofa, anh cầm hai quả trứng lăn qua lăn lại đôi mắt đang nhắm nghiền của Mộc Thất, trước mặt anh bây giờ là Mộc Thất hoàn toàn được thả lỏng.

Động tác của anh rất nhẹ, Mộc Thất khẽ nhoen miệng cười, cảm giác ấm áp, đặc biệt thoải mái, nhưng chưa được bao lâu cảm xúc ấy biến mất. Cô vẫn nhắm mắt, mở miệng hỏi Mai Tư Lễ: “Xong rồi ư?”

Không có ai trả lời cô, nhưng cô cảm nhận được Mai Tư Lễ cách cô càng ngày càng gần, gần đến mức cô có thể cảm giác được hơi thở của anh.

Môi cô bị ai đó chạm nhẹ.

Mộc Thất từ từ đưa tay, ôm lấy cổ anh đón nhận nụ hôn đầy thương yêu của Mai Tư Lễ.

Chương 46: Mộc Thất, Mộc Thất (2)

Edit + Beta: Queenie_Sk

“Sao vậy?” Mộc Thất thấy vẻ mặt Mai Tư Lễ khá nghiêm túc, cô cảm giác có việc quan trọng sắp xảy ra.

Mai Tư Lễ ngẩng đầu, đứng thẳng người, bỏ chân Mộc Thất đang gác trên sofa xuống, ngồi ngay ngắn. Anh nắm tay Mộc Thất, dường như đã hạ quyết tâm, đôi mắt nhìn thẳng Mộc Thất, lên tiếng: “Mộc Thất, trước đây anh giấu em một vài việc. Anh cho rằng đó là việc tốt, nhưng anh cảm thấy nếu em không biết chuyện thì người chịu thương tổn nhiều nhất vẫn là em.”

Mộc Thất: “Chuyện gì? Liên quan đến em ư?”

Mai Tư Lễ thở hắt ra một hơi: “Em còn nhớ có một lần em nhờ anh thôi miên em không?”

Mộc Thất gật đầu: “Em nhớ, là lần Hạ Quân mất tích, em mất đi ký ức một tiếng trước đó nên nhờ anh thôi miên để giúp em tìm về đoạn trí nhớ kia.”

“Lúc đó anh không tìm được, điếm ấy anh không lừa em. Thế nhưng, trong lần đó anh phát hiện một vài vấn đề lại không nói cho em biết... Thật ra em phân liệt ra một nhân cách khác.”

Nhân cách phân liệt? Từ ngữ này với Mộc Thất mà nói chẳng có gì xa lạ, cô hiểu rõ chứng bệnh này, cô cũng từng bắt được hung thủ mắc chứng phân liệt; tuy nhiên, cô chưa từng nghĩ có một ngày nó sẽ xảy ra với mình. Sau vài giây kinh hãi, Mộc Thất quay trở về nét bình tĩnh thường ngày, không đau lòng, không tuyệt vọng, cô từ từ chấp nhận, cô nhớ đến đoạn ký ức bị mất kia, liền hỏi Mai Tư Lễ: “Do vậy một tiếng đồng hồ đó thật ra là nhân cách thứ hai của em đúng không?”

Những hình ảnh kỳ quái đã qua đi chợt xuất hiện lại trong đầu Mộc Thất, đã có đáp án cho tất cả: cô không thích ăn đồ ngọt nhưng đôi khi phát hiện ly

cà phê của mình bỏ rất nhiều đường, có đôi lúc cô chột hoảng hốt khi phát hiện mình đứng ở trước cổng nhưng lại không biết mình sẽ đi đâu. Khi ấy cô vốn nghĩ là do tinh thần quá áp lực nên mới hay quên như thế, vậy mà... không ngờ rằng là do cô bị bệnh.

Thấy Mộc Thất bình tĩnh như vậy lại càng khiến Mai Tư Lễ thêm bất an: “Mộc Thất...”

Mộc Thất biết Mai Tư Lễ lo lắng cho cô, trước đây anh không nói là do sợ cô không chấp nhận được, cô khẽ cười, lắc đầu: “Em không sao, em biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Ngày hôm qua cũng như vậy sao?”

Sáng nay cô phát hiện mình nằm nhoài ở thành giường, lúc ấy chỉ nghĩ do ngủ say nên ngã xuống, giờ ngẫm lại mới biết khả năng là nhân cách thứ hai tạm thời chi phối cơ thể cô trong khoảng thời gian đó.

Mai Tư Lễ gật đầu: “Điều anh lo lắng chính là nhân cách thứ hai của em cực kỳ không ổn định. “Cô ấy” ảo tưởng ra một người đàn ông tên Thôi Hình, nhưng ngày hôm qua “cô ấy” phát hiện ra sự thật này nên không kiềm chế được, nhốt mình trong nhà, nên hôm nay em mới thấy mắt mình sưng lên như vậy.”

“Thôi Hình?” Mộc Thất lặp lại cái tên xa lạ này.

Mai Tư Lễ hỏi cô: “Em từng nghe cái tên này chưa?”

Mộc Thất lắc đầu: “Không! Chưa từng nghe!”

Mai Tư Lễ giải thích rõ hơn: “Trong lần thối miên kia, em kể lại trong khoảng thời gian em nằm viện sau vụ tai nạn có một người đàn ông từng đến thăm em nhưng em không nhìn rõ được khuôn mặt của hắn. Anh nghi khả năng hắn là chính người biến em thành thế này.”

Mộc Thất suy nghĩ một chút, hiểu được ý của anh: “Anh cho rằng chính hắn là người tạo ra nhân cách thứ hai của em.”

Mai Tư Lễ đáp lời: “Dùng phương thức thôi miên đúng là có thể làm được điều này, nhưng anh không tra ra được tư liệu của người đàn ông có cái tên Thôi Hình này. Vì vậy, anh nghĩ hẳn dùng thân phận giả. Hơn nữa trong khi thôi miên em hẳn đặt cho em một mệnh lệnh, khi anh tiến hành thôi miên em và nhắc đến cái tên này em cực liệt chống cự và tâm trạng không ổn định. Hiện tại anh vẫn chưa có cách nào phá giải được thôi miên của hẳn.”

“Tại sao hẳn lại đối xử với em như thế?” Mộc Thất không hiểu được.

Cô sinh ra trong một gia đình bình thường, cha là giáo viên, mẹ là chuyên gia tâm lý tội phạm. Cha mẹ cô đối xử với mọi người đều rất hiền lành, chan hòa, chưa xảy ra tranh cãi với bất kỳ ai, mãi cho đến khi xảy ra vụ tai nạn giao thông kia, cô mới mất đi tất cả.

Mai Tư Lễ nắm tay cô, nhìn cô, không trực tiếp trả lời câu hỏi này: “Mộc Thất! Có một chuyện anh muốn nói thêm với em, vừa rồi anh đi tìm đội trưởng đội hình sự của em.... Anh.... anh muốn bọn họ điều tra lại vụ tai nạn của cha mẹ em năm đó.”

Mộc Thất sững sốt, “Cha mẹ em... anh... anh nghi ngờ vụ đó không phải là vô tình?” Nhớ đến chuyện năm xưa, tim Mộc Thất đau nhói, nhưng mà... làm sao có thể như vậy được?

Mai Tư Lễ cũng không đành lòng để Mộc Thất phải nhớ lại những đau thương năm ấy, nhưng muốn tìm ra sự thật anh cho rằng nhất định phải điều tra rõ ràng, “Vì người đàn ông kia xuất hiện ngay sau khoảng thời gian đó. Anh cho rằng đây không phải là trùng hợp mà là rất cần thiết.”

Thật sự tai nạn giao thông đó cô chỉ nhớ một cách mơ hồ, phần nhiều là do chứng PTSD nên cô không nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Ký ức chỉ tồn tại khi cô tỉnh dậy trong bệnh viện, biết được việc cha mẹ đã qua đời. Cô chưa từng nghi ngờ vụ tai nạn đó là do có người cố tình gây ra, chưa bao giờ nghĩ đến vì ngay thời điểm đó cảnh sát cũng kết luận là chuyện ngoài ý muốn.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay đang cuộn chặt, trong lòng ngổn ngang. Cô vừa muốn biết sự thật vừa không muốn đối diện với sự thật tàn nhẫn, “Do vậy đội trưởng đồng ý sẽ điều tra lại vụ án của cha mẹ em?”

Mai Tư Lễ nắm tay cô, “Đúng, Mộc Thất. Anh xin lỗi đã lừa em.”

Bản thân Mai Tư Lễ cũng cảm thấy rất hổ thẹn, Mộc Thất cực kỳ tín nhiệm anh nhưng lần nào anh cũng giấu cô, mãi cho đến khi sự việc ngày hôm qua xảy ra.

Trái lại Mộc Thất không hề trách anh, cô cảm động: “Em hiểu là vì anh nghĩ cho em. Trước là vụ án Trần Phong nên anh không muốn mang đến quá nhiều phiền phức cho em.”

Mai Tư Lễ thở dài, tự trách: “Đáng tiếc anh vẫn chưa tìm được cách giải quyết.”

Anh không hề muốn Mộc Thất phải lo lắng, chỉ cần một mình anh biết là được rồi. Anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, để cô tự do làm những chuyện cô thích; tuy nhiên anh không làm được.

Mộc Thất tựa đầu lên vai Mai Tư Lễ: “Anh đã cố gắng hết sức rồi.”

“Mộc Thất!” Mai Tư Lễ gọi tên cô, anh muốn hôm nay sẽ nói toàn bộ sự thật cho cô biết, “Còn một chuyện nữa. Hôm qua khi chúng ta đến nhà sư phụ anh, em hỏi anh tại sao thầy cô lại nói ngày xưa mình là thanh mai trúc mã. Anh nói em nghe.... anh không nói bừa, đúng là chúng ta quen nhau từ bé, cha mẹ chúng ta vừa là bạn bè vừa làm hàng xóm. Chúng ta vẫn thường chơi đùa với nhau đến năm em 5 tuổi.”

Mộc Thất ngạc nhiên: “Anh nói thật chứ?” Cô vốn dĩ không bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Mai Tư Lễ chậm rãi mở lời: “Năm em 5 tuổi, anh đã được 7 tuổi. Khi ấy anh theo cha mẹ ra nước ngoài, từ đó chúng ta không còn liên lạc. Sau khi cha mẹ qua đời anh về nước, rồi được gặp em. Đầu tiên anh cũng không nhận ra em, chỉ đến khi theo em đến nghĩa trang, nhìn bia mộ của cô chú anh mới biết. Tuy nhiên em vẫn không nhận ra anh, anh nghĩ là do đã qua nhiều năm nên có thể em quên mất người bạn này, nhưng khi anh và em ở sân chơi em kể khi còn nhỏ thường được cha dẫn đến chơi và thật ra anh cũng ở đó.”

Khi còn nhỏ, Mộc Thất cực kỳ thích đi theo Mai Tư Lễ. Mỗi lần ra sân chơi đều gọi anh đi cùng, nên khi nghe cô kể cha cô dẫn đi chơi Mai Tư Lễ liền cảm thấy kỳ lạ. Nếu nói không nhận ra anh thì có thể thông cảm được, nhưng đoạn ký ức này bị làm loạn, giải thích duy nhất chính là có người làm mất đi đoạn ký ức đó.

Mộc Thất lơ ngơ chưa hiểu, cô phát hiện trí nhớ của mình và Mai Tư Lễ có sự chênh lệch rất lớn, “Nhưng em xác nhận khi còn bé em không có bạn, trong trí nhớ của em chỉ chơi với cha.”

“Vì vậy anh cho rằng có người đã xóa tất cả những ký ức về anh, và nhân cách thứ hai của em đã bóp méo ra một người mang phần nào đó hình ảnh của anh.”

“Hóa ra là như vậy.”

Biết Mộc Thất vẫn không cách nào nhớ đến đoạn ký ức khi đó, Mai Tư Lễ liền đưa cho cô một tấm ảnh: “Cho em xem bức hình này.” Anh rút từ trong ví một tấm ảnh duy nhất, đưa cho Mộc Thất, “Đây là tấm ảnh duy nhất của chúng ta khi còn nhỏ.”

Mộc Thất nhận lấy, bức ảnh đã cũ nhưng vẫn nhìn rõ được hai người trong ảnh: hai đứa bé mũm mĩm, một trai một gái. Bé gái thắt bím tóc hai bên, mặc chiếc váy màu hồng, khoảng bốn năm tuổi, miệng cười tươi như hoa. Cô bé kéo tay cậu bé đứng bên cạnh, gương mặt cậu nhóc rất đáng yêu, cậu bé hást cằm không nhìn máy ảnh, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Mộc Thất nhận ra cô bé đó chính là cô, còn cậu nhóc có nét giống Mai Tư Lễ. Nhìn tấm ảnh này cô cảm thấy thật thần kỳ, thì ra khi còn bé cô lại thân thiết với Mai Tư Lễ như vậy.

Mai Tư Lễ nhớ lại khoảng thời gian đó, khẽ nở nụ cười: “Khi còn nhỏ em luôn quấn quýt bên anh, bám theo anh như cái đuôi. Anh đi đâu em theo đó, em nhìn mặt sau tấm ảnh đi.”

Mai Tư Lễ quay lại, phát hiện đằng sau có một dòng chữ trẻ con.

“Anh nhạt nhẽo lớn lên phải gả cho bé lùn nhé!”

Mộc Thất sững sờ anh nhạt nhẽo hẳn là chỉ Mai Tư Lễ, còn bé lùn lại là ....
Còn nữa... gả....

Mai Tư Lễ giải thích: “Nhạt nhẽo là biệt danh em đặt cho anh, còn bé lùn là tên anh đặt cho em, khi đó em rất bé, bây giờ cũng vậy....” Mai Tư Lễ đưa tay xoa xoa tóc Mộc Thất như hồi nhỏ anh thường làm.

Anh nghiêng đầu nhìn Mộc Thất, trầm nghĩ, dù qua hai mươi năm, gặp gỡ bao nhiêu người anh vẫn tìm ra được bé lùn của anh, cho dù bị ký ức của Mộc Thất bóp méo, cô vẫn là bé lùn của anh.

Chương 47: Mộc Thất, Mộc Thất (3)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Đội điều tra đặc biệt.

Thấy đội trưởng mình và người tự xưng là bạn trai Mộc Thất cùng nhau đi ra khỏi phòng nghỉ, Tôn Đống và Tưởng Vân Kiệt lén nhìn sang, nhưng chỉ thấy gò má đẹp trai của người kia hơi quen.

Tưởng Vân Kiệt suy tư, người này anh ta đã gặp ở đâu đó rồi thì phải?

Tiền Mai Tư Lễ đi, Cao Đình quay lại văn phòng thì thấy hai người đang ngơ ngác, một người thì đi về phía anh ta, người còn lại thì cúi đầu, né tránh ánh mắt anh ta.

Cao Đình hết cách, đành phải nói với hai người, “Hai người đủ chưa, muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn.”

Tưởng Vân Kiệt cười hề hề, lúng túng gỡ đầu một cái, “Đội trưởng, tôi thấy người này có vẻ quen quen.”

Cao Đình vuốt cằm: “Ừ, đúng rồi. Trước kia anh ta từng là nghi phạm của vụ Kim Mẫn, tên là Mai Tư Lễ, là một nhà tư vấn tâm lý học.”

Tôn Đống trợn mắt, “Là anh ta sao! Vậy, vậy, anh ta là bạn trai của Mộc Thất thật à?”

Cao Đình không nói nhiều lời, “Ừ, về văn phòng đi, tôi còn có chuyện quan trọng cần nói với mọi người.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Cao Đình, hai người liền biết sắp có chuyện

quan trọng, nên cũng không hỏi thêm gì, ngoan ngoãn đi vào phòng làm việc.

Cao Đình tập trung mọi người lại, ngay cả Cố Mi cũng phải đến.

“Tôi muốn nói với mọi người một chút về chuyện của Mộc Thất.” Cao Đình kể lại những lời Mai Tư Lễ vừa nói với anh ta lại cho mọi người.

Cũng giống như anh ta khi nãy, mọi người nghe xong, mặt ai cũng lộ vẻ hoài nghi, “Sao lại có thể chứ?” Không ai ngờ chuyện này lại có thể xảy ra trên người Mộc Thất.

“Tình huống bây giờ chính là như vậy, nghi ngờ trước mắt là có người đã ác ý hãm hại Mộc Thất ra nông nỗi này, nhưng hiện vẫn chưa biết được người đó là ai, có mục đích gì.”

Hề Thiên Tường đẩy mắt kính lên, “Vậy chúng ta phải điều tra thế nào đây?”

“Bắt đầu từ năm mà cha mẹ Mộc Thất xảy ra tai nạn giao thông đi. Còn nữa, Tưởng Vân Kiệt, cậu đi điều tra xem có người đàn ông nào tên Thôi Hình mà có liên quan đến Mộc Thất không?”

Tưởng Vân Kiệt lập tức gật đầu, quay về chỗ ngồi của mình: “Vâng thưa đội trưởng.”

Chuyện năm đó đã xảy ra cách đây lâu như vậy, muốn điều tra lại cũng không phải dễ, bây giờ mọi người chỉ có thể điều tra lại các đầu mối đã bị bỏ sót trong hồ sơ năm đó mà thôi. Cao Đình phân công nhiệm vụ rất rõ ràng, anh ta và Tôn Đống điều tra hồ sơ, Hề Thiên Tường đi gặp các cảnh sát điều tra vụ án năm đó để hỏi về tình huống cụ thể năm ấy. Còn Cố Mi thì phụ trách kiểm tra lại báo cáo khám nghiệm tử thi.

Nhưng đúng lúc Cao Đình đang bận rộn kiểm tra lại tài liệu về hiện trường vụ tai nạn thì anh ta nhận được điện thoại của Mai Tư Lễ: “Đội trưởng Cao, không thấy Mộc Thất đâu cả.”

***

Mộc Thất cũng không biết tại sao mình phải ra ngoài, có điều cô cũng không muốn tự giam mình ở nhà nữa, vì ở nhà thì cô cũng không thể tự biết được rốt cuộc mình bị làm sao, nên cô nghĩ, hay là đi ra ngoài?

Ở ngoài khu chung cư, cô bắt một chiếc taxi. Nhưng mà khi tài xế hỏi cô định đi đâu, thì cô mới phát hiện ra mình cũng không biết phải đi đâu.

Cô muốn đi tìm Thôi Hình, muốn gặp mặt anh ta, nếu như gặp được anh ta, thì có thể chứng minh được rằng cô không có vấn đề gì hết, những chuyện đã xảy ra hôm qua chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng mà thôi.

Nhưng trên thực tế, cô không biết phải đi đâu để tìm anh ta, căn bản cô không hề biết công ty anh ta tên gì, ở đâu, cô chẳng biết gì cả. Thôi Hình giống như một điều bí ẩn vậy, nhìn qua thì có vẻ rất rõ ràng, nhưng trên thực tế thì lại rất mơ hồ.

Tài xế thấy cô không nói gì, tài xế taxi lại hỏi lại: “Cô gái, rốt cuộc cô định đi đâu thế?”

“À, đến đại lộ CY đi.” Mộc Thất nghĩ một lát, sau đó đọc một địa chỉ khu phố mua bán ra.

Hơn mười phút sau, xe taxi đến gần khu phố mua bán, điện thoại di động của cô cũng đổ chuông, cô lấy điện thoại ra xem, là Mai Tư Lễ gọi điện, phản ứng đầu tiên của cô là không muốn nghe máy. Ấn tượng của cô đối với Mai Tư Lễ rất kì lạ, kì lạ đến mức không thể nói ra thành lời, nên cô lập tức tắt máy, chỉ một lát sau, điện thoại lại đổ chuông, cô lại cúp máy, sau đó tắt hẳn điện thoại.

Chỉ lát sau, đã đến đại lộ CY, tài xế hỏi cô: “Cô gái, cô muốn dừng ở đâu?”

“Chỗ ngã tư trước mắt kia đi.”

Trả tiền xong, Mộc Thất xuống xe.

Hôm nay không phải cuối tuần, buổi trưa ở khu phố mua bán cũng không có quá nhiều người, Mộc Thất bắt đầu đi dạo không mục đích trên phố. Bốn phía chỗ nào cũng là cửa hàng, người này người kia đi lại, mỗi người đều đi với mục đích riêng của mình, hoặc là về nhà, hoặc là đi dạo phố, hoặc là chuẩn bị ăn cơm... họ đều biết mình phải đi đâu, làm gì.

Chỉ có mỗi cô không biết.

Đi thêm vài phút nữa, đột nhiên có một người đàn ông đeo kính, mặc âu phục đi đến trước mặt cô rồi dừng lại, “Cô là Mộc Thất?”

Mộc Thất hơi nghi ngờ đánh giá người đàn ông xa lạ trước mặt, “Anh là?”

“Cô biết Thôi Hình chứ?”

Mộc Thất không ngờ lại nghe thấy cái tên này, chẳng lẽ người này thật sự có tồn tại sao?

“Tôi biết.”

Người đàn ông nói không nhanh không chậm, “Cô Mộc Thất, thế này nhé, tôi là trợ lý của anh ấy. Bây giờ Thôi tiên sinh muốn gặp cô nên bảo tôi qua đây đón cô đến chỗ anh ấy.”

“Được. Đi thôi.” Mộc Thất đồng ý mà không hề suy nghĩ gì, lúc này cô cần phải biết được chân tướng mọi chuyện. Ngay lập tức.

“Vây mời cô lên xe.” Người đàn ông tự xưng là trợ lý của Thôi Hình mở cửa xe cho Mộc Thất, cô cảm ơn một câu rồi ngồi lên.

Dọc đường không ai nói với ai lời nào, Mộc Thất chỉ ngồi nghiêng đầu nhìn phong cảnh qua cửa sổ, nhưng cũng chỉ nhìn băng quơ vậy thôi. Sắp gặp được anh ta rồi, cô nghĩ, rốt cuộc cũng biết được mình bị làm sao.

Khoảng hơn mười phút sau, xe ngừng lại, vị trợ lý kia xuống xe trước, sau

đó vòng qua xe, mở cửa cho Mộc Thất, “Cô Mộc Thất, đến nơi rồi.”

Mộc Thất xuống xe, lúc này cô đang ở một nơi rất xa lạ.

“Mời cô đi theo tôi.”

Mộc Thất đi theo anh ta vào một toà nhà văn phòng, đi thang máy lên tầng, Mộc Thất nhìn con số trên thang máy từ từ thay đổi, cuối cùng dừng lại ở tầng 18.

Cửa thang máy mở ra, cô đi theo người đàn ông đeo kính đi ra ngoài, anh ta dừng lại trước một cánh cửa thuỷ tinh, Mộc Thất nhìn vào một chiếc bảng cạnh cửa, là một văn phòng tư vấn tâm lý.

Lại là văn phòng tư vấn tâm lý, chẳng lẽ Thôi Hình là... Điểm này bắt đầu có chút sai lệch với trí nhớ của cô...

Trong sự ngạc nhiên của Mộc Thất, người đàn ông đẩy cửa ra, dẫn Mộc Thất vào trong, dọc theo đường đi, Mộc Thất căn bản không chú ý lắm đến bố trí bên trong thế nào, chỉ biết cuối cùng cô bị dẫn đến một cửa phòng khác, người đàn ông đeo kính gõ cửa một cái, sau đó nói vọng vào trong, “Cô Mộc Thất đến rồi.”

Sau đó trong phòng vang lên giọng nói hiền hoà của một người đàn ông, “Vào đi.”

Giọng nói quen thuộc này khiến tim Mộc Thất nhảy lên một nhịp, là giọng của Thôi Hình, chính là giọng nói ấy.

Người đàn ông đeo kính mở cửa, sau đó nghiêng người nói với cô: “Cô Mộc Thất, mời vào.”

“Cảm ơn.” Hai bàn tay đặt bên hông của cô nắm chặt lại, cô mang tâm trạng phức tạp bước vào trong.

Đây là một căn phòng làm việc rất lớn, tuy khá đơn giản nhưng lại mang một phong cách rất ấm áp, sáng sủa, Mộc Thất nhìn lướt qua, cuối cùng tầm mắt cô dừng lại ở bóng lưng cao gầy của người đàn ông đang đứng rót cà phê.

Hương vị ngọt ngào của cà phê lan ra khắp căn phòng, Mộc Thất đi về phía người đàn ông ấy.

“Tiểu Thất.” Người đàn ông kia xoay người, mỉm cười với cô: “Cà phê theo khẩu vị của cô này, cho rất nhiều đường.”

Nghe thấy anh ta gọi tên mình, rồi lại nhìn khuôn mặt quen thuộc của anh ta, Mộc Thất há miệng, ngập ngừng hỏi: “Anh Thôi Hình?”

“Ừ.” Thôi Hình đáp, ngoắc ngoắc tay với cô: “Đến đây ngồi đi.”

Mộc Thất đi tới, ngồi xuống ghế sa lông, nhìn Thôi Hình đặt cốc cà phê lên bàn trà trước mặt cô, sau đó ngồi xuống ở chỗ đối diện cô.

“Anh...” Có quá nhiều điều muốn nói, quá nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng lúc này Mộc Thất lại không biết nên mở lời thế nào.

Nhưng cuối cùng Thôi Hình lại lên tiếng trước, nói cho cô sự thật mà cô muốn biết: “Tiểu Thất, xin lỗi, tôi vẫn luôn giấu cô một chuyện. Đầu tiên tôi xin tự giới thiệu, tên tôi là Thôi Hình, là một bác sĩ tâm lý, còn nữa, tôi không phải là anh hàng xóm nhà bên của cô hồi nhỏ. Chúng ta quen nhau sau vụ tai nạn giao thông của cô năm cấp 2.”

“Nhưng mà... Trong trí nhớ của tôi...”

Thôi Hình khẽ gật đầu, “Là do tôi sửa.”

Mộc Thất không ngờ cô thật sự bị sửa trí nhớ, lại còn chính bởi người đàn ông trước mặt, mà bây giờ anh ta còn tự thừa nhận mọi chuyện với cô, “Vi... vì sao chứ?”

Thôi Hình nắm hai tay lại, đặt lên trên đầu gối, từ từ kể với Mộc Thất, “Chuyện này cũng là vì bất đắc dĩ. Sau tai nạn giao thông ấy, mặc dù thân thể cô đã hồi phục, nhưng tâm lý cô lại bị chấn thương rất nặng, cô bắt đầu thu mình lại, khi đó bên cạnh cô lại không còn bất kì người thân nào. Nên tôi đã chọn cách thôi miên cô rồi sửa lại trí nhớ, để cho cô coi tôi là bạn thanh mai trúc mã của mình, và cảm thấy vẫn có người đang ở cạnh cô, hiển nhiên, chuyện này rất có hiệu quả đối với cô, tình hình của cô đã dần trở nên tốt hơn.”

“Nhưng vì sao... tôi lại thấy...” Cô vẫn nhớ như in hình ảnh hành lang trống không tối hôm qua.

Thôi Hình biết cô đang nói đến việc gì, “Tiểu Thất, đây không phải là vấn đề của cô. Vì tôi không thể ở cạnh cô thường xuyên nên khi nào cô cảm thấy khó khăn, hoặc bị tổn thương về mặt tâm lý thì tôi sẽ xuất hiện, không phải bằng cơ thể thật sự, mà thông qua ảo giác của cô, điều này là do tôi đã tròng vào tâm trí cô.”

Mộc Thất im lặng, cúi đầu nhìn cốc cà phê đang bốc hơi, nhất thời không thừa nhận được chuyện này.

Cô nghe thấy tiếng Thôi Hình đứng dậy, rời khỏi ghế sa lông, đến bên bàn làm việc và mở ngăn kéo, sau đó lại quay lại, đưa cho cô một tấm hình, “Tấm hình này, là khi đó chúng ta chụp chung với nhau.”

Mộc Thất nhận lấy hình, đúng là hai người chụp chung với nhau, bối cảnh trong hình, chính là phòng bệnh, cô mặc quần áo bệnh nhân ngồi trên giường, còn Thôi Hình ngồi trên mép giường, ôm lấy bả vai cô, dáng vẻ rất thân mật.

Thôi Hình thở dài, giọng nói hơi áy náy, “Mặc dù khi đó là do bất đắc dĩ, nhưng mà Tiểu Thất, tôi rất xin lỗi, tôi đã thôi miên cô khi chưa có sự cho phép của cô, lại còn thay đổi trí nhớ của cô nữa.”

Mộc Thất cảm ảnh, lắc đầu một cái, “Tôi biết, anh làm như vậy chỉ vì cứu tôi, cảm ơn anh.”

“Không sao.” Thôi Hình khẽ cười, nhìn cô nhấp một ngụm cà phê, sau đó nói tiếp, “Gọi cô đến chỉ là để hỏi thăm tình hình gần đây của cô thôi. Vì tôi nghe nói người đàn ông năm đó bắt cóc cô đã bị bắt rồi, không biết giờ anh ta ra sao rồi?”

Độ ngọt của cà phê khá hợp khẩu vị, Mộc Thất đặt ly xuống, “Ừ, hẳn đã bị xử tử hình, tôi không sao, có điều...” Cô hơi do dự, ban đầu cô coi Thôi Hình là người bạn thân thiết của mình, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, “Có điều, tôi có thể nói với anh được không?”

Thôi Hình quay lại chỗ ngồi của mình, cười ôn hoà, “Dĩ nhiên là có thể rồi, cô có thể coi tôi là bác sĩ tâm lý cũng được, mà như một người anh cũng không sao.”

Mộc Thất ngẩng đầu nhìn anh ta, “Tôi cảm thấy trong cơ thể tôi còn có một người khác nữa, cô ta dùng chung cơ thể với tôi.”

Thôi Hình nghe xong cũng không quá ngạc nhiên, “Ý cô là nhân cách khác?”

Mộc Thất nắm chặt tay, đặt lên ngực mình, “Đúng, tôi cảm nhận được có những lúc cô ta còn khống chế thân thể của tôi nữa.”

“Chuyện này thì có vẻ không ổn lắm.” Thôi Hình chuyển chỗ sang ngồi cạnh Mộc Thất, đưa tay ra đặt lên vai cô, khích lệ, “Tiểu Thất, nói xem, cô muốn làm gì?”

Mộc Thất không hề bài xích sự đụng chạm của anh ta, cô cúi đầu, chậm rãi nói: “Tôi muốn trở thành một người bình thường, là chính tôi toàn vẹn nhất.”

Thôi Hình cong môi, lộ ra một nụ cười dịu dàng, vô hại, anh ta nói từng chữ, từng chữ một: “Vậy thì, xoá bỏ cô ta đi.”

Chương 48: Mộc Thất, Mộc Thất (4)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Nhận được điện thoại của Mai Tư Lễ, nghe anh nói xong, Cao Đình chột lớn giọng: “Anh nói sao? Không thấy Mộc Thất đâu?”

Mai Tư Lễ lái xe ra khỏi khu trọ, đi tìm kiếm dọc đường, “Mộc Thất đã biết tình huống của bản thân, khi đó tâm trạng cô ấy rất ổn định, nhưng vừa rồi tôi đi ra ngoài mua cơm trưa, đại khái khoảng nửa tiếng thì lúc quay lại đã không thấy cô ấy đâu, tôi gọi điện cho cô ấy, nhưng cô ấy cúp máy, giờ thì tắt máy luôn rồi.”

“Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.” Cao Đình lo lắng nhất là Mộc Thất lại bị bắt cóc.

Vẻ mặt Mai Tư Lễ tràn ngập sự lo lắng, “Không phải, tôi đã đến phòng bảo vệ kiểm tra camera rồi, cô ấy tự mình đi ra ngoài, dựa vào tình hình hiện tại, tôi nghĩ nhân cách thứ hai đang chi phối cô ấy, nhân cách này cũng không ổn định nên bây giờ chúng ta cần phải mau chóng tìm được cô ấy.” Anh không thể tưởng tượng nổi liệu một nhân cách đang trong khoảng thời gian chênh vênh có thể làm được những gì, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì hậu quả đó cũng sẽ do người tên Mộc Thất gánh chịu.

“Tôi biết, chúng tôi sẽ lập tức đi điều tra.”

Cao Đình cúp điện thoại, nói với Tưởng Vân Kiệt: “Vân Kiệt, lập tức đi kiểm tra camera theo dõi khu nhà Mộc Thất nửa tiếng trước, xem xem Mộc Thất đã đi đâu.”

“Mặt Liệt xảy ra chuyện á?” Tưởng Vân Kiệt lập tức quay lại chỗ ngồi, “Tôi điều tra ngay đây.”

Hề Thiên Tường cũng nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi của Cao Đình, lập tức hỏi: “Mộc Thất sao rồi? Sao đột nhiên lại không thấy đâu?”

Cao Đình lắc đầu, nét mặt tràn đầy vẻ lo lắng, “Bây giờ vẫn chưa rõ lắm, cô ấy tắt máy rồi.”

Tường Vân Kiệt kiểm tra rất nhanh, chỉ một lát sau anh ta đã thấy chiếc xe taxi mà Mộc Thất ngồi lên, “Tra được rồi, cô ấy lên một chiếc taxi.”

Lục Diệp ngồi cạnh anh ta nhìn sang, “Có thể thấy được biển số xe không?”

“Có thể, có biển số xe là tôi có thể tra được cô ấy đã xuống xe chỗ nào.” Lần này Tường Vân Kiệt tốn khá khá thời gian, nhưng cuối cùng anh ta vẫn điều tra ra được, “Đội trưởng, cô ấy đã xuống taxi ở đại lộ CY.”

Cao Đình lập tức gọi điện thoại cho Mai Tư Lễ, “Mai Tư Lễ, Mộc Thất đến đại lộ CY.”

“Đại lộ CY.” Mai Tư Lễ nghe xong, lập tức quay ngược đầu xe, đến thẳng nơi đó.

Sau khi nghe được địa điểm này, Tôn Đồng lập tức suy đoán, “Có thể cô ấy chỉ đi dạo phố thôi, sau đó điện thoại hết pin?”

“Không thể nào.” Cô Mi lắc đầu, “Trước giờ cô ấy chưa đến nơi đó bao giờ.”

Lục Diệp cũng lắc đầu, nói nhanh suy đoán của mình: “Khả năng này quá nhỏ, thứ nhất, Mặt Liệt không thích dạo phố; thứ hai, với tâm trạng bây giờ của cô ấy không thể đi dạo phố được; thứ ba, dù là đi dạo phố đi chẳng nữa, thì tại sao lại không nghe điện thoại của người yêu mình?”

Cao Đình và Hề Thiên Tường, hai người có bạn gái cũng đồng ý với suy luận này, Lục Diệp nói xong, đột nhiên cảm thấy điện thoại rung lên, người gửi tin nhắn là Tần Tiểu Mễ: “*Lục Diệp, tôi đi ăn cơm đây*”. Đọc xong, Lục

Diệp lại càng cảm thấy quan điểm của mình rất chính xác.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra Mộc Thất, Cao Đình hỏi: “Vân Kiệt, thấy Mộc Thất chưa?”

Vẻ mặt Tưởng Vân Kiệt cực kì đau khổ, “Độ khó hơi cao, con phố này lớn quá, có rất nhiều các cửa hàng khác nhau, muốn tìm một người ở trong này rất khó, phải mất không ít thời gian.”

“Chúng ta cùng nhau kiểm tra camera giám sát, sau đó báo các cửa hàng tổng hợp thông báo tìm người qua loa.”

Mười phút sau, Mai Tư Lễ đã dừng xe ven đường đại lộ CY, thấy Mộc Thất bước xuống khỏi một chiếc xe hơi nhỏ màu đen, Mai Tư Lễ lập tức gọi điện cho Cao Đình, báo biển số xe, nhờ họ điều tra thân phận của chủ nhân chiếc xe.

Khi anh xuống xe thì chiếc xe màu đen kia đã nổ máy đi rồi, anh đến chỗ Mộc Thất, mà đúng lúc này cô xoay người lại, thấy anh, vẻ mặt cô lạnh nhạt hẳn đi, tỏ rõ phòng bị và nghi ngờ.

“Mộc Thất.” Mai Tư Lễ gọi cô một tiếng.

“Sao anh biết tôi ở đây?” Mộc Thất cau mày nhìn Mai Tư Lễ, đầu tiên là gọi điện thoại cho cô, sau đó tìm được đến đây, chuyện này không thể nào trùng hợp được, vậy chỉ còn một loại khả năng, đó là người đàn ông trước mặt luôn theo dõi mọi hành động của cô, vậy anh có mục đích gì?

Nhưng mà người đàn ông trước mặt có vẻ như không muốn trả lời vấn đề này, mà lại rất thản nhiên hỏi cô: “Vừa rồi em đi đâu thế?”

Mộc Thất có vẻ rất bài xích tất cả các loại hành động của anh, cô khoanh tay ôm ngực, duy trì khoảng cách với anh, “Sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Bởi vì tôi là bạn trai Mộc Thất.”

“Anh nói anh là bạn trai tôi?” Lúc này, Mộc Thất hoàn toàn xếp Mai Tư Lễ vào hàng ngũ biến thái.

Mai Tư Lễ đút tay vào túi, đứng rất thoải mái, nhưng tướng mạo của anh vẫn hấp dẫn sự chú ý của không ít người đi đường, Mai Tư Lễ lơ đãng nhìn người trước mặt, nhưng chỉ nhìn thôi, không hề có dáng vẻ dịu dàng hay không đứng đắn khi anh đối mặt với Mộc Thất, tuy đang nhìn khuôn mặt ấy, nhưng lại giống như nhìn một người khác hoàn toàn vậy, “Đúng hơn mà nói, là một Mộc Thất khác, cô cũng biết rồi mà, phải không?”

“Tôi cảm thấy được, vậy thì sao?”

Mai Tư Lễ mở cửa xe, khẽ hát cầm, “Nên tôi càng phải quản lý cô, bây giờ lên xe, tôi đưa cô về nhà.”

Mộc Thất theo bản năng lùi lại về phía sau một bước, “Tại sao tôi phải nghe anh chứ?”

“Lên xe.” Ánh mắt Mai Tư Lễ nhìn cô lạnh như băng, giọng nói cũng rất dứt khoát, tựa như ra lệnh vậy.

Mộc Thất nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, bỗng nhiên hơi hốt hoảng, đến khi cô hoàn hồn lại, thì thấy mình đã ngồi trên xe. Cô hoảng sợ nhìn Mai Tư Lễ: “Anh...”

Mai Tư Lễ vẫn chỉ nhìn về phía trước, nói: “Thắt dây an toàn vào, tôi phải lái xe.”

Dọc đường không ai nói với ai lời nào, Mộc Thất cắn môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô có cảm giác như mình đang bị uy hiếp. Mãi đến khi xe đến khu chung cư, xuống tầng hầm, Mai Tư Lễ đỗ xe, Mộc Thất lập tức nhảy xuống xe, chạy về phía thang máy, còn Mai Tư Lễ thì ung dung đi theo cô.

Mộc Thất nhấn nút gọi thang máy, thang máy mở ra, cô lập tức đi vào, nhấn tầng bảy xong cô liên tục ấn nút đóng thang máy. Khi cửa sắp đóng lại

thì nó lại mở ra, Mộc Thất cũng hết cách để ngăn không cho Mai Tư Lễ đi vào thang máy.

Cô đứng dịch sang một bên, thang máy vừa đến tầng bảy, cửa mở ra, cô liền đi ra ngoài, đến cửa nhà mình, cô lấy chìa khoá, cắm vào ổ khoá, mà tiếng bước chân sau lưng cô càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ngay sau lưng cô.

Mộc Thất không mở cửa, quay đầu lại phát hiện ra Mai Tư Lễ không đi về nhà mình, mà lại đứng ngay sau lưng cô, đợi cô mở cửa, cô cảnh giác nói: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Mai Tư Lễ: “Tôi có đồ trong đó.”

“Đồ gì?”

“Com trưa của tôi.” Khi nãy anh đi mua com về, đồ tất nhiên là còn để trong nhà Mộc Thất.

Nhưng Mộc Thất đang đứng trước mặt anh lại không biết chuyện này, “Com trưa của anh sao lại ở trong nhà tôi?”

“Vì vốn dĩ tôi ở nhà bạn gái tôi, khi tôi đi ra ngoài mua com về thì phát hiện ra cô ấy không còn ở nhà nữa.”

Mộc Thất nghe lời giải thích của Mai Tư Lễ cảm thấy hơi đau đầu, nhưng cũng không nói gì, dùng chìa khoá mở cửa ra, vừa đi vào nhà lại nghe thấy sau lưng có tiếng động. Mai Tư Lễ cũng đi vào nhà theo cô, cô kêu lên. “Anh vào làm gì? Tôi sẽ đưa com cho anh.”

Mai Tư Lễ đứng chặn cửa, “Đây là nhà của bạn gái tôi.”

Những lời này kích thích Mộc Thất, cô xoay người nhìn anh, vẻ mặt đầy tức giận, “Anh phải hiểu rõ, đây là nhà tôi, tôi chính là chủ nhân của thân thể này, cô ta chả là cái gì hết, sự tồn tại của cô ta ngày từ đầu đã là sự thừa thãi rồi, hơn nữa, từ nay về sau tôi sẽ không để cho cô ta xuất hiện nữa.”

“Ồ.” Mai Tư Lễ cười nhạt, “Sao cô biết mình không phải là sự tồn tại dư thừa đó chứ?”

“Tôi...” Mộc Thất không biết phải giải thích thế nào.

Tất nhiên là Mai Tư Lễ cũng không muốn để cho cô có thời gian gián thích, “Chẳng phải trí nhớ của cô không hoàn chỉnh sao? Tại sao chúng lại quá ít ỏi đến vậy? Vì thời gian mà nhân cách chính sử dụng thân thể thường rất dài, mà cô thì là nhân cách phụ, thường sử dụng thân thể rất ít, khi nào nhân cách chính bị kích thích hoặc không thể kiềm chế nổi bản thân thì cô mới xuất hiện.” Mai Tư Lễ vừa nói vừa nhìn điện thoại di động, là tin nhắn của Cao Đình gửi đến, anh xem xong, ngẩng đầu lên nhìn cô, “Hôm nay cô đi gặp Thôi Hình đúng không?”

“Anh...” Mộc Thất cảm thấy rất sợ, sao cô làm cái gì anh cũng biết hết vậy?

Mai Tư Lễ tiến về phía trước một bước, ép sát vào Mộc Thất, khí thế hoàn toàn áp đảo cô, “Để tôi đoán xem anh ta đã nói gì với cô nhé, nói năm đó sau khi cha mẹ cô bị tai nạn giao thông, trạng thái tinh thần của cô bắt đầu không ổn định, anh ta bắt đắ dĩ nên mới phải thôi miên cô. Sau đó cô nói với anh ta rằng mình có thể bị mắc bệnh đa nhân cách, rồi anh ta nói sẽ giúp cô triệt tiêu nhân cách thứ hai có đúng không? Vậy trước khi tin tưởng vào lời nói của anh ta thì cô hãy xem lại thân phận của anh ta đi. Trước vụ tai nạn giao thông năm đó, mẹ Mộc Thất đang điều tra một vụ mưu sát, mà đối tượng bị tình nghi lớn nhất lại chính là Thôi Hình, điều này chắc cô không biết đúng không?”

Đây là đầu mối mà đội điều tra đặc biệt mới tìm ra được, vì vụ tai nạn kia xảy ra rất lâu rồi nên lúc ấy có những manh mối nào đã bị bỏ sót cũng khó mà biết được, nhưng nếu không tìm thấy vấn đề từ tai nạn giao thông thì vẫn có thể kiểm tra lại các động cơ.

Năm đó Mộc Thất mới chỉ là một học sinh, khả năng cô là mục tiêu của vụ án này rất nhỏ, mà mẹ Mộc Thất là cảnh sát, so sánh với cha cô là một nhà giáo thì khả năng mẹ cô là mục tiêu có vẻ cao hơn. Cho nên mọi người liên tục trung điều tra về những người có thù oán với mẹ Mộc Thất, trong lúc kiểm tra

các hồ sơ về những tội phạm mà mẹ Mộc Thất đã bắt được, Hề Thiên Tường lại phát hiện ra, trước một ngày xảy ra tai nạn, đã có một vụ tự sát, nhưng mẹ Mộc Thất lại cho rằng đó là một vụ mưu sát, mà nghi phạm khi ấy của bà, tên là Thôi Hình.

Nghe thấy tên Thôi Hình, Mộc Thất nhìn anh với vẻ không thể tin nổi. “Anh, anh nói gì?!”

Mai Tư Lễ cười nhạt: “Cô cảm thấy tại sao một nghi phạm lại phải chăm sóc con gái của một cảnh sát từng đi tìm chứng cứ phạm tội của mình sau khi cảnh sát đó qua đời? Mục đích anh ta xuất hiện trong cuộc đời Mộc Thất không phải đã quá rõ ràng rồi sao?”

Mưu sát, nghi phạm.... Mộc Thất hoảng sợ một lúc lâu, mãi vẫn không thể thốt nên lời. Cô không tin, điều này là không thể.

Mai Tư Lễ nâng mặt cô, lạnh lùng nói từng từ từng chữ một: “Đó là nhân lúc tinh thần Mộc Thất hỗn loạn, thối miên cô ấy, tạo ra cô, hai người hoàn toàn tách biệt nhau, không hề biết đến sự tồn tại của đối phương, hấn còn đặc biệt chia trí nhớ của cô và cô ấy ra thành hai phần riêng biệt, mà bây giờ hai người phát hiện ra sự tồn tại của nhau, hấn lại thiết kế cạm bẫy khiến nhân cách chính của Mộc Thất biến mất, mà cô thì lại hoàn toàn có thể thay thế cô ấy để sống, nói cách khác, Mộc Thất sẽ chết, mà trên tay hấn vẫn không hề dính lấy một giọt máu nào, mục đích cuối cùng của hấn cũng nhờ thế mà đạt được.”

Không, cô mới là chủ nhân thân thể này, chính là cô! Sau khi hoảng sợ, Mộc Thất hoàn hồn lại, cảnh giác nhìn Mai Tư Lễ, “Tại sao tôi phải tin lời anh?”

Mai Tư Lễ lạnh nhạt nói: “Cô có thể tin vào cảnh sát.”

Mộc Thất tức giận nói lớn với anh: “Đơn giản là anh muốn nhân cách của bạn gái anh thay thế tôi đúng không, anh muốn tôi biến mất chứ gì?”

“Không phải thay thế, tôi hy vọng bạn gái tôi sẽ đứng hoàn chính trước mặt

tôi thôi.” Anh nhìn cô gái đang run rẩy và hơi mắt kiểm soát trước mặt mình, từ từ đưa tay phải mình ra, hé miệng ra nói một câu vô thanh, sau đó nói tiếp: “Ba, hai, một.”

Chương 49: Mộc Thất, Mộc Thất (5)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Mai Tư Lễ nghiêng người về phía trước, nhìn Mộc Thất đang hoàn toàn thoải mái nằm trên ghế sa lông, nói bằng giọng trầm thấp, “Tên cô là gì?”

Mộc Thất từ từ nói ra tên mình, “Mộc Thất.”

“Bây giờ mở mắt ra, cô đang ở đâu?”

Theo lời của Mai Tư Lễ, Mộc Thất mở mắt ra, nhìn khung cảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt, sau đó lại quay sang nhìn cửa sổ bên cạnh, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, bóng cô dần dần xuất hiện trên cửa sổ, cô lại xuất hiện ở nơi này một lần nữa, “Tôi đang ở một toà nhà.”

Mai Tư Lễ quan sát biểu cảm của Mộc Thất, hỏi tiếp: “Trước kia cô đã từng đến đây bao giờ chưa?”

Mộc Thất thành thật đáp: “Chưa, nhưng mà tôi đã từng mơ thấy nơi này.”

“Nói xem cô đang thấy gì?”

“Hành lang, phòng ốc, cửa sổ, ánh trăng, còn có...” Mộc Thất cúi đầu nhìn mình, vẫn là thân thể bé nhỏ và một chiếc váy đen, “Giống hết khi đó.”

“Cái gì giống hết khi đó?”

Mộc Thất nhìn đôi bàn tay nhỏ xíu của mình, “Dáng vẻ của tôi.”

Mai Tư Lễ nhạy cảm phát hiện ra giọng nói Mộc Thất hơi thay đổi, “Khi đó cô mấy tuổi?”

Mộc Thất đáp: “Khoảng 5 đến 6 tuổi.”

Mai Tư Lễ: “Phía trước có đường không?”

“Có.” Cũng giống như lần trước, cô nhìn thấy bảng chỉ đường màu xanh đang phát sáng.

Anh thấy Mộc Thất nhú mày, dường như hơi kháng cự, vì vậy anh hỏi: “Cô không muốn đi về phía đó?”

Mộc Thất lắc đầu, cô không muốn trải qua chuyện lần trước thêm một lần nào nữa, “Không, không muốn, trên tầng có người đuổi theo tôi, hấn vẫn luôn đuổi theo tôi.”

“Khi đó cô có đã thấy được ai đuổi theo mình không?”

Mộc Thất lại lắc đầu: “Không, tôi chạy trốn đến tầng một, sau đó chạy được ra ngoài.”

Mai Tư Lễ cảm thấy mình nhất định cần phải biết xem ai đã đuổi theo cô, “Vậy lần này cô đi lên tầng được không?”

Sự kháng cự của Mộc Thất bắt đầu trở nên rất rõ ràng, “Không, tôi sợ...”

Mai Tư Lễ trấn an cô: “Không cần sợ hãi, nếu như gặp phải nguy hiểm thì nói cho tôi, tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho cô.”

Mai Tư Lễ thấy sự do dự trên khuôn mặt cô, một lúc sau cô khẽ gật đầu, “Vậy bây giờ cô tiến về phía trước đi.”

Mộc Thất nắm chặt tay lại, từ từ đi về phía trước, tiếng bước chân bắt đầu vang lên, cô hoảng sợ, lập tức dừng lại, nhìn về phía cầu thang đi lên, nhưng lúc này tiếng bước chân lại biến mất.

Cô bắt đầu khẩn trương, nhưng cuối cùng vẫn bước chân về phía trước, tiếng bước chân lại vang lên, cô dừng lại, tiếng bước chân biến mất, cô đi tiếp, tiếng bước chân lại vang lên, cô thử đi thử lại mấy lần như vậy, rồi mới phát hiện ra hoá ra đó là tiếng bước chân của chính mình.

“Tại sao lại như vậy chứ?” Cô thì thầm.

Mai Tư Lễ lập tức hỏi lại: “Sao thế?”

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ: “Tôi nghe thấy tiếng bước chân của chính mình, lần trước không thấy.”

Mai Tư Lễ ghi nhớ những chi tiết này, sau đó nói với cô: “Không sao, tiếp tục đi về phía trước đi.”

Mộc Thất không nghĩ tiếp nữa, bắt đầu đi về phía trước, chỉ một lát sau cô đã đến chỗ dưới biển hướng dẫn, cầu thang cũng ở ngay trước mặt cô, nhưng điều khiến cô bất ngờ chính là bên trên không còn tiếng bước chân nữa.

“Tôi không nghe thấy tiếng bước chân bên trên nữa.”

“Đi lên.” Mai Tư Lễ vẫn yêu cầu cô đi lên tầng.

Mộc Thất gạt đầu một cái, bước lên cầu thang phía bên phải, từng bước, từng bước một, trong toà nhà trống trải chỉ có tiếng bước chân của cô mà thôi. Cộp, cộp, cộp, từng tiếng một vang lên rất rõ ràng.

Chiếc váy màu đen vẫn có một phần vải dài rủ xuống đất, từ từ lê trên mặt đất theo cô.

Đi hết mười mấy bậc thang, đến chỗ giữa cầu thang, cô dừng lại, nhìn lên, vẫn là tấm biển màu xanh chỉ lên trên, nhưng cô không thấy ai trên đó cả. Điều này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, cô thở phào, nghĩ thầm, có lẽ lần này sẽ không giống với giấc mơ kia đâu.

Cô lại tiếp tục đi lên, lần này đi một mạch hết mười mấy bậc thang.

“Đến nơi chưa? Cô nhìn thấy gì?”

Không có ánh trăng, mọi thứ đều đen kịt lại, nguồn sáng duy nhất ở nơi này chính là tấm bảng sáng màu xanh, nhưng cũng có vẻ ảm đạm hơn tầng dưới một chút, Mộc Thất dừng bước, “Hành lang, một cái hành lang thật dài, tôi không nhìn thấy ai ở đây cả.”

Thấy giọng nói Mộc Thất hơi thay đổi, Mai Tư Lễ hỏi: “Mộc Thất, cơ thể của cô bây giờ tầm mấy tuổi?”

Mộc Thất ngẩng đầu lên, thấy tấm biển hướng dẫn có vẻ hơi xích lại gần mình, sau đó cô lại cúi xuống nhìn cơ thể mình, bây giờ cơ thể lớn khoảng bằng một học sinh trung học phổ thông: “Bây giờ là lúc tôi học cấp 3.”

“Tiếp tục tiến về phía trước.”

Cô nghe theo giọng nói bên tai mình, tiếp tục tiến về phía trước.

Hai bên hành lang đều là vách tường, không có bất kì một căn phòng nào, cô vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước, ánh sáng xanh sau lưng càng lúc càng nhạt đi, mọi thứ càng lúc càng trở nên tối dần. Đường như cô đang một mình đi vào bóng tối, mà hành lang trước mặt thì giống như một hang động tối thui, từng chút, từng chút một hút lấy cô vào trong.

Đột nhiên cô dừng lại.

Thấy Mộc Thất nhíu mày, Mai Tư Lễ lập tức hỏi: “Cô thấy gì?”

“Một cánh cửa, tôi thấy có một cánh cửa.” Mộc Thất tiếp tục đi về phía trước, đến trước cánh cửa đó.

“Cô có muốn mở nó ra không?”

“Tôi...” Mộc Thất hơi do dự, chẳng hiểu sao, trong lòng cô có một cảm giác rất kì lạ, nó mách bảo cô phải mở cánh cửa đó ra, nhưng mà cô lại cảm thấy sợ, sợ thứ ở đằng sau cánh cửa đó.

Cuối cùng cô quyết định, “Tôi muốn mở nó ra.”

Mai Tư Lễ chậm rãi nói: “Vậy tôi đếm tới ba thì cô mở cánh cửa đó ra.”

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

Mộc Thất cầm lấy tay nắm cửa, sau đó đè xuống, cửa mở ra.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia ra, ánh sáng trong phòng chiếu ra bên ngoài, đột nhiên thấy ánh sáng khiến cho Mộc Thất phải nhíu mày lại, mất khoảng vài giây thích ứng, cô mở to mắt, đi vào.

“Cô thấy gì?”

Mai Tư Lễ thấy Mộc Thất hơi hé miệng, dường như bị cái gì đó làm cho hoảng sợ, cô không đáp lại anh, cũng không nói bất kì lời nào.

Anh lại hỏi lại lần nữa, “Mộc Thất, nói cho tôi biết, cô thấy gì?”

“Tôi....” Trong phòng rất sáng, ánh sáng ấy khiến cho cô cảm thấy hơi nhức mắt, mà giữa vầng sáng ấy, cô thấy một người, toàn thân quần đầy xích sắt, cô ấy bị cột chặt vào ghế, chỉ ngồi yên và nhắm mắt lại.

Cô hoảng sợ nhìn người kia, rồi lại phát hiện ra thân thể cô dường như bị đông cứng lại, không thể tiến lên nổi, “Tôi, cô ấy...”

“Ai? Cô thấy ai?”

Dường như lúc này cô mới tìm lại được giọng nói của mình, nhìn khuôn mặt giống hệt mình... “Tôi thấy chính tôi, không, là một người giống hệt tôi.” Đó không phải là cô, không phải là cô...

Mai Tư Lễ biết, cô ấy đã tìm ra được nhân cách chính của Mộc Thất, nhân cách đang ngủ say.

“Nói cho tôi biết, cô ấy đang thế nào rồi?”

“Trên người cô ấy có rất nhiều xích sắt, cô ấy, cô ấy đang nhắm mắt lại.”

Có vẻ như nhân cách chính của Mộc Thất đã bị trói lại ở tận sâu bên trong con người cô ấy, “Cô có thể giúp cô ấy tháo xích sắt ra được không?”

“Tôi.... Tôi....” Mộc Thất chần chừ.

“Mộc Thất, đó cũng là chính cô, cô đang giúp bản thân mình đây, hai người phải cùng nhau rời khỏi chỗ đó.”

Lời nói của Mai Tư Lễ có vẻ đã thuyết phục được cô, cô gật đầu một cái, sau đó tiến về phía trước, “Được, để tôi thử xem.”

Cô đến bên cạnh “cô”, đưa tay ra kéo xích sắt, nhưng lại phát hiện ra mình không kéo nổi, “Không được, tôi không tháo xích xuống được.”

“Nó bị khoá lại sao?” Mai Tư Lễ hỏi.

Mộc Thất ngồi xổm xuống đất tìm kiếm, quả nhiên, trên xích còn có một cái khoá, nếu như không mở được khoá thì không thể tháo xích ra được. “Đúng, có một cái khoá.”

Anh hỏi tiếp: “Cô thấy chìa khoá không?”

Mộc Thất nhìn một vòng quanh phòng, nơi này trống rỗng, không hề có bất

kì thứ gì khác, “Không, trong phòng không có gì cả.”

“Vậy còn trên người cô?”

Mộc Thất nghe vậy, cúi xuống nhìn thân thể mình, cô sờ cổ mình, rồi sau đó sờ toàn thân một lần, không thấy cái chìa khoá nào cả. Nhưng khi quay đầu lại, cô lại phát hiện ra có một sợi dây màu đen ở chân váy mình, sợi dây rất dài, kéo đến tận ngoài cửa.

“Ở váy tôi có một sợi dây.”

“Vậy thì kéo sợi dây kia đi.”

Mộc Thất kéo sợi dây về phía mình, kéo, kéo mãi, nhưng vẫn không thấy gì hết. Cô tăng tốc độ, chỉ một lát sau, cô nghe thấy tiếng kim loại va chạm xuống mặt đất, cô kéo thêm một lát nữa, một cái chìa khoá được kéo vào từ ngoài cửa.

Mai Tu Lễ thấy vẻ mặt Mộc Thất hiện lên sự vui vẻ, quả nhiên, chỉ một giây sau, cô nói: “Tôi thấy chìa khoá rồi.”

“Dùng chìa khoá mở cái khoá kia ra đi.”

Mộc Thất cầm chìa khoá, xoay người lại nhìn khuôn mặt giống mình như đúc kia, đột nhiên hơi do dự, cô có nên mở khoá cho cô ấy không? Nếu như mở ra, liệu mình có biến mất không?

“Mộc Thất, mở ổ khoá ra.” Anh nhắc lại.

Cô vẫn còn do dự, nhưng mà đột nhiên ngoài hành lang đen thui kia, lại vang lên tiếng bước chân, nó đang hướng dần về phía này, càng lúc càng gần. Cô không biết người đó là ai.

Cô bắt đầu luống cuống, tâm trạng này tất nhiên nhanh chóng bị Mai Tu Lễ phát hiện ra.

Anh hỏi: “Sao thế? Có ai tới sao?”

Mộc Thất không biết phải làm thế nào, nhìn chăm chăm ra cửa, “Có người đến đây, tôi phải làm gì?”

Mai Tư Lễ mơ hồ cảm giác được người đến có thể là Thôi Hình, vì vậy nói với cô, “Mộc Thất, đóng cửa lại, sau đó mở khoá xích sắt ra.”

Lần này Mộc Thất không do dự nữa, cô lập tức chạy ra đóng cửa, sau đó quay trở lại cạnh ghế, cầm chìa khoá cắm vào ổ khoá, chỉ cần vặn một cái, ổ khoá mở ra. Cô vội vàng tháo hết dây xích xuống, ném hết xuống đất.

Không bị xích sắt trói lại nữa, nhưng “cô” vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản.

Mộc Thất nhìn khuôn mặt trắng đến mức gần như trong suốt của người kia, chậm rãi đưa tay ra, từ từ chạm nhẹ vào mặt “cô”, khuôn mặt lạnh như băng, “cô” lẳng lặng nhìn lên, đôi mắt ấy trong suốt, đen nhanh giống hệt mình.

Ken két.

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa.

Mộc Thất rụt tay về, hoảng sợ nhìn về phía cánh cửa sắp bị mở ra kia.

Mai Tư Lễ phát hiện ra Mộc Thất bắt đầu thở gấp, vẻ mặt hoảng hốt, bất an, cô nắm chặt lấy ghế sa lông, sắc mặt trắng bệch.

“Mộc Thất, rời khỏi đó, dẫn cô ấy rời khỏi đó.”

Mộc Thất quay đầu lại nhìn người con gái ngồi trên ghế, không chút suy nghĩ đưa tay về phía đó, “cô” nhìn cô mà không nói lời nào, cũng đưa tay ra, ngay lúc mà tay hai người chạm vào nhau, cửa mở ra.

Cảm giác trên tay cô cứ thế biến mất, cô trơ mắt nhìn bàn tay trống không của mình, sau đó phát hiện ra xung quanh chỉ còn lại một khoảng không màu trắng, không có “cô”, không có người khác, không có cửa, không có phòng, chẳng có cái gì cả.

Một giây sau, ánh sáng biến mất, xung quanh cô là một mảnh đen kịt.

Chương 50: Mộc Thất, Mộc Thất (6)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Mai Tư Lễ nhìn Mộc Thất đang run lập cập, anh đứng lên, đến cầm lấy tay cô, bàn tay cô lúc này đang lạnh ngắt, “Mộc Thất, nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Mộc Thất khổ sở lắc đầu, trong bóng tối, cô không biết mình phải đi đâu, cũng không biết phải đi về hướng nào, “Không thấy, chẳng thấy gì cả, tôi sợ lắm...” Cô sợ mình bị vứt bỏ, sợ sẽ phải một mình mãi mãi.

“Đừng sợ, nhắm mắt lại, đến chỗ mà cô muốn đến nhất, nơi mà khiến cô cảm thấy yên tâm nhất ấy, tôi đếm tới ba.”

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

“Bây giờ mở mắt ra.”

Cảm giác có ánh sáng chiếu lên mặt mình, Mộc Thất từ từ mở mắt ra, chỗ này là....

“Mộc Thất, cô đang ở đâu?”

“Sân chơi, tôi đang ở sân chơi?”

“Là sân chơi trước kia cô từng đến sao?”

“Đúng rồi, là sân chơi ở công viên mà hồi bé tôi hay tới, nó vẫn giống hệt hồi đó.”

“Vậy khi đó cô thích chơi gì nhất?”

“Vòng quay ngựa gỗ.”

“Bây giờ cô có thể tìm xem nó ở đâu không?”

“Có, tôi có thể.”

“Vậy đến đó đi.”

Mộc Thất dựa theo kí ức hồi nhỏ, đi về phía trước, ở công viên lúc này không có ai cả, các thiết bị trò chơi cũng không hoạt động, mọi thứ đều rất yên tĩnh.

Cô đến một ngã tư, rẽ trái, sau đó tiếp tục đi về phía trước, trên đường cô thấy một chiếc xe bán bóng bay, các loại bóng bay đủ mọi màu sắc bay lơ lửng trên không, cô chọn một quả bóng màu hồng, cầm trong tay, tâm trạng cũng dần trở nên khá hơn.

Mai Tư Lễ thấy Mộc Thất mỉm cười, “Cô thấy gì?”

“Bóng bay, tôi cầm một quả bóng bay màu hồng, đây là màu mà tôi thích nhất.”

Bước chân của Mộc Thất cũng nhanh nhẹn hơn lúc nãy rất nhiều, dường như cô đã quay lại khoảng thời gian đó. Thậm chí, sau khi đi một lúc, cô còn loáng thoáng nghe được tiếng cười nói, nô đùa của trẻ con.

“Tôi nghe thấy tiếng, là tiếng của trẻ con.”

“Ồ chỗ vòng quay ngựa gỗ à?”

“Hình như thế.” Cô chạy theo tiếng cười nói, chỉ một lát sau, cô đến được chỗ vòng quay ngựa gỗ, cô cảm giác hình ảnh trước mắt mình như bừng sáng lên, vòng quay ngựa gỗ đang hoạt động, những chú ngựa gỗ đang từ từ chạy vòng tròn.

Chỉ một lát sau, đầu bên kia của vòng quay quay đến chỗ cô, có một cô bé tết tóc hai bên đang ngồi trên một con ngựa màu hồng trắng, cô bé vui vẻ giơ tay lên, vẫy vẫy về phía cô, dường như đang vẫy tay với cô vậy.

Cô cũng giơ tay lên, nhưng giơ được một nửa thì phát hiện ra cô bé kia không vẫy tay với cô.

“Cha ơi! Cha ơi!” Cô bé gọi lớn, giọng nói cô bé rất ngọt.

Cô nhìn sang bên cạnh, cách đó mấy bước, có một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác màu xám tro, mái tóc màu đen nhanh, trên mặt ông là nụ cười hiền từ, ông đang vẫy tay với cô bé ngồi trên đu quay.

“Cha...” Mộc Thất thì thầm, trên mặt cô tràn đầy vẻ đau thương, nhưng cô không khóc, “Cha...” Dù cô có gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa, người đàn ông ấy cũng không nghe thấy được, thậm chí ông còn không quay đầu lại nhìn cô lấy một lần. Ông chỉ chăm chú nhìn cô bé kia, cũng chính là cô khi còn nhỏ.

Mộc Thất đổi một góc độ khác để quan sát cha mình, cô cảm thấy lúc này nhìn ông còn dịu dàng hơn cả khi cô còn nhỏ.

Cô mỉm cười quay đầu lại, quan sát cô bé đang chơi đu quay, thêm một vòng quay nữa, cô bé lại đến trước mặt cô, lại vẫy vẫy tay.

Nhưng lần này cô bé lại gọi một người khác, “Anh nhạt nhẽo! Anh nhạt nhẽo! Ha ha, chơi cùng em đi.”

Anh nhạt nhẽo?

Cô nghĩ thầm, tên gì mà kì cục thế? Sau đó lại quay sang nhìn, nhưng lúc này cô lại phát hiện ra có một bé trai đứng cạnh cô, đội mũ, khuôn mặt xinh

đẹp của cậu bé tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, hai tay cậu đút túi quần, không vẫy lại với cô bé.

Cô bé thấy cậu bé không phản ứng gì, khuôn mặt bánh bao của cô bé xì ra, “Anh nhạt nhẽo! Vẫy tay đi!” Sau đó cô bé dùng sức vẫy tay mạnh hơn nữa.

Mộc Thất nhìn về phía cậu bé, vẻ mặt cậu bé càng bất đắc dĩ hơn, cậu nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhưng vẫn giơ tay vẫy vẫy với cô bé kia hai cái, sau đó lập tức hạ tay xuống.

Cô bé kia thấy vậy vẫn rất vui vẻ, bên tai Mộc Thất toàn là tiếng cười vui vẻ của cô bé ấy: “Anh nhạt nhẽo! Mộc Thất thích anh nhạt nhẽo nhất!”

Cậu bé kia không đáp lại, dường như cậu cảm thấy hơi mất mặt, nói chuyện như một ông cụ non, “Thật là... Không thể chịu nổi em ấy.”

Nhưng lúc này Mộc Thất nghe thấy mình khi còn nhỏ gọi “anh nhạt nhẽo” lại hơi ngẩn người ra, trí nhớ cô trở nên hỗn độn, thật thật giả giả.

“Anh Thôi Hình! Em muốn chơi cái kia.”

“Anh Thôi Hình! Anh hãy bên Mộc Thất mãi mãi nhé...”

Giọng nói kia dần dần đi xa, trở nên càng ngày càng mơ hồ.

.....

“Anh nhạt nhẽo, đợi Mộc Thất với.”

“Tự đuổi theo đi.”

“Anh nhạt nhẽo, anh đi công viên chơi với em đi, đừng ru rú ở nhà đọc sách nữa, không tốt cho mắt đâu.”

“Tự đi chơi một mình đi, đừng quấy rầy anh... Này, này đừng khóc nữa,

được rồi anh dẫn em ra công viên được chưa?”

“Anh nhạt nhẽo là tốt nhất!”

“Không thể chịu nổi em.”

“Anh nhạt nhẽo, sau này lớn lên anh gả cho em nhé?”

“...”

“Anh nhạt nhẽo, sau khi lớn lên, anh gả cho bé lùn nhé, được không?”

“Không... Phải nói là lấy...”

“Anh nhạt nhẽo phải đi sao? Phải đi học à?”

“Không, anh phải đi nước ngoài.”

“Đi nước ngoài là đi đâu? Chỗ đó xa lắm sao?”

“Ừ cách xa chỗ này lắm.”

“Vậy ngày mai em có thể gặp anh không?”

“Không, anh đi lâu lắm.”

“Không thích, em không vui, em không thích anh nhạt nhẽo đi.”

“Nếu em ngoan thì sau này anh sẽ quay lại gặp em.”

“Thật không?”

“Ừ, anh hứa, sau này anh nhất định sẽ quay về tìm em.”

“Vây ngoéo tay nhé. Tấm ảnh này em cho anh, đây là tấm ảnh chụp chung duy nhất của chúng ta, anh phải giữ thật cẩn thận đây.”

“Anh biết.”

“Anh nhạt nhẽo nhất định phải nhớ Mộc Thất nhé! Nhất định phải nhớ đây nhé!”

“Tư Lễ, lên xe đi.”

Cô thấy cậu bé ấy đeo ba lô, ngồi lên xe, sau đó xoay người về phía cô, vẫy vẫy tay với cô.

“Anh nhạt nhẽo.” Rốt cuộc các xiềng xích trong kí ức của cô cũng được tháo hết xuống, cô nhớ lại tất cả.

Chương 51: Mộc Thất, Mộc Thất (7)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Rời khỏi nhà Mộc Thất, Mai Tư Lễ lái xe đến toà nhà mà hôm nay Mộc Thất đã đến.

Trước mắt, đội điều tra đặc biệt không có bất kì chứng cứ nào chứng minh vụ tự sát mấy năm trước có liên quan đến Thôi Hình, cũng không có bằng chứng nào chứng minh vụ tai nạn giao thông của cha mẹ Mộc Thất có liên quan đến anh ta. Anh ta chắc chắn sẽ không nhận tội, mà bọn họ cũng không thể tố giác anh ta.

Cho nên trong lúc đội điều tra đặc biệt tìm chứng cứ, Mai Tư Lễ quyết định tự mình đến tìm anh ta trước.

Mai Tư Lễ đi thang máy lên tầng 18, cửa thang máy từ từ mở ra, anh đi ra ngoài, sau đó dừng lại trước cửa kính một lát, nhìn liếc qua tấm bảng bên cạnh, rút tay khỏi túi quần, đẩy cửa đi vào.

Đối diện cửa vốn có một cô gái trẻ đang ngồi, thấy Mai Tư Lễ đi vào, cô ta vui vẻ chào đón, “Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Thôi Triết.” Thôi Hình tên thật là Thôi Triết, sau vụ án năm đó anh ta đã sửa tên.

Nhân viên lễ tân liền hỏi: “À, ngài muốn tìm ông chủ của chúng tôi? Xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Mai Tư Lễ nói thẳng: “Không.”

Lễ tân thấy Mai Tư Lễ không hẹn trước, tất nhiên là không thể cho anh đi vào được, vì vậy cô ta nở một nụ cười áy náy, “Vậy thật xin lỗi, ngài...”

“Không cần xin lỗi.” Mai Tư Lễ nhìn thẳng vào mắt đối phương, dùng giọng nói đặc biệt của mình, nói với cô ta: “Dẫn tôi đến phòng làm việc của Thôi Triết là được rồi.”

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào mắt anh, sau đó ánh mắt cô ta hơi đại ra, “Được.” Cô ta đi ra khỏi bàn lễ tân, dẫn Mai Tư Lễ vào trong.

Đường đi vào rất thuận lợi, lễ tân dẫn Mai Tư Lễ đến một căn phòng làm việc, sau đó né người ra, nói với anh: “Đây chính là phòng làm việc của ông chủ.”

“Cảm ơn.” Mai Tư Lễ nhẹ nhàng búng tay một cái, sau đó hạ tay xuống, mở cửa đi vào.

Nhân viên lễ tân lập tức hoàn hồn lại, chớp chớp mắt, nhìn chỗ mình đang đứng, hơi buồn bực, quái lạ, sao mình lại đứng đây? Sau đó vừa quay sang đã thấy người đàn ông đòi gặp ông chủ khi nãy đi vào phòng làm việc.

Thế này là thế nào?! Sợ ông chủ tức giận, cô ta vội vàng vào theo: “Thưa ngài, ngài không thể vào đây, ngài không hẹn trước, mời ngài đi ra ngoài.”

Mai Tư Lễ không để ý đến cô ta, chỉ chăm chú nhìn người đàn ông sau bàn làm việc.

Sau vài giây kinh ngạc, lại nghe thấy lời của nhân viên lễ tân, Thôi Triết nhanh chóng hiểu tình hình hiện tại. Dù một người xa lạ đột nhiên xuất hiện trong phòng làm việc, Thôi Triết cũng không tức giận, vì anh ta biết, đây không phải là lỗi của nhân viên mình.

Cho nên, trên khuôn mặt tuấn tú, lịch sự của anh ta nhanh chóng hiện lên một nụ cười âm áp: “Không sao, cô ra ngoài đi.”

“Xin lỗi ông chủ.” Nhân viên lễ tân khom người xin lỗi Thôi Triết, sau đó liếc nhìn Mai Tư Lễ một cái, rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc, thậm chí còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Phòng làm việc yên tĩnh lại, hai người đàn ông ngồi xuống, đánh giá lẫn nhau. Một bên thì cười cợt, một bên thì lạnh lùng. Một lát sau bầu không khí yên lặng bị Thôi Triết lên tiếng phá vỡ, anh ta đặt bút máy trong tay xuống, nói với giọng khá hiền hoà: “Mai tiên sinh không cảm thấy thiếu phép tắc sao?”

“Ý anh là gì?” Mai Tư Lễ giả vờ như không hiểu.

Thôi Triết lại cười nói: “Xông vào phòng làm việc của tôi.”

Tất nhiên là Mai Tư Lễ không thừa nhận chuyện này, “Tôi đâu có xông vào, là cô lễ tân kia dẫn tôi đến ấy chứ.” Huống chi, anh nói cũng không sai.

Nụ cười của Thôi Triết lại càng tươi hơn, đương nhiên anh ta biết phương pháp mà Mai Tư Lễ đã dùng, nhưng anh ta cũng không muốn hỏi thêm về vấn đề này, anh ta đứng lên, đi ra khỏi bàn làm việc, “Mai tiên sinh đến tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Hẳn là anh cũng đã biết, ngay cả tên tôi anh cũng biết rồi còn gì.” Rõ ràng là đối phương đã điều tra tất cả tình hình và những người gần Mộc Thất gần đây rồi, mà người xung quanh cô thì tất nhiên là bao gồm cả anh.

Thôi Triết không chối, anh ta đến bên cạnh ghế sa lông, nói: “Ra đây ngồi đi, có muốn uống gì không? Cà phê?”

Mai Tư Lễ đi đến, nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Không cần, tôi sợ anh thả quá nhiều đường vào cà phê mất.” Mai Tư Lễ nói mỉa.

Đều là người thông minh, đương nhiên anh ta hiểu điều Mai Tư Lễ đang nói, nhưng anh ta cũng chỉ cười cười, vẫn rót một ly cà phê cho Mai Tư Lễ, “Mộc Thất thích đồ ngọt, nếu Mai tiên sinh không thích thì tôi có thể bớt đường đi.”

Mai Tư Lễ lạnh lùng nhìn bóng lưng của anh ta, ngồi xuống.

Thôi Triết đặt ly cà phê thơm lừng xuống trước mặt Mai Tư Lễ, sau đó ngồi xuống đối diện anh, bung ly cà phê của mình lên, uống một hớp, phát hiện ra Mai Tư Lễ vẫn ngồi yên, anh ta liền giục: “Mai tiên sinh nếm thử xem mùi vị thế nào đi.”

Thôi Triết đã không vội vào chủ đề chính, thì Mai Tư Lễ cũng không gấp, anh bung ly cà phê lên, thử một ngụm, mới uống thì có vẻ hơi đắng, nhưng sau khi nuốt xuống lại có mùi vị rất thuần khiết, anh không có sở thích uống cà phê, bình thường cũng không hay uống, nhưng mùi vị ly cà phê này, lại khiến anh thấy có vẻ không tồi chút nào, anh đặt ly xuống, đánh giá: “Không tệ.”

“Thấy không tệ là được rồi.” Thôi Triết lại uống thêm một ngụm nữa, sau đó cũng đặt ly cà phê xuống bàn trà nhỏ, ngẩng đầu lên cười nhạt: “Mộc Thất về nhà an toàn chứ?” Giọng điệu giống như đang quan tâm đến em gái mình vậy.

Sự quan tâm của Thôi Triết mặc dù không đúng chỗ, nhưng cũng không có ác ý. Đến giờ phút này, Thôi Triết cũng không muốn để Mộc Thất cứ thế chết đi, nếu như anh ta muốn cô chết, thì anh ta đã giết cô từ năm đó rồi. Nhiều năm như vậy, cơ hội cho anh ta ra tay cũng không ít, nhưng anh ta vẫn không ra tay. Vì có rất nhiều cách để huỷ diệt một người, mà cách để khiến cho một người sống có thể ngậm miệng lại cũng có nhiều không kém.

Mai Tư Lễ mỉm cười một cái: “Dĩ nhiên, tôi đã đưa cô ấy về nhà. Lần này tôi đến đây là muốn hỏi anh một chút, sao Thôi tiên sinh đây lại muốn gặp Mộc Thất thế?”

Thôi Triết ngả người về phía sau, dựa lên ghế sa lông, sau đó nghiêm túc nói nhăng nói cuội: “Chỉ là quan tâm mà thôi, anh cũng biết, hồi cô ấy học trung học, cha mẹ cô ấy đã qua đời vì tai nạn giao thông, mà cô ấy thì bị thương nặng, phải nằm viện, đồng thời còn bị chấn thương tâm lý, tôi đã quen cô ấy từ khi đó.” Cả hai bên đều biết đây chỉ là một lời nói dối, nhưng một bên không thừa nhận, một bên không vạch trần, vì mấu chốt ở chỗ: không có chứng cứ.

“Vậy là tôi quen cô ấy sớm hơn anh.”

Thôi Triết vuốt cằm: “Tất nhiên rồi, hai người là thanh mai trúc mã mà.”

“Thật không?” Mai Tư Lễ cười lạnh nhìn anh ta, “Thế mà trước kia, Mộc Thất vẫn luôn nghĩ thanh mai trúc mã của cô ấy là anh cơ đấy.”

“Khi đó tâm lý của Mộc Thất không được ổn định cho lắm, tôi đành phải dùng cách đó thôi. Hôm nay cô ấy cũng biết sự thật rồi. Nhưng mà, cái tôi muốn, Mai tiên sinh hẳn cũng biết chứ?”

Thôi Triết nghiêng hẳn người về phía trước, trên mặt anh ta là nụ cười giả nhân giả nghĩa: “Tôi muốn hỏi anh, hôm nay anh tới đây vì ai?”

Mai Tư Lễ: “Mộc Thất.”

Thôi Triết truy hỏi: “Mộc Thất nào?”

“Chính là Mộc Thất.” Mai Tư Lễ cứng rắn đáp, “Thôi Triết, tôi biết anh đang muốn hỏi tôi cái gì.”

Thôi Triết cười cười, lắc đầu một cái rồi nói: “Nhưng có vẻ như anh vẫn chưa chọn xong câu trả lời.”

“Điều này không cần anh mất công quan tâm.” Mai Tư Lễ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống anh ta, “Thôi Triết, tôi nhắc nhở anh một chút, đừng quên trên tay anh còn dính máu ba mạng người đấy.”

Thôi Triết đưa tay ra, lật trái lật phải, mỉm cười nói, “Máu? Có sao? Tay tôi rất sạch sẽ mà.” Anh ta vừa nói vừa đứng lên, đối mặt với Mai Tư Lễ, anh ta nghiêng đầu, nụ cười trong nháy mắt liền biến mất: “Nhưng mà, Mai Tư Lễ này, tôi đang rất mong chờ xem liệu sau này tay anh có bị dính máu hay không đấy.”

Chương 52: Mộc Thất, Mộc Thất (8)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Thôi Triết quay lại cười cười: “Hoặc là anh có thể để tôi giúp anh...”

Mai Tư Lễ cắt ngang lời anh ta, “Đây không phải là chuyện của tôi, cũng không phải là chuyện của anh, quyền quyết định nằm ở Mộc Thất.”

“Vậy đến lúc đó nhớ báo với tôi một tiếng, dù sao...” Thôi Triết không nói hết câu, vì anh ta biết, Mai Tư Lễ hiểu ý anh ta muốn nói.

Mai Tư Lễ cũng cười nhạt với anh ta, “Tôi sẽ báo với anh vào ngày anh nhận án tử hình.”

Lần này, Thôi Triết chỉ cười mà không đáp.

Rời khỏi tòa nhà, Mai Tư Lễ lái xe về nhà, trên đường, anh không ngừng suy nghĩ về mọi chuyện, nhưng cuối cùng lại chẳng nghĩ ra được điều gì, anh cũng không biết mình phải làm gì, thậm chí thi thoảng anh còn thấy mình vô dụng. Hơn hai mươi năm qua, chưa bao giờ anh có cảm giác này, bây giờ anh đứng ở ngã ba đường, cũng có thể là ngã tư, ngã năm, nhưng anh vẫn không thể chọn được con đường cho chính mình.

Anh cũng biết, chuyện này không nên do anh lựa chọn, nhưng kết quả mà mỗi con đường dẫn đến, anh lại không đoán nổi.

“Mộc Thất.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, rồi cuối cùng lại thờ dãi.

Anh nhớ, khi sắp rời đi, Thôi Triết đã gọi anh lại, nói với anh một câu: “Mai Tư Lễ, thật ra thì anh nên cảm ơn tôi mới phải chứ?” Từ góc độ nào đó mà nói, Thôi Triết nói không sai, nhưng mà....

Mai Tư Lễ thu suy nghĩ của mình lại, tăng tốc về thẳng nhà mình, trốn tránh không bao giờ giải quyết được vấn đề.

Đến nơi, Mai Tư Lễ đỗ xe, đi thẳng lên tầng bảy. Vừa ra khỏi thang máy, anh bắt gặp Mộc Thất đang ngồi ở hành lang giữa hai nhà.

Cô ngồi xồm dưới đất, ôm hai chân mình, gác cằm lên đầu gối, cứ như vậy ngăn người nhìn mặt đất, không nhúc nhích, giống như anh đêm đó đợi Mộc Thất vậy.

Mai Tư Lễ đi đến, cô nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, thấy anh trở về, cô vội vàng đứng lên. Mới đầu là kích động, sau đó hơi bối rối, cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không biết nói thế nào.

Mai Tư Lễ dịu dàng nhìn cô, “Sao lại ngồi đây? Học theo anh à?”

“Hả?” Mộc Thất nghi ngờ nhìn anh, nghe không rõ.

Mai Tư Lễ phát hiện ra mình lỡ lời, đây là Mộc Thất, nhưng không phải là Mộc Thất, “Tôi hỏi sao cô lại ở đây?”

Mộc Thất nhẹ giọng nói, “Chờ anh nhạt nhẽo, em nhớ ra mọi chuyện rồi, em xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ, tôi mới là người cần phải xin lỗi, vào nhà đi, muộn rồi, vào nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Mộc Thất không nhúc nhích, cô cắn môi, nhìn anh, do dự: “Anh nhạt nhẽo, liệu anh có bỏ rơi em thêm lần nữa không?”

Mai Tư Lễ cong môi, mỉm cười, cam kết: “Sẽ không.”

“Thật chứ?” Mộc Thất vẫn hơi nghi ngờ.

“Cô muốn ngoắc tay không?”

Rốt cuộc câu này cũng khiến Mộc Thất nở nụ cười, cô lắc đầu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô trả điện thoại lại cho Mai Tư Lễ, “Trả điện thoại đi động cho anh này, em về nhà đây.”

“Ừ, ngày mai gặp.”

Mộc Thất vẫy tay với anh, “Ngày mai gặp.”

Mai Tư Lễ đứng nhìn Mộc Thất mở cửa đi vào nhà, đóng cửa, sau đó mới xoay người, lấy chìa khóa nhà mình ra mở cửa.

Mà sau khi Mộc Thất đóng cửa, cô không đổi dép ngay, mà lại đứng ở cửa, nghe tiếng đóng cửa của nhà Mai Tư Lễ vang lên, sau đó mới yên tâm đổi dép, đi vào nhà.

***

Hôm sau.

Mai Tư Lễ dậy sớm, gọi điện cho Cao Đình.

“Đội trưởng Cao, vụ án điều tra đến đâu rồi?”

Giọng Cao Đình hơi mệt mỏi: “Vẫn đang điều tra, nhưng không thấy đầu mối gì. Mộc Thất sao rồi?”

“Có một số chuyện liên quan đến Mộc Thất mà tôi nhất định phải nói với mọi người, đợi tôi một lát, tôi sẽ chờ cô ấy đến cục cảnh sát.”

“Được.”

Vì muốn để cho Mộc Thất ngủ thêm chút nữa nên gần mười giờ Mai Tư Lễ mới sang nhà bên cạnh nhân chuông cửa. Vừa ấn xong, cửa nhà bên đó liền mở ra, anh thấy Mộc Thất tươi cười chào đón anh, nhưng mặt mũi cô hơi hốc

hác, vành mắt cũng rất đen.

Mai Tư Lễ hơi lo lắng, anh nhíu mày: “Cô sao thế? Đêm ngủ không ngon à?”

Cô lắc đầu: “Ngủ không ngon lắm, nhưng không sao.” Tất nhiên là Mộc Thất nói dối, không phải là cô ngủ không ngon, mà là cô không hề ngủ, vì cô sợ, sợ mình ngủ rồi sẽ biến mất, cô sợ người con gái kia sẽ lại không chế thân thể của mình, vậy thì cô sẽ không thể gặp được anh nhạt nhẽo, nên cô đã uống vài ly cà phê rồi cứ thế thức đến sáng.

Trong phòng vẫn còn phảng phất mùi cà phê, Mai Tư Lễ mơ hồ đoán được mọi chuyện, nhưng anh không nói, chỉ hỏi cô: “Thế ăn sáng chưa?”

Mộc Thất gật đầu: “Em ăn rồi.”

“Vậy thì chuẩn bị một chút đi, tôi dẫn cô đến đồn cảnh sát, cảnh sát muốn hỏi cô một chút về vụ án năm đó.”

Mộc Thất “ồ” lên một tiếng, “Là về vụ án của cha mẹ em sao?”

Mai Tư Lễ, “Ừ.”

“Vậy anh đợi em chút, em đi thay bộ quần áo.” Mộc Thất rất muốn biết rốt cuộc tai nạn năm đó của cha mẹ là ngoài ý muốn hay do ai đó cố ý tạo ra.

Mộc Thất quay người vào phòng, Mai Tư Lễ đứng yên ở cửa nhà đợi cô, chỉ một lát sau, Mộc Thất đã đi ra, Mai Tư Lễ nhìn một lượt, cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, màu sắc này, Mộc Thất mà anh biết không bao giờ mặc.

Mai Tư Lễ bình thản nói: “Đi thôi.”

***

Lúc này, trong đội điều tra đặc biệt, Cao Đình nghe điện thoại xong, Cố Mi

tiến đến hỏi, “Đội trưởng, Mộc Thất tới à?”

Cao Đình đặt điện thoại xuống, “Ừ, đến cùng Mai Tư Lễ.”

Tường Vân Kiệt vui vẻ nói: “Quá tốt, đã mấy ngày rồi chúng ta chưa gặp cô ấy rồi.”

Nhưng ngược lại, Cao Đình lại lo nhiều hơn vui, nãy qua điện thoại, Mai Tư Lễ nói rằng có chuyện quan trọng liên quan đến Mộc Thất mà anh muốn nói với mọi người, trực giác của anh ta mách bảo, đây không phải là một chuyện gì tốt lành.

Nửa tiếng sau, Cao Đình nhận được điện thoại của Mai Tư Lễ, nói rằng anh đã đến dưới cục, anh ta đặt điện thoại xuống, nói với mọi người: “Mộc Thất đến rồi.”

“Vậy để tôi xuống đón cô ấy.”

“Cố Mi.” Cao Đình vội gọi Cố Mi lại, nhắc cô ấy: “Mộc Thất.” Anh ta hơi ngừng lại, “Bây giờ Mộc Thất không biết chúng ta là ai.”

“Ý anh là?” Không chỉ có Cố Mi, tất cả những người khác trong đội điều tra đặc biệt cũng sững sờ trước những lời này.

Cao Đình nghiêm túc, “Bây giờ cô ấy đang bị nhân cách thứ hai chi phối.”

Cố Mi cuống lên, cô vừa muốn gặp Mộc Thất sớm một chút, nhưng lại thấy mình không thể chịu nổi ánh mắt xa lạ của Mộc Thất dành cho mình, cuối cùng đành phải quay lại, “Vậy... vậy tôi ngồi đây đợi.”

Tôn Đống vỗ vỗ vai cô an ủi, phòng làm việc rơi vào khoảng lặng.

“Mai Tư Lễ có chuyện muốn nói với chúng ta, lát nữa, Thiên Tường, cậu chịu trách nhiệm lấy khẩu cung của Mộc Thất nhé.”

Hề Thiên Tường gật đầu, “Đã rõ.”

Cao Đình để cho cảnh sát viên dẫn hai người lên, sau đó dặn Hề Thiên Tường dẫn Mộc Thất đến phòng nghỉ để hỏi thăm tình hình năm đó, còn Mai Tư Lễ thì đi theo Cao Đình vào phòng làm việc.

Chỉ một lát sau.

“Gì? Anh nói gì cơ? Sao có thể thế được?”

Cao Đình nhíu mày, “Mai Tư Lễ, anh chắc chắn chứ?”

Sau khi Mai Tư Lễ nói xong, tất cả mọi người đều im lặng, vẻ mặt ai cũng vừa hoảng sợ, vừa không thể tin nổi.

Mai Tư Lễ gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Tôi chắc chắn.”

Thoáng chốc, mọi người đều im lặng, lúc này ai cũng cần có thời gian để tiêu hóa tin tức này.

Tôn Đông nhỏ giọng nói: “Vậy, bây giờ phải làm sao?”

Lục Diệp gõ ngón tay xuống bàn một cái, “Chuyện này hẳn nên để cho Mộc Thất tự quyết định.”

“Chỉ cô ấy mới có thể quyết định được. Tôi thấy cần phải báo cho mọi người biết chuyện này.” Thực ra thời gian họ tiếp xúc với Mộc Thất còn nhiều hơn cả anh, họ là những người rất quan trọng trong cuộc đời Mộc Thất, họ cần phải được biết tình huống của cô lúc này.

Tưởng Vân Kiệt gãi đầu, hơi phiền não, lại hơi đau lòng, anh ta dùng vẻ mặt đau khổ hỏi Mai Tư Lễ, “Vây Mặt Liệt của chúng tôi... khi nào... khi nào chúng tôi có thể gặp cô ấy?”

Anh cũng rất muốn gặp cô, nhưng mà, “Đây không phải là chuyện mà tôi

có thể can thiệp vào được, nhưng có một chuyện tôi chắc chắn, sự tồn tại của Thôi Triết, vĩnh viễn là mối đe dọa đối với Mộc Thất.”

Cao Đình: “Tôi biết, chúng tôi đang điều tra lại vụ án năm đó.”

“Hôm qua tôi đã đi gặp Thôi Triết, đối với chuyện lần này hẳn rất tự tin, có vẻ như có rất nhiều chứng cứ đã bị hãm tiêu huỷ rồi.”

Tất cả mọi người cũng đều biết, sẽ rất khó để lật lại vụ án này, cả hai vụ án liên quan đều bị Thôi Triết thiết kế rất tỉ mỉ, không hề có khe hở nào, chính vì thế mà năm đó không ai nghi ngờ anh ta, mà nhiều năm như vậy cũng không có.

Mai Tư Lễ và Mộc Thất rời đi, đội điều tra đặc biệt vẫn tiếp tục phân công nhau điều tra tiếp.

Đêm dần về khuya, trong phòng làm việc chỉ có thể nghe được tiếng lật giấy và tiếng gõ bàn phím, đúng lúc này....

Một người kêu lên: “A!”

Tôn Đống bị dọa hết hồn, suýt nữa thì ngã khỏi ghế, “Má ơi, dọa chết con rồi.”

Hè Thiên Tường đẩy đẩy mắt kính, ngẩng đầu lên: “Tướng Vân Kiệt, cậu làm sao đây?”

Tướng Vân Kiệt đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình, đến giữa phòng làm việc, nói lớn: “Mọi người, có phát hiện lớn! Phát hiện rất lớn! Tôi chắc chắn là nếu không nói thì mọi người cũng tuyệt đối không đoán ra được đâu.”

“Sao?” Lục đại gia ghét nhất là người khác nói về vấn đề gì đó mà lúc nào cũng nói tuyệt đối.

“Tôi phát hiện ra một người, có thể là một nhân chứng của vụ án năm đó.”

Nạn nhân là một cô gái trẻ, tên là Hàn Cách, chính là bạn gái của Thôi Triết, cô ấy đã tự sát vào buổi tối, nhảy từ ban công chính nhà mình.

Tôn Đống hỏi: “Ai vậy?”

Tưởng Vân Kiệt nói tiếp: “Người này mọi người đều gặp qua, Cố Mi cũng chắc chắn đã từng ra tay với người đó, nhưng mà tuyệt đối mọi người sẽ không nghĩ đến.”

Cố Mi khó hiểu nhìn anh ta, cái gì gọi là ra tay chứ?

Lục đại gia dựa vào ghế, thờ ơ nói ra một cái tên, “Kim Mẫn?”

“...” Tưởng Vân Kiệt thâm mặc niệm, anh ta không phải là người, anh ta không phải là người....

Thấy biểu cảm của anh ta, Lục Diệp biết mình đã đoán đúng, anh ta đặc ý liếc Tưởng Vân Kiệt một cái: “Vậy mới nói, trên đời này không nên nói chắc chắn tuyệt đối bất kì chuyện gì.”

“Lại là hắn ta?” Kim Mẫn chính là hung thủ vì vấn đề giới tính của mình mà ra tay giết hại cả em gái lẫn em rể của mình, cuối cùng lại bị người khác sát hại bằng thuốc độc tại bệnh viện, mọi người vẫn chưa tìm ra được hung thủ của vụ án này là ai.... Vậy mà bây giờ...

“Tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến nhau.”

Chương 53: Mộc Thất, Mộc Thất (9)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Cao Đình thuật lại vụ án của Hàn Cách: “Vài tháng trước khi qua đời, Hàn Cách từng nhiều lần báo cảnh sát về việc mình từng bị ai đó theo dõi, còn nhận được các loại dao, hoặc các loại thẻ dính máu. Nhưng sau khi cảnh sát điều tra thì phát hiện ra chuyện này không hề tồn tại, tất cả chỉ là ảo tưởng của cô ấy mà thôi. Về sau tình trạng cô ấy bắt đầu trở nên nghiêm trọng, có một buổi tối, cô ấy nói mình thấy một người đàn ông đeo mặt nạ đứng ở đầu giường nhìn cô ấy, nhưng chỉ thoáng chốc đã không thấy đâu, sau khi bật đèn lên thì cô ấy phát hiện ra trên tường có một chữ “chết” được viết bằng máu. Cô ấy lại báo cảnh sát, nhưng sau khi cảnh sát đến kiểm tra, thì lại thấy cửa nhà và cửa sổ cô ấy hoàn toàn không có bất kì dấu vết xâm nhập trái phép nào, trên tường cũng không có chữ gì cả.”

Vậy là tự mình dọa mình thôi sao, Tôn Đống vỗ vỗ ngực mình, “Cô ấy có vấn đề về tinh thần à?”

Hề Thiên Tường dựa vào góc bàn, đẩy đẩy mắt kính, nói thêm, “Khi đó cảnh sát cũng nghĩ vậy, nên đã đề nghị cô ấy đi khám tâm lý xem thế nào, nhưng kết quả không khả quan cho lắm. Một tháng sau, vào một buổi tối, hàng xóm nhà cô ấy nghe thấy một tiếng thét thảm thiết, sau đó thì thấy cô ấy nhảy từ cửa sổ xuống.

Tôn Đống đảo mắt, suy tư, hơi buồn bực, “Vậy là do bản thân Hàn Cách có ảo giác, sau đó bị dọa đến mức tự sát? Có vẻ như không liên quan gì đến Thôi Triết.”

Tường Vân Kiệt nhìn tài liệu năm đó, “Đêm hôm đó, Thôi Triết đã đến nhà Hàn Cách. Hắn nói hôm đó là Halloween, nên đã mang một cái mặt nạ sang, bảo là hắn định tạo bất ngờ cho Hàn Cách, nào ngờ Hàn Cách vừa nhìn thấy cái mặt nạ liền hoảng sợ tới mức chạy ra phía cửa sổ để thoát thân, sau đó thì ngã xuống lầu.”

Tôn Đống: “Vậy chuyện này chỉ là trùng hợp thôi?”

Lục Diệp cắt ngang lời anh ta, nói rất nhanh: “Làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Làm sao Thôi Triết có thể không biết bạn gái mình có chúng sợ mặt nạ chứ? Cách giết người này của hắn rất tinh vi, từng chút từng chút một phá vỡ tinh thần cô ấy, sau đó dùng một chiếc mặt nạ để kết liễu cuộc đời cô ấy.” Thôi Triết thiết kế kế hoạch này rất chặt chẽ, khi đó tất cả mọi người xung quanh Hàn Cách, kể cả cảnh sát cũng đều biết cô ta có vấn đề về tâm lý. Khi đó Thôi Triết còn luôn kề kề bên cạnh cô ta, giúp cô ta chữa bệnh. Tất cả mọi người chỉ coi những chuyện này là trùng hợp, rất ít người nghi ngờ anh ta.

“Trời ạ, nếu đúng là như vậy, hắn, hắn đã dùng tận mấy tháng trời để giết bạn gái mình sao?” Tôn Đống cảm thấy tóc gáy của mình đều dựng hết lên, người này đúng là quá kiên nhẫn.”

“Hãy, đáng sợ thật đấy, có loại bạn trai thế này, thật là...” Tưởng Vân Kiệt thở dài, nói phát hiện của mình cho mọi người, “Sau đó tôi đã điều tra được thêm chuyện này. Kim Mẫn ấy, năm đó hắn vẫn còn là học sinh, sống ở nhà cạnh nhà Hàn Cách, vào ngày Hàn Cách thấy người đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện, hắn cũng thấy được người đàn ông đó. Nhưng chuyện này hắn chỉ đăng lên mạng, chứ không khai báo với cảnh sát.”

“Chính vì vậy mà Thôi Triết đã giết hắn diệt khẩu. Có thể là trước kia phát hiện ra Kim Mẫn mới tự móc mắt mình ra, sau đó mượn tay người khác để giết hắn.”

“Chẳng trách tại sao vị bác sĩ kia lại đi giết Kim Mẫn. Nhưng mà sao anh ta lại đồng ý với tên Thôi Triết kia đi giết người?” Tưởng Vân Kiệt thấy Kim Mẫn và bác sĩ kia không thù không oán, sao anh ta lại đồng ý đi giết người?

Lục Diệp nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn theo quy luật, lần này anh ta nói khá chậm rãi: “Có không ít cách để khiến một người đi giết người khác, một là nắm lấy điểm yếu của hắn, hai là uy hiếp người nhà hắn, còn ba... Mấy người đừng quên nghề của Thôi Triết là gì.” Anh ta là một nhà tâm lý học, hoàn toàn có thể thôi miên vị bác sĩ kia đi giết người, sau đó viết di thư rồi đi tự sát.

“Bây giờ coi như chuyện này đã sáng tỏ, Thôi Triết đã lập mưu giết bạn gái mình, Hàn Cách, vụ án này ban đầu được xếp vào mục tự sát đúng như kế hoạch của hắn... Nhưng mà, mẹ Mộc Thất lại phát hiện ra điểm đáng ngờ, rồi chuyển sang nghi ngờ Thôi Triết. Thôi Triết sợ bà điều tra ra được sự thật, nên đã tạo ra một vụ tai nạn giao thông, cha mẹ Mộc Thất qua đời, Mộc Thất bị thương phải nằm viện. Rồi hắn thôi miên Mộc Thất... Tôi vẫn chưa hiểu tại sao hắn không chịu buông tha Mộc Thất?” Mộc Thất khi ấy vẫn còn là một học sinh, cũng không có bất kì uy hiếp gì đối với Thôi Triết, Trương Vân Kiệt gãi gãi đầu, nghĩ mãi không ra.

Mọi người đến bây giờ cũng vẫn chưa thể hoàn toàn giải thích chuyện này, nên kết luận rất ngắn gọn: “Biến thái, hắn ta vốn là một tên biến thái mà.”

Cố Mi chống cằm, nhìn cái cốc của Mộc Thất trên bàn, hơi thương cảm, “Còn nữa, mấy chuyện này bây giờ mới chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, đã có chứng cứ cụ thể gì chưa?”

Hè Thiên Tường lắc đầu nói, “Không có.” Chuyện xảy ra cách đây rất lâu rồi, họ không tra ra nổi, mà không có chứng cứ, thì hết thầy đều vô ích, Thôi Triết sẽ không nhận tội, mà họ cũng không thể đưa hắn ra chịu tội trước công lý.

Không biết phải làm sao, vẫn không biết phải làm sao.

***

Rời khỏi cục cảnh sát, Mai Tư Lễ và Mộc Thất lên xe, trở về khu chung cư.

Trên đường, Mai Tư Lễ quay sang nhìn Mộc Thất một cái, sau đó lại quay lại nhìn đường phía trước, “Mộc Thất, vừa rời cảnh sát hỏi cô những gì?”

Mộc Thất cúi đầu nhìn điện thoại di động, tâm trạng có vẻ khá tệ. “Là chuyện tai nạn giao thông, nhưng mà kí ức của em về chuyện đó khá mờ nhạt, cũng không giúp gì được.”

Mai Tư Lễ an ủi cô: “Không sao, cô đã cố gắng rồi, khi đó cô bị thương cũng nặng, không nhớ nổi là chuyện bình thường.”

“Nhưng mà em muốn giúp họ điều tra sự thật sau vụ tan nạn giao thông của cha mẹ em.” Mộc Thất rất khó chịu, cô cảm thấy mình không giúp gì được, mặc dù hôm xảy ra tai nạn cô cũng ngồi trên xe, nhưng lại không thể nhớ ra hôm ấy đã xảy ra chuyện gì.

“Họ sẽ điều tra ra được thôi.” Thật ra, chuyện này Mai Tư Lễ cũng không dám chắc chắn, vì đã qua rất nhiều năm rồi, bây giờ có lẽ Thôi Triết đã tiêu hủy hết các chứng cứ có thể chứng minh anh ta liên quan đến việc này đi rồi.

“Thôi Triết đã giết chết cha mẹ em.” Mộc Thất cúi đầu, tóc mái cô rũ xuống, che khuất một phần mặt cô, giọng cô hơi run run, “Em... em rất nực cười đúng không, em thật ngu xuẩn, nhiều năm như vậy em lại gọi kẻ giết chết cha mẹ mình bằng anh.”

Dùng đèn đỏ, Mai Tư Lễ đưa tay sang, sờ sờ đầu Mộc Thất, “Chuyện này không trách cô được, là do hấn ta xóa trí nhớ của cô thôi.”

Mộc Thất im lặng một hồi lâu, đèn chuyển sang màu xanh, Mai Tư Lễ thu tay về, lái xe, lúc này Mộc Thất mới lên tiếng, “Anh nhạt nhẽo, nhiều năm như vậy, cảnh sát còn có thể tìm lại được chứng cứ chứng minh Thôi Triết giết chết cha mẹ em sao?”

Mai Tư Lễ chỉ nói: “Đừng lo gì cả.”

“Vâng.” Mộc Thất khẽ gật đầu, nhưng cô biết, Mai Tư Lễ không khẳng định chắc chắn với cô, có nghĩa là có thể sẽ không thể tìm được chứng cứ, cô nắm chặt lấy điện thoại, cắn môi, trong lòng cảm thấy vừa rồi rảnh rảnh vừa đau khổ.

Mộc Thất không nói gì thêm, đến tận khi sắp vào khu chung cư, dường như cô quyết định điều gì đó, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn trước, cô nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Mai Tư Lễ “Anh nhạt nhẽo, ngày mai anh rảnh không?”

“Có rảnh, sao thế?” Gần đây Mai Tư Lễ chưa từng đến phòng tư vấn lấy một lần, chỗ đó bây giờ đã giao cho Thập Lý, thời gian này, anh luôn ở bên cạnh Mộc Thất, cho đến khi mọi chuyện được giải quyết hoàn toàn.

Giọng nói cô có chút nũng nịu: “Vậy dẫn em đến công viên chơi đi, em muốn đi thêm một lần nữa.”

“Được.”

Mộc Thất nghiêng người về phía Mai Tư Lễ: “Không biết công viên mà ngày xưa chúng ta hay đi giờ có còn nữa không nhỉ?”

Mai Tư Lễ vuốt cằm, “Ừm, vẫn còn.”

“Thật không? Vậy mai chúng ta đến đó chơi đi.”

“Được.”

Mộc Thất nhìn gò má điển trai của anh, dùng âm lượng chỉ có cô mới có thể nghe được, hỏi: “Anh đang nhớ cô ấy à?”

“Gì cơ?” Mai Tư Lễ nghe không rõ.

Mộc Thất lắc đầu một cái, giấu suy nghĩ của mình vào lòng, “Không có gì, em đang nghĩ xem ngày mai nên chơi gì.”

“Dù thế nào thì cũng đừng rủ tôi chơi cùng.”

Nghe lời này, Mộc Thất cười toét miệng, cô cười rất vui vẻ, “Ha ha, em biết mà, anh sợ độ cao chứ gì.”

Cô mỉm cười ngời thẳng người, cúi đầu nhìn điện thoại di động, nụ cười trên môi cô càng lúc càng nhạt dần, anh nhạt nhẽo, em xin lỗi, em thật sự rất xin lỗi...

~~~ *Lời của tác giả: Còn khoảng 2-3 chương nữa là hết truyện rồi ~|*
(≧▽≦)/~

Chương 54: Mộc Thất, Mộc Thất (10)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

“Chào buổi sáng anh nhạt nhẽo!” Sáng sớm hôm sau, Mai Tư Lễ nghe thấy tiếng chuông cửa, vừa mở cửa ra, đã bắt gặp nụ cười tươi tắn của Mộc Thất, hồi bé cô cũng hay chạy sang gọi anh dậy vào mỗi buổi sáng sớm thế này.

Mai Tư Lễ mỉm cười, nhìn Mộc Thất, cảm thấy sắc mặt cô có vẻ kém hơn hôm qua một chút, “Chào buổi sáng, sao vành mắt lại đen thế, tối qua ngủ không ngon à?”

Cô vẫy vẫy tay, vẫn cười tươi: “Ừ, nhưng không sao, hôm nay tâm trạng em rất tốt.” Mộc Thất vẫn nói dối như hôm qua. Đêm vừa rồi cô lại uống cà phê, lại thức trắng một đêm. Có những thứ cô không muốn Mai Tư Lễ biết. “Đi thôi anh nhạt nhẽo, chúng ta đến công viên.”

Mai Tư Lễ: “Ừ, đợi tôi đi lấy chìa khóa xe.”

Công viên mà hồi bé Mai Tư Lễ và Mộc Thất hay đến nằm ở ngoại ô. Lái xe khoảng hơn một tiếng mới đến nơi, đây là một trong những công viên đầu tiên của thành phố S nên kích thước khá nhỏ so với các công viên mới xây gần đây, số lượng trò chơi cũng ít hơn, hôm nay không phải cuối tuần, người đến chơi cũng khá ít.

Mai Tư Lễ mua vé vào xong liền dẫn Mộc Thất đi vào công viên.

Mai Tư Lễ đi bên phải, quay sang nhìn cô, “Muốn chơi trò gì trước?”

Mộc Thất nghĩ một lát, sau đó chỉ vào một trò chơi... “Xe qua núi!”

Mai Tư Lễ nghe xong, lập tức xua tay, “Được rồi, tôi đứng xem cô chơi.”

Mộc Thất nâng mặt lên nhìn anh, nũng nịu, “Anh nhạt nhẽo, anh thật sự không muốn chơi cùng em à?”

“Tự chơi một mình đi, tôi không chịu nổi đâu.”

Mộc Thất cũng không ép anh, “Vậy anh đi mua đồ uống và bỏng ngô đi.”

“Ừ.” Thấy Mộc Thất đi về phía trò chơi xe qua núi, Mai Tư Lễ xoay người đến quầy bán đồ ăn vặt mua đồ, mua xong, anh một tay cầm đồ uống, một tay cầm bỏng ngô, đến gần trò chơi xe qua núi, lúc này Mộc Thất đã ngồi lên xe.

“Anh nhạt nhẽo, ở đây!”

Mai Tư Lễ định vẫy tay lại với cô, nhưng lúc này mới nhận ra hai tay mình đều đang bận, đành phải chuyển bỏng ngô sang cầm ở tay kia, rồi mới nâng tay về phía cô.

Mộc Thất mỉm cười nhìn anh.

Sau đó Mộc Thất chơi một lèo gần hết tất cả các trò chơi trong công viên, Mai Tư Lễ vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn cô chơi.

Cô chạy tung tăng như một đứa trẻ đến trước mặt Mai Tư Lễ, sau đó vui vẻ nói: “Cuối cùng, chúng ta chơi trò đu quay ngựa gỗ đi!”

Mai Tư Lễ gật đầu một cái.

Lần này Mộc Thất không yêu cầu Mai Tư Lễ lên chơi với mình, mà cô kéo tay anh đến chỗ hàng rào gần trò đu quay, sau đó thả tay anh ra, nhắc anh: “Anh đứng yên ở đây nhé.”

“Ừ.”

Mộc Thất cười với anh, sau đó chạy chậm đến chỗ đu quay, ngồi lên một con ngựa. Trò đu quay ngựa gỗ này đa số toàn là trẻ con chơi, chỉ có mình cô

là người lớn. Nhưng Mộc Thất không hề cảm thấy lúng túng, trò chơi này đã được sửa chữa lại, giờ không còn là vòng đu quay mà hồi bé cô hay chơi, nhưng khi chơi, cô vẫn nhớ lại được kỉ niệm xưa.

Vòng đu quay bắt đầu khởi động, những con ngựa gỗ từ từ chuyển động lên xuống, Mộc Thất quay đầu lại, thấy dáng người cao ráo của anh, cô thả một tay ra, vẫy vẫy với anh, sau đó gọi lớn như khi còn nhỏ: “Anh nhạt nhẽo!”

Cô gọi rất lớn, người xung quanh đều quay lại nhìn cô, Mai Tư Lễ cảm thấy hơi lúng túng, nhưng anh vẫn vẫy tay lại với cô.

Vòng quay ngựa gỗ xoay sang bên kia, Mộc Thất không thấy Mai Tư Lễ nữa, Mai Tư Lễ cũng không nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt cô lập tức biến mất, trong mắt cô bắt đầu rơi xuống vài giọt nước mắt, cô ngẩng đầu lên, cố ép nước mắt vào trong.

Xuống khỏi ngựa gỗ, Mai Tư Lễ đã đứng sẵn ở lối ra, đưa nước uống cho cô, “Còn muốn chơi gì nữa không?”

“Trò gì cũng chơi thử một lần rồi, giờ tôi đi vệ sinh đã, sau đó đi ăn cơm.”

Mai Tư Lễ gật đầu, “Ừ, phòng vệ sinh ngay ở phía trước, tôi đứng đây đợi cô.”

“Vâng.” Mộc Thất cười, gật đầu với anh một cái. Lúc này, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng cô lại nhin xuống, cô nhấp một ngụm nước, sau đó lại đưa cho Mai Tư Lễ rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Mai Tư Lễ đứng yên chờ cô. Anh cúi đầu xuống nhìn đất, vẻ mặt vốn đang mỉm cười lúc này lại trầm xuống, hai ngày qua, anh và Mộc Thất đang cùng né tránh một vấn đề. Anh biết, hai đêm qua, Mộc Thất không hề chớp mắt, cô không nói, anh cũng không vạch trần. Nhưng mà đây là vấn đề mà cuối cùng cả hai sẽ phải đối mặt, dù anh không muốn đi chãng nữa, nhưng cứ như thế thì sẽ không công bằng đối với Mộc Thất.

Anh nghĩ, để tối nay về nhà rồi nói.

Mộc Thất vẫn chưa đi ra, điện thoại của Mai Tư Lễ reo lên, anh lấy ra, thấy tên người gọi đến là Cao Đình, “Alo, đội trưởng Cao.”

“Mai Tư Lễ, chúng tôi tìm thấy ít đầu mối, nhưng vẫn chưa có chứng cứ, có điều bây giờ chúng tôi lạc dấu Thôi Triết, Mộc Thất có đang ở chỗ anh không?”

Nghe thấy tin lạc dấu Thôi Triết, Mai Tư Lễ nhú mày, hơi bất an. “Có, hôm nay tôi dẫn cô ấy ra công viên chơi, giờ đang chuẩn bị về nhà.”

Hiển nhiên là Cao Đình và mấy người chỗ anh ta cũng đang rất lo lắng, “Được rồi, anh nhớ chú ý một chút, tôi sợ Thôi Triết sẽ đi tìm Mộc Thất.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Mai Tư Lễ cúp điện thoại, lại đợi khoảng hơn 10 phút nữa, nhưng Mộc Thất vẫn chưa đi ra, anh mơ hồ cảm thấy hơi kì lạ, liên kết với chuyện Cao Đình vừa nói, anh vội bước đến nhà vệ sinh, gọi một cô gái đang chuẩn bị đi vào trong, “Xin lỗi cô, cô có thể vào gọi một người ra giúp tôi không? Cô ấy tên là Mộc Thất.”

Cô gái gật đầu một cái, đi vào một lát, sau đó lại đi ra, lắc đầu với anh, “Bên trong không có ai cả.”

“Cảm ơn.” Mai Tư Lễ trầm nghĩ, hổng rồi, sau đó xoay người rời đi, vừa đi vừa gọi cho Cao Đình, “Đội trưởng Cao, Mộc Thất mất tích rồi.” Mai Tư Lễ đọc tên công viên cho anh ta, sau đó chạy đến phòng bảo vệ của khu vui chơi.

Chuyện mọi người vốn lo lắng đã xảy ra, Cao Đình chạy về phía phòng làm việc, vừa vào cửa đã bảo Tưởng Vân Kiệt: “Vân Kiệt, nhanh lên, mau kiểm tra camera giám sát ở công viên XX, xem Mộc Thất đã rời khỏi đó hay chưa đi.”

“Được, được, em điều tra ngay đây.”

“Mộc Thất sao cơ?”

Lục Diệp ngay lập tức suy ra, “Mất tích?”

“Rất có thể.”

Chỉ một lát sau, Tưởng Vân Kiệt đã tìm ra Mộc Thất ở trong video giám sát, cô rời khỏi công viên một mình.

“Tưởng Vân Kiệt, định vị xem di động cô ấy đang ở đâu đi.” Sau đó anh ta cầm điện thoại, nói với đầu dây bên kia, “Mai Tư Lễ, Mộc Thất đã rời khỏi công viên được khoảng 15 phút rồi, giờ chúng tôi đang định vị vị trí của cô ấy.”

Tưởng Vân Kiệt vội vàng gõ phím, “Làm sao đây, cô ấy tắt máy rồi.”

“Kiểm tra các camera giám sát tiếp đi, nhất định phải tìm ra Mộc Thất đã đi đâu.” Bây giờ tung tích của Thôi Triết không rõ, Mộc Thất lại đột nhiên rời đi, chắc chắn là cô đã đi tìm Thôi Triết rồi, tình huống xấu nhất mà mọi người nghĩ đến cuối cùng cũng đã xảy ra.

***

Mộc Thất đứng trước cánh cửa màu đỏ, cô nắm chặt hai tay, thả bên hông, hít sâu, sau đó mới mở cửa ra. Giữa phòng có một chiếc ghế sa lông, một người đàn ông đang ngồi ở đó. Anh ta cúi đầu nhấp một ngụm rượu, sau đó ngược mắt lên nhìn cửa, thấy cô xuất hiện, anh ta cười nhạt, “Mộc Thất, cô đúng giờ phết đấy.”

Mộc Thất từ từ đi vào, cửa chậm rãi đóng lại, cô nắm chặt vạt áo mình, không khó để nhận ra cô đang rất khẩn trương, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đến gần chỗ Thôi Triết, “Anh nói rằng anh sẽ cho tôi biết sự thật về vụ tai nạn giao thông của cha mẹ tôi nên tôi mới tới.”

Thôi Triết mặc âu phục, nhìn rất giống như một tinh anh thành công trong sự nghiệp, anh ta đặt ly rượu xuống, sau đó chỉ vào ghế sa lông bên cạnh, “Ngồi ở đây đi.”

Mộc Thất đi đến, ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, giọng nói ôn hòa của Thôi Triết vang lên, “Vụ tai nạn đó, đúng là do tôi tạo ra, cha mẹ cô là do tôi giết.”

Mộc Thất trợn to mắt nhìn anh ta, cô không hề ngờ đến việc Thôi Triết sẽ thừa nhận dễ dàng như vậy, “Anh thừa nhận! Tại sao anh lại phải giết cha mẹ tôi?”

Thôi Triết bình tĩnh nói, “Hắn là cô cũng đã nghe Mai Tư Lễ nói rồi, mẹ cô nghi ngờ tôi giết bạn gái mình, vì thế nên cứ điều tra mãi về chuyện này, tất nhiên là tôi phải ra tay giết cha mẹ cô rồi.”

Mộc Thất vội vàng nói, “Anh thừa nhận rồi thì bây giờ đến cục cảnh sát tự thú đi.”

“Ha ... ha.... ha.... ha...” Dường như vừa được nghe một câu chuyện cười, Thôi Triết cười lớn, vẻ mặt anh ta như đang giễu cợt Mộc Thất, “Sao tôi lại phải đi tự thú chứ? Tôi gọi cô đến chỉ là để nói sự thật cho cô mà thôi, bây giờ cảnh sát cũng không có chứng cứ gì, nên cũng chẳng thể định tội cho tôi, đã vậy rồi, thì cô nghĩ xem, liệu tôi có đi đầu thú không?”

“Anh!” Mộc Thất lập tức nghẹn lời.

Thôi Triết lại cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn ly, anh ta quay sang nhìn Mộc Thất, dùng ngón tay lau giọt rượu trên môi mình, “Mộc Thất, tôi nói cho cô biết, dù cảnh sát có biết chuyện này là do tôi làm đi chăng nữa, thì cũng không thể định tội tôi được, trước kia là thế, mà bây giờ cũng vẫn vậy.”

Thôi Triết nhìn Mộc Thất tức giận lấy một con dao ra, lại bật cười, giọng nói không hề có chút ngạc nhiên nào, thậm chí còn tràn đầy vẻ nhạo báng, “Sao? Lại còn mang dao đến? Muốn giết tôi sao? Ồ, cách này cũng hay đấy, tôi giết cha mẹ cô, nếu luật pháp không thể trừng phạt tôi được, cô giết tôi đền mạng cũng đúng nhỉ.”

“Anh đừng tưởng rằng tôi không dám!” Mộc Thất cầm dao, đứng bật dậy,

nhíu chặt mày, tức giận nhìn Thôi Triết.

“Tất nhiên là tôi biết cô dám.” Thôi Triết ngả người dựa vào ghế, vẻ mặt rất bình tĩnh, thậm chí anh ta còn mỉm cười châm chọc cô, anh ta không hề có biểu hiện phản kháng nào, dường như đang chờ Mộc Thất đến đâm anh ta một dao vậy.

Mộc Thất cắn môi, tay nắm dao của cô hơi run run, trước mặt là kẻ sát nhân đã giết hại cha mẹ cô, là người đã hành hạ cô suốt nhiều năm như vậy.... Cô đến đây là để giết anh ta, cô đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

Cô nắm chặt dao trong tay, sau đó xông về phía Thôi Triết, gương mặt anh ta càng lúc càng gần, nụ cười anh ta càng lúc càng tươi. Không trốn tránh, không hoảng sợ, dường như là đang đợi chết.

Trong nháy mắt, Mộc Thất hoảng hồn, trước mặt cô lúc này không phải là Thôi Triết, mà là một tấm gương, tấm gương ấy phản chiếu dáng vẻ của cô lúc này, tay phải cô cầm dao, đặt lên cổ mình, cô tự tay rạch cổ mình, một vết máu nhàn nhạt dần hiện lên.

“Á!” Cô hét lớn, lập tức ném con dao trong tay mình ra, hoảng sợ ngã ngòi xuống đất, lấy tay che vết thương trên cổ mình, sắc mặt cô lúc này dường như không có một giọt máu nào.

Tấm gương phản chiếu lại dáng vẻ của cô lúc này, chật vật, sợ hãi, không thể tin... Cô thấy trong gương, Thôi Triết đang từ từ tiến đến phía sau lưng cô, ngòi xồm xuống, sau đó anh ta vừa cười vừa nhìn Mộc Thất trong gương, dường như anh ta đang xem một trò hề nào đó vậy.

“Mộc Thất, cô thấy mình ngu chưa? Khi đến đây hẳn là cô không nói cho ai biết đúng không? Tắt điện thoại di động, cầm dao đến định giết tôi sao? Bây giờ nhìn xem, trên con dao đó có máu của ai?”

Mộc Thất run lên, không dám chạm vào con dao kia nữa, cô run rẩy định tránh xa Thôi Triết, nhưng anh ta lại bắt lấy bả vai cô, khóa chặt cô lại ở trước mặt mình. Giọng nói trầm thấp của anh ta vang lên: “Nếu là ‘cô ta’, thì cô

nghĩ “cô ta” sẽ làm gì? “Cô ta” sẽ nói cho Mai Tư Lễ, rồi họ sẽ cùng nhau nghĩ cách dụ tôi vào tròng, nhưng mà giờ sao? Cô không muốn để cho “cô ta” xuất hiện, vì nếu “cô ta” xuất hiện thì cô sẽ biến mất, và đây là thành quả của cô đấy, thật nực cười.”

Mỗi câu, mỗi chữ của Thôi Triết đều giống như một con dao đâm vào người cô, máu trên cổ cô chảy qua kẽ ngón tay, cô lại càng ghì chặt cổ mình hơn.

Đúng vậy, cô thật nực cười, thật ngu xuẩn.

Thôi Triết vỗ vỗ vai cô, dường như là đang an ủi cô vậy, “Nhưng mà tôi sẽ kể cho cô biết một chuyện. Hàn Cách ấy, cái người bạn gái mà đã chết kia, đúng là có liên quan đến tôi, nhưng mà nói đúng hơn thì cô ta không phải là bạn gái tôi, mà là vật thí nghiệm.”

Thôi Triết nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Mộc Thất, đưa một tay đặt lên cổ cô, “Cảm thấy không tương tượng nổi? À, chỉ là tôi muốn biết xem một người có thể sợ một thứ đến mức nào mà thôi. Ngày trước cô ta rất thích mấy kiểu mặt nạ kinh dị đấy, nhưng cứ cách vài hôm cô ta lại nhặt được vài tấm thẻ, trên thẻ có dính máu, dưới góc phải in mặt nạ, rồi sau đó có vài con động vật dính máu đeo mặt nạ xuất hiện ở trước cửa nhà cô ta, rồi vào một hôm... Một người đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện ở đầu giường cô ta.”

Bàn tay Thôi Triết đặt ở phần cổ cô nhẹ nhàng siết chặt lại, “Tinh thần cô ta càng ngày càng trở nên căng thẳng hơn, tôi nói rằng cô ta không sao, cô ta chỉ bị bệnh mà thôi. Tôi dẫn cô ta đến bệnh viện khám bệnh, hết lòng chăm sóc cô ta. Tất cả mọi người đều cho rằng cô ta xuất hiện ảo giác, nhưng cô ta không chịu nổi chuyện này. Cô ta nổi điên, nói với mọi người rằng đó không phải ảo giác, nhưng ai tin chứ? Ba tháng, cô ta vốn là một cô gái xinh đẹp, cuối cùng thì người không ra người, quỷ không ra quỷ, suốt ngày nhốt mình trong phòng, chỉ cần có một chút tiếng động thôi, cô ta cũng có thể bị dọa đến mức hét toáng lên.”

Giọng Thôi Triết càng ngày càng nhẹ, nhưng lại khiến cho người nghe cảm thấy sợ hãi, “Đến thời điểm thích hợp, tôi đeo mặt nạ, là một chiếc mặt nạ rất đáng yêu, cầm bánh ngọt đi vào phòng cô ta. Cô ta bị dọa đến phát điên, rồi

thét lên, đúng rồi, biểu cảm cô ta còn hoảng sợ hơn cả cô khi nãy, cô ta lao đến cửa sổ, không hề do dự nhảy xuống, rầm!” Nói xong từ cuối cùng, tay anh ta lại càng siết chặt cổ Mộc Thất hơn, “Cô ta rơi xuống nền đất bê tông, mặt mũi và thân thể đều nát bét, cứ thế mà chết, chặc chặc.”

“Mộc Thất, thật ra đôi với tôi mà nói, cô cũng giống vậy, là một vật thí nghiệm, vốn dĩ tôi định giết cô, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy cách làm ấy quá mức đẫm máu, khi ở bệnh viện, thấy cô mở mắt ra, đột nhiên tôi thấy, giết một người không nhất thiết phải dùng dao, đó chính là cách làm vụng về nhất trên đời này. Nên tôi quyết định đổi cách khác.”

Mộc Thất lắc đầu, nhưng vẫn không thoát được khỏi bàn tay của anh ta.

Thôi Triết nâng cằm Mộc Thất, ép cô phải nhìn hình ảnh trong gương, “Bây giờ cô có biết cô là ai không? Là người gọi tôi là “anh Thôi Hình”, hay chính là nữ cảnh sát của đội điều tra đặc biệt? Ai cũng không, bây giờ cô là một bệnh nhân tâm thần, là một con điên.”

Mộc Thất lắc đầu, nước mắt bắt đầu chảy xuống, “Không, đừng, đừng nói nữa.”

Thôi Triết, “Sao lại đừng nói nữa, chẳng phải cô đến đây là để nghe tôi nói sự thật sao?”

Mộc Thất không chịu nổi sự tra tấn này, cô điên mất, cô sẽ điên mất, “Anh, anh, anh giết tôi đi, giết tôi đi.”

Anh ta bỏ tay khỏi cằm cô, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, “Tôi nói rồi, tôi sẽ không giết cô, mạng cô bây giờ đang nằm trong tay tôi đấy, ha ha...” Anh ta vỗ vỗ mặt cô, “Bắt đầu chơi nào.”

“Thôi Triết!” Đúng lúc này, đột nhiên cửa bị phá từ bên ngoài, đội điều tra đặc biệt và Mai Tư Lễ xông vào.

Thôi Triết nhíu mày nhìn cảnh sát đang chĩa súng vào mình, trong nháy mắt thấy hơi ngạc nhiên, sau đó anh ta thả Mộc Thất ra, cô lập tức ngã xuống

đất.

“Ồ, sao cảnh sát lại tìm được chỗ này thế?” Thôi Triết chỉ chỉ Mộc Thất ở phía sau, “Nhưng cũng đúng lúc lắm, trạng thái cô ta không ổn định cho lắm, vừa rồi còn định tự sát.”

Mai Tư Lễ chỉ hận không thể xông lên đánh anh ta một trận, nhưng việc đầu tiên của anh vẫn là ngồi xỏm xuống, kiểm tra trạng thái của Mộc Thất, “Mộc Thất, Mộc Thất.”

Ánh mắt cô trống rỗng, chỉ im lặng nhìn về phía trước.

“Thôi Triết, đừng giả bộ nữa, chúng tôi đã tìm ra được chứng cứ anh ra tay giết người. Hẳn là anh cũng biết Cung Y và Lâm Lâm chứ? Đó lần lượt là nạn nhân đầu tiên và nạn nhân thứ hai của anh.”

Thôi Triết trợn mắt, hiển nhiên anh ta không ngờ rằng chuyện này cũng có thể bị cảnh sát điều tra ra được, “Ha ha, mấy người...”

Lục Diệp cười lạnh nhìn anh ta, “Thôi Triết, chỉ cần đã ra tay giết người thì kiểu gì cũng sẽ để lại dấu vết, hai người kia đều là do anh dùng dao chém chết đấy.”

“Ha ha, không ngờ, không ngờ được rằng, ha ha, tôi, ha ha...” Thôi Triết bất lực ngồi dựa vào góc ghế sa lông, nhìn Mộc Thất đang nằm dưới đất, không nói hết câu mà chỉ ngồi cười.

Mai Tư Lễ đỡ Mộc Thất lên, nhìn thẳng vào mắt cô, gọi: “Mộc Thất, Mộc Thất.”

“A! A!” Mộc Thất dường như bị dọa sợ, cô hất tay Mai Tư Lễ ra, hét lớn, sau đó cô run rẩy ôm chặt lấy mình.

Mai Tư Lễ nhìn Mộc Thất, sau đó đứng dậy xách cổ áo Thôi Triết lên, tức giận: “Mày đã làm gì cô ấy rồi?!”

Thôi Triết vẫn cười, “Mai Tư Lễ, ha ha ha, tao đã nói rồi, nếu mày không chọn được thì để tao chọn hộ mày mà , ha ha ha.”

Giọng cười của Thôi Triết dường như kích thích Mộc Thất, cô che tai mình lại, hét lớn, “A! A!..”

Thôi Triết cười ra nước mắt, anh ta nhìn Mai Tư Lễ, vẻ mặt tràn đầy đắc ý, “Mày nhìn xem, bây giờ cô ta có khác gì người chết không?”

Chương 55: Mộc Thất, Mộc Thất (11)

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm một tháng sau, chuông cửa reo, Mai Tư Lễ rời khỏi phòng Mộc Thất, đi mở cửa, ngoài cửa là Cao Đình và những người khác trong đội điều tra đặc biệt.

Cao Đình gật đầu chào hỏi với anh, lo lắng: “Tình hình Mộc Thất sao rồi?”

Mai Tư Lễ tránh người ra cho mọi người vào trong, anh đóng cửa lại, đi sau mọi người, “Không tốt lắm, tâm trạng của cô ấy không hề ổn định chút nào.”

Lục Diệp nhìn khuôn mặt gầy gò hơi tiêu tụy của Mai Tư Lễ, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Hay đưa cô ấy đến bệnh viện?”

Mai Tư Lễ lắc đầu, ho nhẹ một tiếng, “Cô ấy rất bài xích chuyện đi bệnh viện, ở đây có vẻ ổn hơn.” Mộc Thất khi ở bệnh viện đã nhiều lần muốn tự sát. Thật may là lần nào cũng được anh kịp thời phát hiện, sau đó anh liền dẫn cô về nhà, ngày nào cũng ở bên cô. Sau khi về nhà thì Mộc Thất chưa từng cố tự sát lần nào.

“Chúng tôi đến đây là muốn thông báo cho hai người, Thôi Triết nhận tội rồi.”

“Tất cả?”

“Tất cả.”

“Vây thì tốt rồi.”

“Chúng tôi có thể gặp cô ấy một lát không?”

“Có thể, nhưng tốt nhất là đừng đến gần cô ấy quá.”

“Không sao, chúng tôi đứng ở cửa phòng nhìn một lát thôi.”

Mai Tư Lễ dẫn mọi người đến phòng Mộc Thất, anh nhẹ nhàng vặn nhẹ tay nắm cửa.

Trong phòng rất tối, mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng cửa sổ vẫn được che lại bởi rèm cửa màu tối, vừa to lại vừa dày, dường như không có chút ánh sáng nào có thể lọt qua được. Lục Diệp đã từng tới nhà Mộc Thất, trước kia không hề có rèm cửa này trong nhà.

“Cô ấy đang vẽ tranh?”

“Ừ, sau khi xuất viện thì ngày nào cũng ngồi vẽ một lúc, trừ lúc ăn cơm, ngủ, thì có một nửa thời gian là ngồi vẽ, nửa còn lại thì ngồi ngắm người.”

“Không nói chuyện à?”

“Thường thì lúc vẽ xong sẽ ngồi nói chuyện với tôi một lúc, đó là những lúc mà tâm lý cô ấy ổn định nhất.”

Để không quấy rầy Mộc Thất vẽ tranh, mọi người lại đóng cửa lại, rồi lại ngồi nói chuyện ở phòng khách.

“Trước kia tôi chưa hề biết rằng Mặt Liệt cũng biết vẽ.”

“Đúng vậy, có lần ở phòng làm việc, chúng tôi ngồi vẽ chơi với nhau, Mộc Thất vẽ một con thỏ, cuối cùng nhìn y như con chuột vậy.”

Mai Tư Lễ nhìn qua cửa phòng Mộc Thất, “Cô ấy biết, hồi nhỏ cô ấy đã

học vẽ rồi.”

“Ồ.”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Ngồi thêm một lát nữa, khi mọi người chuẩn bị rời đi, Lục Diệp đi sau cùng, anh ta đút tay vào túi, hỏi Mai Tư Lễ: “Anh định làm gì?”

“Bây giờ, đối với tôi mà nói, thì cô ấy chính là em gái, tôi phải chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Anh cam tâm?”

Mai Tư Lễ cúi đầu, không trả lời.

Lục Diệp biết anh cũng không thoải mái, vỗ vỗ vai anh, đi về cùng mọi người.

Tiền người của đội điều tra xong, Mai Tư Lễ đóng cửa lại, lại quay về phòng Mộc Thất. Đẩy cửa đi vào, anh nhẹ chân đến bên cạnh cô, ngồi ở một cái ghế phía sau cô, lẳng lặng nhìn cô vẽ.

Khi Mộc Thất vẽ tranh chính là lúc cô tập trung nhất, cô có thể ngồi yên trên ghế suốt mấy tiếng liền, không nói gì, cũng không làm chuyện gì.

Cô thành thạo dùng bút chì vẽ lên giấy. Bức tranh nào của cô cũng chỉ mang hai màu đen trắng, nội dung mỗi bức một khác. Mai Tư Lễ từng hỏi cô xem cô đang vẽ gì.

“Đó là giấc mơ của em.” Mộc Thất đáp lại.

Giấc mơ nào của cô cũng chỉ có hai màu đen trắng, giống như là một bộ phim đen trắng vậy. Cô vẽ những thứ mà mình nhớ lại được lên giấy. Cô đã vẽ vách đá, vẽ biển, vẽ rừng, vẽ phố, vẽ cả những nơi mà cô chưa từng đi qua...

Mặc dù tất cả đều được vẽ bằng hai màu đen trắng, nhưng lại rất có cảm giác bình tĩnh, an yên.

Nhưng Mai Tư Lễ biết, những giấc mơ của cô không hề bình tĩnh yên bình như vậy. Đêm nào cô cũng mơ thấy ác mộng, có hôm nửa đêm cô còn hét lên, cả người toàn là mồ hôi lạnh, nhưng trước giờ cô không bao giờ kể với anh về những cơn ác mộng này.

Mai Tư Lễ ngồi với Mộc Thất hơn một tiếng đồng hồ. Nghe thấy tiếng bút chì được thả vào ống đựng bút, anh ngẩng đầu lên, thấy Mộc Thất đang lấy tranh ra khỏi tấm bảng vẽ.

Cô cầm tranh, xoay người đến trước mặt Mai Tư Lễ, đưa tranh cho anh.

Mai Tư Lễ nhận lấy bức tranh, trên giấy vẽ một quả tim, là một trái tim hoàn chỉnh, Mộc Thất vẽ rất tỉ mỉ. Bên trong quả tim ấy, Mai Tư Lễ thấy có một người, đầu cúi thấp, tóc che mặt, nhưng anh vẫn có thể nhận ra được đây chính là một người con gái, trên người cô ấy có rất nhiều dây xích quấn quanh, từ cổ tay đến tận mũi chân. Trên người cô ấy còn có máu, mặc dù Mộc Thất vẽ tất cả đều bằng màu đen.

Xích sắt còn quấn quanh cả trái tim nữa, nhìn qua có vẻ rất đáng sợ, Mai Tư Lễ nhìn cô gái trong tranh, đang nghĩ xem có phải cô đang vẽ chính mình hay không, thì giọng nói khàn khàn của Mộc Thất vang lên, “Em mơ thấy cô ấy.”

“Hả? Ai?”

“Cô ấy, hôm qua em mơ thấy cô ấy, dáng vẻ của cô ấy giống hệt thế này.” Mộc Thất đưa tay ra chỉ vào người con gái trong tranh, “Cả người cô ấy đều bị xích sắt trói chặt lại, rất khổ sở, thậm chí còn khổ sở hơn cả em. Em đã gọi cô ấy rất nhiều lần, nhưng cô ấy không hề phản ứng lại.”

“Mộc Thất...”

“Sau đó em cúi xuống, thì phát hiện ra hóa ra xích sắt kia đang nằm trong

tay em, em đã trói cô ấy lại, là em làm...”

“Mộc Thất, chuyện này không phải do em làm.”

“Là em làm, em không muốn cô ấy xuất hiện, em không muốn để cô ấy thay thế em. Em không muốn biến mất, không muốn không được gặp anh nữa. Do em ích kỉ nên cô ấy mới thành ra như vậy.”

“Không phải là lỗi của em.”

“Trước kia em từng mơ một giấc mơ. Trong mơ, em đứng ở hành lang của một tòa nhà, bên phải có một căn phòng, bên kia là một cái cửa sổ. Trong mơ em mới chỉ có 6 tuổi, mặc váy, nhưng khi bước đi thì em không có tiếng bước chân, cũng không có bóng. Sau đó em đến chỗ cầu thang bộ thì nghe thấy tiếng bước chân từ tầng trên truyền xuống, em bị dọa nên đã chạy xuống tầng dưới, nhưng tiếng bước chân ấy vẫn vang lên sau lưng em, em nghĩ đó là người xấu đang đuổi theo mình. Nhưng em nhầm, đó là cô ấy, chúng em ở cùng một tòa nhà, khi đó cô ấy là thật, em là giả.”

“Em đến tầng một, có rất nhiều tiếng bước chân vang lên quanh em. Khi đó có một người gọi em, dịu dàng đến vậy, quen thuộc đến thế, em nghe theo giọng người đó, nên đã chạy đến chỗ sáng, chỗ đó có một cánh cửa, bên ngoài là ánh sáng, em cứ chạy, chạy mãi ra ngoài. Nhưng cuối cùng, em lại ngã vào trong bóng tối. Khi đó em mới biết, đó là giọng của Thôi Triết, là giọng của ác ma.”

“Trong giấc mơ, phía sau em luôn có một sợi dây, thật ra sợi dây ấy gắn liền với một chiếc chìa khóa. Nếu khi ấy em chạy ngược lại, thì em có thể thoát, nhưng không. Em cứ nghĩ rằng người phía sau muốn chiếm lấy em, nhưng thật ra đó là cô ấy, cô ấy vẫn luôn ở một chỗ với em.”

“Nhưng bây giờ, chính tay em lại nhốt cô ấy lại, nhốt trong tim mình. Em cảm giác được, ý niệm sống của cô ấy rất mạnh, dù đã bị hành hạ nhiều đến như vậy, nhưng sức sống của cô ấy, vẫn mãnh liệt như cũ.”

Chương 56: Kết thúc

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi nói xong, Mộc Thất đuổi Mai Tư Lễ ra ngoài, tự khóa mình trong phòng suốt một buổi chiều. Mai Tư Lễ sốt ruột ngồi đợi cô ở cửa, cứ cách một tiếng lại gọi Mộc Thất một câu, cô cũng sẽ đáp lại một câu, nhưng vẫn không chịu ra ngoài.

Đến tận buổi tối, gần giờ cơm, cửa phòng mới mở, Mộc Thất đi ra, nhìn Mai Tư Lễ đang đứng ở ngoài cửa, nói: “Em đói.”

Lúc này Mai Tư Lễ mới bình tĩnh lại, “Được, đợi anh đi nấu cơm.”

Ăn xong cơm tối, Mộc Thất liền đi ngủ sớm, cô để cửa mở, Mai Tư Lễ nhẹ chân đi vào phòng, đứng ở đầu giường nhìn cô ngủ.

Vừa nãy, Mộc Thất hỏi anh, có nhớ “cô” không?”

Anh không trả lời, sao anh có thể không nhớ chứ, nhưng nhớ thì có cách nào đâu. Vốn dĩ “cô” là người không nên tồn tại, giờ anh làm gì có quyền đòi hỏi nữa chứ?

Mai Tư Lễ đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt Mộc Thất, nhưng chỉ chạm nhẹ một cái, rồi rút tay về. Anh thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Cứ coi khoảng thời gian kia là một giấc mơ đẹp, là hồi ức mà anh vĩnh viễn không bao giờ quên đi.

***

Hôm sau, Mai Tư Lễ nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ đã tỉnh dậy từ sáng

sớm. Anh dụi mắt một cái, vén chăn lên xuống giường, vừa đến cửa anh đã thấy dưới đất có vài bức tranh. Anh khom người nhặt lên, phát hiện ra tất cả đều là tranh của Mộc Thất, anh nhìn từng tờ, từng tờ một, phát hiện ra có hai bức là tranh mới. Chắc là tranh chiều hôm qua Mộc Thất vẽ, nhưng mà được vẽ bằng màu, cả hai bức đều vẽ vòng quay ngựa gỗ ở công viên.

Nhưng có chút khác nhau giữa hai bức. Bức thứ nhất, một cô gái trẻ đang ngồi trên ngựa gỗ, vui vẻ vẫy tay với một người đàn ông đang đội mũ đứng ở bãi đất trống.

Anh biết, đó là hình ảnh hai người đi chơi lần trước.

Mà ở bức tranh thứ hai, vẫn là đu quay ngựa gỗ, nhưng cô gái trên ngựa đã dần trở nên mờ nhạt, mà bên cạnh người đàn ông có thêm một cô gái, một cao một thấp, nắm lấy tay nhau.

Để hai bức tranh ở cạnh nhau so sánh, anh cảm thấy dường như mình phát hiện ra chuyện gì đó.

Mai Tư Lễ cầm bức tranh trong tay, từng bước, từng bước tiến về phía phòng của Mộc Thất, anh đứng ngoài cửa nhìn vào trong.

Mộc Thất đã tỉnh, cô ngồi trên giường, nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt cô hướng về phía cửa, cô ngạc nhiên nhìn bộ quần áo ngủ trên người anh, từ từ mở miệng:

“Mai Tư Lễ, lần này là em uống say hay là anh uống say?”

~~~ *Lời tác giả: Kết thúc ! o(*≧▽≦) [˘˘]*

Đôi lời giải thích:

1, Ở phần cuối cùng, người chi phối Mộc Thất chính là nhân cách thứ hai của cô ấy, cũng chính là nhân cách do Thôi Hình tạo ra, nhân cách chính của Mộc Thất đã chọn cái chết.

2, Tại sao nhân cách chính của Mộc Thất lại lựa chọn cái chết? Một là bởi vì tâm lý cô ấy có rất nhiều mặt tiêu cực, nên mỗi khi nhân cách thứ hai của Mộc Thất gặp khó khăn thì nhân cách chính sẽ xuất hiện, cô ấy sẽ nhận tất cả sự mệt mỏi và tiêu cực về mình; thứ hai, là vì cô ấy không còn không chế được bản thân mình nữa, nhưng lại sợ mình sẽ làm tổn thương Mai Tư Lễ, nên đã tình nguyện biến mất.

3, Vậy Mộc Thất ở đội điều tra đặc biệt, cũng là nhân vật chính của câu chuyện này là ai? Vẫn là nhân cách thứ hai của Mộc Thất, mục đích của Thôi Hình, vốn là để hai nhân cách của Mộc Thất phát hiện ra sự tồn tại của đôi phương, sau đó hủy diệt lẫn nhau, nhưng kết quả thì một bên lựa chọn tự nguyện biến mất, người còn lại thì ở lại sống tiếp.

4, Vì viết đến nửa chừng thì tôi đổi lại cốt truyện, nên trong truyện có lẽ sẽ có lỗi, nhưng tôi đã cố hết sức để hoàn thiện câu chuyện này, hi vọng mọi người sẽ thích.

5, Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi đến hết truyện, câu chuyện này hoàn được đều là nhờ mọi người cả! (*^ 3 ^*) ☺

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Giải thích đơn giản cho chị em hiểu là nhân cách xuất hiện từ đầu truyện đến giờ là nhân cách thứ 2 của Mộc Thất. Nhân cách lạnh lùng mặt lạnh cũng chính là nhân cách thứ 2. Còn nhân cách chính thì là lúc Mộc Thất ngu ngốc với bánh bèo. Suy cho cùng, từ lúc mọi người phát hiện Mộc Thất bị tâm thần phân liệt thì đều do nhân cách chính làm chủ hết, nhưng chúng ta bị tác giả đánh lừa nên đó nghĩ là do nhân cách thứ 2 làm chủ. Đến cả Mai Tư Lễ cũng nhầm, cứ nghĩ người mình yêu là nhân cách chính, nhưng không ngờ nhân cách mà chúng ta tưởng là chính thật ra chỉ là phụ, còn nhân cách thứ 2 (Do Thôi Hình tạo ra) mới là chính. Vậy đó, nói vậy cho dễ hiểu. Cảm thấy đến tận phút cuối tác giả vẫn cân não độc giả =))) Và đến cuối truyện, khi Mộc Thất hỏi: “Mai Tư Lễ, lần này là em uống say hay là anh uống say?”, thì tức là nhân cách chính đã hoàn toàn biến mất, nhân cách Mặt Liệt đã quay trở lại.

TOÀN VĂN HOÀN

